5

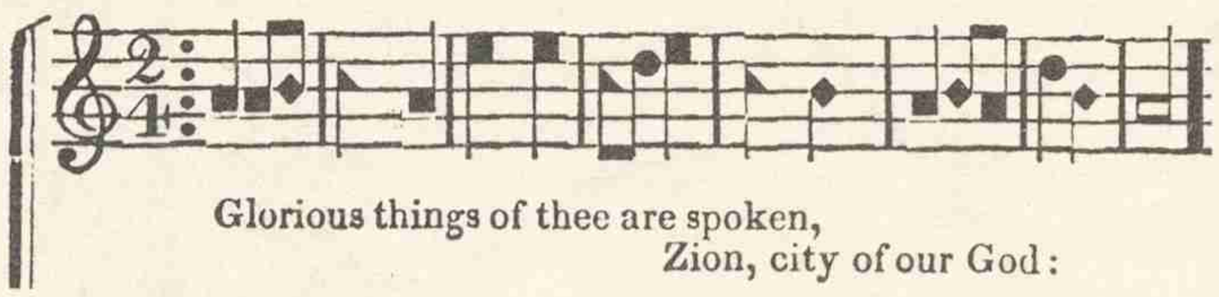
BISHOP ROBERT WESTLY PEACH

COLLECTION OF CHURCH MUSIC
AND
HYMNOLOGY

ACQUIRED BY THE

AMERICAN ANTIQUARIAN SOCIETY

1939

PRESENTED BY

AMERICAN ANTIQUARIAN SOCIETY

TO

THE WARRINGTON-PRATT-SOULE
COLLECTION OF HYMNOLOGY

CASE MEMORIAL
LIBRARY

HARTFORD, CONNECTICUT

LOFZANGEN

— EN —

GEESTELIJKE LIEDEREN.

"Het Woord van Christus wone rijkelijk in u, in alle wijsheid; leert en vermaant elkander, met psalmen en lofzangen, en geestelijke liederen, zingende den Heer met aangenaamheid in uw hart."—COL. 3: 16.

LIBRARY OF CONGRESS,
COPYRIGHT
JAN 2 1886
15360-0
CITY OF WASHINGTON

C. J. KREHBIEL,
ALDINE PRINTING WORKS,
CINCINNATI, O.
1885.

1885
Lofz

Entered, according to Act of Congress, in the year 1885, by
PETER DE PREE, ADRIAN KRIEKARD & HENRY UITERWIJK,
In the Office of the Librarian of Congress at Washington, D. C.

L. C. Duplicate.
AUG 12 1919

ELECTROTYPED, PRINTED AND BOUND BY
THE ALDINE PRINTING WORKS,
CINCINNATI, O.

VOORBERICHT.

"De lofzang is in stilheid tot U, o God! in Sion, en U zal de gelofte betaald worden."

Dit blijft de behoefte en het genot van het godvruchtig gemoed.

Vele eeuwen hebben haar aandeel aan de godsdienstige zangstof toegebracht. Onze eeuw meer dan eenige andere; waaronder veel, 't is waar, dat, schoon zeer opwekkend en populair, toch niet echt geestelijk en van blijvende waarde is.

Ook ons Hollandsch gezang is met een tal van schoone oorspronkelijke en vertaalde liederen vermeerderd geworden.

De bundel, hiermede het publiek aangeboden, is eene verzameling uit de oude en nieuwere zangstof, die dicht voor handen lag.

Wat de uitgevers op het oog hebben is, niet eene volledige verzameling van de beste liederen, maar eene die zij hopen voldoende te zijn voor algemeen gebruik onder het Neêrlandsch volk in Amerika.

Mag men onzen Psalmbundel als zonder weêrga aanmerken, wij hebben ook een schat van Evangelische lofzangen en geestelijke liederen, die in degelijkheid niet overtroffen worden.

Er is in de samenstelling van dezen bundel een vrij gebruik gemaakt van de stof, die deels lang reeds in gebruik was en deels later een algemeen eigendom geworden is.

Met enkele uitzonderingen vindt men onder ieder lied den naam van den oorspronkelijken dichter aangewezen. Niet weinigen der zangwijzen zijn uit verscheidene bronnen gekozen; de gereedelijk daartoe verkregen vergunning, waar die vereischt werd, is bij zoodanige zangwijzen aangeteekend, en wordt ook hier openlijk met dank erkend.

Zoo het mocht blijken, dat deze uitgave eenigszins beantwoordt aan de eischen onzes tijds, en iets van het geestelijk genot oplevert, hetwelk hare bewerking heeft verschaft, zullen de moeite en de zorg, aan dit werkje besteed, niet vergeefs zijn.

De Heere geve het eene ruime plaats en een diepgaanden invloed! Voor al het goede, dat het uitwerkt, zij Gode alleen de eer!

PETER DE PREE.
ADRIAN KRIEKARD.
HENRY UITERWIJK.

GRAND RAPIDS, MICH., NOV., 1885.

INHOUD.

	GEZANG.	BLADZ.
I. LOF AAN GOD.....	1–15	7
1. *Lofzangen van Aanbidding.*	1–3	7
2. *Gods Volmaaktheden*.....	4–10	11
3. *Gods Voorzienigheid*.....	11–15	18
II. HET EVANGELIE.....	16–62	23
1. *De Liefde des Vaders*.....	16–21	23
2. *Jezus Christus de Verlosser.*	22–45	29
a. Geboorte en Leven.....	22–29	29
b. Lijden en Dood.....	30–36	37
c. Opstanding en Verheerlijking.....	37–45	45
3. *Het Verlossingswerk*.....	46–54	54
a. Verzoening met God....	46–50	54
b. Aanbod der Genade....	51–54	59
4. *De Heilige Geest*.....	55–62	63
a. De Gave des H. Geestes.	55–58	63
b. Gebed om den H. Geest..	59–62	68
III. HET CHRISTELIJK LEVEN.....	63–150	72
1. *Overtuiging van Zonde.*	63–65	72
2. *Geloof in Jezus Christus.*	66–69	75
3. *Bekeering tot God*.....	70–73	79
4. *Verzekering van Schuldvergiffenis*.....	74–77	83
5. *Gemeenschap met Jezus.*	78–81	88
6. *Heiliging des Harten*...	82–85	92
7. *Toewijding des Levens*..	86–91	96
8. *Geloofsvertrouwen*.....	92–100	102
9. *Onderworpenheid*.....	101–103	110
10. *Dankbaarheid*.....	104–106	112
11. *Blijdschap in den Heer.*	107–109	114
12. *Strijd tegen de Zonde*...	110–114	118
13. *Beoefening van Christel. Deugden*.....	115–117	123
14. *Arbeid in de Zaak des Heeren*.....	118–120	126
15. *Geloofsmoed*.....	121–124	129
16. *Geloofsroem*.....	125–129	133
17. *Op den Dood*.....	130–134	138
18. *De Opstanding*.....	135–137	143
19. *Het Oordeel*.....	138–140	146
20. *Volkomene Verlossing*..	141–145	149
21. *Troost des Eeuwigen Levens*.....	146–150	154
IV. CHRISTELIJKE GEMEENSCHAP.....	151–178	159
1. *De Gemeente des Heeren.*	151–153	159
2. *De Dag des Heeren*.....	154–157	162
3. *De Bediening des Woords.*	158–162	166
4. *De Sacramenten*.....	163–168	169
5. *Belijdenis des Geloofs*...	169–170	175
6. *Eenheid en Broederliefde.*	171–173	177
7. *Het Gebed*.....	174–178	180
V. HET ZENDINGSWERK...	179–188	185
VI. HET HUISGEZIN.....	189–192	195
VII. BIJZONDERE GELEGENHEDEN.....	193–207	200
1. *Inwijding eener Kerk*..	193	200
2. *De komst eens Evangeliedienaars*.....	194	201
3. *De Wisseling des Jaars.*	195–198	202
4. *Op de Lente*.....	199	206
5. *Op den Zomer*.....	200	208
6. *Op den Herfst*.....	201	209
7. *Op den Winter*.....	202	210
8. *Danklied*.....	203	211
9. *National Feestlied*.....	204	213
10. *Morgenlied*.....	205	215
11. *Avondliederen*.....	206–207	216

En dan stonden aan was er met den engel eene menigte des hemelschen heirlegers, prijzende God en zeggende: Eere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de menschen een welbehagen!

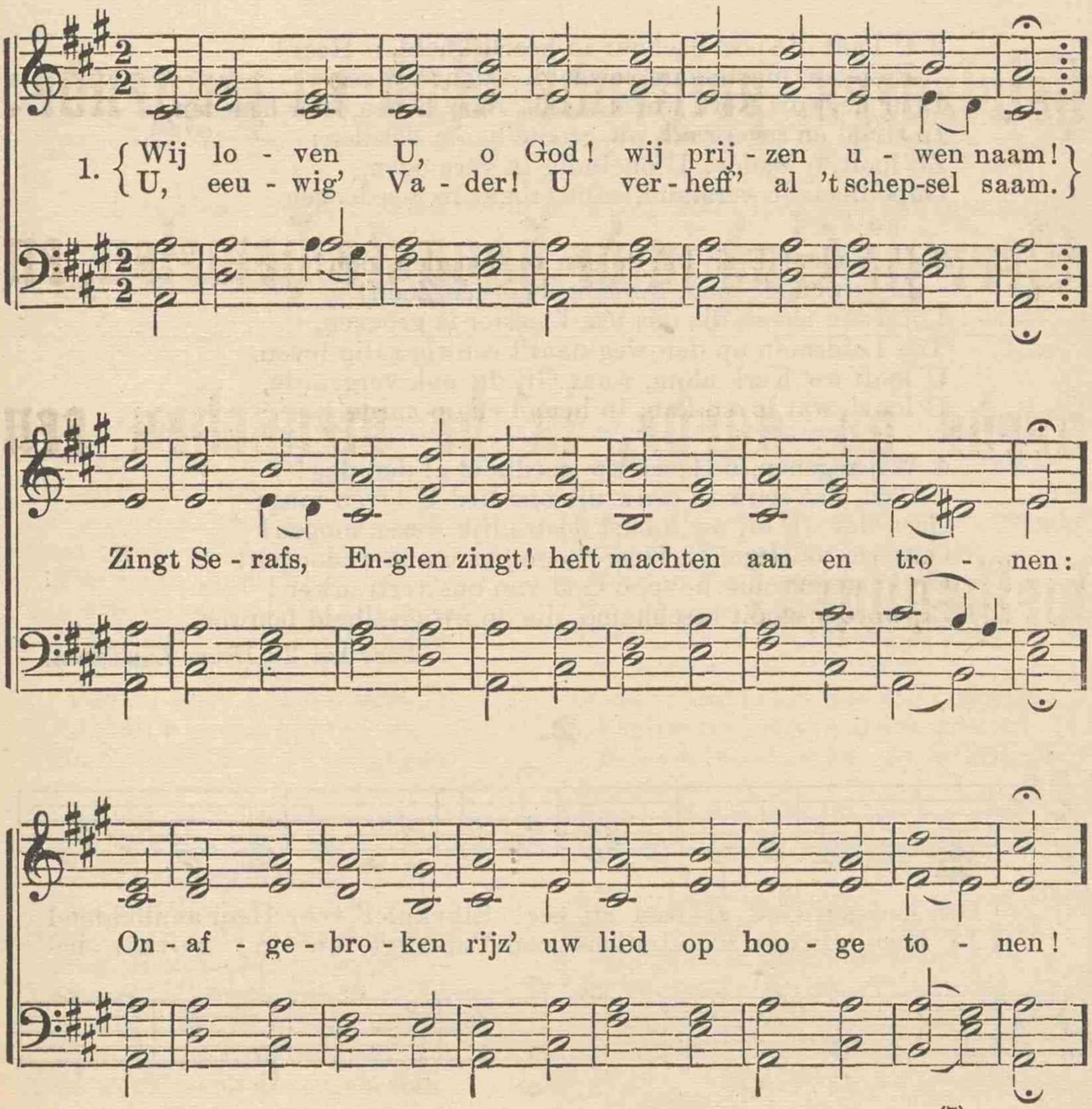
LOFZANGEN
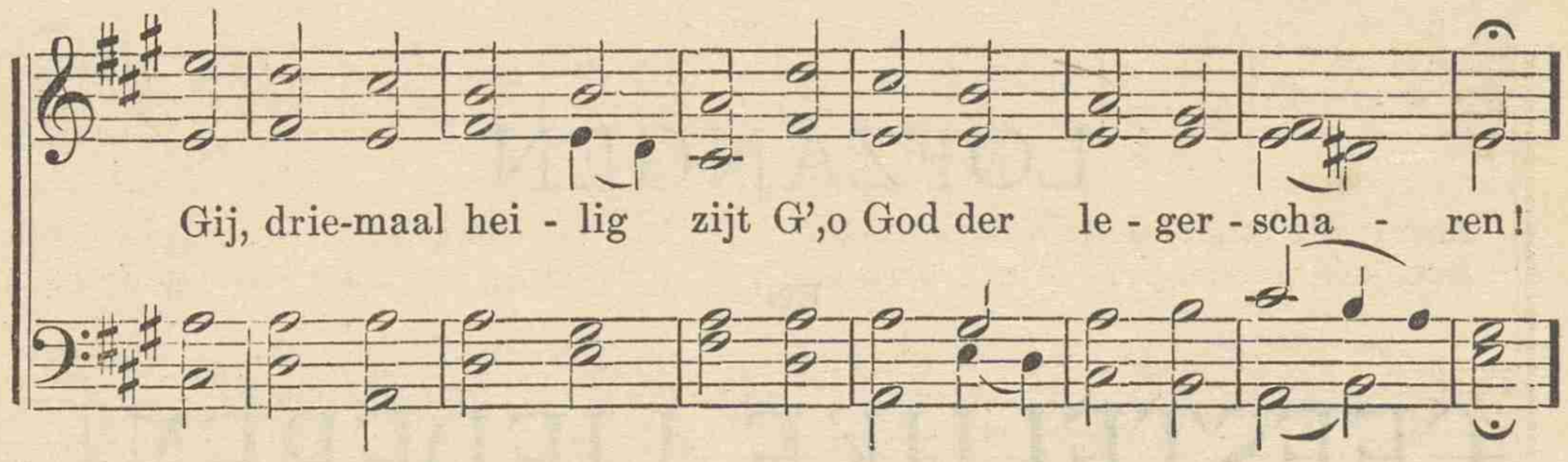
EN

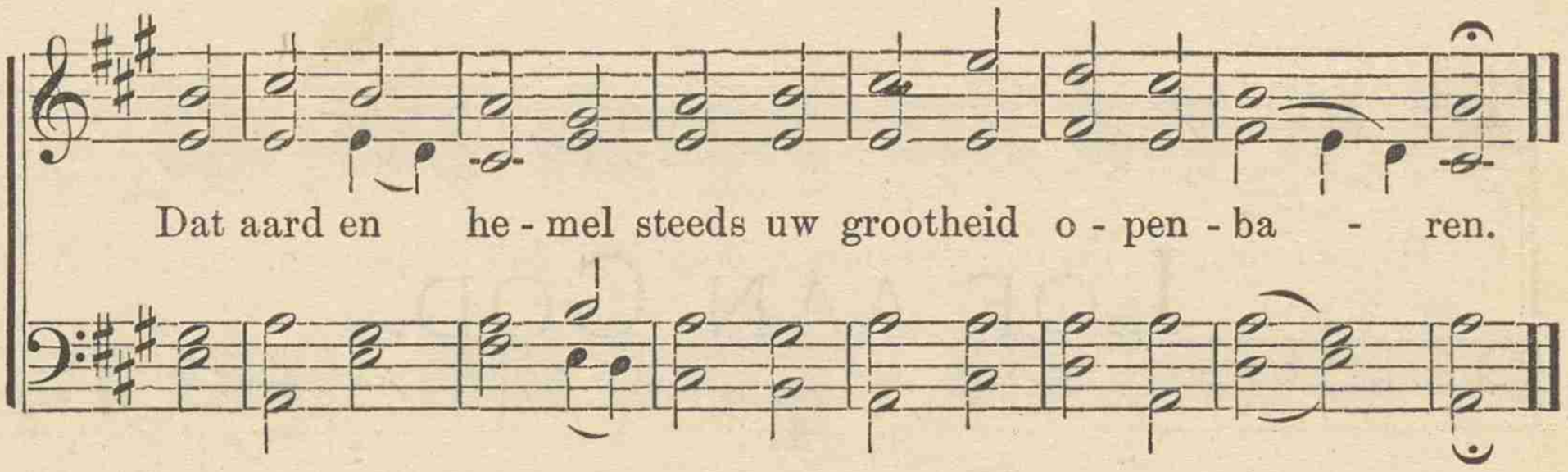
GEESTELIJKE LIEDEREN.

Lof aan God.

1.
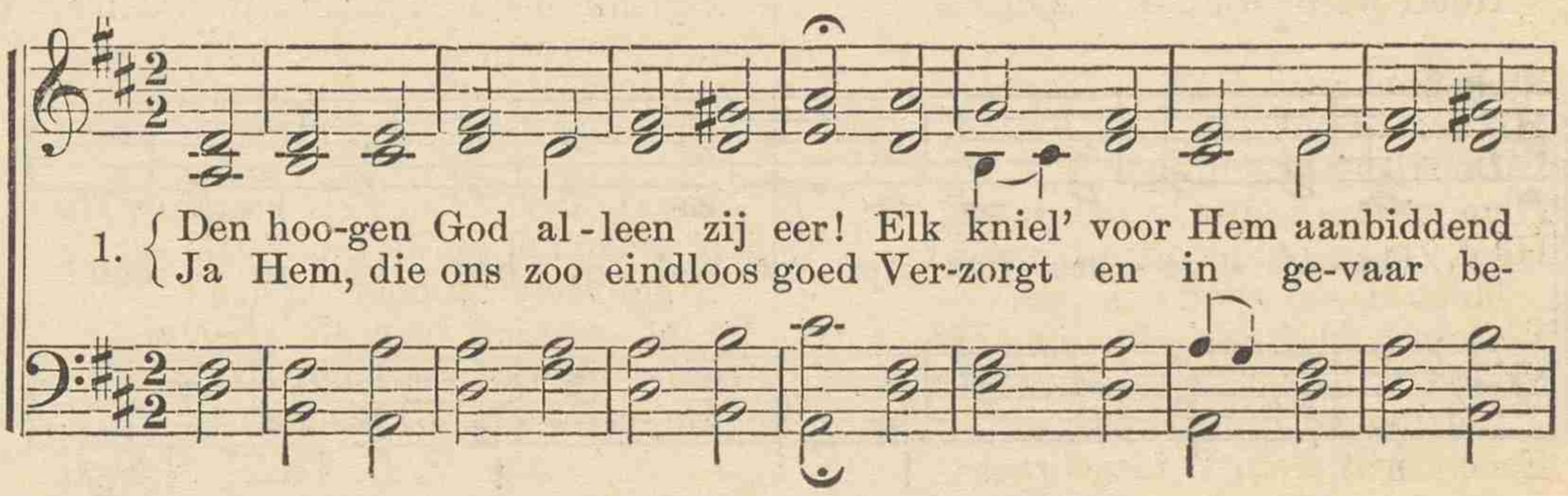

2 U looft d'Apostelschaar in heerlijkheid, o Heer!
Profeten, martelaars vermelden daar uw eer.
Door heel uw Kerk wordt steeds, daar boven, hier beneden,
In strijd en zegepraal, uw groote naam beleden;
Zij looft, o Vader! U oneindig in vermogen,
Onpeilbaar in verstand, onmeetbaar in meedoogen.
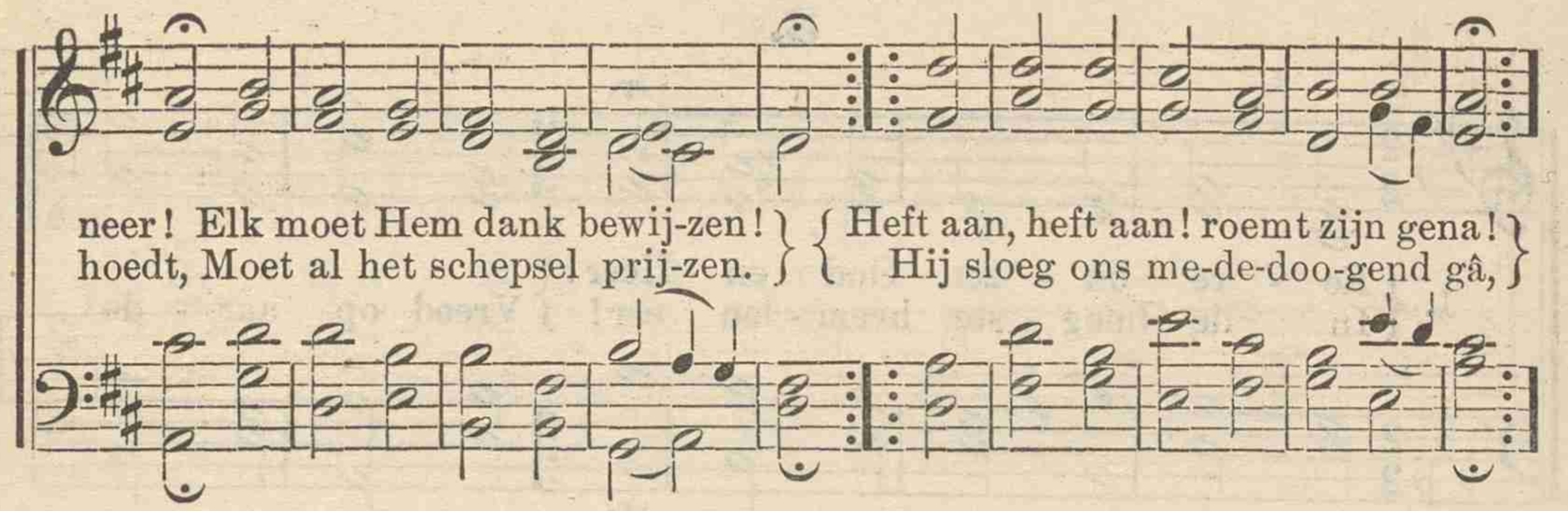
3 U, Vader! U zij lof, op een verhoogden toon!
Lof uwen eigenen, uw eengeboornen Zoon!
Lof uwen Geest, die ons ten Trooster is gegeven,
Ten Leidsman op den weg naar't eeuwig zalig leven.
U looft uw Kerk alom, waar Gij die ook vergaârde,
U loov', wat loven kan, in hemel en op aarde.
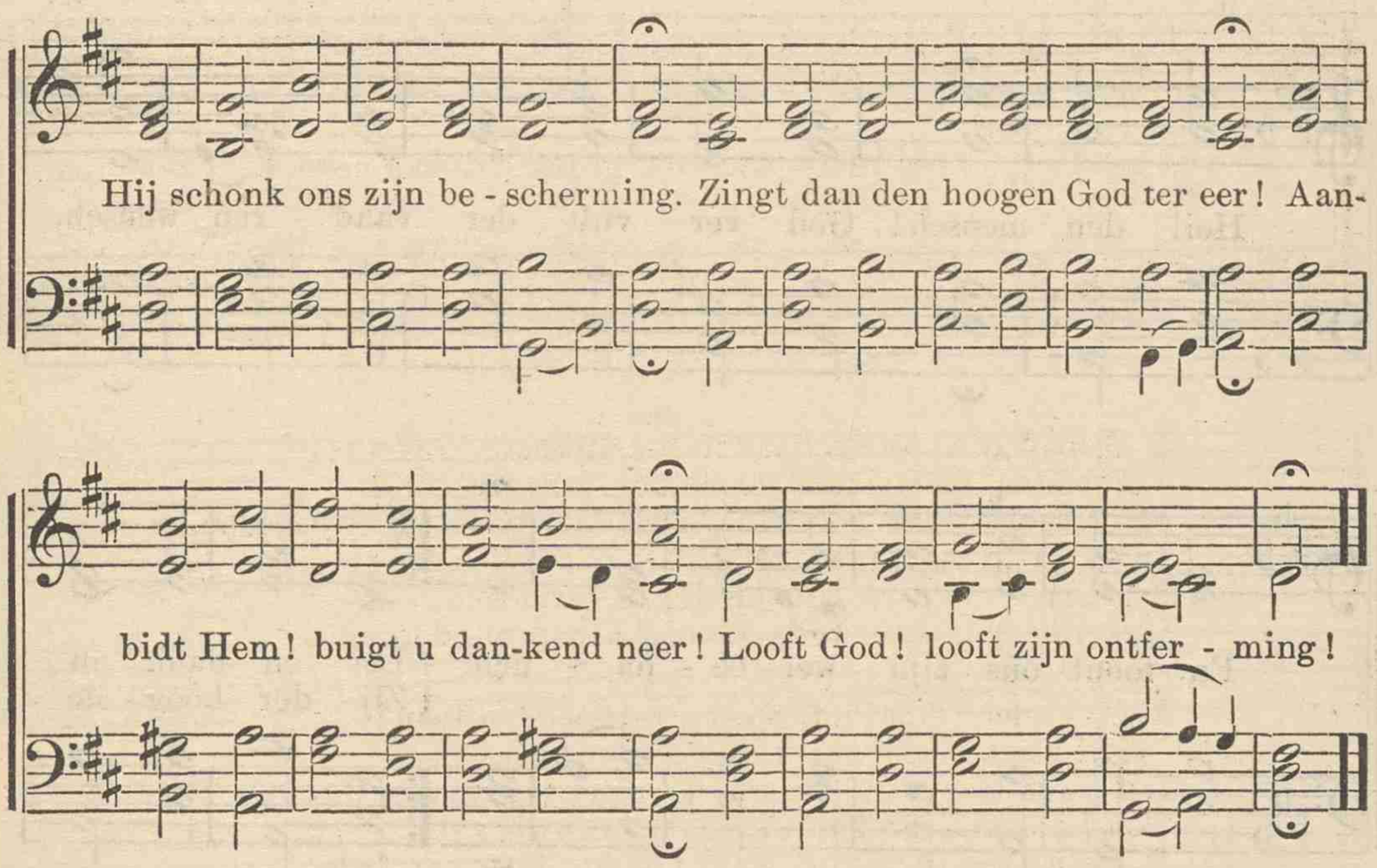
4 Wij zegenen, o Heer! uw goedheid al den dag!
Geef, dat eeuw in eeuw uit ons lied U loven mag;
Geef, dat wij bij uw komst onstraflijk wezen mogen!
Ontferm, ontferm U, Heer! toon ons uw mededoogen!
Op U steunt onze hoop, o God van ons vertrouwen!
Zij worden nooit beschaamd, die op uw goedheid bouwen.

Naar het *Te Deum Laudamus.*

2.

2 Ja, Vader! ja, ons lied zijt Gij!
Wij eeren uwe heerschappij,
O Bron van licht en leven!
Uw grenzenlooze macht gebiedt;
Daar rijzen werelden uit niet,
Van uwen glans omgeven.
't Is wijs en goed al wat Gij werkt,
Gij heerscht alom en onbeperkt,
U loven alle tongen!
U, Vader! wien't heelal vereert,
U danken wij, dat Gij regeert,
Nooit wordt uw lof volzongen.

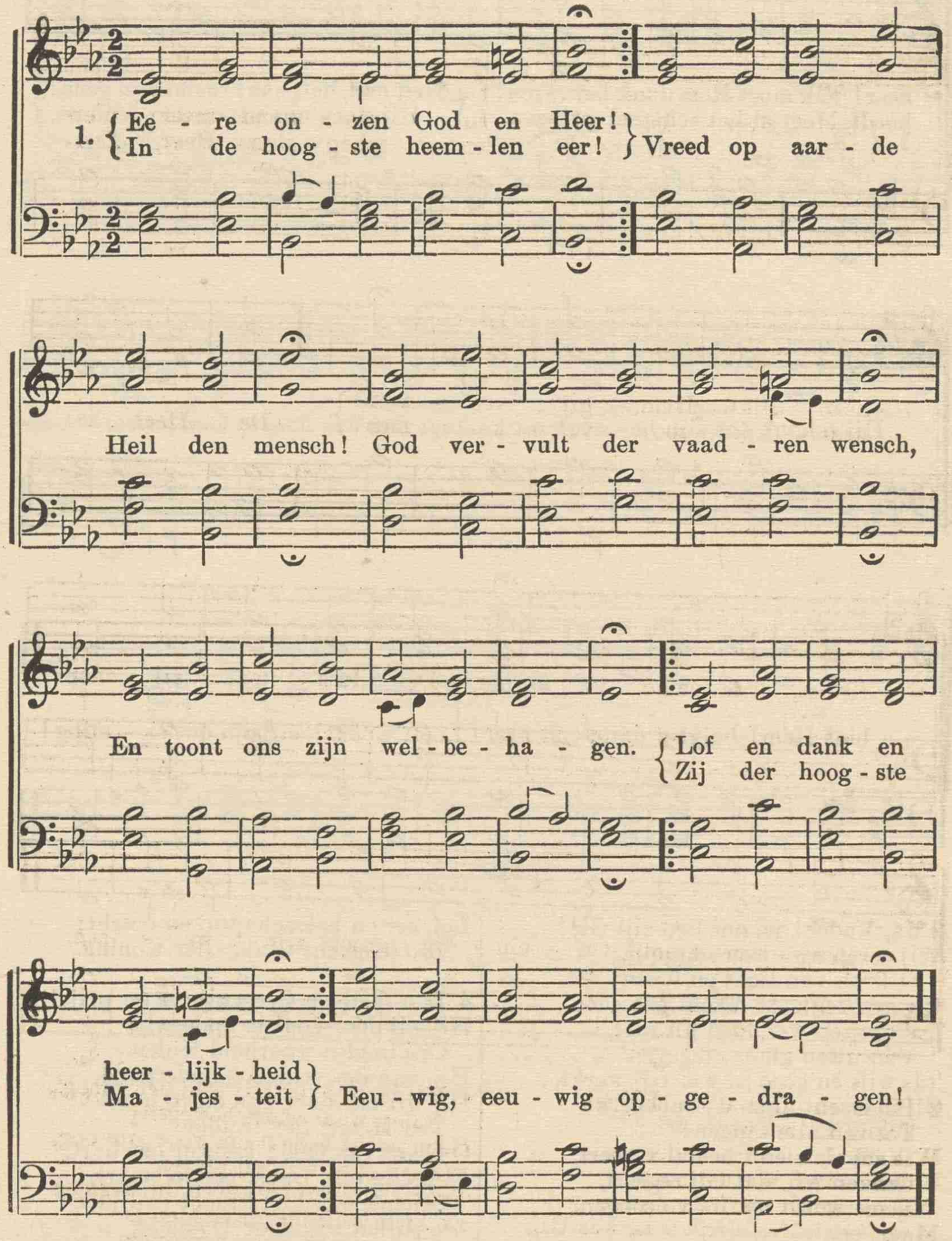
3 Geloofd zij 's Vaders eenge Zoon!
Hij bracht ons van zijns Vaders troon
De rijkste zegeningen:
Hem, onzen helper in den nood,
Hem, onzen redder van den dood,
Moet al wat ademt zingen.
Verlosser, Midlaar, Hoofd en Heer!
Voor U knielt uw gemeente neer,
Lofzingend in uw woning.
Eens wordt alom U toegebracht
Lof, eer en heerschappij en macht;
Zoo heerscht G'als aller Koning.

4 Den Heilgen Geest zij eer en prijs!
Hij wil door godlijk onderwijs
Ons in zijn waarheid leiden.
Hij, van ons erfdeel 't onderpand,
Hij wil ons door zijn eigen hand
Ten Hemel toebereiden.
O Geest van God! bestuur ons hart,
Ei heilig ons, troost ons in smart,
Schenk moed en kracht in lijden!
Zoo zullen wij, door U geleid,
Eens in volmaakte zaligheid
Ons eindeloos verblijden.

5 Zingt, aard en hemel! zingt uw Heer!
Het driemaal heilig meld' zijn eer!
Zingt Hem op hooge tonen!
De lof van God vervull' 't heelal,
Die is, die was, die komen zal,
En onder ons wil wonen.

Mej. V. D. Velde—Helmcke.

3.
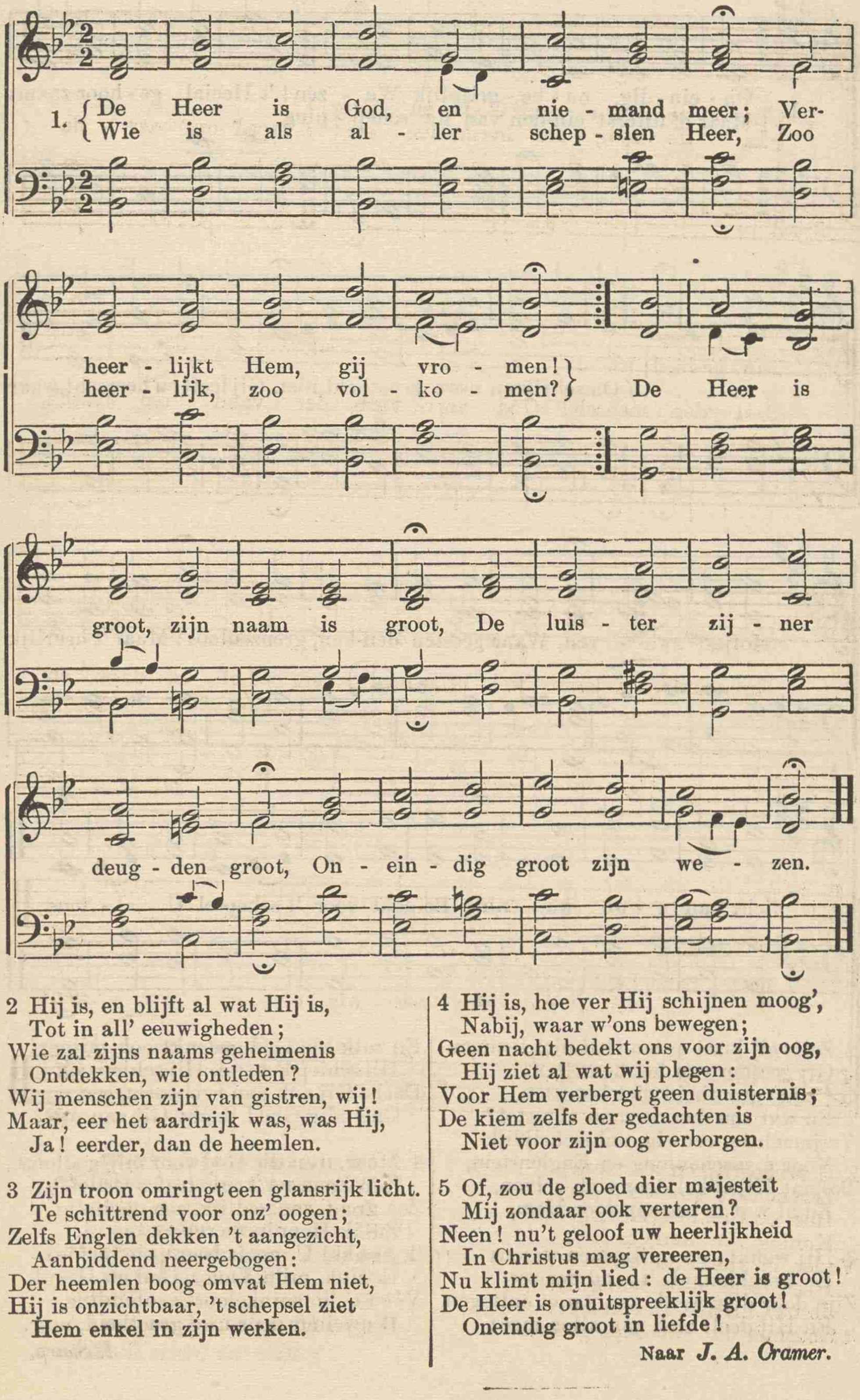

2 U verheerlijken wij saam;
Zegenen uw grooten naam,
Heer en God!—geen U gelijk—
Koning van het hemelrijk!
Vader, in wien alle macht is!
Heer, Gods Eengeboren Zoon,
Jezus Christus, in den troon
't Godslam dat van ouds geslacht is!

3 Gij, die met ons lot begaan,
Wegneemt 's werelds euveldâan,
Zondaars redt door uw gena,
Sla ons in ontferming gâ;
Aan Gods rechterhand verheven,
Hoor ons bidden, U ter eer.
Eenig, heilig zijt G', o Heer!
U zij 's Hoogsten lof gegeven!

Naar het *Gloria in Excelsis.*

4.

2 Hij is, en blijft al wat Hij is,
Tot in all' eeuwigheden;
Wie zal zijns naams geheimenis
Ontdekken, wie ontleden?
Wij menschen zijn van gistren, wij!
Maar, eer het aardrijk was, was Hij,
Ja! eerder, dan de heemlen.

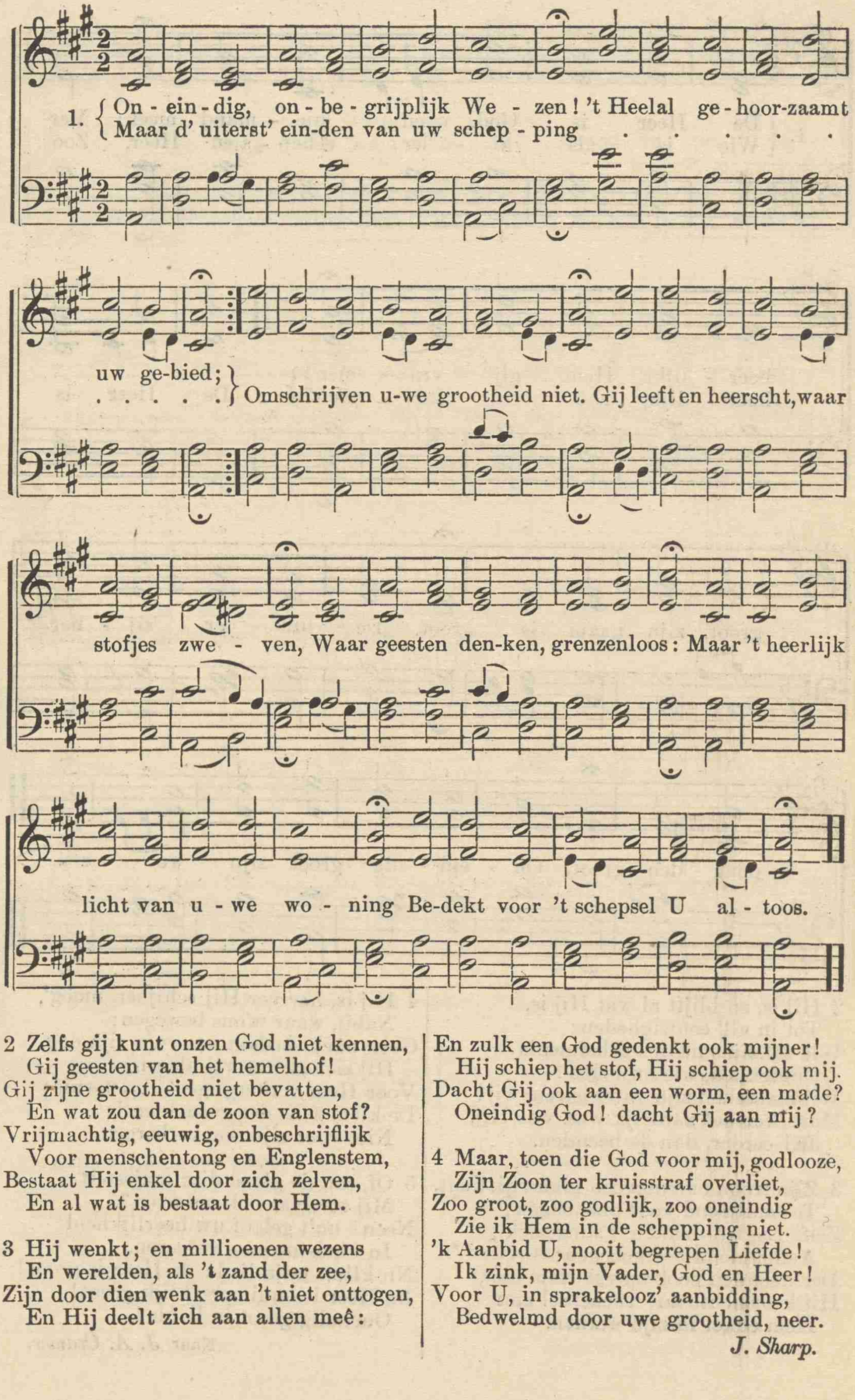
3 Zijn troon omringt een glansrijk licht.
Te schittrend voor onz' oogen;
Zelfs Englen dekken 't aangezicht,
Aanbiddend neergebogen:
Der heemlen boog omvat Hem niet,
Hij is onzichtbaar, 't schepsel ziet
Hem enkel in zijn werken.

4 Hij is, hoe ver Hij schijnen moog',
Nabij, waar w'ons bewegen;
Geen nacht bedekt ons voor zijn oog,
Hij ziet al wat wij plegen:
Voor Hem verbergt geen duisternis;
De kiem zelfs der gedachten is
Niet voor zijn oog verborgen.

5 Of, zou de gloed dier majesteit
Mij zondaar ook verteren?
Neen! nu't geloof uw heerlijkheid
In Christus mag vereeren,
Nu klimt mijn lied: de Heer is groot!
De Heer is onuitspreeklijk groot!
Oneindig groot in liefde!

Naar *J. A. Cramer.*

5.

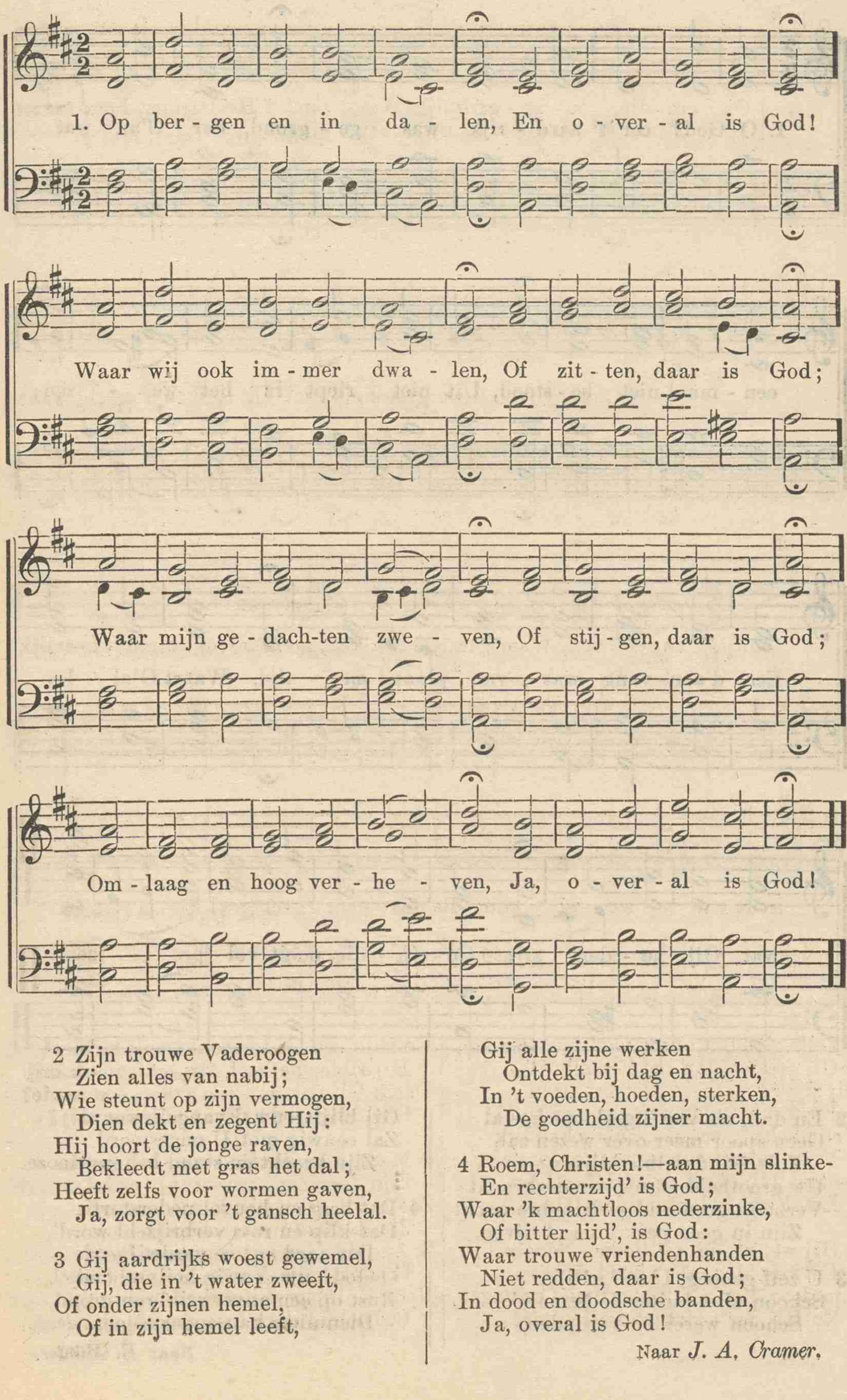
2 Zelfs gij kunt onzen God niet kennen,
Gij geesten van het hemelhof!
Gij zijne grootheid niet bevatten,
En wat zou dan de zoon van stof?
Vrijmachtig, eeuwig, onbeschrijflijk
Voor menschentong en Englenstem,
Bestaat Hij enkel door zich zelven,
En al wat is bestaat door Hem.

3 Hij wenkt; en millioenen wezens
En werelden, als 't zand der zee,
Zijn door dien wenk aan 't niet onttogen,
En Hij deelt zich aan allen meê:
En zulk een God gedenkt ook mijner!
Hij schiep het stof, Hij schiep ook mij.
Dacht Gij ook aan een worm, een made?
Oneindig God! dacht Gij aan mij?

4 Maar, toen die God voor mij, godlooze,
Zijn Zoon ter kruisstraf overliet,
Zoo groot, zoo godlijk, zoo oneindig
Zie ik Hem in de schepping niet.
'k Aanbid U, nooit begrepen Liefde!
Ik zink, mijn Vader, God en Heer!
Voor U, in sprakelooz' aanbidding,
Bedwelmd door uwe grootheid, neer.

J. Sharp.

6.

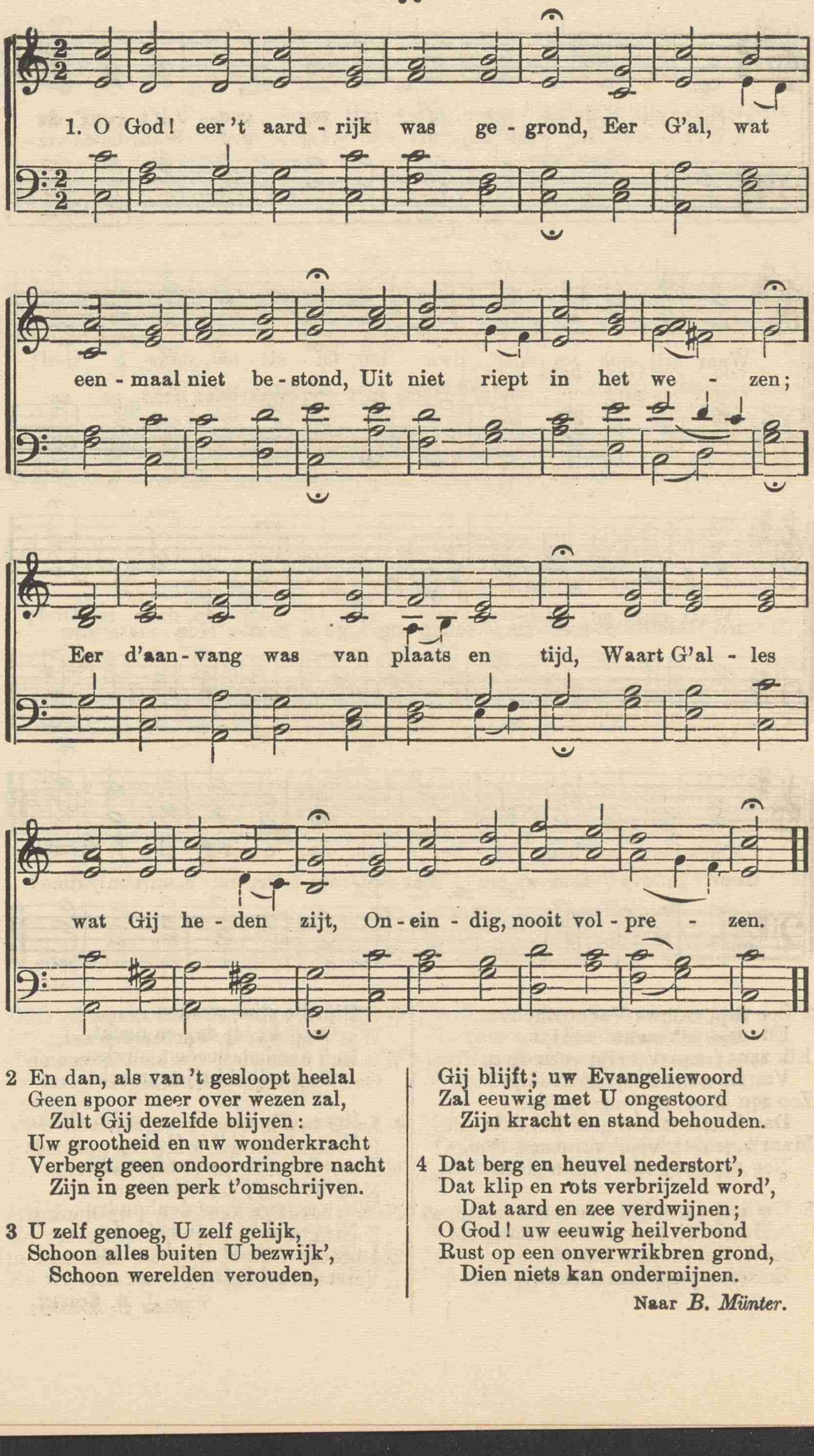
2 Zijn trouwe Vaderoogen
Zien alles van nabij;
Wie steunt op zijn vermogen,
Dien dekt en zegent Hij:
Hij hoort de jonge raven,
Bekleedt met gras het dal;
Heeft zelfs voor wormen gaven,
Ja, zorgt voor 't gansch heelal.

3 Gij aardrijks woest gewemel,
Gij, die in 't water zweeft,
Of onder zijnen hemel,
Of in zijn hemel leeft,
Gij alle zijne werken
Ontdekt bij dag en nacht,
In 't voeden, hoeden, sterken,
De goedheid zijner macht.

4 Roem, Christen!—aan mijn slinke-
En rechterzijd' is God;
Waar 'k machtloos nederzinke,
Of bitter lijd', is God:
Waar trouwe vriendenhanden
Niet redden, daar is God;
In dood en doodsche banden,
Ja, overal is God!

Naar *J. A. Cramer.*

7.

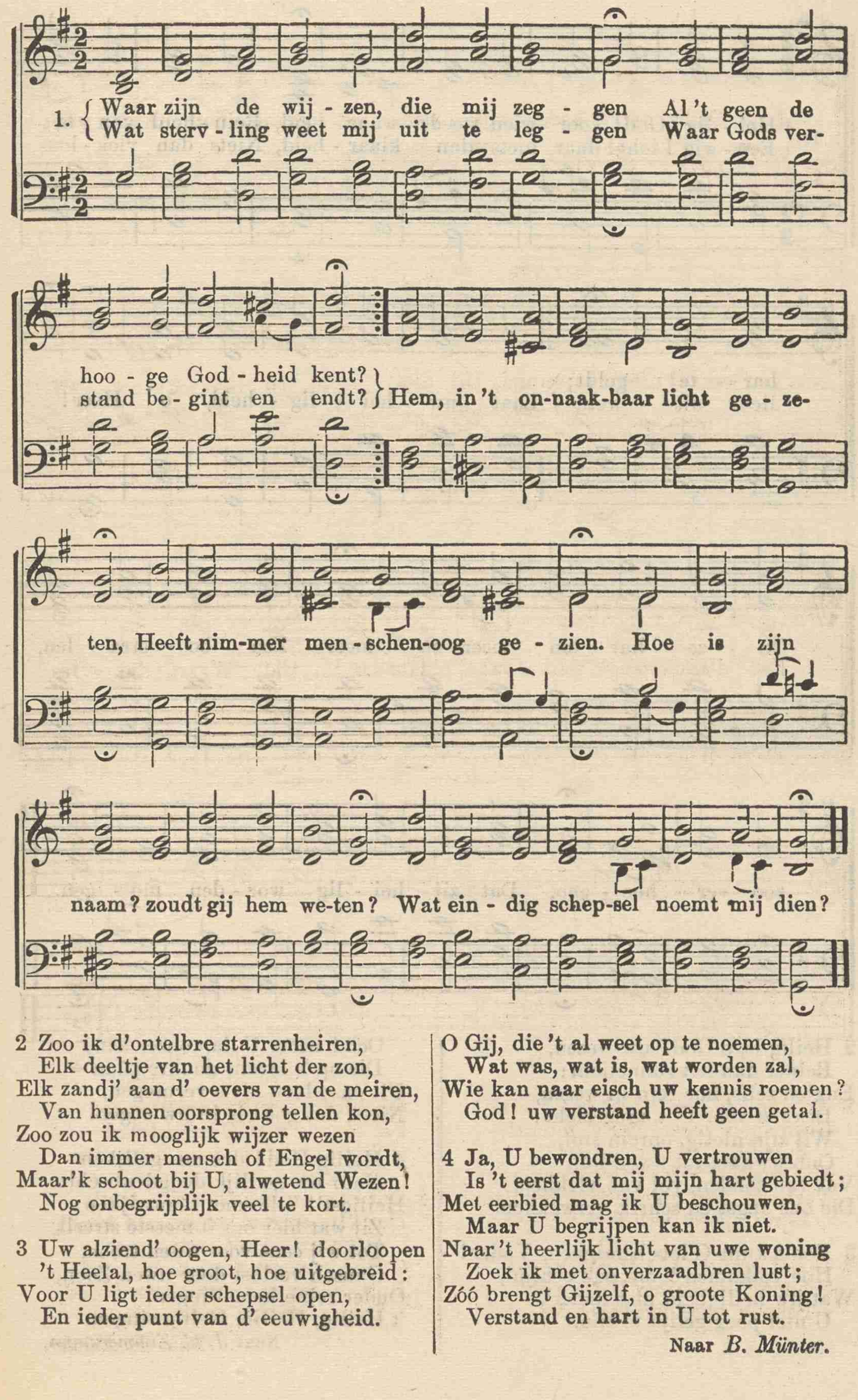
2 En dan, als van 't gesloopt heelal
Geen spoor meer over wezen zal,
Zult Gij dezelfde blijven:
Uw grootheid en uw wonderkracht
Verbergt geen ondoordringbre nacht
Zijn in geen perk t'omschrijven.

3 U zelf genoeg, U zelf gelijk,
Schoon alles buiten U bezwijk',
Schoon werelden verouden,
Gij blijft; uw Evangeliewoord
Zal eeuwig met U ongestoord
Zijn kracht en stand behouden.

4 Dat berg en heuvel nederstort',
Dat klip en rots verbrijzeld word',
Dat aard en zee verdwijnen;
O God! uw eeuwig heilverbond
Rust op een onverwrikbren grond,
Dien niets kan ondermijnen.

Naar *B. Münter*.

8.
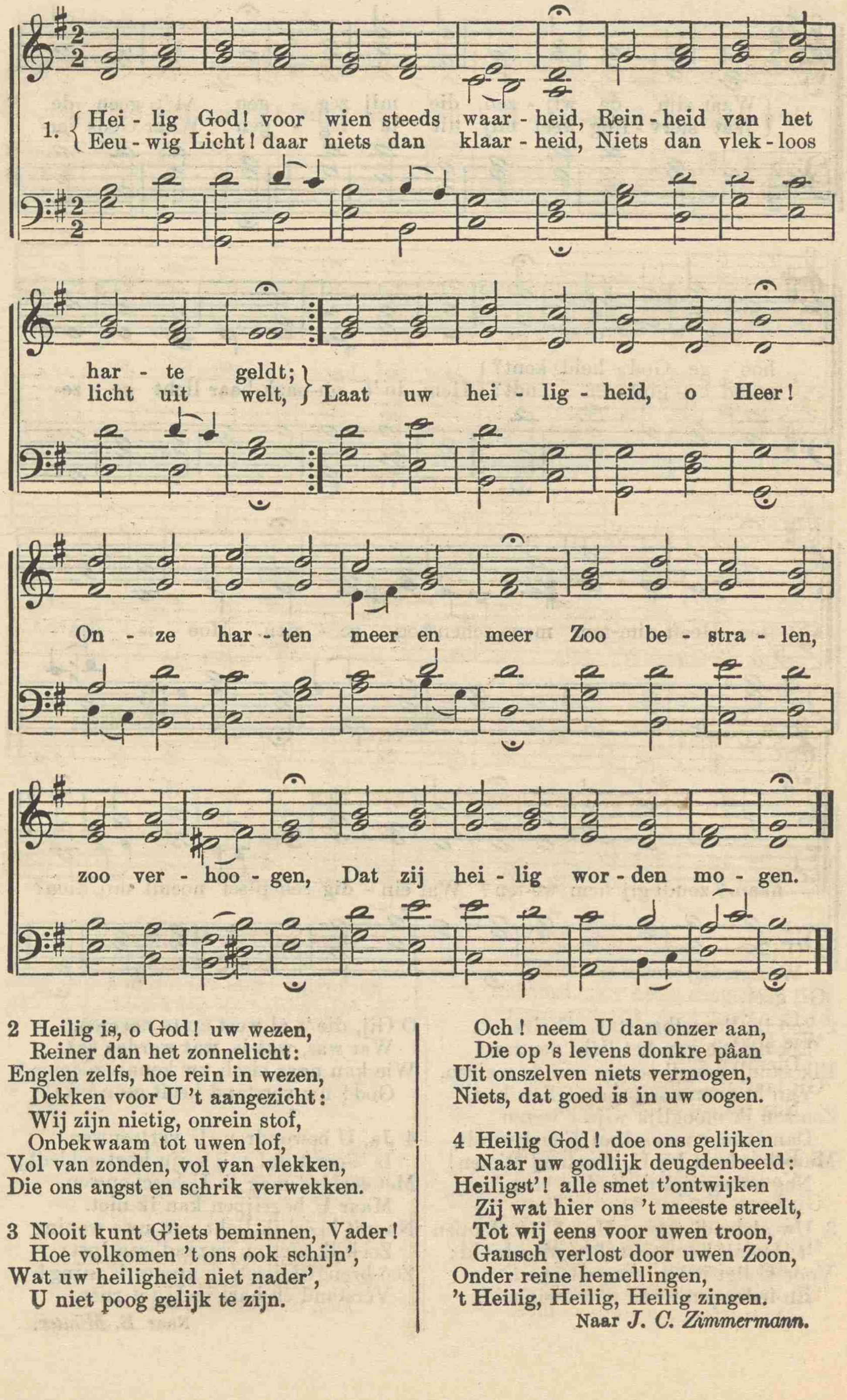

2 Zoo ik d'ontelbre starrenheiren,
Elk deeltje van het licht der zon,
Elk zandj' aan d' oevers van de meiren,
Van hunnen oorsprong tellen kon,
Zoo zou ik mooglijk wijzer wezen
Dan immer mensch of Engel wordt,
Maar'k schoot bij U, alwetend Wezen!
Nog onbegrijplijk veel te kort.

3 Uw alziend' oogen, Heer! doorloopen
't Heelal, hoe groot, hoe uitgebreid:
Voor U ligt ieder schepsel open,
En ieder punt van d' eeuwigheid.
O Gij, die 't al weet op te noemen,
Wat was, wat is, wat worden zal,
Wie kan naar eisch uw kennis roemen?
God! uw verstand heeft geen getal.

4 Ja, U bewondren, U vertrouwen
Is 't eerst dat mij mijn hart gebiedt;
Met eerbied mag ik U beschouwen,
Maar U begrijpen kan ik niet.
Naar 't heerlijk licht van uwe woning
Zoek ik met onverzaadbren lust;
Zóó brengt Gijzelf, o groote Koning!
Verstand en hart in U tot rust.

Naar *B. Münter*.

9.
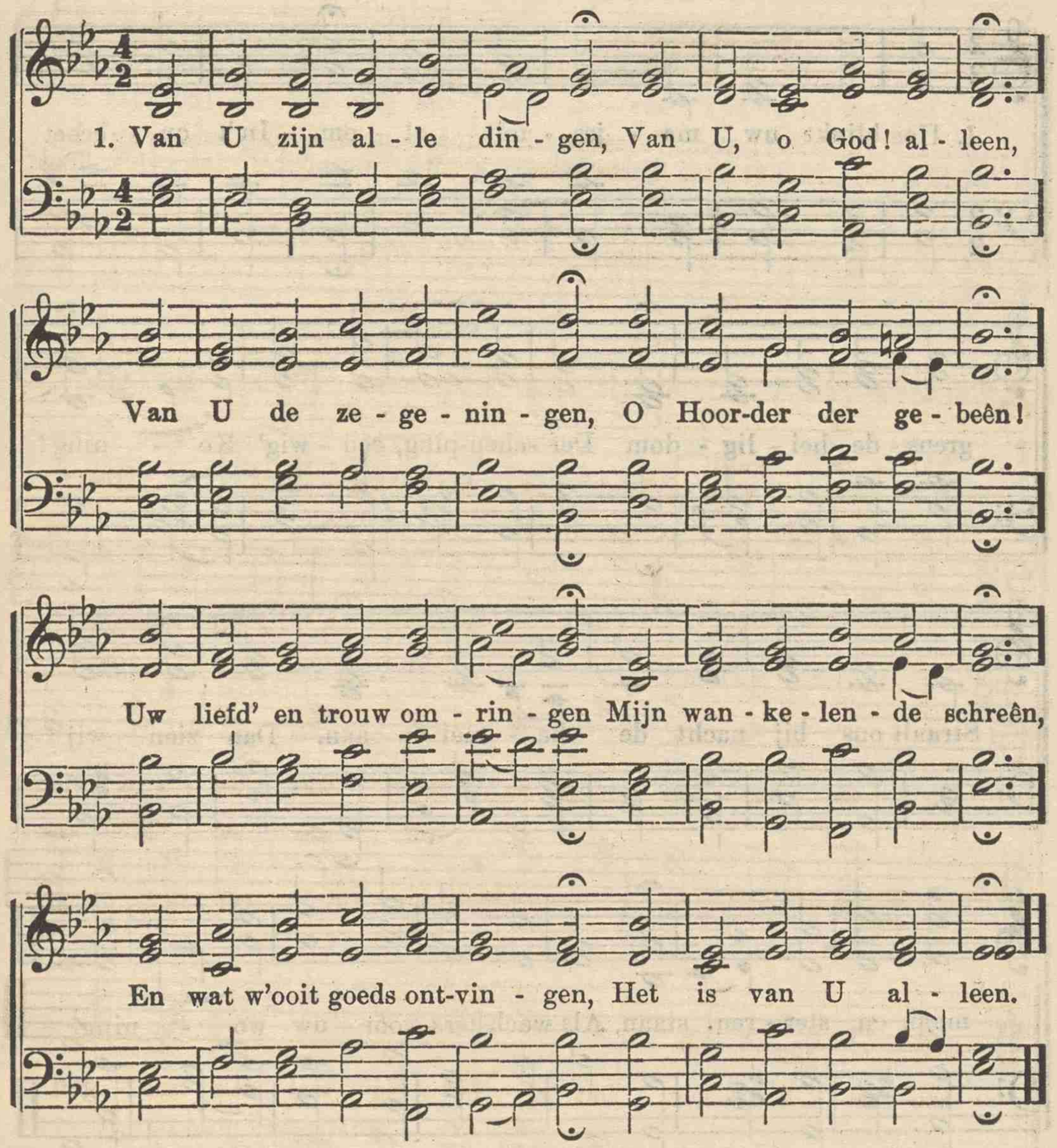

2 Heilig is, o God! uw wezen,
Reiner dan het zonnelicht:
Englen zelfs, hoe rein in wezen,
Dekken voor U 't aangezicht:
Wij zijn nietig, onrein stof,
Onbekwaam tot uwen lof,
Vol van zonden, vol van vlekken,
Die ons angst en schrik verwekken.

3 Nooit kunt G'iets beminnen, Vader!
Hoe volkomen 't ons ook schijn',
Wat uw heiligheid niet nader',
U niet poog gelijk te zijn.
Och! neem U dan onzer aan,
Die op 's levens donkre pâan
Uit onszelven niets vermogen,
Niets, dat goed is in uw oogen.

4 Heilig God! doe ons gelijken
Naar uw godlijk deugdenbeeld:
Heiligst'! alle smet t'ontwijken
Zij wat hier ons 't meeste streelt,
Tot wij eens voor uwen troon,
Gansch verlost door uwen Zoon,
Onder reine hemellingen,
't Heilig, Heilig, Heilig zingen.

Naar *J. C. Zimmermann.*

10.

2 Gij kent steeds mijne nooden,
Waarin Gij trouw voorziet!
Gij geeft geen steen voor brooden,
Een slang voor visschen niet!
Wie komt tot U gevloden,
Dien Gij geen hulpe biedt?
Gij laat den zondaar nooden,
Nog eer hij tot U vliedt.

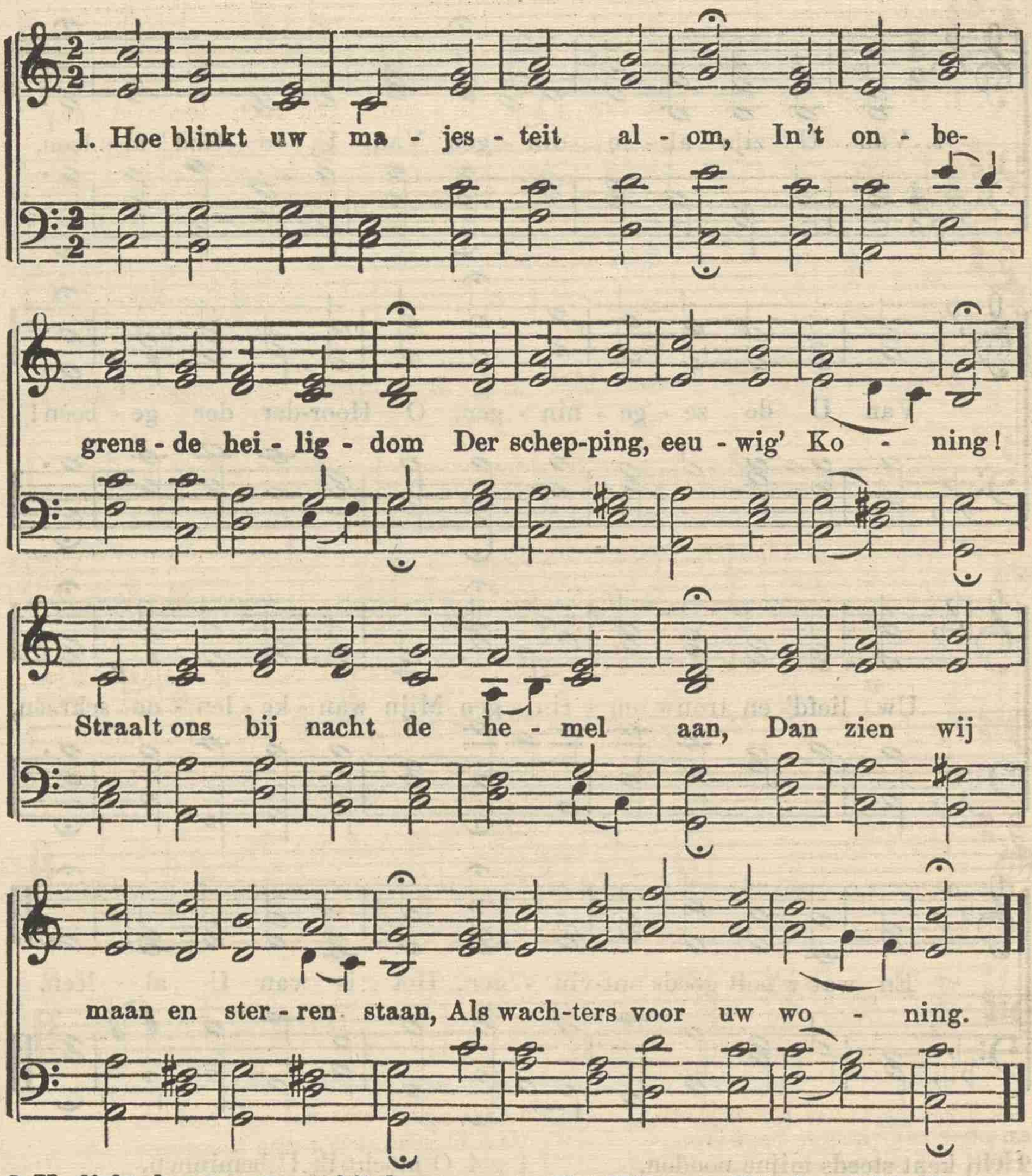
3 Reeds vóór wij U iets vragen,
Voorkomt Gij onze beê;
Gij hoort ons als wij klagen,
Gij schenkt aan 't hart uw vreê;
Gij heelt zelfs in uw plagen,
Giet balsem uit in 't wee;
Gij helpt niet enkel dragen,
Maar draagt ons zelven meê.

4 O mocht ik U beminnen,
Gelijk Gij mij bemint,
En heilge vrees van binnen
Mij leiden als uw kind!
Mocht ik dien rijkdom winnen,
Dien roest noch mot verslindt,
En werden nooit mijn zinnen
Door ijdlen glans verblind.

5 U zal ik eeuwig eeren,
Die eeuwge Goedheid zijt!
U blijv', o Heer der heeren!
Geheel mijn hart gewijd!
Wat kan ik niet ontberen,
Wanneer uw hand mij leidt;
Wat vuriger begeeren
Dan uwe heerlijkheid?

J. de Liefde.

11.

2 Verlicht de zon ons oog bij dag,
Zij leert ons vroolijk, met ontzag,
In haar uw licht aanschouwen;
Zij is de spiegel, die ons 't beeld
Van uwe volheid mededeelt,
En uitlokt tot vertrouwen.

3 Nog heeft de schepping schooner glans
Voor ons, nu wij aan 's hemels trans
De woningen aanschouwen
Van Hem, die schuld om niet vergeeft,
En daar als onze Vader leeft,
Aan wien w' ons lot betrouwen.
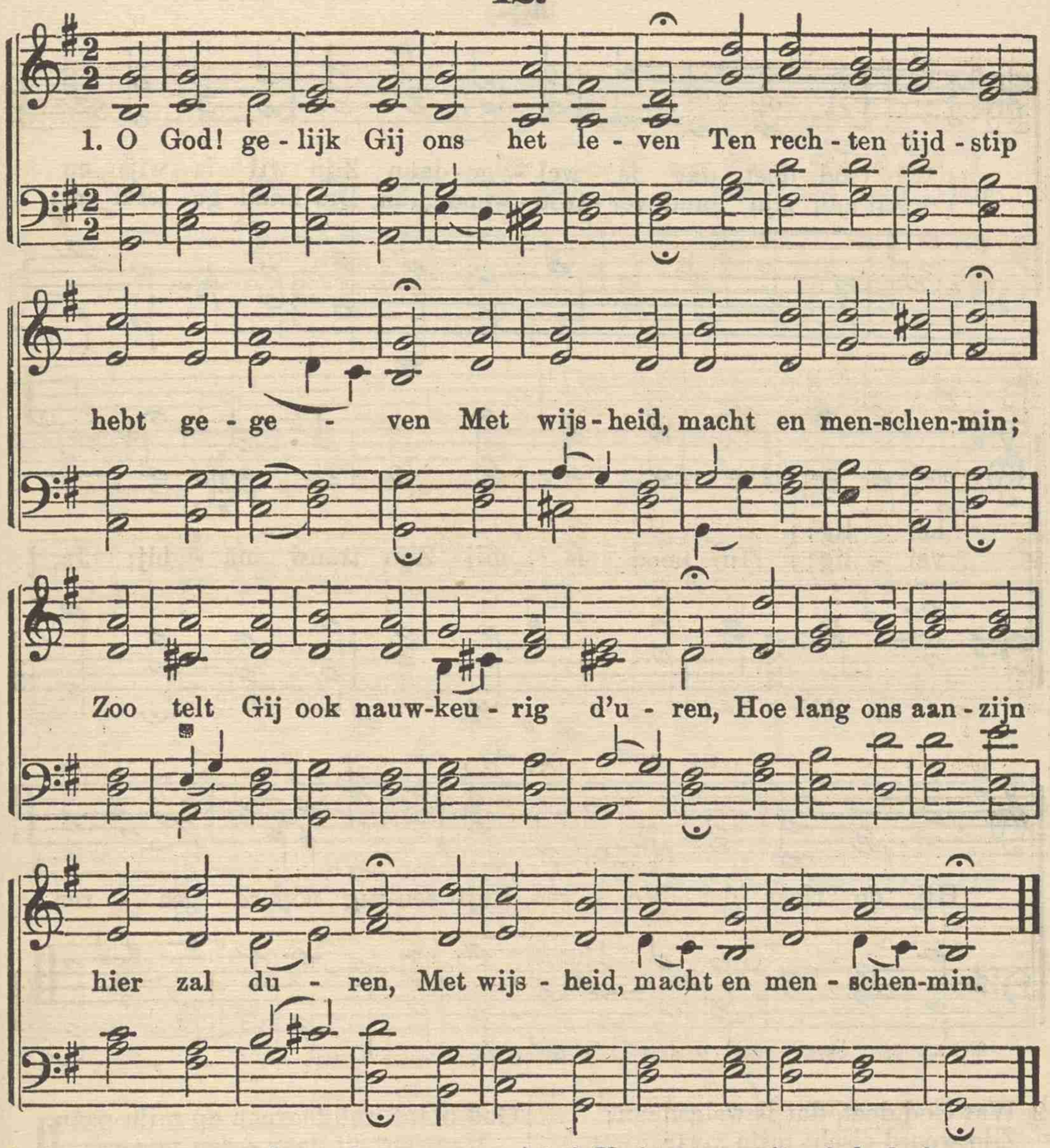
4 't Verhelderd oog zoekt nu alom,
Om Jezus in dat heiligdom,
Door 't stil geloof, te vinden;
Tot Hij ons zelf in heerlijkheid,
Door's hemels ruime velden, leidt
Als zijn verhoogde vrinden.

5 Laat eens de glans van zon en maan
Bij 's werelds avond ondergaan,
Ons zal geen licht ontbreken,
Als 't Lam de kaars is daar omhoog:
Daar zal eerst voor 't verhelderd oog
De schepping zichtbaar spreken.

6 Daar zal natuur op ieder blad,
Dat zij op aard verzegeld had,
Geheimen ons doen lezen.
Hier is de wijsgeer slechts een kind;
Maar die hier Jezus meest bemint,
Zal daar de wijste wezen.

H. van Alphen.

12.

2 De maat van onze levensjaren,
Van onze rampen en bezwaren,
Hebt Gij ons wijslijk toegedeeld;
Uw tuchtigen was enkel liefde,
En, waar de smart ons immer griefde,
Gij hebt die wonde weer geheeld.

3 Gij hebt, o albestierend Koning!
De plaats bestemd van ieders woning,
Den kring, waarin hij werken moet,
De maat bepaald dier zegeningen,
Die wij uit uwe hand ontvingen,
En al, wat Gij bepaalt, is goed.

4 Wat tronen zinken, Heer der heeren!
Gij blijft in eeuwigheid regeeren,
Uw is de kracht, de majesteit:
't Moet alles voor uw wenken bukken,
Niets kan zich aan uw macht ontrukken;
Maar deze macht werkt zaligheid.

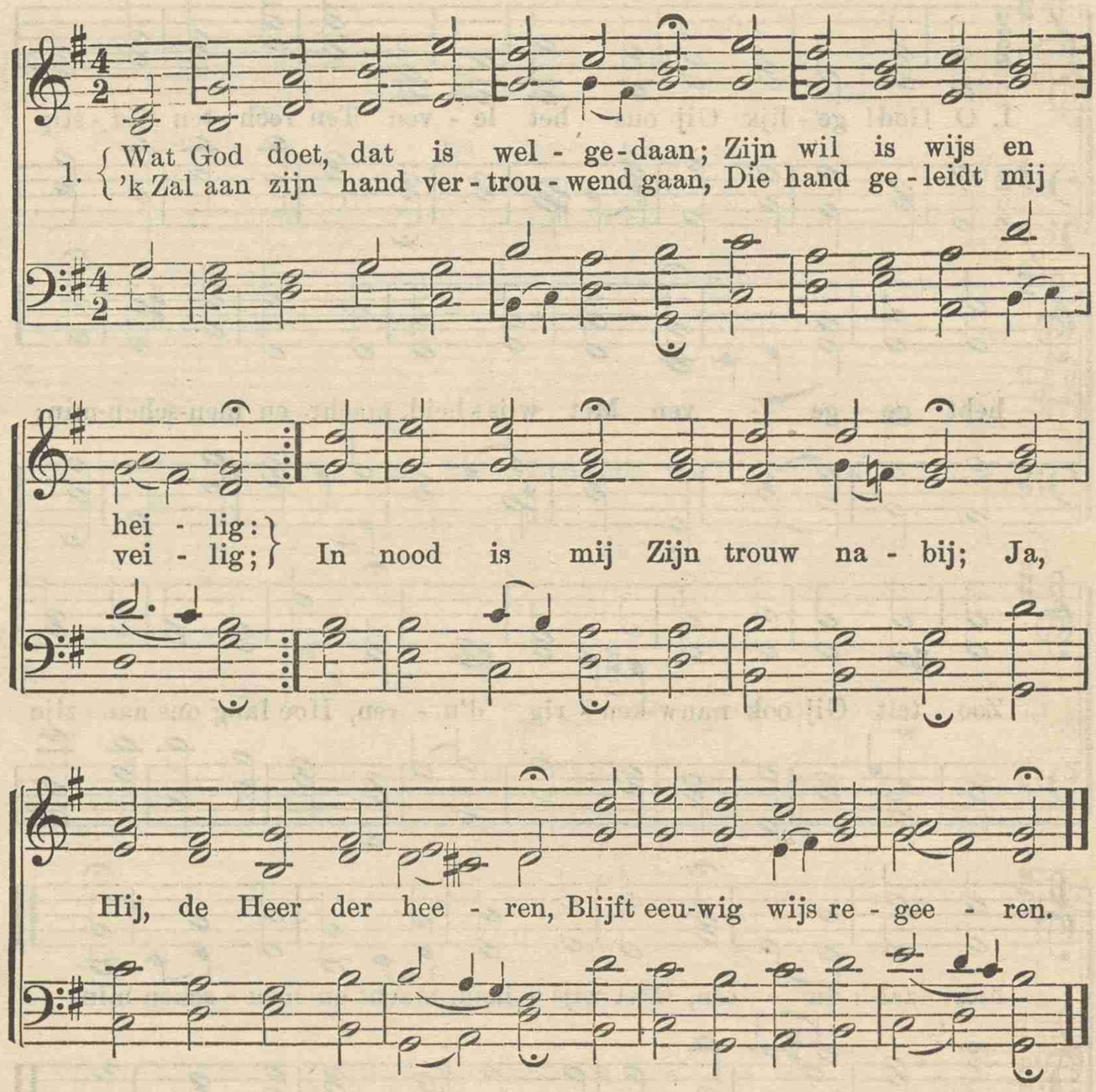
5 O Vader! wat wij ooit bedoelen,
Van U afhanklijk ons te voelen
Zij onze blijdschap hier beneên;
Woudt G'altijd onzen wensch verhooren,
Dan was 't geluk voor ons verloren:
Uw wijsheid kent ons heil alleen.

6 Leer ons dan steeds op U vertrouwen,
Op uw bestelling hope bouwen,
Geef ons, dat wij den kostbren tijd
Getrouw in uwen dienst besteden,
Om door 't geloof Hem natetreden,
Door wien Gij onze Vader zijt.

7 Zoo zal ons hart den dood verachten,
En vroolijk op uw toekomst wachten:
Och! houd ons steeds voor U bereid;
Zoo zij ons sterven, vroeg of spade,
Om Jezus' bloed, door uw genade,
Een ingaan in de zaligheid.

B. van Weemen.

13.

2 Wat God doet, dat is welgedaan;
Zijn woord eischt mijn vertrouwen.
Hij leidt mij op de rechte baan,
'k Mag daar zijn liefd' aanschouwen;
Hij geeft mij kracht; Zijn hulp, zijn macht
Redt mij uit smart en banden:
Mijn lot rust in zijn handen.

3 Wat God doet, dat is welgedaan;
Hij luistert naar mijn klachten;
Zou mij zijn liefde gadeslaan,
En ik zijn hulp niet wachten?
God kent mijn hart; Geen ramp, geen smart
Is ooit voor Hem verborgen:
Hij zal als Vader zorgen.

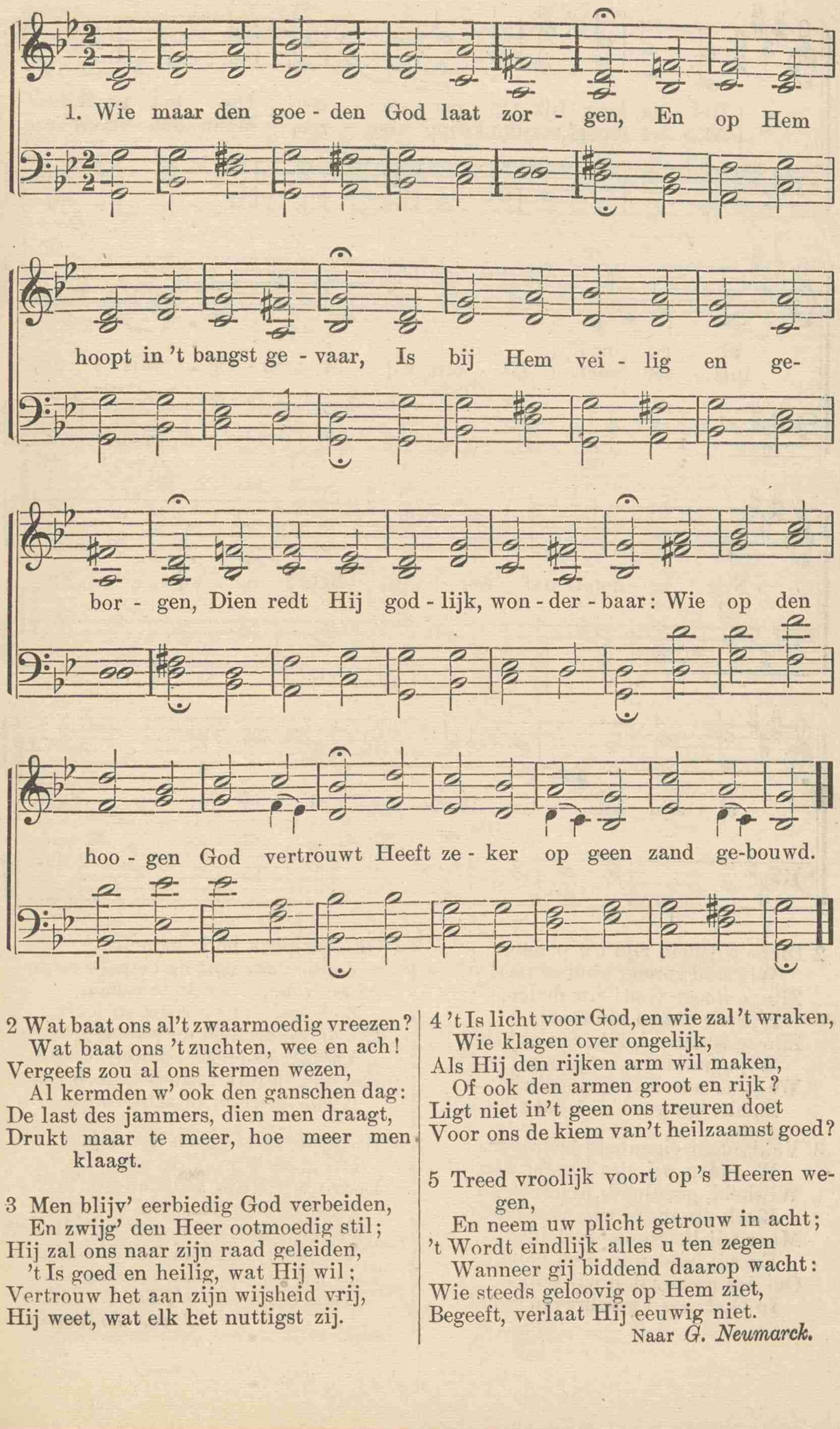
4 Wat God doet, dat is welgedaan;
Dat blijft de vreugd mijns levens;
God plant wel doornen op mijn paân,
Maar strooit daar rozen nevens;
Met smart paart God Vaak rein genot;
Zijn Vaderlijk' ontferming
Blijft eeuwig mijn bescherming.

5 Wat God doet, dat is welgedaan;
Nooit zal de moed m'ontzinken;
Biedt Hij den lijdenskelk mij aan,
'k Zal dien gewillig drinken.
God, wijs en goed, Mengt zuur en zoet
Naarmate wij 't behoeven;
Hij troost ook in 't bedroeven.

6 Wat God doet, dat is welgedaan;
Zijn trouw blijft mij ten hoede;
Zijn liefde doet geen kwaad ontstaan,
't Werkt alles meê ten goede;
Als God mij leidt, Zal 'k, wel bereid,
Mijn hoogst en reinst verlangen
In d' eeuwigheid ontvangen.

P. Moens.

14.

2 Wat baat ons al't zwaarmoedig vreezen?
Wat baat ons 't zuchten, wee en ach!
Vergeefs zou al ons kermen wezen,
Al kermden w' ook den ganschen dag:
De last des jammers, dien men draagt,
Drukt maar te meer, hoe meer men klaagt.

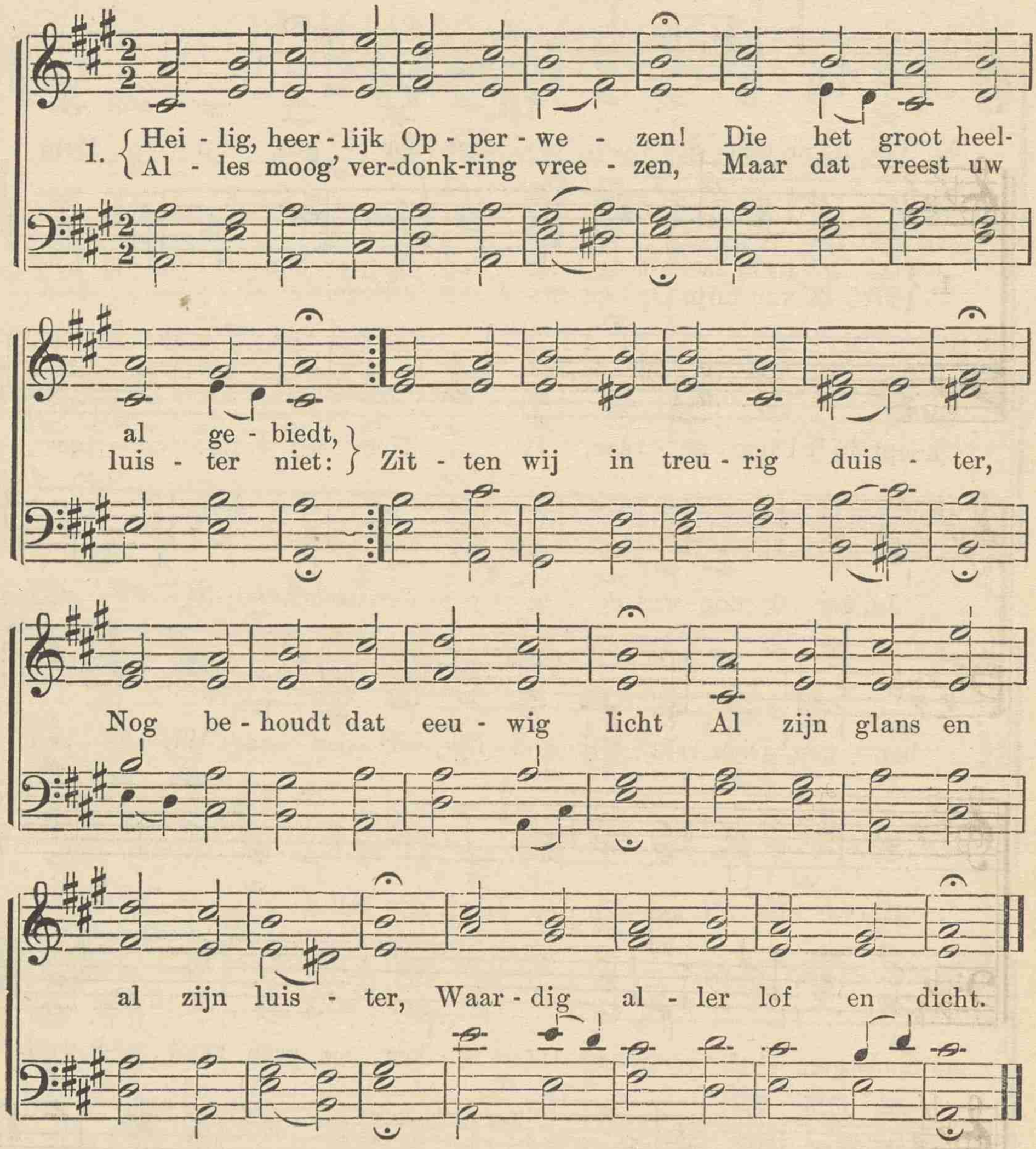
3 Men blijv' eerbiedig God verbeiden,
En zwijg' den Heer ootmoedig stil;
Hij zal ons naar zijn raad geleiden,
't Is goed en heilig, wat Hij wil;
Vertrouw het aan zijn wijsheid vrij,
Hij weet, wat elk het nuttigst zij.

4 't Is licht voor God, en wie zal't wraken,
Wie klagen over ongelijk,
Als Hij den rijken arm wil maken,
Of ook den armen groot en rijk?
Ligt niet in't geen ons treuren doet
Voor ons de kiem van't heilzaamst goed?

5 Treed vroolijk voort op 's Heeren wegen,
En neem uw plicht getrouw in acht;
't Wordt eindlijk alles u ten zegen
Wanneer gij biddend daarop wacht:
Wie steeds geloovig op Hem ziet,
Begeeft, verlaat Hij eeuwig niet.

Naar *G. Neumarck.*

15.

2 Diepe wijsheid zijn uw paden,
Wijsheid zonder eind of paal
Zijn, o hooge God! uw daden,
Zijn uw wegen altemaal;
Zijn ze zuurheid, zijn ze zoetheid,
Wij aanbidden, zwijgen stil:
Want de wezenlijke Goedheid
Maakt het goed met dat zij 't wil.

3 Vaak, door eigenheid bedrogen,
Waanden wij, des Heeren eer,
Wijsheid, goedheid, alvermogen
Bleek op andre wijs veel meer;
Maar wij lieten ons verleiden,
En wij feilden in dien vond,
Om dat anders dan wij zeiden,
In Gods raad geschreven stond.
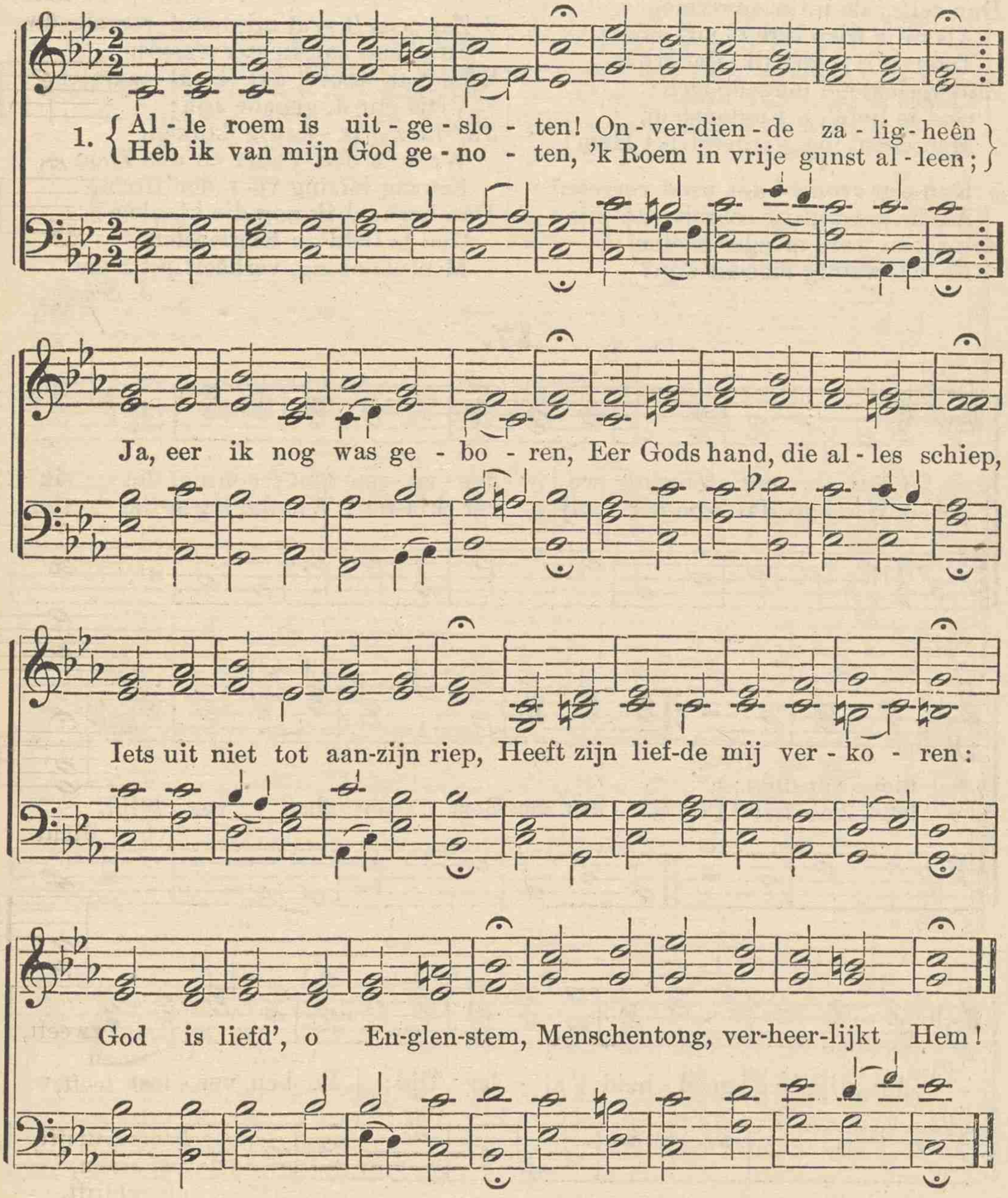
4 Onbegrijplijk hoog beramen,
Raad, waarnaar de hemel zweeft,
Al het schepslenheir te zamen
Zich beweegt en roert en leeft,
Die de raadren en de veeren
Van dit machtig uurwerk drijft,
Zoo dat, in hun talloos keeren,
Niets verwrikt of achterblijft.

5 Nutter ging nog, een der dagen,
Dit geheele wereldrond,
Door uw godlijk welbehagen,
Dan een stip daarvan, te grond.
Hier verdwijnt, wat ooit moog' blinken,
Vrienden, rijkdom, eer of staat,
Laat het vallen, laat het zinken,
Niets besta dan 's Heeren raad.

J. van Lodenstein.

HET EVANGELIE.

16.

2 Met mijn zwaren val bewogen
Bood Gods liefde mij de hand;
O ontfermend mededoogen,
Liefde boven mijn verstand!
Vijandschap was mijn bedenken,
Vleeschlijk onder't kwaad verkocht,
Had ik nimmer Hem gezocht,
Hij wou m'eerst zijn liefde schenken:
God is liefd', o Englenstem,
Menschentong, verheerlijkt Hem!

3 Zóó, zóó lief had God de wereld,
Dat Hij zijnen eengen Zoon
Voor die afgevallen wereld
Overgaf aan smaad en hoon;
Ja, toen wij nog zondaars waren,
Schonk d'Ontfermer ons gena,
Stierf zijn Zoon op Golgotha,
Stierf voor ons, die zondaars waren:
God is liefd', o Englenstem,
Menschentong, verheerlijkt Hem
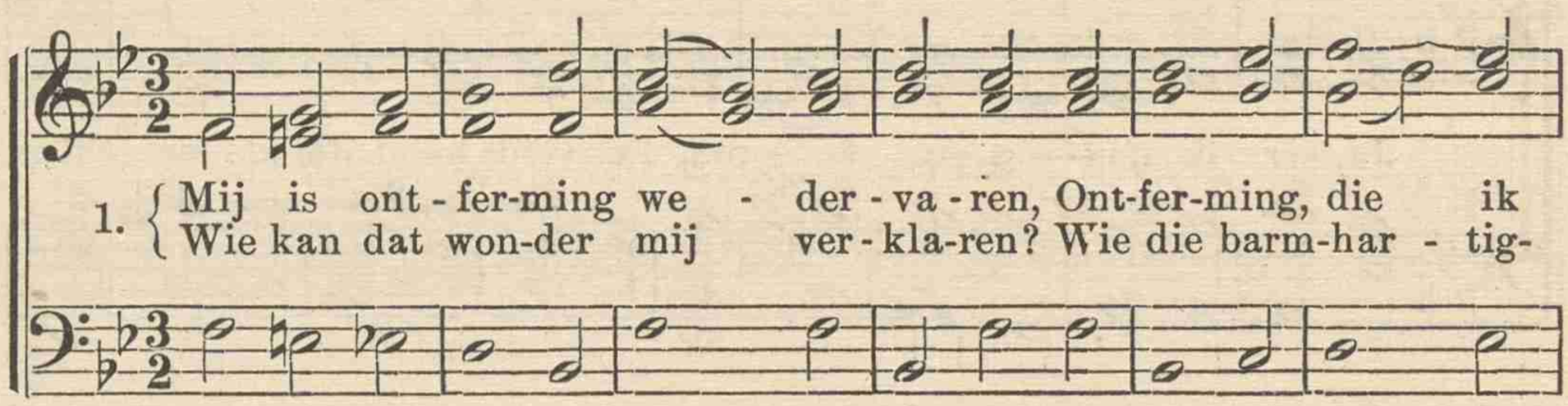
4 Dat heet gadelooz' ontferming,
Dat, genade, rijk en vrij!
God schenkt redding, schenkt bescherming,
Schenkt z'aan zondaars, schenkt z'ook mij;
Dan zelfs, als mijn onvermogen,
Als mijn diep bederf mij smart,
Toont mij 't godlijk Vaderhart
Zijn verlossend mededoogen:
God is liefd', o Englenstem,
Menschentong, verheerlijkt Hem!

5 Kan een vrouw haar kind vergeten,
Als haar zuigling schreit van pijn?
Zou z' een ware moeder heeten,
En zoo weinig moeder zijn?
Maar, al kon dit mooglijk wezen,
Vader! die mijn nooden ziet,
Vader! Gij vergeet mij niet;
Neen, dit heb ik nooit te vreezen:
God is liefd', o Englenstem,
Menschentong, verheerlijkt Hem!

6 Zal eens 't graf mijn stof verzaamlen,
Juichend zal, in stervenspijn,
't Laatste woord, dat ik zal staamlen,
Vrije gunst, genade zijn;
Ja, die zal ik eeuwig danken,
Waar 'k den Vader en den Zoon
Eeuwig lofzing voor den troon,
Dan herhaal ik nog die klanken:
God is liefd', o Englenstem,
Menschentong, verheerlijkt Hem!

J. Scharp.

17.

2 Slechts toorn verdien ik door mijn zonden,
En vind bij God alleen gena;
Verzoening lees 'k in Jezus' wonden,
Vergiffenis op Golgotha.
Waarom is dit aan mij geschied?
Ontferming is't, en anders niet.
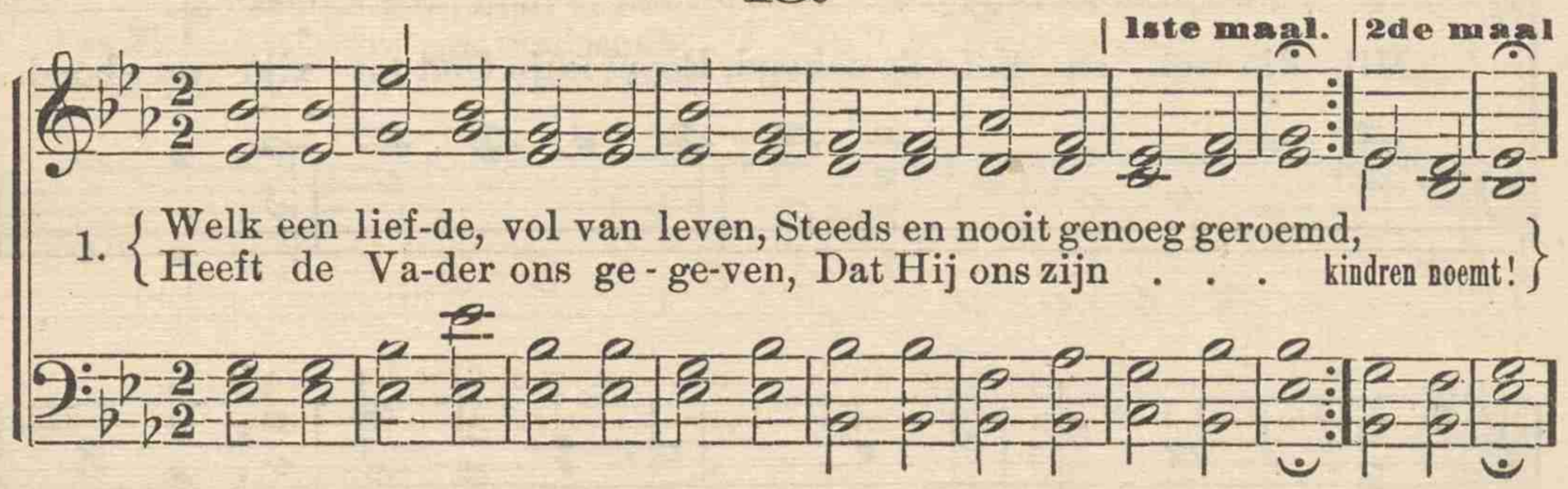
3 Dit moet ik U, mijn God! belijden,
Dit roem ik, als een mensch mij vraagt,
Ontferming slechts kon mij bevrijden,
Onferming, die mij zoekt en draagt.
Ik buig mij neder in het stof,
En geef aan uw ontferming lof.
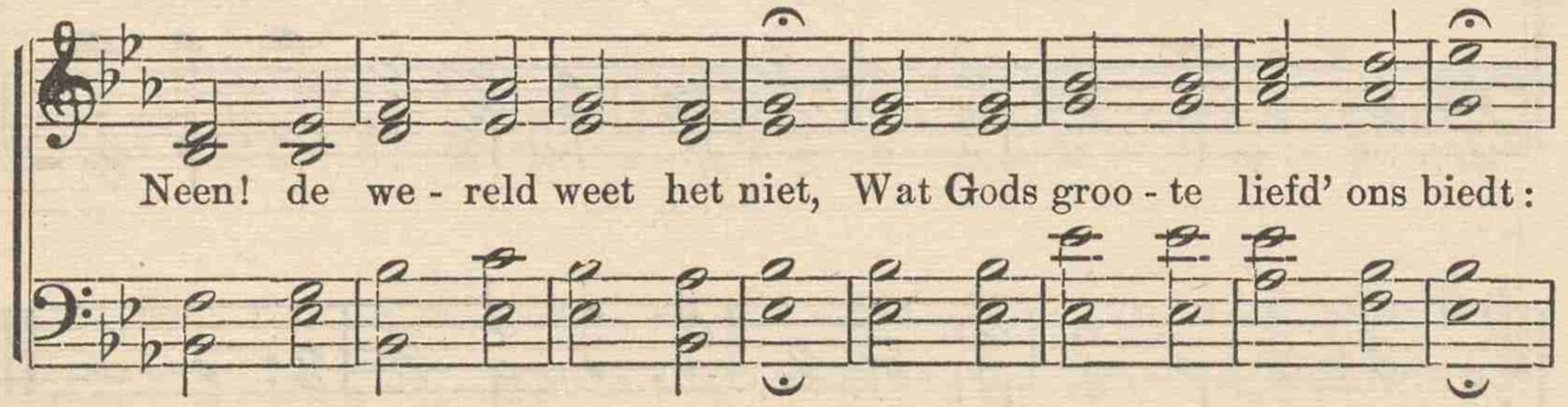
4 Geen schepsel kan mij dit ontrooven;
Dit is en blijft mijn roem alleen:
Mijn heil is enkel in 't gelooven
In Hem, die ook voor mij verscheen.
Dit geeft mij kracht in elken nood,
Dit geeft mij troost tot in den dood.
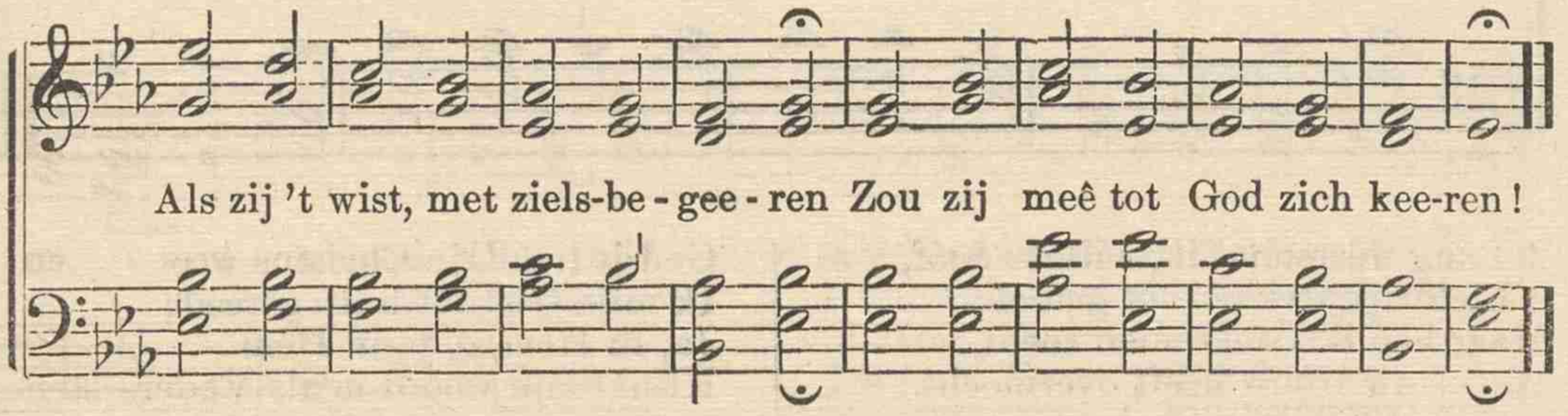
5 O God! die rijk zijt in ontferming,
Koom' uw gena mij steeds te goed;
Schenk mij verlossing en bescherming,
Alleen om Jezus' dierbaar bloed.
Eens dank ik U in eeuwigheid,
En prijs slechts uw barmhartigheid.

Naar *P. F. Hiller.*

18.
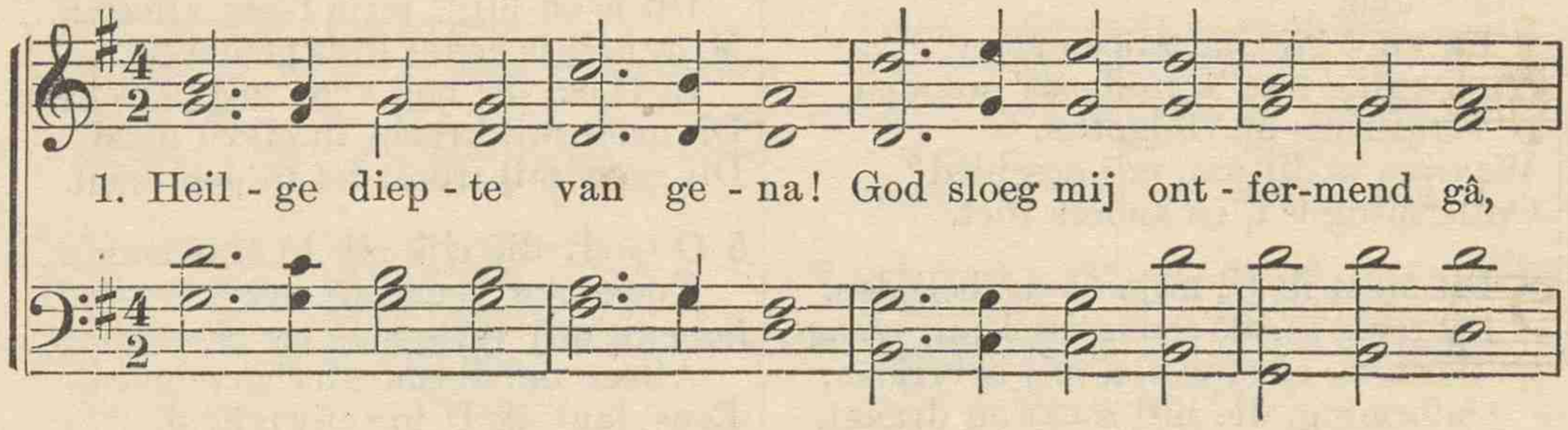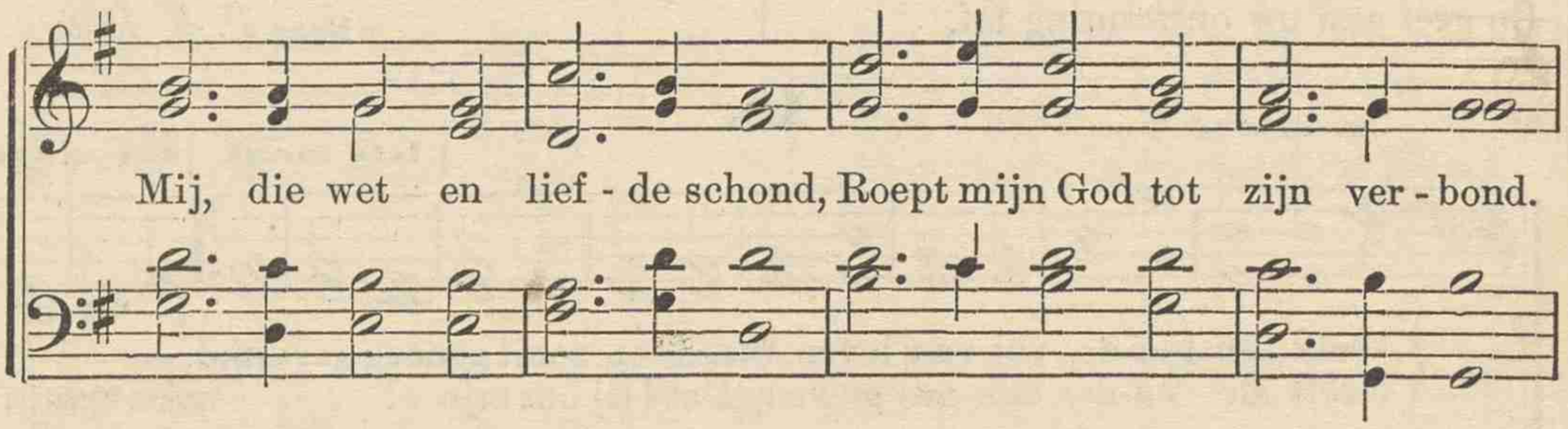

2 Wat wij eenmaal wezen zullen
Blijft verborgen tot den stond,
Die de wondren zal onthullen
Van het eeuwig vreê-verbond!
Maar wij weten: als Gods Zoon
Is verschenen op zijn troon,
Zullen w' als de zijnen prijken,
Hem aanschouwen, Hem gelijken.
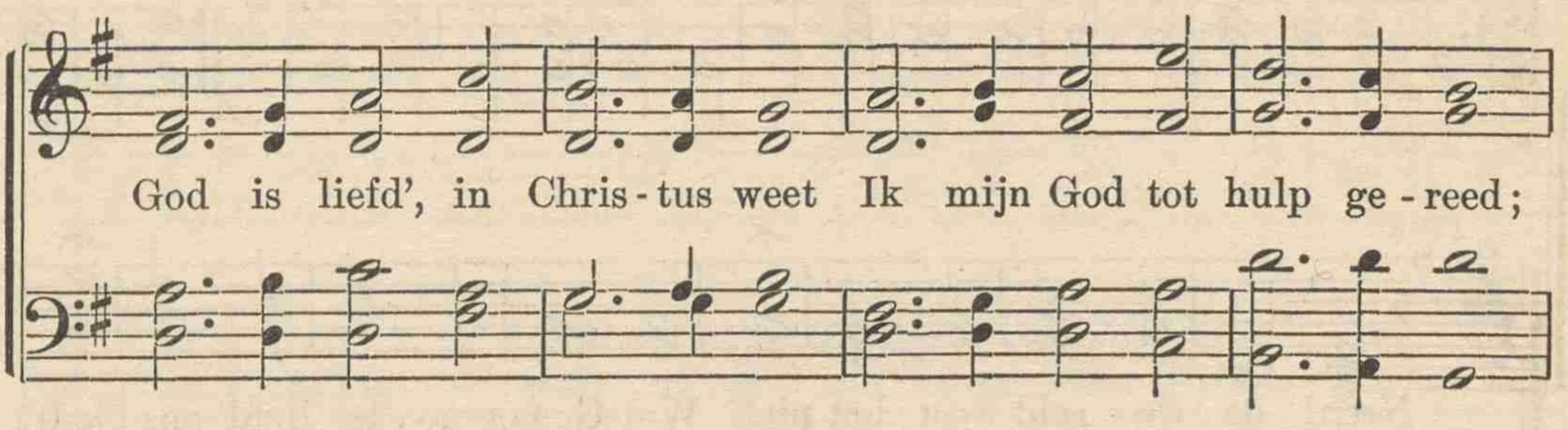
3 Wie in zulk een hoop mag leven
Reinigt zich van elke smet.
't Vlekloos voorbeeld na te streven
Is zijn lust en hoogste wet.
't Is zijn strijd-en zegelied:
"Die in Hem blijft, zondigt niet;
Kinderen, uit God geboren,
Zijn tot heiligheid verkoren."

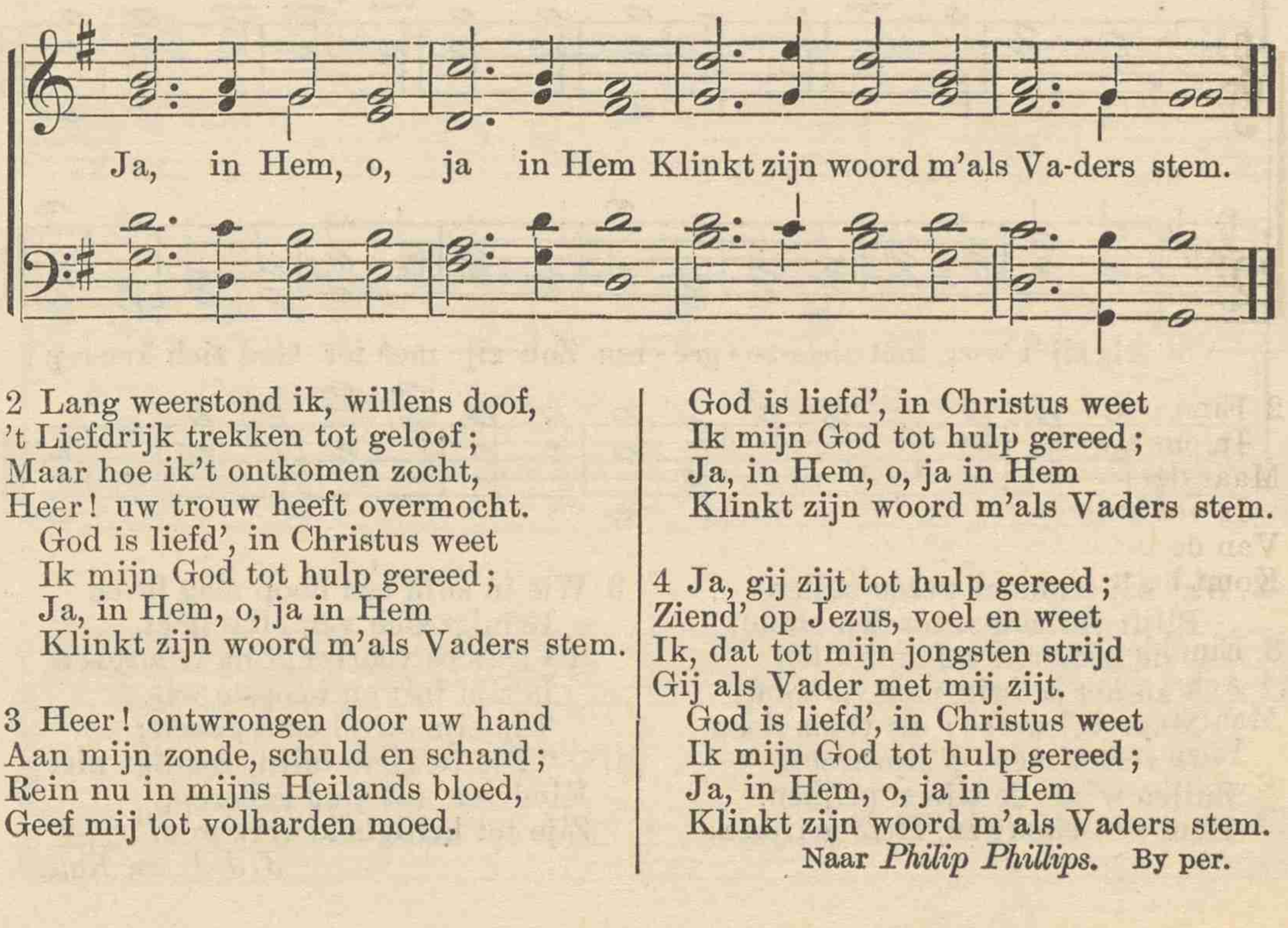
J. J. L. ten Kate.

19.

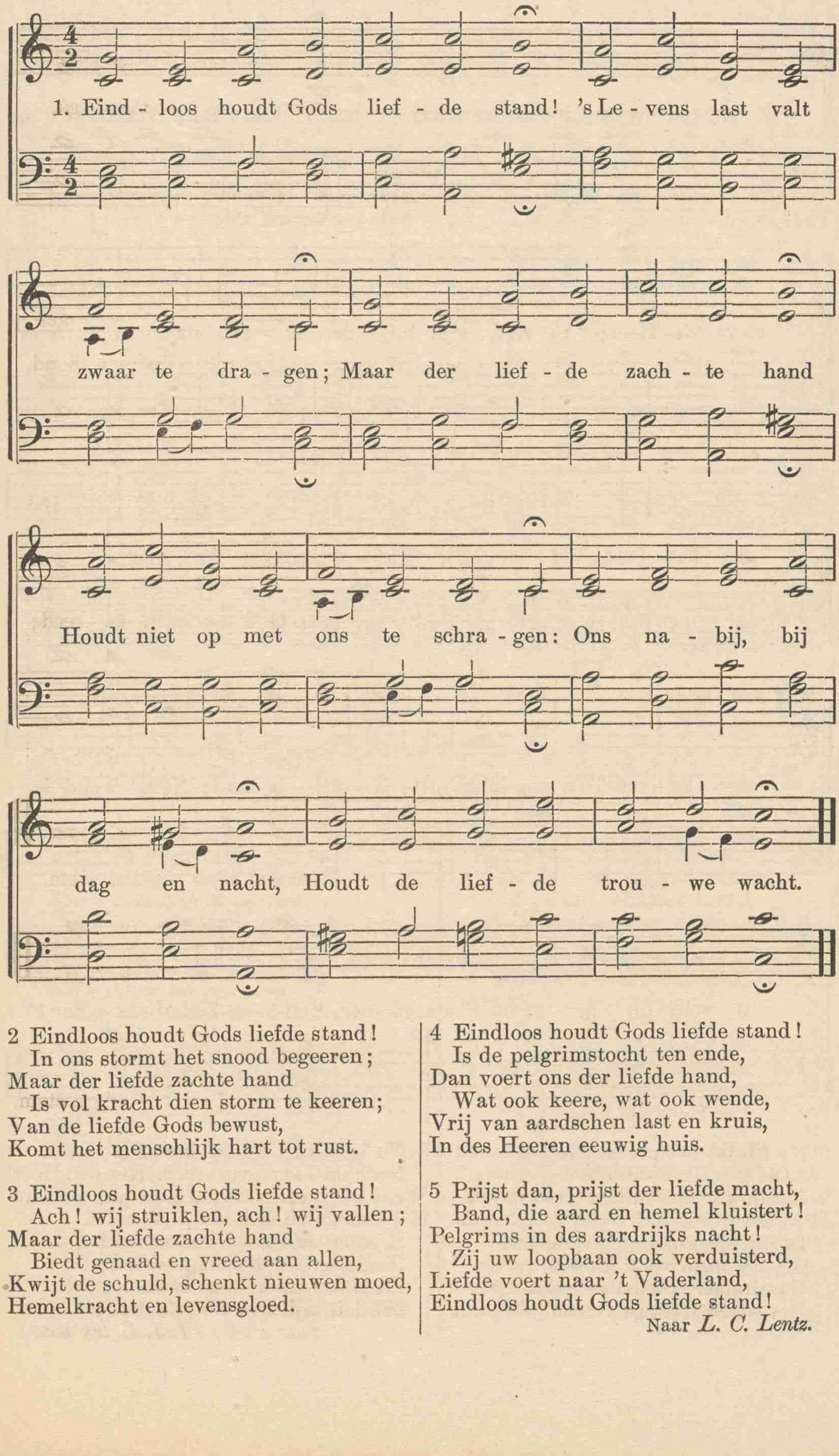
2 Lang weerstond ik, willens doof,
't Liefdrijk trekken tot geloof;
Maar hoe ik't ontkomen zocht,
Heer! uw trouw heeft overmocht.
God is liefd', in Christus weet
Ik mijn God tot hulp gereed;
Ja, in Hem, o, ja in Hem
Klinkt zijn woord m'als Vaders stem.

3 Heer! ontwrongen door uw hand
Aan mijn zonde, schuld en schand;
Rein nu in mijns Heilands bloed,
Geef mij tot volharden moed.
God is liefd', in Christus weet
Ik mijn God tot hulp gereed;
Ja, in Hem, o, ja in Hem
Klinkt zijn woord m'als Vaders stem.

4 Ja, gij zijt tot hulp gereed;
Ziend' op Jezus, voel en weet
Ik, dat tot mijn jongsten strijd
Gij als Vader met mij zijt.
God is liefd', in Christus weet
Ik mijn God tot hulp gereed;
Ja, in Hem, o, ja in Hem
Klinkt zijn woord m'als Vaders stem.

Naar *Philip Phillips.* By per.

20.

2 Eindloos houdt Gods liefde stand!
In ons stormt het snood begeeren;
Maar der liefde zachte hand
Is vol kracht dien storm te keeren;
Van de liefde Gods bewust,
Komt het menschlijk hart tot rust.

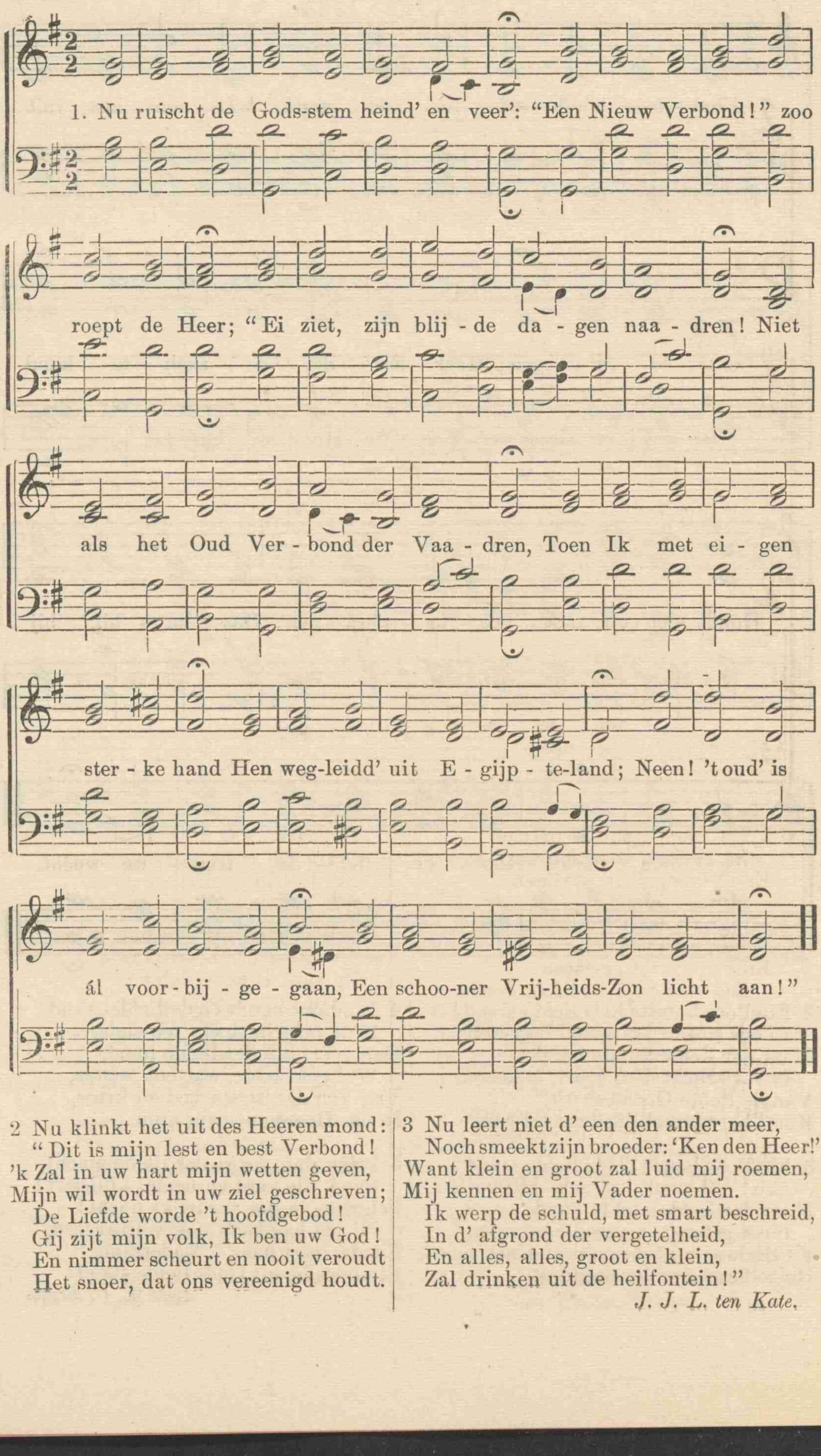
3 Eindloos houdt Gods liefde stand!
Ach! wij struiklen, ach! wij vallen;
Maar der liefde zachte hand
Biedt genaad en vreed aan allen,
Kwijt de schuld, schenkt nieuwen moed,
Hemelkracht en levensgloed.

4 Eindloos houdt Gods liefde stand!
Is de pelgrimstocht ten ende,
Dan voert ons der liefde hand,
Wat ook keere, wat ook wende,
Vrij van aardschen last en kruis,
In des Heeren eeuwig huis.

5 Prijst dan, prijst der liefde macht,
Band, die aard en hemel kluistert!
Pelgrims in des aardrijks nacht!
Zij uw loopbaan ook verduisterd,
Liefde voert naar 't Vaderland,
Eindloos houdt Gods liefde stand!

Naar *L. C. Lentz.*

21.

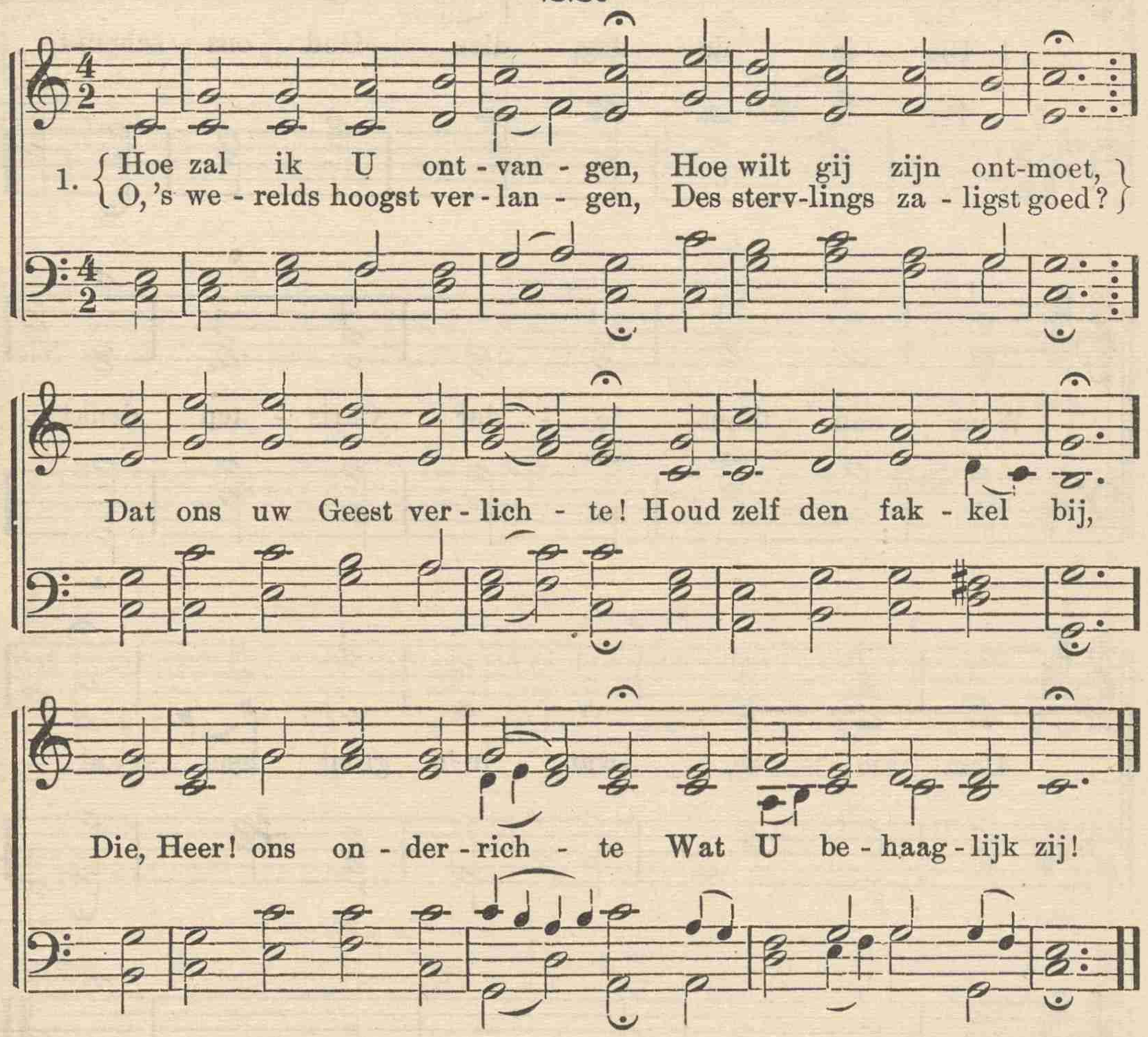
2 Nu klinkt het uit des Heeren mond:
"Dit is mijn lest en best Verbond!
'k Zal in uw hart mijn wetten geven,
Mijn wil wordt in uw ziel geschreven;
De Liefde worde 't hoofdgebod!
Gij zijt mijn volk, Ik ben uw God!
En nimmer scheurt en nooit veroudt
Het snoer, dat ons vereenigd houdt.

3 Nu leert niet d' een den ander meer,
Noch smeekt zijn broeder: 'Ken den Heer!'
Want klein en groot zal luid mij roemen,
Mij kennen en mij Vader noemen.
Ik werp de schuld, met smart beschreid,
In d' afgrond der vergetelheid,
En alles, alles, groot en klein,
Zal drinken uit de heilfontein!"

J. J. L. ten Kate.

JEZUS CHRISTUS DE VERLOSSER.

22.

2 Uw Sion strooit U palmen
En twijgen voor den voet,
En ik breng U in psalmen
Mijn jubelenden groet;
Mijn hart zal 't feestkleed dragen
Van altijd jeugdig groen,
En van uw lof gewagen
Zoo veel mijn lied kan doen.

3 Ver van den troon der tronen
En 's hemels zonneschijn,
Wilt G' onder menschen wonen,
Der menschen broeder zijn!
Met God wilt G' ons verzoenen;
Tot God heft G' ons omhoog,
En onder millioenen
Hebt Gij ook mij in 't oog.
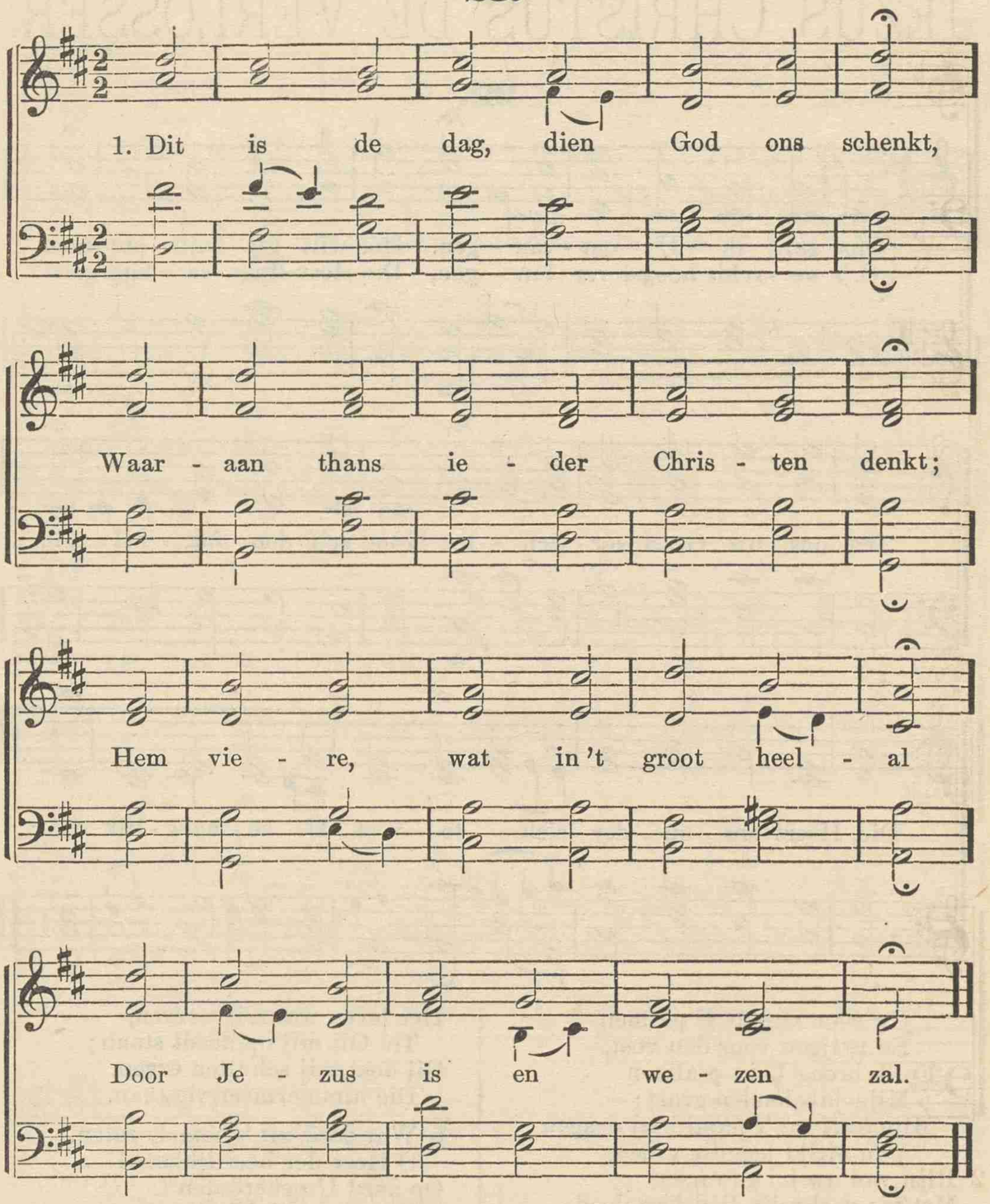
4 'k Lag machteloos gebonden:
Gij komt en maakt mij vrij;
Ik was bevlekt met zonden:
Gij komt en reinigt mij.
Het leven was mij sterven,
Tot Gij mij op deedt staan;
Gij doet mij schatten erven,
Die nimmermeer vergaan.

5 Wat deed uit 's hemels zalen,
O Heer der heerlijkheên!
Op aard U nederdalen?
Uw groote liefd' alleen;
Uw eindeloos erbarmen
Met onzen grooten nood,
Dat als met zeegnend armen
En reddend ons omsloot!

6 Ja, schrijf dat in uw harte,
Gij diep bedroefde schaar!
Bij 't nijpen van de smarte,
Bij 't barnen van 't gevaar:
Al scheurde 't kruis uw schouder,
Al doofde 't laatste licht,
De Trooster en Behouder
Staat voor uw aangezicht!

Naar *Paul Gerhardt.*

23.

2 Men had hem eeuwen lang verwacht,
Tot dat Gods tijdperk was volbracht,
Toen zond Hij ons van zijnen troon
Het heil der wereld, zijnen Zoon.

3 U, die voor ons geboren zijt,
U zij ons hart, ons lied gewijd,
Wij voegen juichend onze stem
Bij 't Englenheir van Bethlehem.
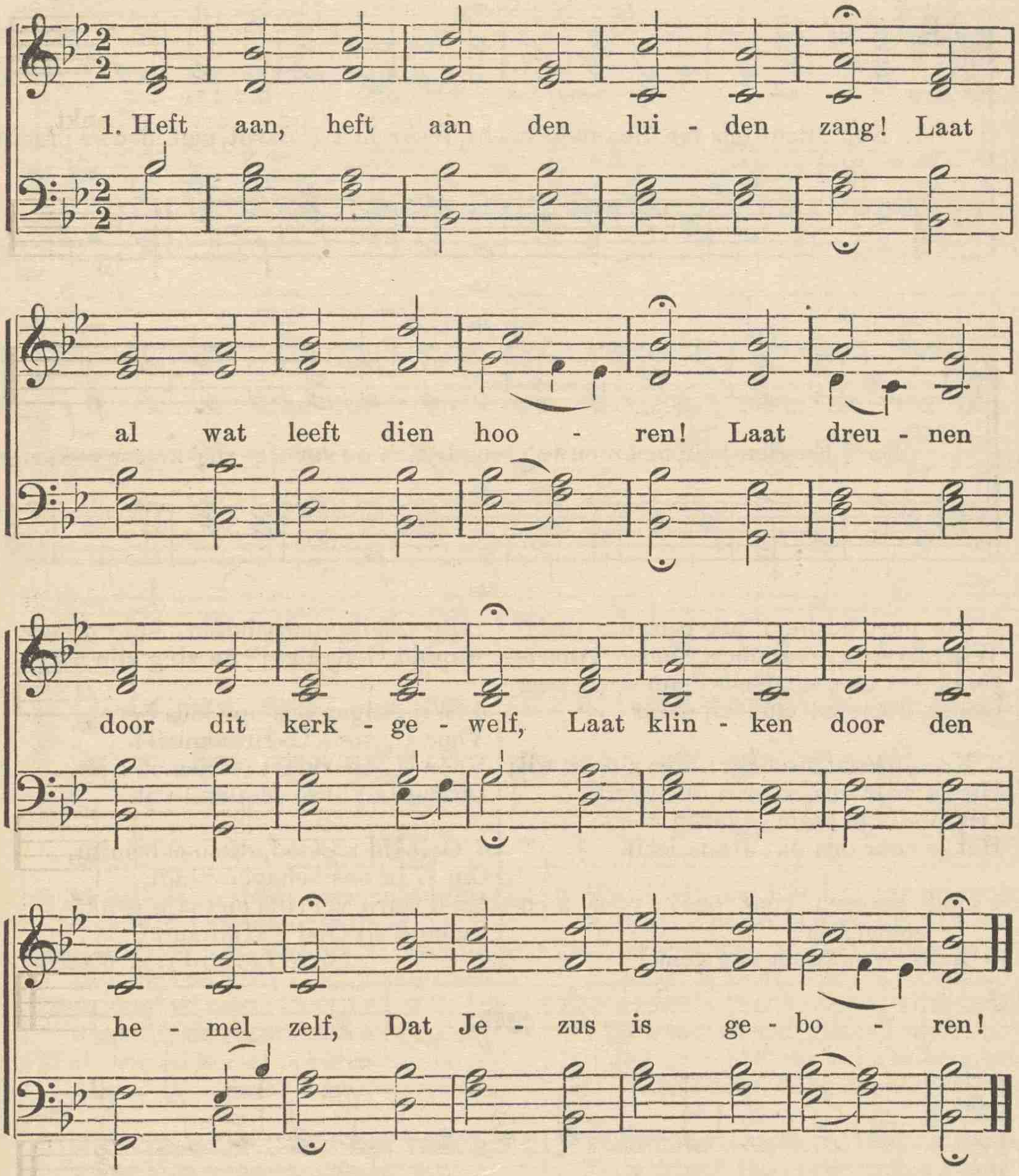
4 Geloofd, die komt in 's Heeren naam!
Wij Christnen zeegnen U te zaam,
U, Vredevorst! der vaadren wensch,
U, Zaligmaker, God en Mensch!

5 Roem, hemel! dien geboortedag,
Den schoonsten, dien de wereld zag;
Juich, aarde! nu g' uw Koning ziet,
Zing Hem een nooit gezongen lied.

6 Dit is de dag, dien God ons schenkt,
Waaraan eens heel de wereld denkt;
Hem viere, wat in 't groot heelal
Door Jezus is en wezen zal.

Naar *C. F. Gellert.*

24.

2 Rijst, vorsten! van uw tronen op
Met al uw pracht en waarde!
Legt diadeem en rijksstaf neer,
En brengt geknield den Koning eer,
Wiens rijk niet is van d' aarde.

3 Hij komt, maar zoekt geen trotsch paleis,
Vol weidsche praalvertooning;
Hem wacht geen purper en geen kroon;
Een houten krib, zie daar zijn troon,
Een stal, zie daar zijn woning!
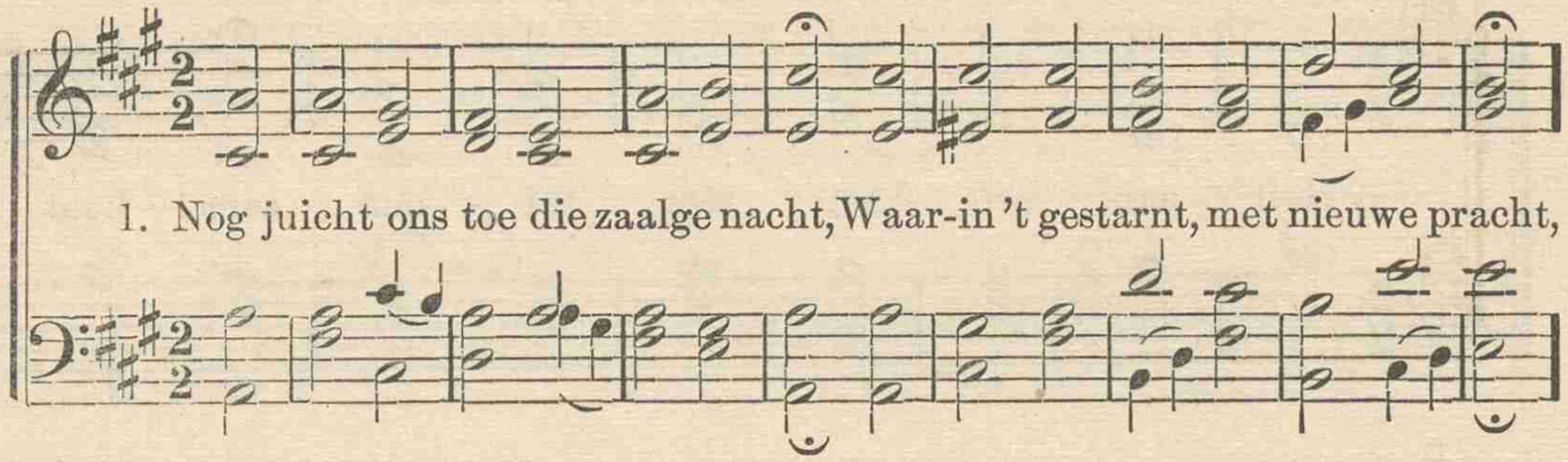
4 Toch heerscht Hij over 't vorstenhof,
Als over rieten daken;
Toch breekt Hij 't knellend slavenjuk,
De schandboei onzer zonden stuk,
En komt ons zalig maken.
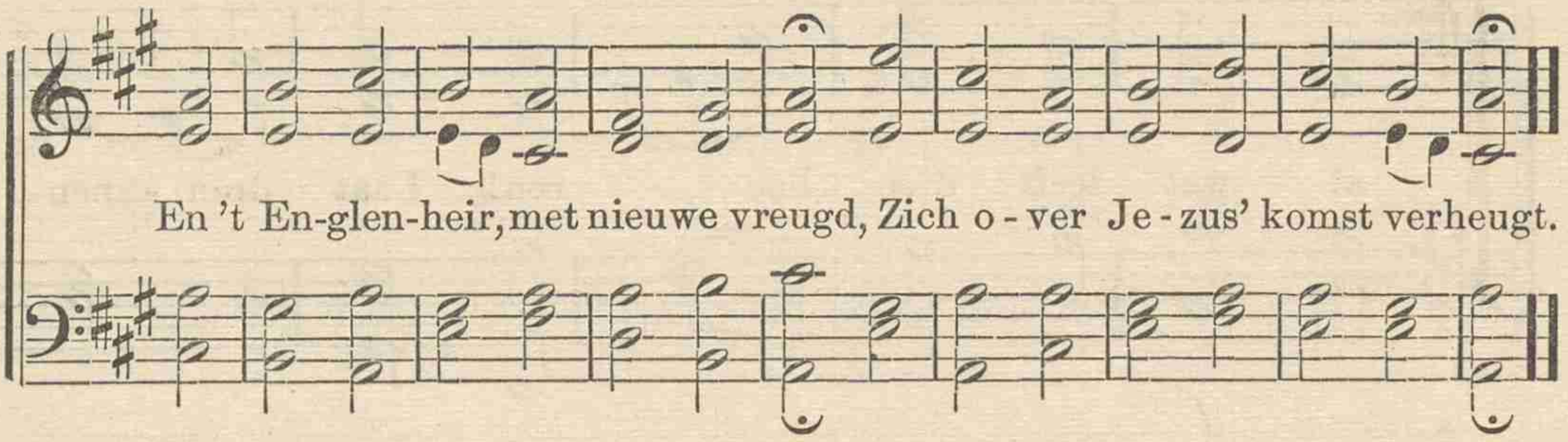
5 Al ligt Hij op een bed van stroo,
In windselen gebonden,
Al voert de krib Hem naar het kruis,
Het orgel dreun'! het loflied ruisch'!—
Hij maakt ons vrij van zonden.

6 Heft aan, het hart vol dank en lof!
Laat aard en hemel 't hooren!
Heft aan, roept uit tot God die leeft,
Die aard en hemel blijdshap geeft;
Want Jezus is geboren.

H. Tollens. Cz.

25.

2 Ons hart herhaal' nog eens dat lied!
Wij hooren 't, maar doorgronden 't niet:—
Gena den mensch, Gods Zoon daalt neer,
Geluk, o aarde! God zij d' eer!

3 Kom, Christenschaar! kom zingen wij;
Het is voor ons, voor u, voor mij,
Dat God zijn Zoon gegeven heeft;
Het is voor ons dat Jezus leeft.
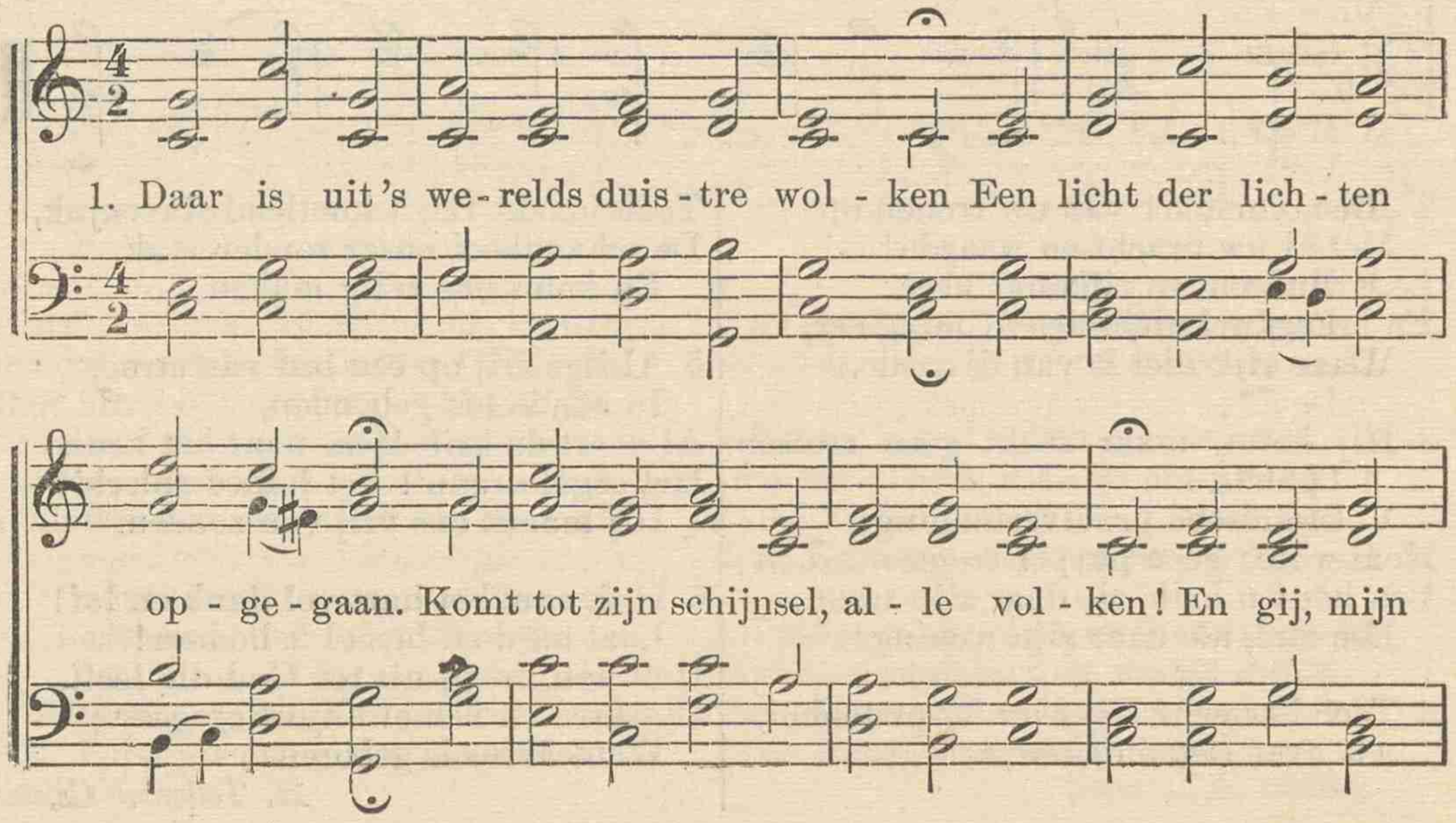
4 God mensch voor ons? voor menschen? ja!
O diept', o rijkdom van gena!
Buig zondig menschdom! buig u neer,
Aanbid Gods liefd', en zing zijn eer!
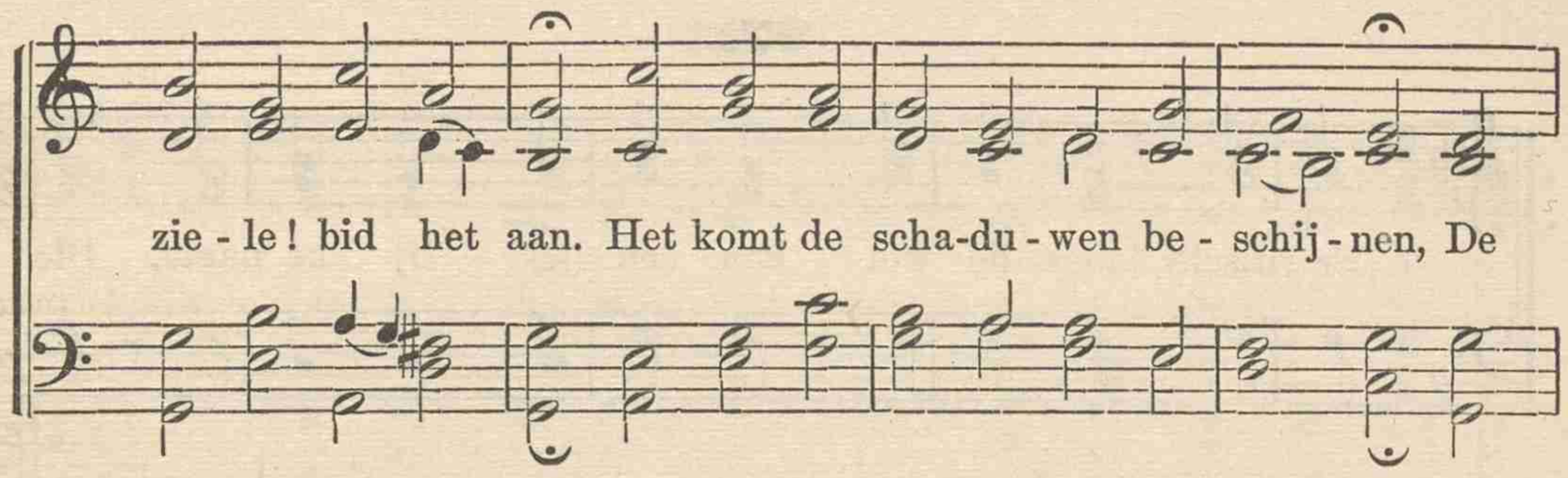
5 Wij buigen ons op Gods bevel,
Voor U, voor U, Immanuël!
Voor U, die smart en armoê lijdt,
Omdat Gij onze Heiland zijt.
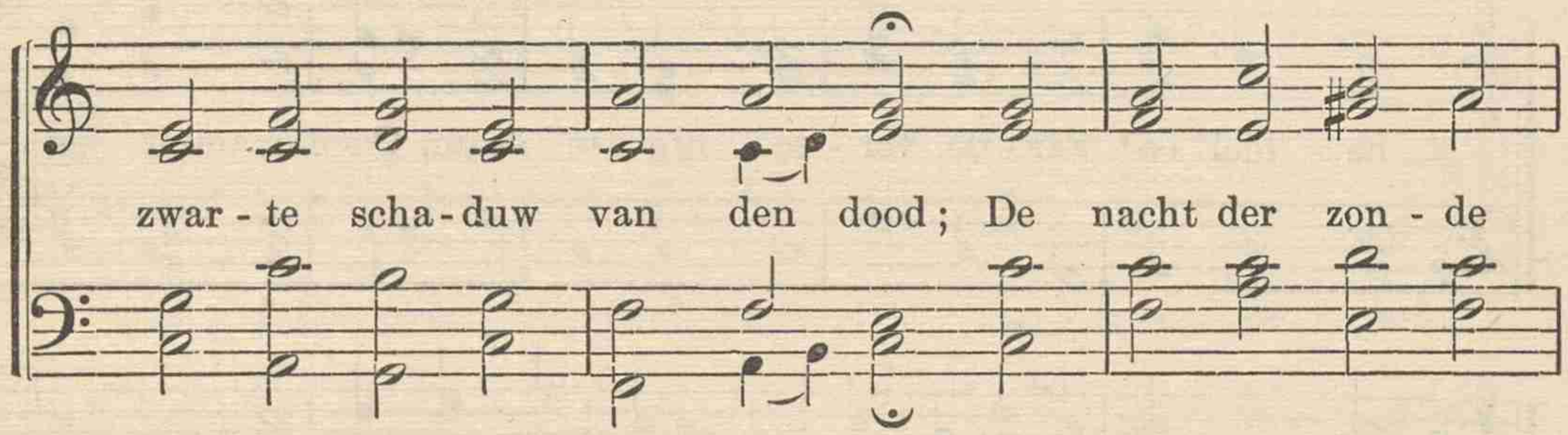
6 Geloofd zij God, die ons bemint,
Om U in ons behagen vindt,
En d 'aard vervult met zijn gena,
Geloofd zij God! Halleluja!
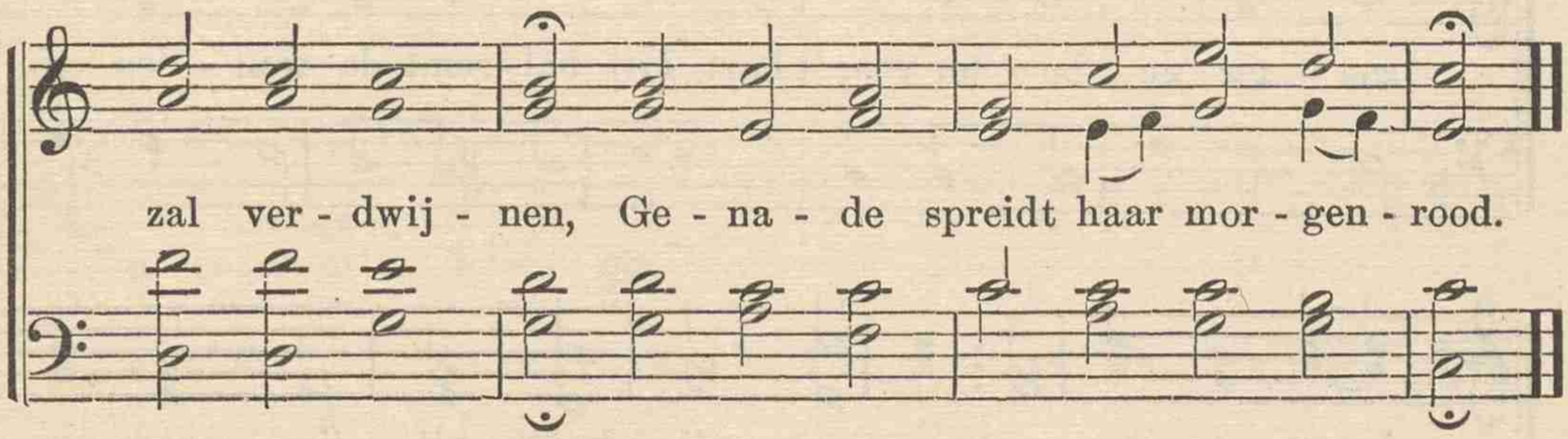
Pieter Leonard v. d. Kasteele.

26.

2 Al hebt G', o God! vermenigvuldigd
De gaven van uw overvloed,
Wat baat het, waar zich't hart beschuldigt
En siddrend voor U krimpen moet?
Geen dubbel' oogst van most of koren
Verdrijft de smarten van een ziel,
Voor wie de hemel is verloren,
Omdat z', o Heer! van U verviel.

3 Maar nu, nu zullen w' ons verblijden,
Verblijden voor uw aangezicht!
De volheid der beloofde tijden
Is voor de volken aangelicht!
Komt, dat w' aanbiddend nederknielen
En juichend roepen: God is groot!
Daar komt een oogsttijd voor de zielen,
De Heer zal spijzen met zijn brood.

4 Gij wilt met vrede tot ons komen,
Met vreed en vrijheid, vreugd en eer;
Het juk is van den hals genomen,
God lof! wij zijn geen slaven meer.
De staf des drijvers ligt verbroken,
Aan wien ons hart zich had verkocht,
En 't wapentuig in brand gestoken
Van hem, die onze ziele zocht.
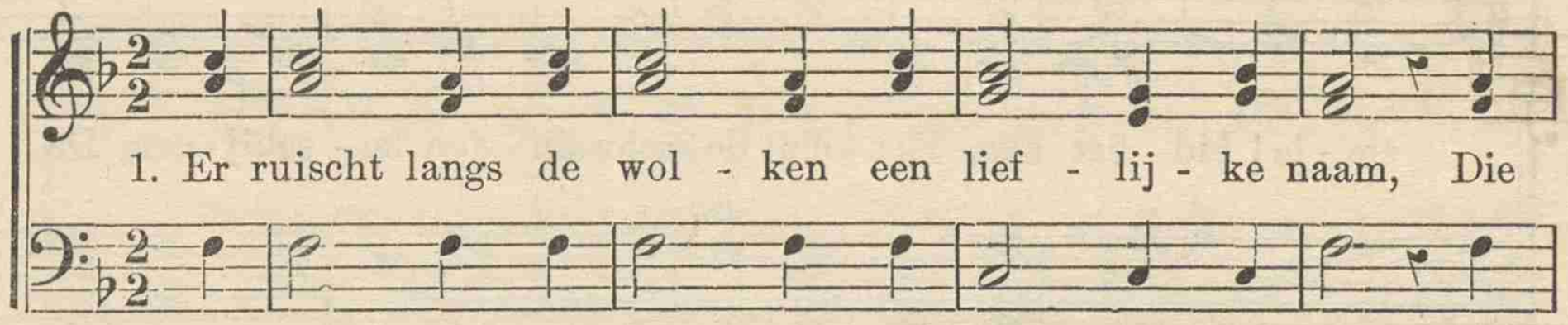
5 Wat heil! een Kind is ons geboren,
Een Zoon gegeven door uw kracht;
De heerschappij zal hem behooren;
Zijn last is licht, zijn juk is zacht.
Zijn naam is Wonderbaar; zijn daden
Zijn wondren van genaad alleen;
Hij doet ons, hoe met schuld beladen,
Verzoend voor 't oog des Vaders treên.
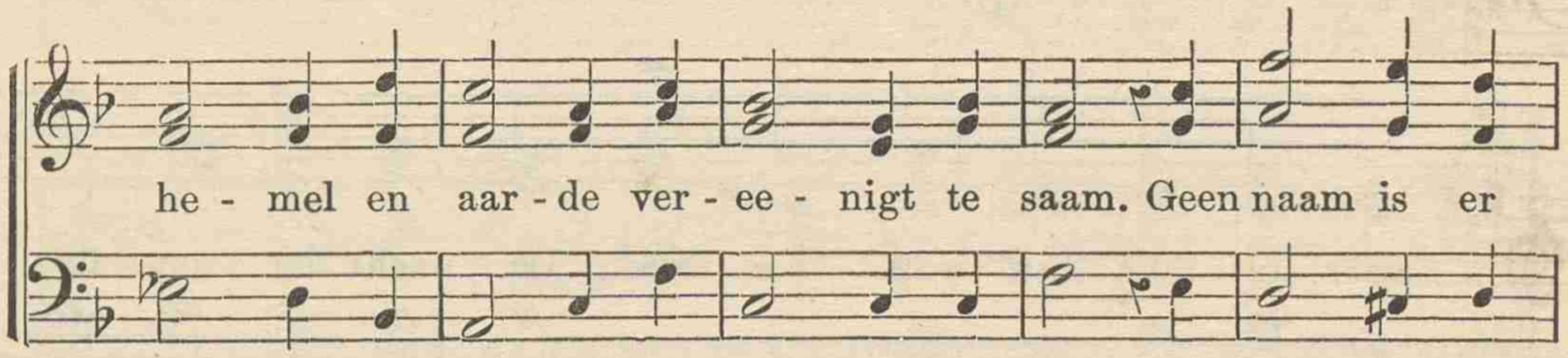
6 In Hem verschijnt, uit Hem zal spreken
De wijsheid Gods, der zielen raad;
De troost zal van zijn lippen breken
Voor Adams neergebogen zaad.
Roep uit tot Hem, gij, wien de zonde
Geworpen heeft op 't smartelijkst bed!
Gebroken hart! toon Hem uw wonde,
Hij heet: "de Sterke God, die redt."
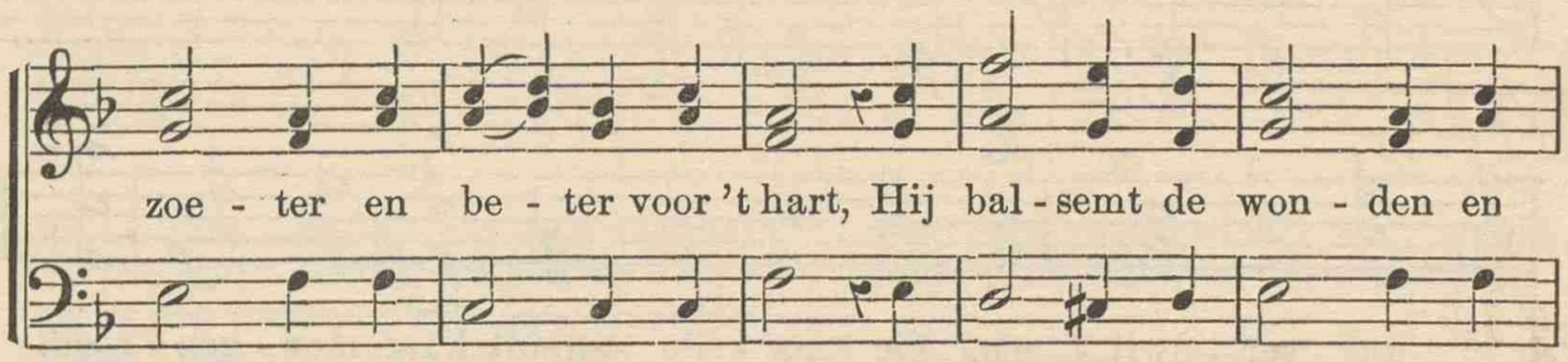
7 O Vredevorst! Gij kunt gebieden,
Den vreed op aard en in mijn ziel!
Doe elken zondaar tot U vlieden;
Dat al wat ademt voor U kniel'!
Dit zal de God des heils bewerken;
Hij zal den zetel, U bereid,
Met recht en met gerechte sterken:
Hem zij de lof in eeuwigheid!
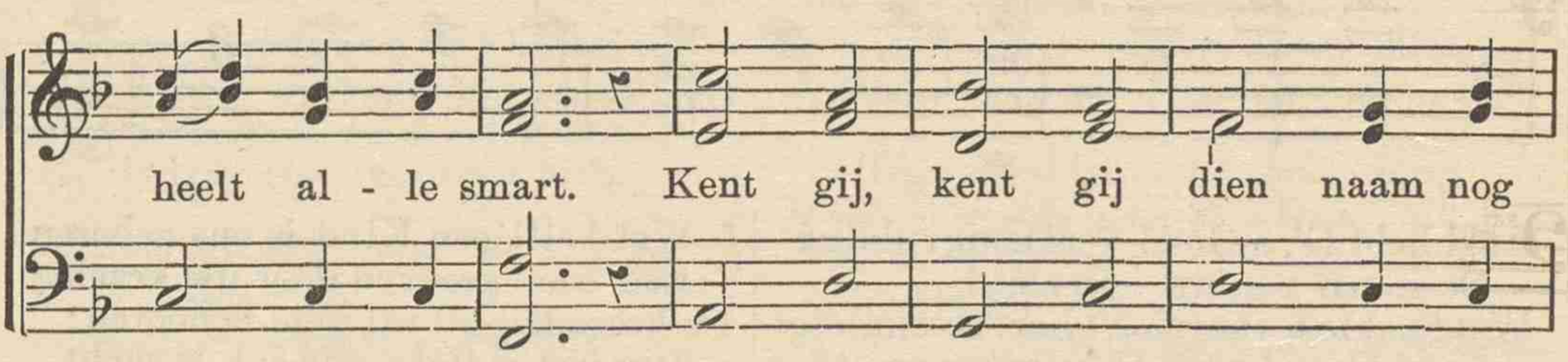
N. Beets.
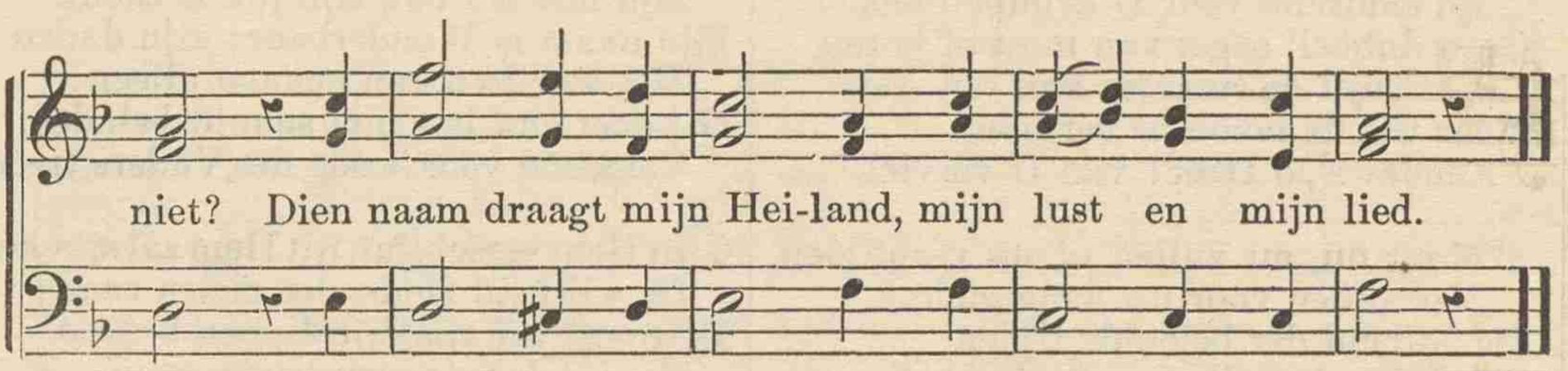
27.

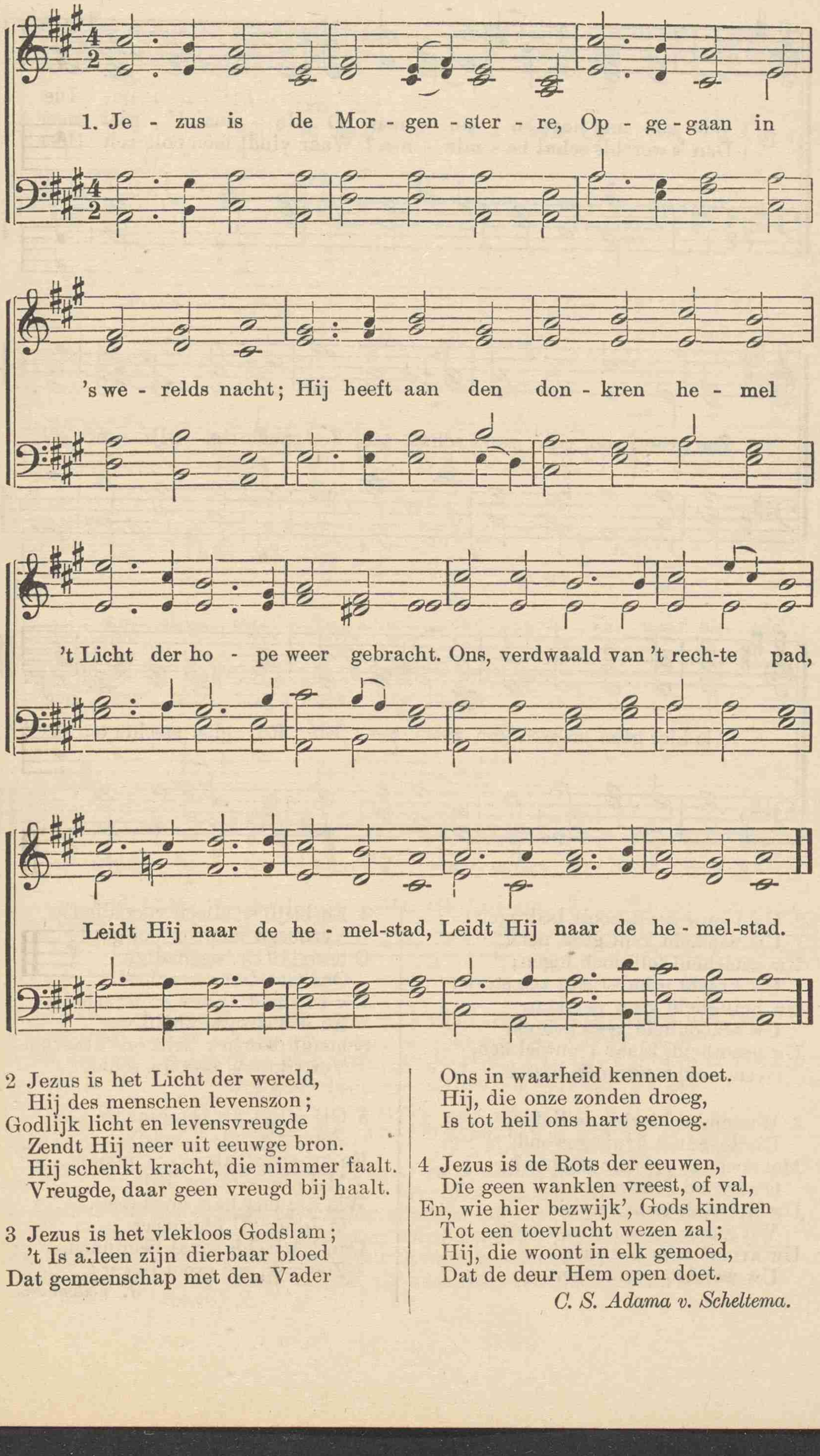

2 Dien naam is naar waarheid mijn Jezus ook waard,
Want Hij kwam om zalig te maken op aard.
Zóó lief had Hij zondaars, dat Hij voor hen stierf,
Genade bij God door zijn zoenbloed verwierf.
Kent gij, kent gij dien Jezus niet,
Die om ons te redden den hemel verliet?

3 Nu buigt zich ook alles voor Jezus in 't stof,
En Englen zingen voortdurend zijn lof.
O mochten w' om Jezus verheerlijkt eens staan,
Dan hieven wij juichend den jubeltoon aan:
Jezus, Jezus! uw naam zij d' eer,
Want Gij zijt der menschen en Englen Heer.

E. Gerdes.

28.
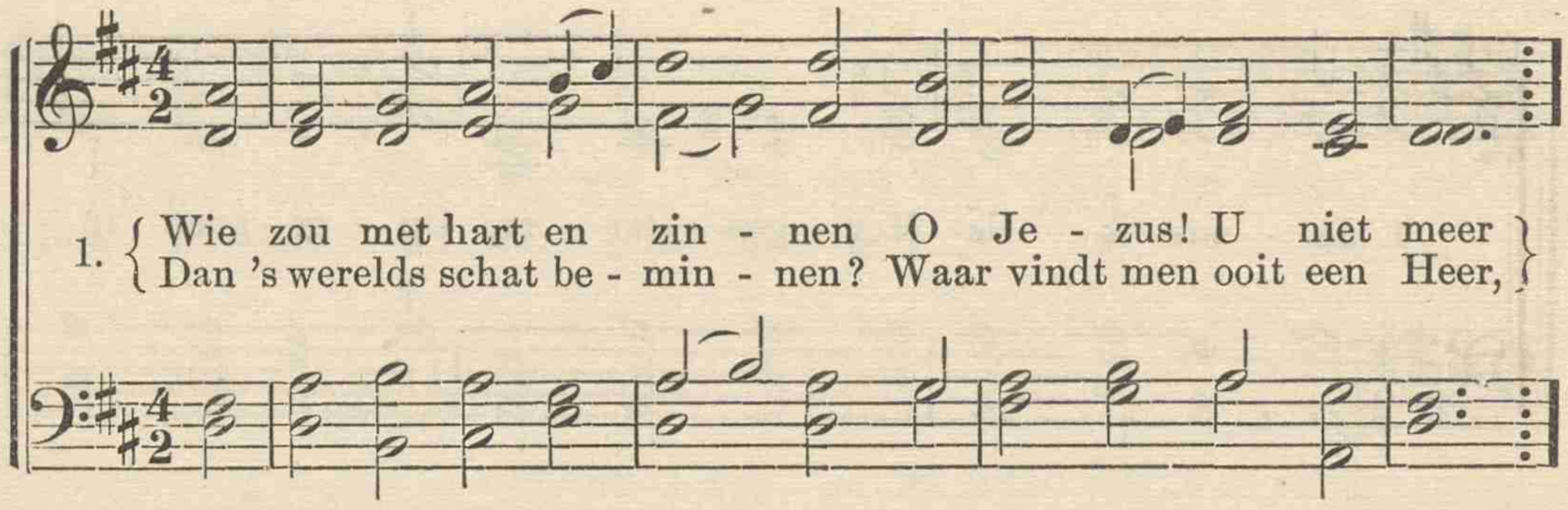

2 Jezus is het Licht der wereld,
Hij des menschen levenszon;
Godlijk licht en levensvreugde
Zendt Hij neer uit eeuwge bron.
Hij schenkt kracht, die nimmer faalt.
Vreugde, daar geen vreugd bij haalt.
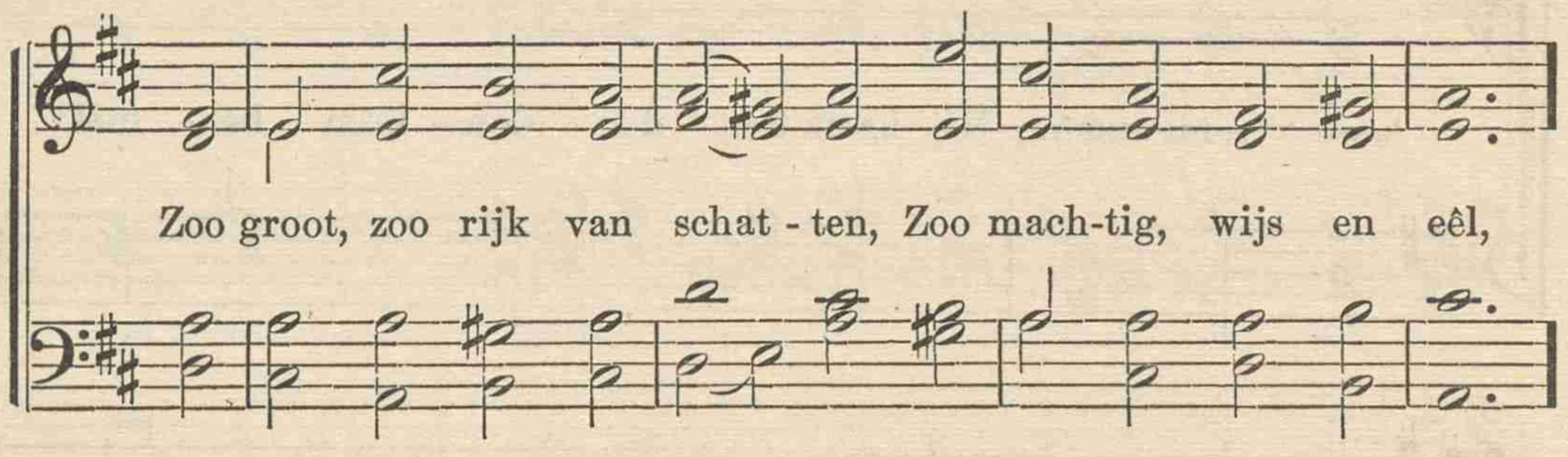
3 Jezus is het vlekloos Godslam;
't Is alleen zijn dierbaar bloed
Dat gemeenschap met den Vader
Ons in waarheid kennen doet.
Hij, die onze zonden droeg,
Is tot heil ons hart genoeg.
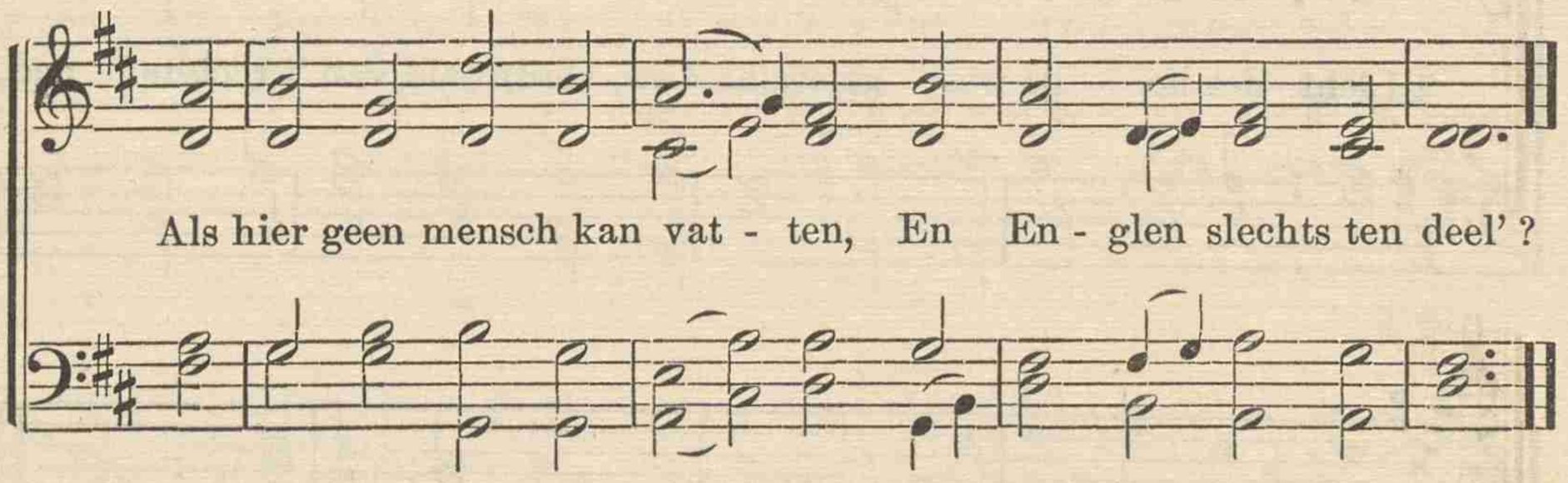
4 Jezus is de Rots der eeuwen,
Die geen wanklen vreest, of val,
En, wie hier bezwijk', Gods kindren
Tot een toevlucht wezen zal;
Hij, die woont in elk gemoed,
Dat de deur Hem open doet.

C. S. Adama v. Scheltema.

29.

2 Uw trouw heeft nooit bedrogen:
Uw wijsheid kent geen perk;
Uw waarheid feil noch logen:
Uw kracht geen kracht zoo sterk;
Uw heiligheid geen vlekken;
Uw schoonheid geen gebrek,
Uw grootheid, klaar t' ontdekken,
Geen oorsprong noch bestek.

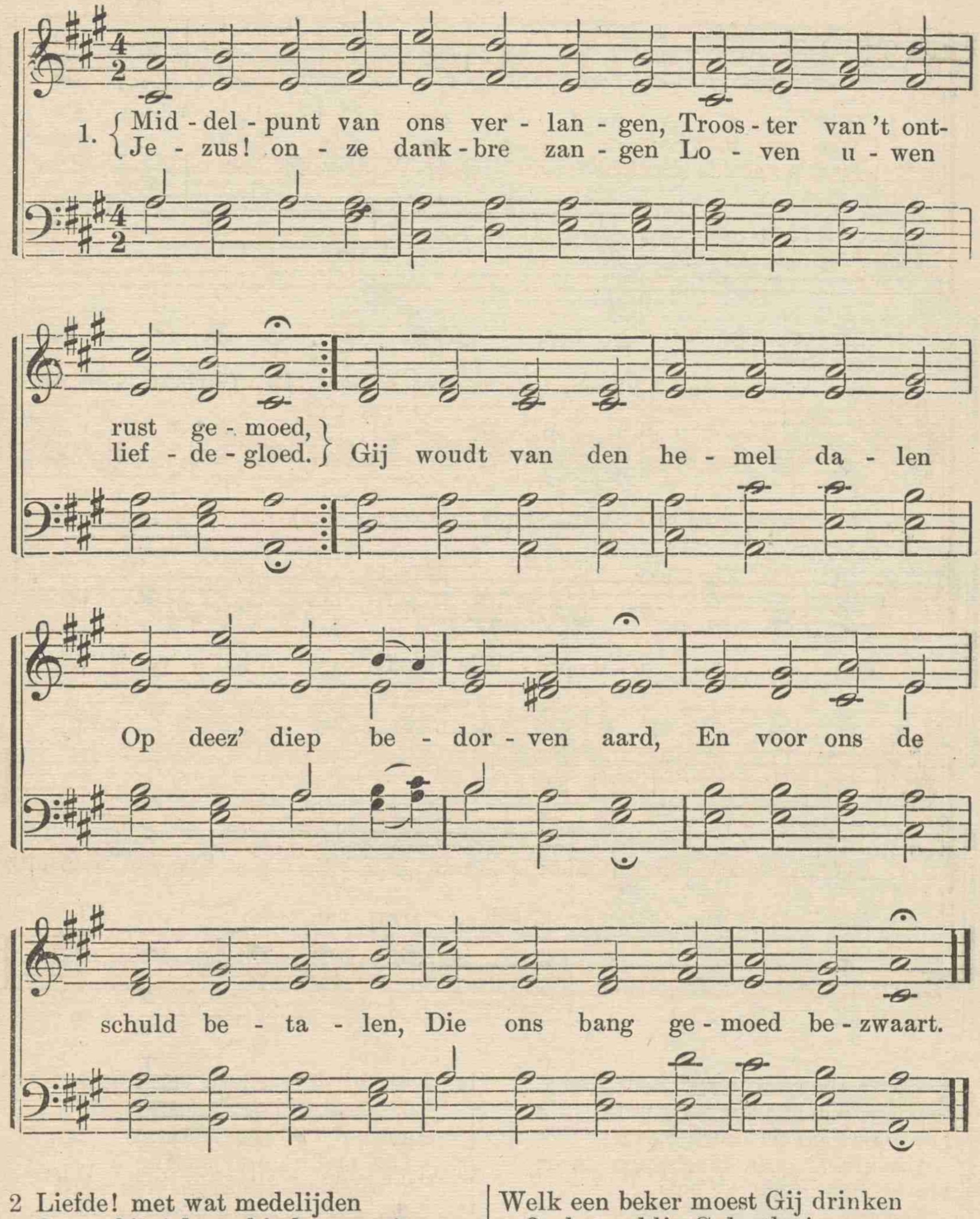
3 Wie meldt hierbij de liefde,
Die U, aan 't kruis gewond,
Met speer en spijker griefde ?
O afgrond zonder grond!
Uw lijden daar is heerlijk;
Vol glans uw doornenkroon;
Uw armoê zelfs begeerlijk;
Uw wonden overschoon.

4 En blijft G' alleen verzadigd,
Vernoegd met zooveel goed ?
O neen! Gij begenadigt
Ons met dien overvloed.
Uw wijsheid, trouw en waarheid,
En wat uw grootheid vat,
Schenkt door uw licht ons klaarheid,
Verrijkt ons met uw schat.

5 Gij zaligt uw beminnaars,
Bemint z', als U gelijk,
En kroont z', als overwinnaars
Met glorie in uw Rijk.
Wie zou met hart en zinnen,
O Jezus! U niet meer
Dan 's werelds schat beminnen,
Zoo rijk, zoo groot in eer?

J. Vollenhove.

30.

2 Liefde! met wat medelijden
Zaagt Gij Adams kindren aan!
Voor die snooden woudt Gij strijden,
Zülken van den vloek ontslaan;
Ja, Gij storttet bloed en tranen
In het bang Gethsemané,
Om voor ons den weg te banen
Naar 't gewest van rust en vreê.

3 Liefde! Gij moest spottaal hooren,
Die U drong door merg en been;
Ja, Gij droegt uws Vaders tooren,
Gij voor allen, Gij alleen:
Welk een beker moest Gij drinken
Op het aaklig Golgotha!
Daar liet G'U aan 't kruishout klinken,
Daar aanbidden w'uw gena.

4 Liefd'! in U is al ons leven,
Gij, Gij zijt ons hoogste goed;
Ja, uw kruis heeft ons gegeven
Wat ons eeuwig juichen doet.
O hoe zijn w' aan U verbonden,
Jezus, Redder, 's Vaders Zoon!
Onze harten, onze monden
Juichen dankbaar tot uw troon.

Rutger Schutte.

31.

1. Wie heeft op aard de pre - di - king ge - hoord, De

pre - di-king van 't vleesch ge - wor-den Woord, Den Christus Gods, op

Gol - go - tha ver - moord? Wie durft ge - loo - ven? Wie

ziet in Hem Gods red - dend' arm van bo - ven, Tot

hem ge - strekt? Wie durft zijn kruis be - lij - den? Wiens

hart zich in den Lij-den - de ver - blij - den, Met smaad be - dekt?

2 Een rijsje, dat zoo woest een storm bewoog,
Een wortel, uit een aarde, dor en droog,
Had Hij gedaant' noch schoonheid voor het oog;
Als zij Hem zagen,
Zoo had Hij niets, dat d' oogen kon behagen;
Hij was veracht, d' onwaardigste der menschen!
Wie kon zich Hem tot Zaligmaker wenschen?
Hij was veracht.

3 O Man van smart! dat ieder voor U kniel'!
Gij droegt aldus de krankheid onzer ziel;
't Was onze smart, die U ten deele viel;
Ons overtreden
Heeft U verwond; om d' ongerechtigheden,
Door ons begaan, zijt G' in dit leed gekomen;
De tucht, die ons den vrede toe doet stroomen,
Die naamt Gij aan.

4 't Is heil wat uw verbrijzeling verkondt,
Uw striemen zijn genezing onzer wond;
Wij dwaalden als verloren schapen rond,
Elk op zijn paden;
De Heer heeft U met onzen last beladen;
Gij hebt geboet: niet Gij, slechts wij zijn schuldig,
Maar Gij, Gij stort, gewillig en geduldig,
Uw dierbaar bloed.
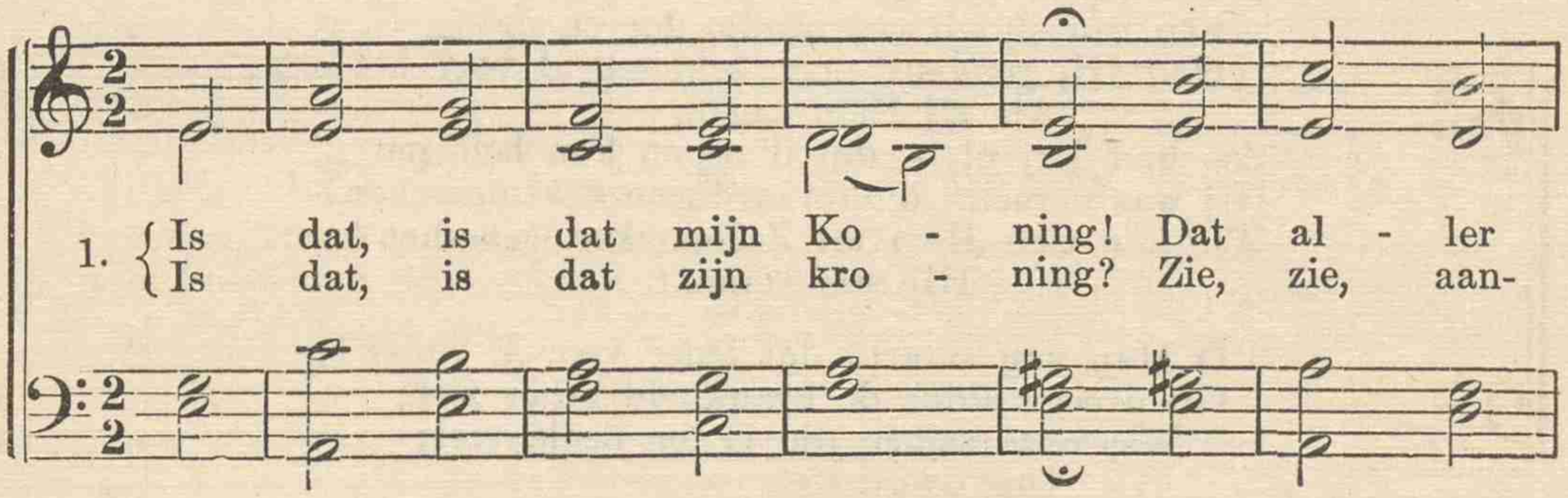
5 Gelijk een lam, dat stil ter slachtbank gaat,
Gelijk een schaap zich zwijgend scheren laat,
Zoo deedt G' uw mond niet open onder 't kwaad,
U overkomen;
God heeft U uit het oordeel weggenomen,
Toen G' elke teug des bekers had gedronken,
En 't zondig volk gerechtigheid geschonken
In 's Heeren oog.
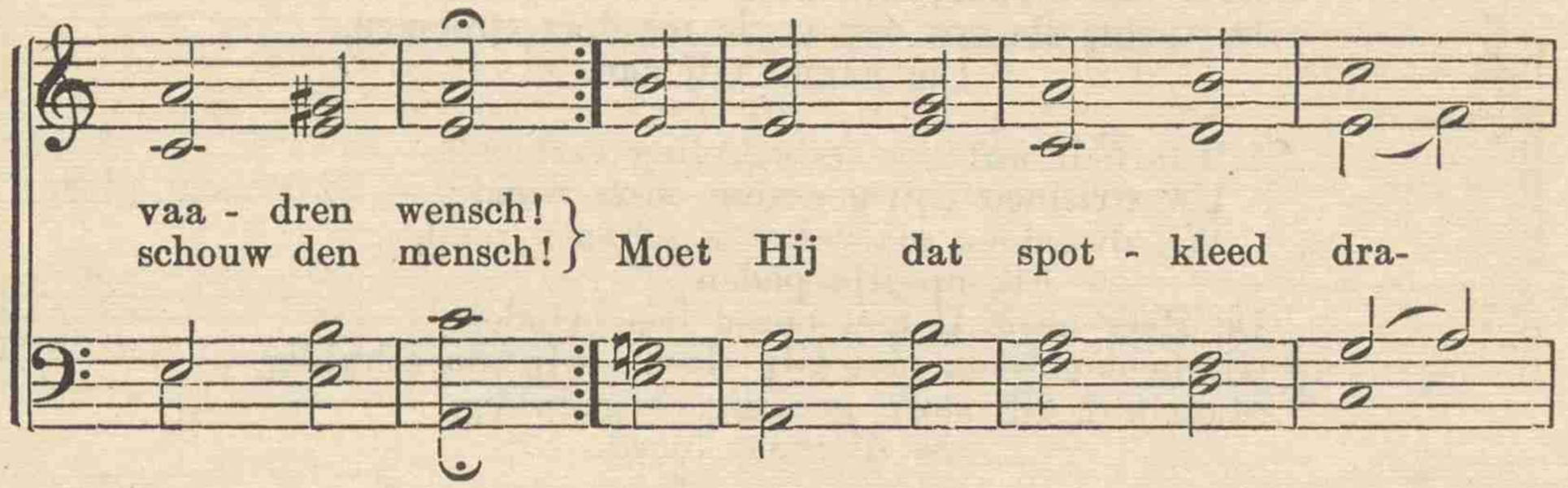
6 Toen was 't volbracht, volbracht voor zondaars, Heer!
Gij boogt het hoofd tot uwe ruste neer,
Geen oneer trof uw heilig lichaam meer,
Geen smaad der boozen.
En schoon uw graf gesteld was bij godloozen,
God wreekt' uw recht; de liefd' en d' eerbied dragen
Uw lijk van 't kruis, en schreiend oogen zagen
U weggelegd.
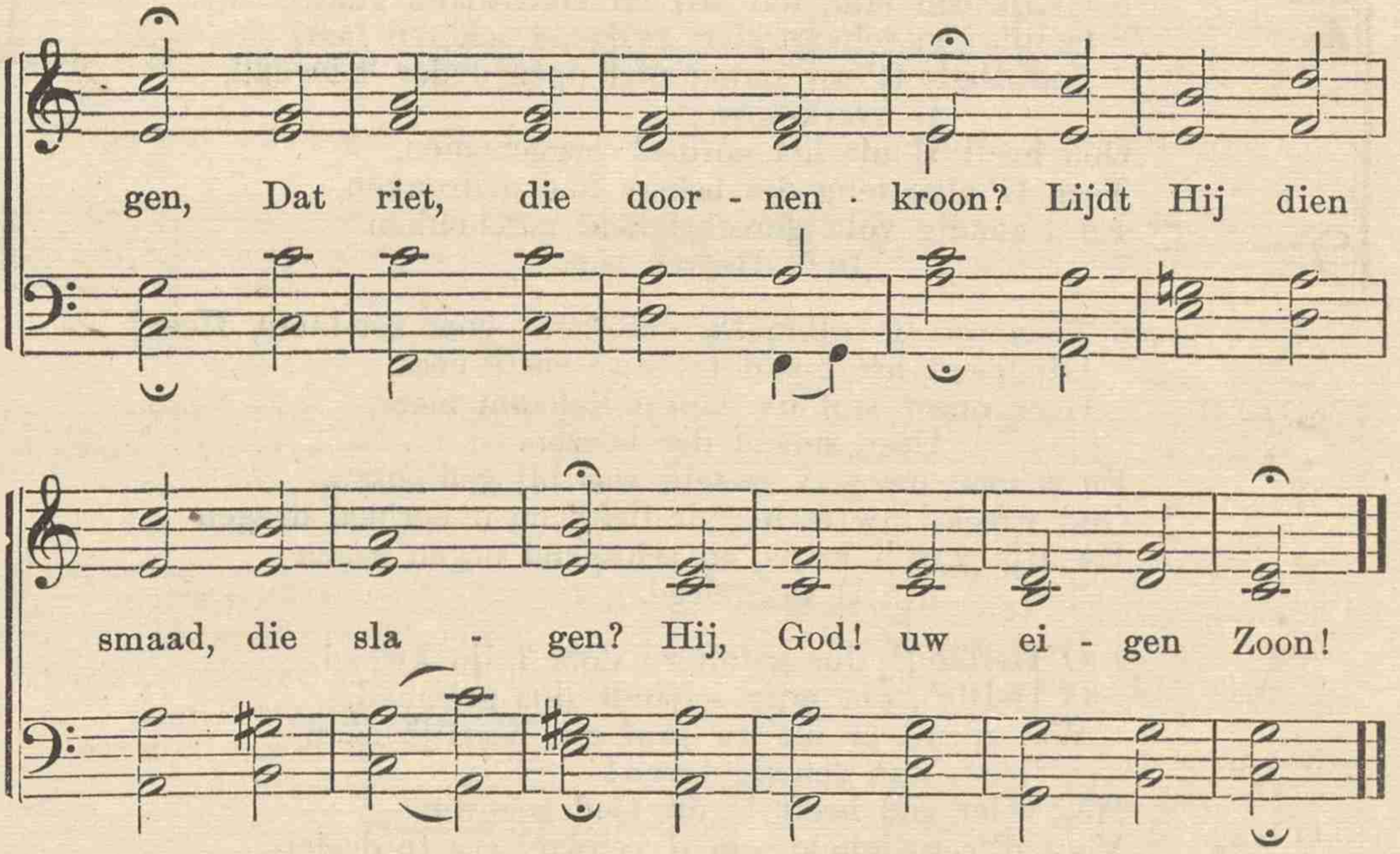
7 O Heiland! dus gefolterd door mijn kwaad,
O Heilig'! om mijn schande dus gesmaad,
Wat spruit er uit uw graf een heerlijk zaad
Van eeuwig leven!
Hoe veler ziel heeft U uw God gegeven
Voor d' eeuwigheid, om d' eeuwig' eer te deelen,
U, die U tot een offer gaaft voor velen,
Bij Hem bereid!

8 't Verloste volk verheft tot U zijn hart,
Rechtvaardige! die zonde voor hen werdt;
Het zegent al uw wonden, smaad en smert;
Gij hebt geleden
Voor snooden; Gij voor vijanden gebeden;
Gij hebt gesmacht, moest alle laafnis derven,
Hun ziel tot troost, in leven en in sterven;
Het is volbracht! *N. Beets.*

32.

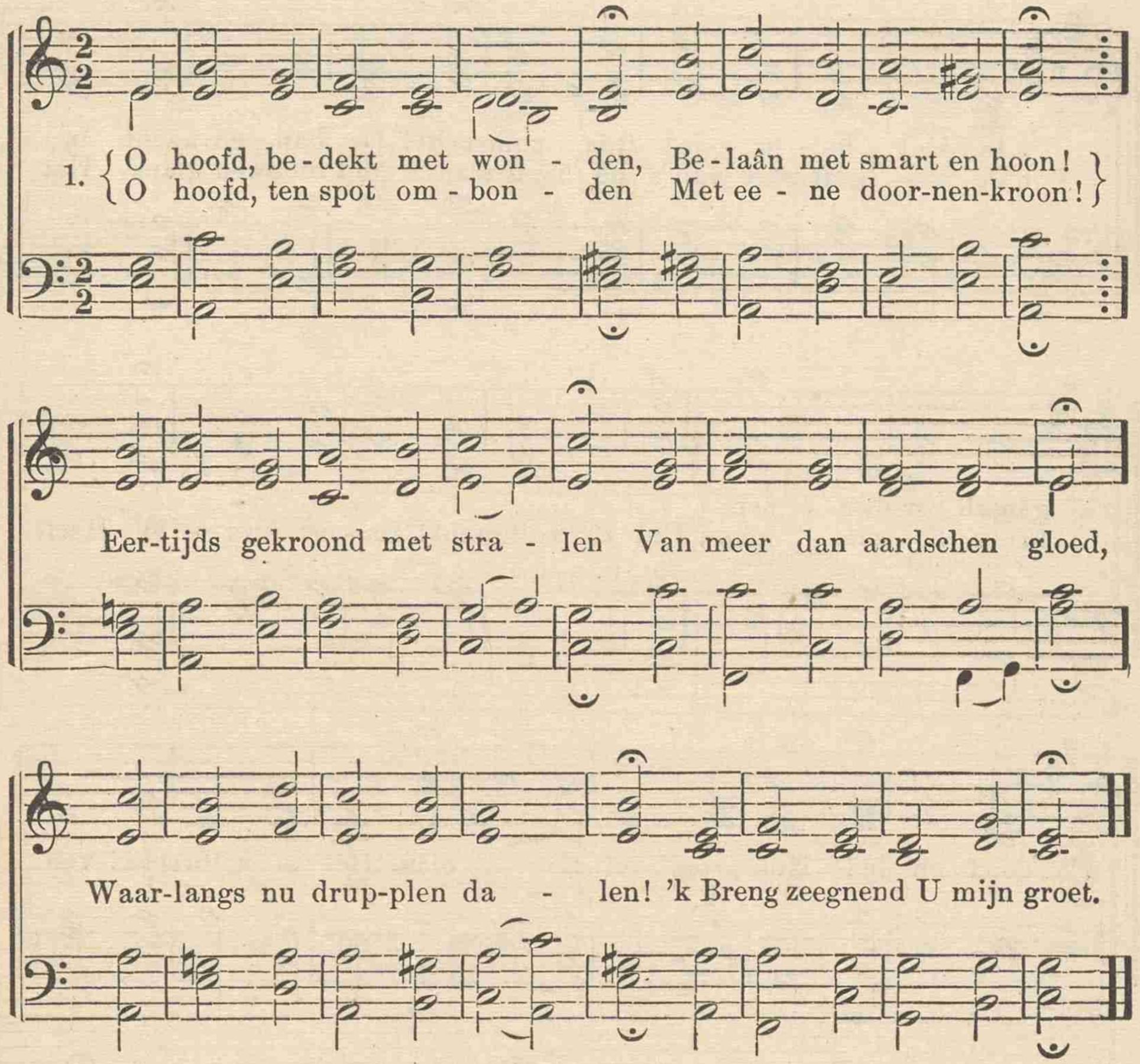

2 Ja, ik kost Hem die slagen,
Die smarten en dien hoon;
Ik doe dat kleed Hem dragen,
Dat riet, die doornenkroon.
Ik sloeg Hem al die wonden,
Voor mij moet Hij daar staan,
Ik deed door mijne zonden,
Hem al die jamren aan.

3 O Jezus! man van smarten,
Gij aller vaadren wensch,
Herinner aller harten
't Aandoenlijk, "zie den mensch!"
Laat mij toch nooit vergeten
Die kroon, dat kleed, dat riet;
Dit trooste mijn geweten,—
't Is al voor mij geschied.

Naar *Paul Gerhardt.*

33.

2 Gij, edel aangezichte,
Waar 't Godlijk' over zweeft,
Waarvoor in 't jongst gerichte
Eens heel de wereld beeft!
Wat deed U dus verbleeken?
Wat heeft dat vriendlijk licht
Der oogen U doen breken,
Waar elke glans voor zwicht?

3 Van al den last der plagen,
Met goddelijk geduld,
O Heer! door U gedragen,
Heb ik, heb ik de schuld!
Och, zie hoe 'k voor uw oogen
Hier als een zondaar sta,
En schenk, vol mededoogen,
M' een blik van uw gena!
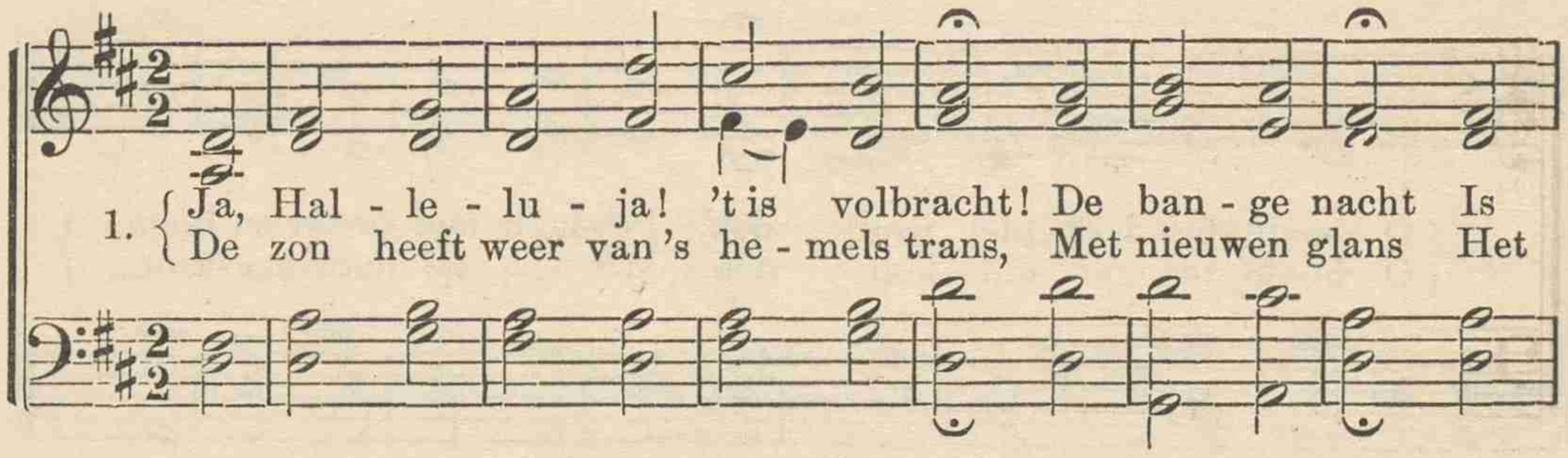
4 Wat stof tot zielsverblijden,
Hoe zalig is 't en goed,
Dat 'k in uw bitter lijden
Mijn redding vinden moet!
Och, mocht ik U, mijn Leven!
Daar 'k bij uw kruishout kniel,
Mijzelf ten offer geven:
Wat winste deed mijn ziel!

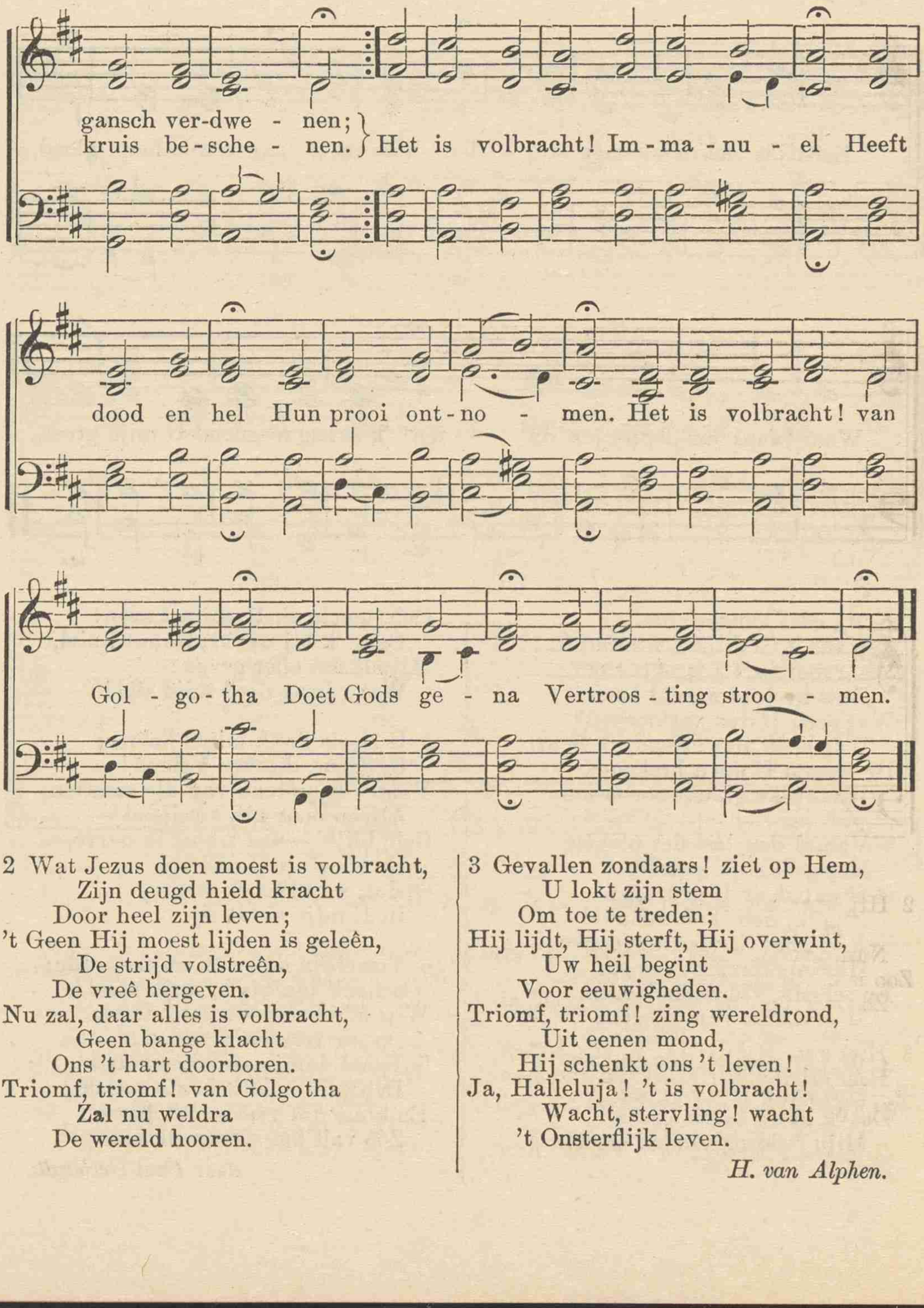
5 U zij de dank mijns harten,
U, Jezus, dierbre Vriend!
Voor 't doorstaan van die smarten,
Alleen door mij verdiend!
Och, blijv',—wat troost ik derve,—
De hoop op U mij bij,
Opdat, wanneer ik sterve,
In U mijn einde zij!

6 Verschijn dan aan mijn sponde;
Schenk laafnis in mijn nood!
Wijs m' in mijn laatste stonde
Op uw verzoeningsdood!
'k Houd dan in stervenssmarte
Den blik naar 't kruis gericht,
En klem dat vast aan 't harte:
Zóó valt het sterven licht!

Naar *Paul Gerhardt.*

34.

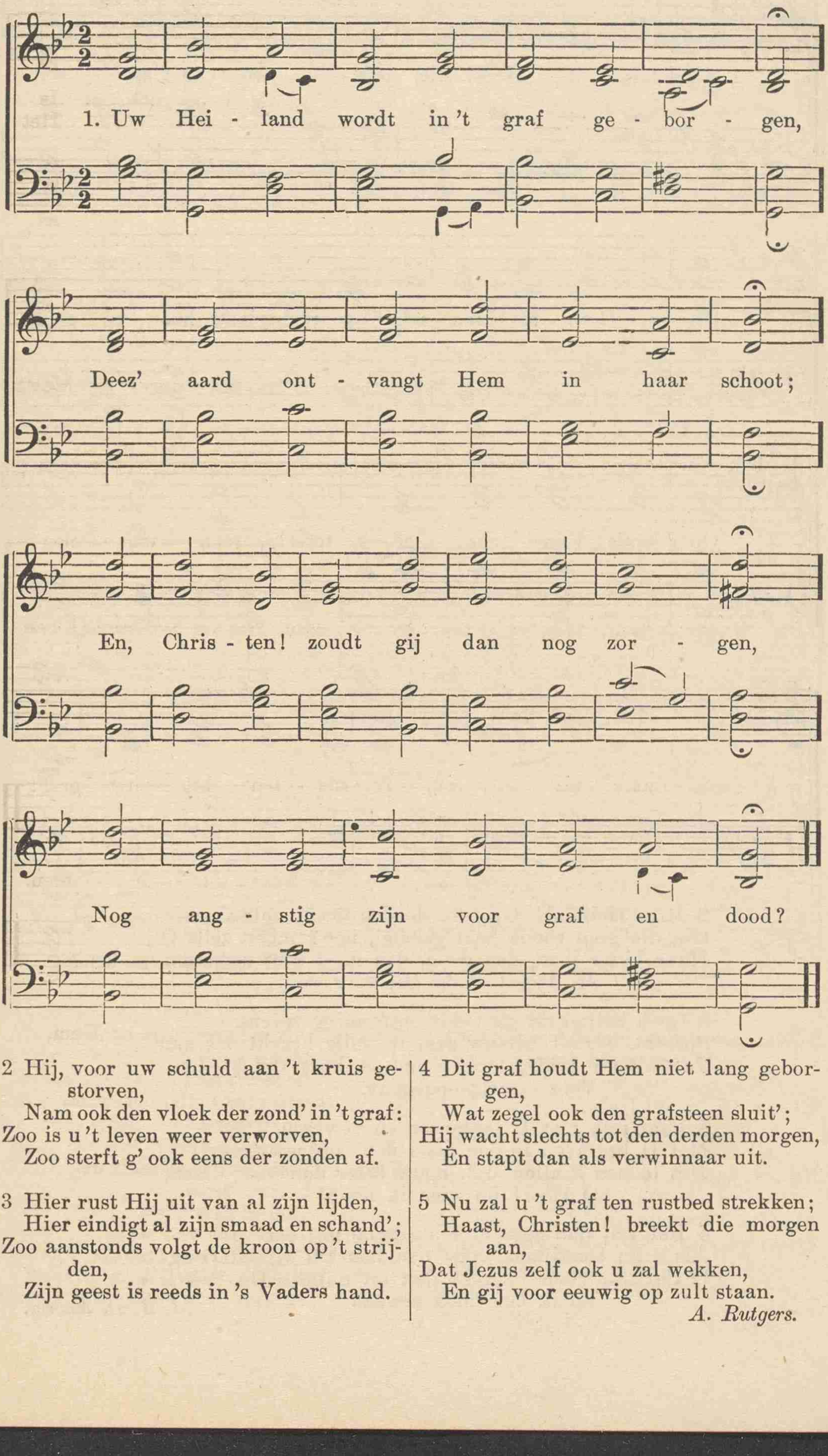

2 Wat Jezus doen moest is volbracht,
Zijn deugd hield kracht
Door heel zijn leven;
't Geen Hij moest lijden is geleên,
De strijd volstreên,
De vreê hergeven.
Nu zal, daar alles is volbracht,
Geen bange klacht
Ons 't hart doorboren.
Triomf, triomf! van Golgotha
Zal nu weldra
De wereld hooren.

3 Gevallen zondaars! ziet op Hem,
U lokt zijn stem
Om toe te treden;
Hij lijdt, Hij sterft, Hij overwint,
Uw heil begint
Voor eeuwigheden.
Triomf, triomf! zing wereldrond,
Uit eenen mond,
Hij schenkt ons 't leven!
Ja, Halleluja! 't is volbracht!
Wacht, stervling! wacht
't Onsterflijk leven.

H. van Alphen.

35.

2 Hij, voor uw schuld aan 't kruis gestorven,
Nam ook den vloek der zond' in 't graf:
Zoo is u 't leven weer verworven,
Zoo sterft g' ook eens der zonden af.
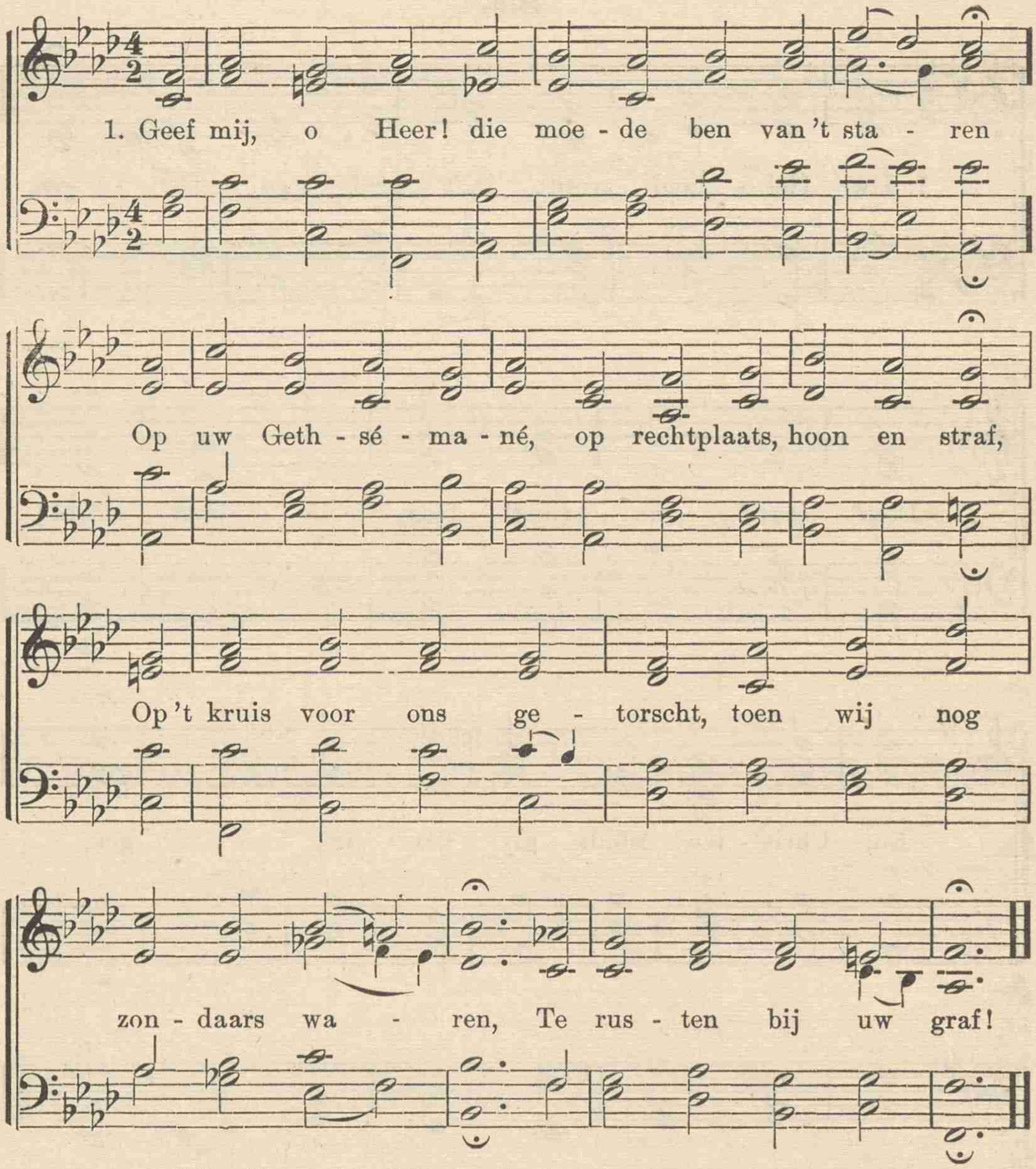
3 Hier rust Hij uit van al zijn lijden,
Hier eindigt al zijn smaad en schand';
Zoo aanstonds volgt de kroon op 't strijden,
Zijn geest is reeds in 's Vaders hand.

4 Dit graf houdt Hem niet lang geborgen,
Wat zegel ook den grafsteen sluit';
Hij wacht slechts tot den derden morgen,
En stapt dan als verwinnaar uit.

5 Nu zal u 't graf ten rustbed strekken;
Haast, Christen! breekt die morgen aan,
Dat Jezus zelf ook u zal wekken,
En gij voor eeuwig op zult staan.

A. Rutgers.

36.

2 Mijn Heiland! Gij, die dooden deedt ontwaken,
Gij, die geen zonde hebt gekend, hoe? moest zelfs Gij
Haar bitter loon, den dood, den dood eens zondaars smaken?
Ja, Heer! maar Gij voor mij!

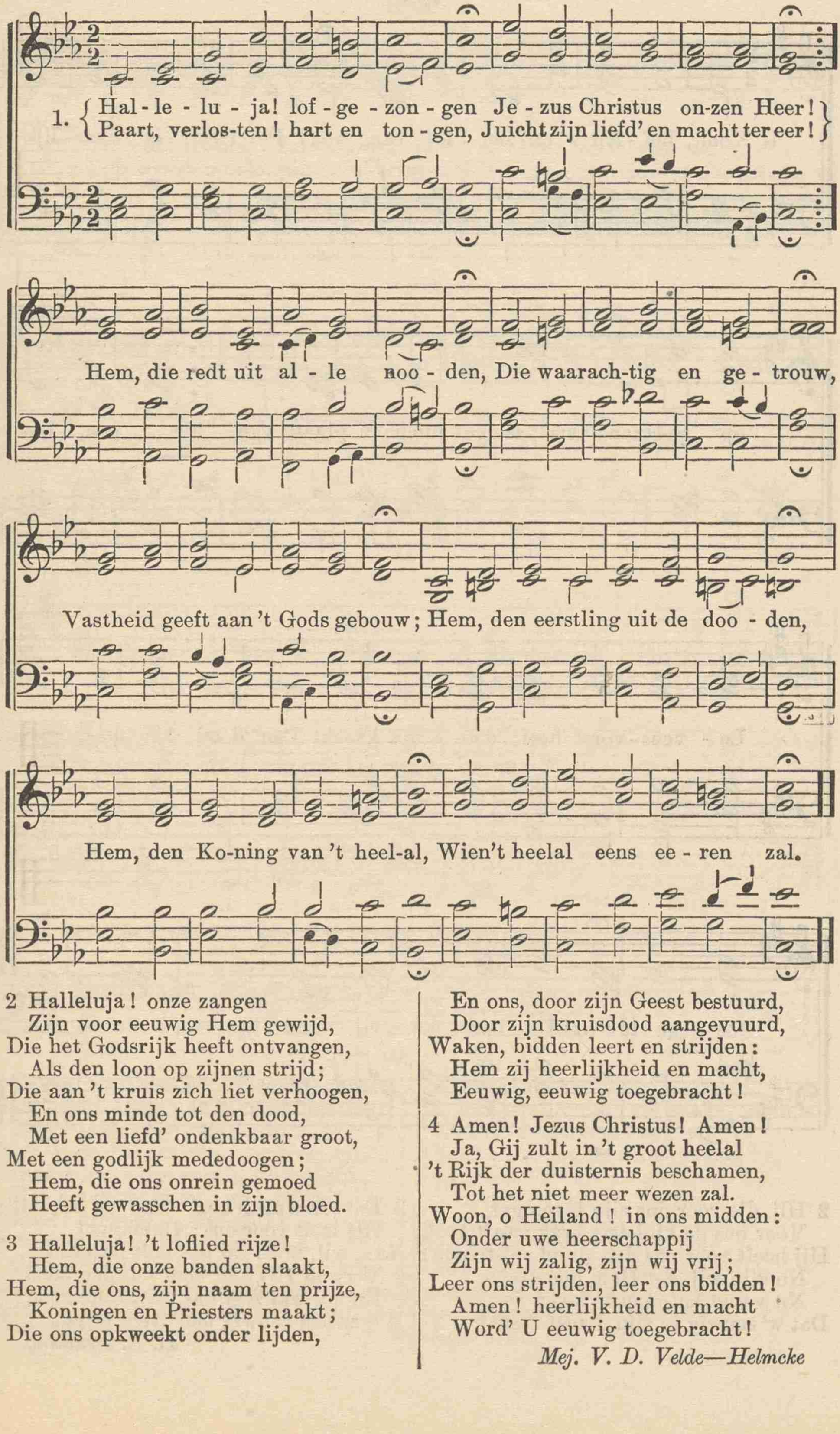
3 Gods heiligheid en Gods ontferming tevens,
Spreekt, Jezus! uit uw graf in volle kracht ons aan;
Ja! uit die grafspelonk is ons de hoop des levens
Voor eeuwig opgegaan.

4 Laat mij, met U gestorven en verrezen,
Met U begraven in den dood door mijnen doop,
Het toonen t' allen tijd, maar beter dan voor dezen,
O Heer! op wien ik hoop!

5 Dat vrij dan eens al 't aardsche mij begeve!
Als mijn bezwijkend hart den laatsten vijand vreest,
O Christus Gods! spreek dan tot mijne ziel: "Ik leve,
En ik ben dood geweest."

J. A. D. Molster.

37.

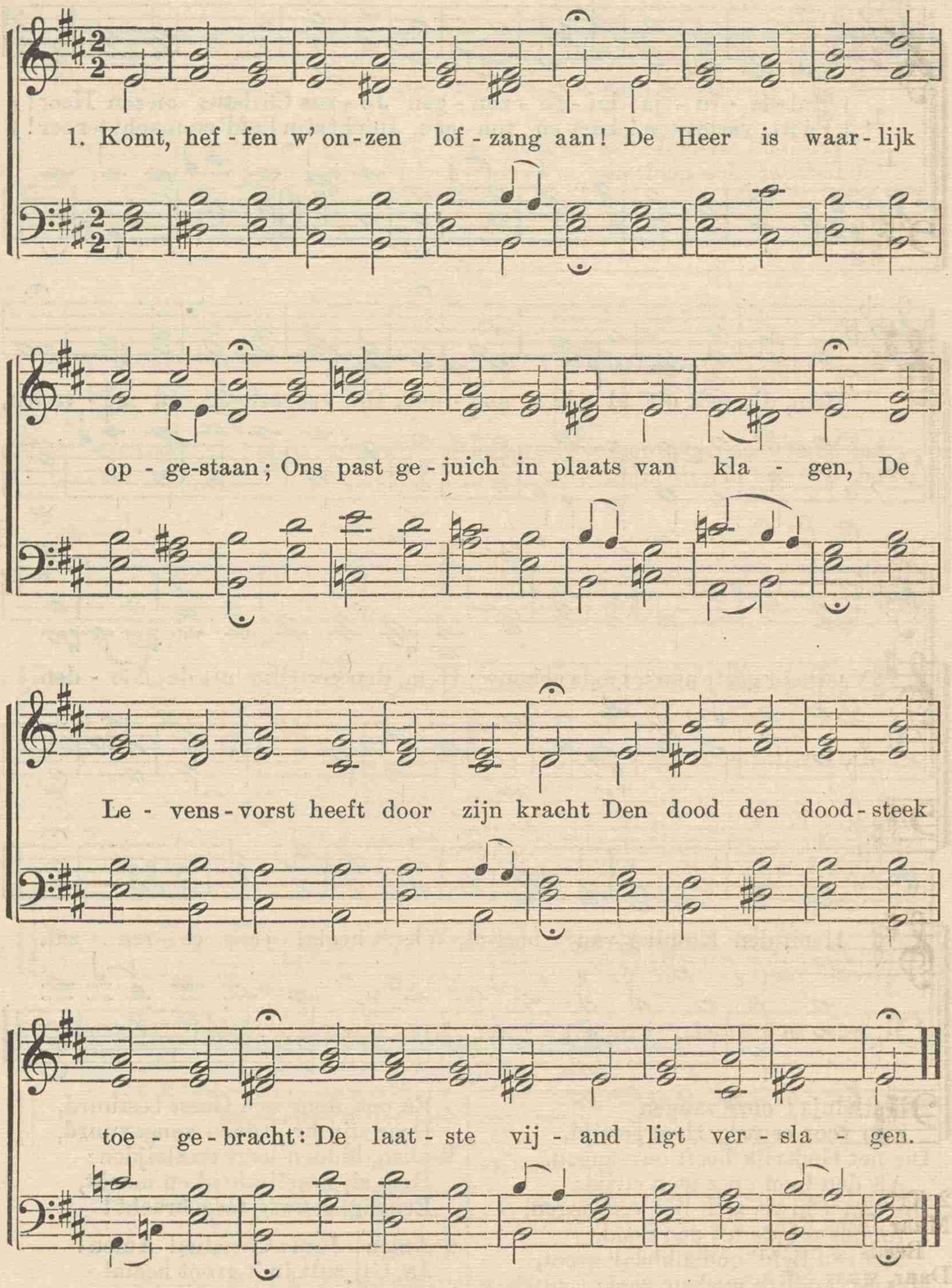
2 Halleluja! onze zangen
Zijn voor eeuwig Hem gewijd,
Die het Godsrijk heeft ontvangen,
Als den loon op zijnen strijd;
Die aan 't kruis zich liet verhoogen,
En ons minde tot den dood,
Met een liefd' ondenkbaar groot,
Met een godlijk mededoogen;
Hem, die ons onrein gemoed
Heeft gewasschen in zijn bloed.

3 Halleluja! 't loflied rijze!
Hem, die onze banden slaakt,
Hem, die ons, zijn naam ten prijze,
Koningen en Priesters maakt;
Die ons opkweekt onder lijden,
En ons, door zijn Geest bestuurd,
Door zijn kruisdood aangevuurd,
Waken, bidden leert en strijden:
Hem zij heerlijkheid en macht,
Eeuwig, eeuwig toegebracht!

4 Amen! Jezus Christus! Amen!
Ja, Gij zult in 't groot heelal
't Rijk der duisternis beschamen,
Tot het niet meer wezen zal.
Woon, o Heiland! in ons midden:
Onder uwe heerschappij
Zijn wij zalig, zijn wij vrij;
Leer ons strijden, leer ons bidden!
Amen! heerlijkheid en macht
Word' U eeuwig toegebracht!

Mej. V. D. Velde—Helmcke

38.

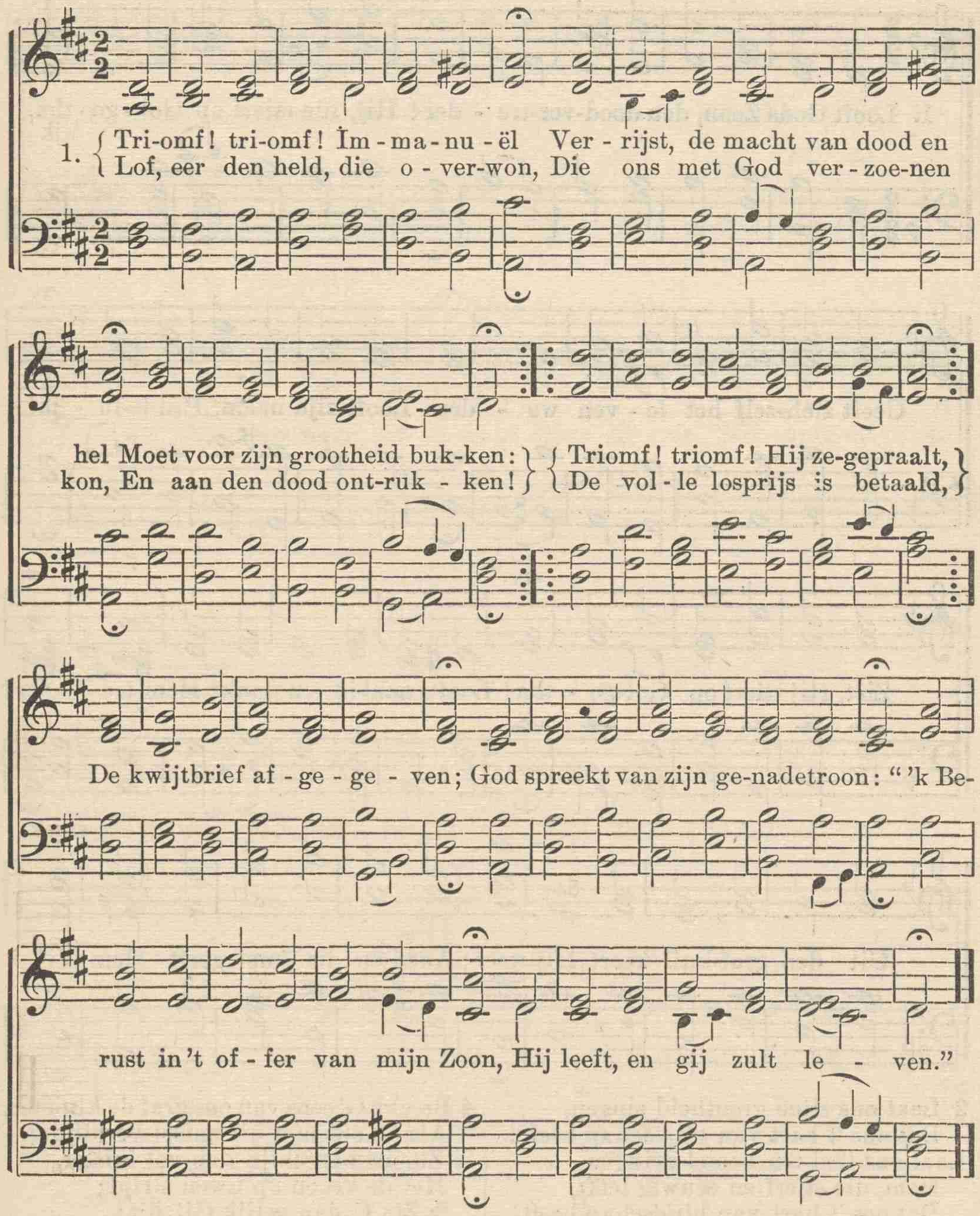

2 Hij, die voor ons zijn leven gaf,
Voor ons de kluisters brak van 't graf,
Hij heeft voor ons den strijd volstreden:
Nu zijn wij met Hem opgestaan,
Nu vangt het nieuwe leven aan,
Dat w' eeuwig in zijn dienst besteden.

3 Dat vrees noch angst ons hart beknell';
Hij leeft voor ons: Immanuël
Kan, wil, noch zal ons ooit begeven;
Verwon Hij niet voor ons den dood?
En nu, wat zegt onz' aardsche nood?
Wij zullen eeuwig met Hem leven.

H. A. Bruining.

39.

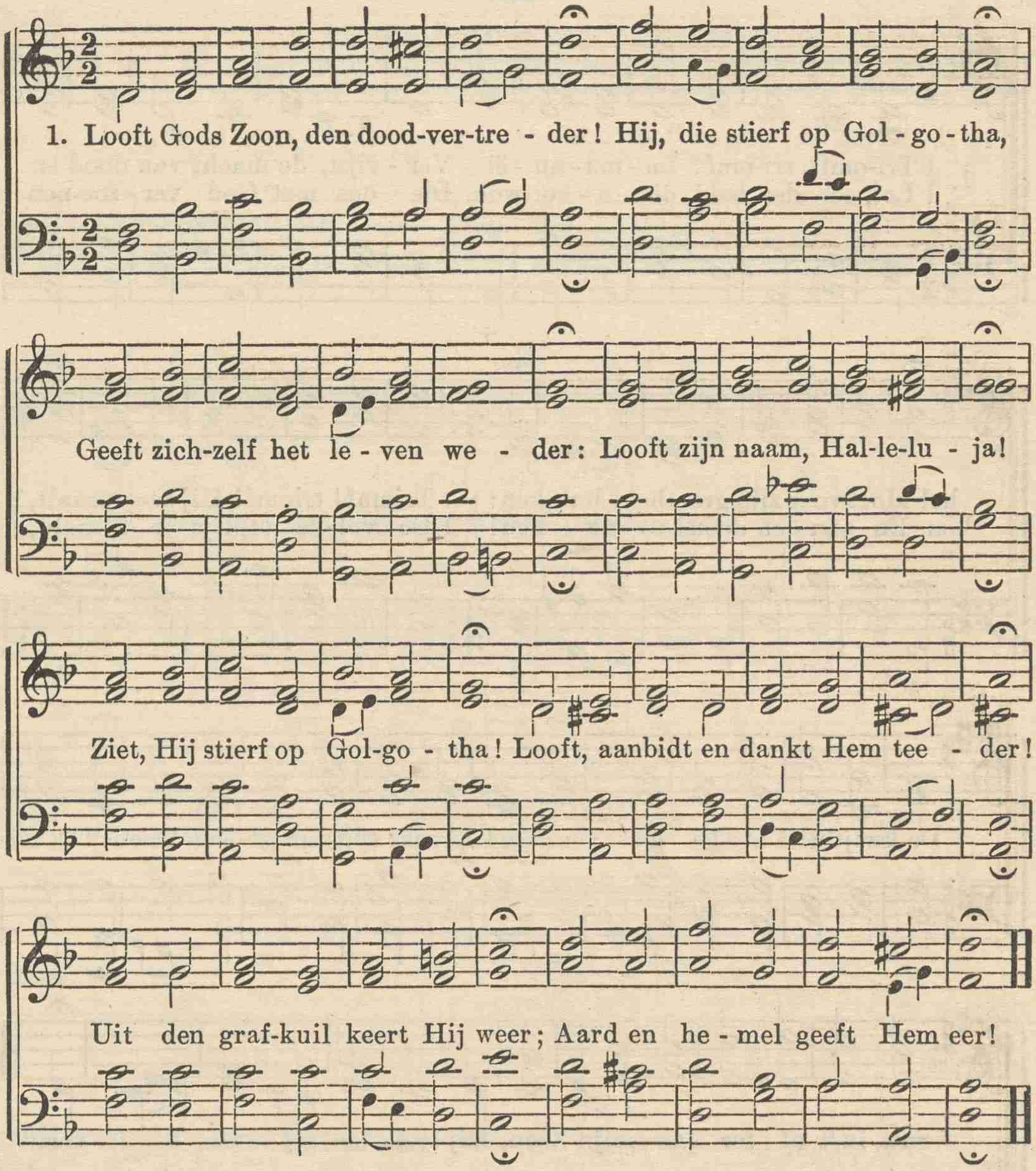

2 Triomf! wij zien op 't moordveld neer,
Maar Jezus hangt aan 't kruis niet meer;
Reeds is de dood verslonden:
Daar, waar het zoekend oog Hem mist,
Hangt, maar voor eeuwig uitgewischt,
Het handschrift van de zonden.
Triomf! triomf! op Golgotha
Ontspringen stroomen van gena,
Geen donder laat zich hooren;
In 't suizen van een zachten wind
Spreekt God als vader tot zijn kind
Nu langer niet verloren.

3 Triomf! de Heer is opgestaan,
Wij kunnen vroolijk grafwaarts gaan,
Zijn liefde zal ons wekken;
Hij, d' eersteling in zijnen stand,
Kan ons ten zeekren onderpand
Van ons verrijzen strekken:
Triomf! triomf! wat hier bezwijk',
Eens zullen wij, aan Hem gelijk,
Verklaard, onsterflijk wezen,
Ja, opstaan, opstaan uit ons stof;
Zingt, stervelingen! Jezus lof!
Zijn naam blijft onvolprezen.

Rhijnvis Feith.

40.

2 Laat ons zijne grootheid zingen,
Dat ons 't hart van blijdschap beeft!
Laat ons lied ten hemel dringen
Hem, die stierf en eeuwig leeft,
Dat ons 't hart van blijdschap beeft!
Laat ons, laat ons vroolijk zingen
Hem, die stierf en eeuwig leeft,
Hem, die stierf en eeuwig leeft!

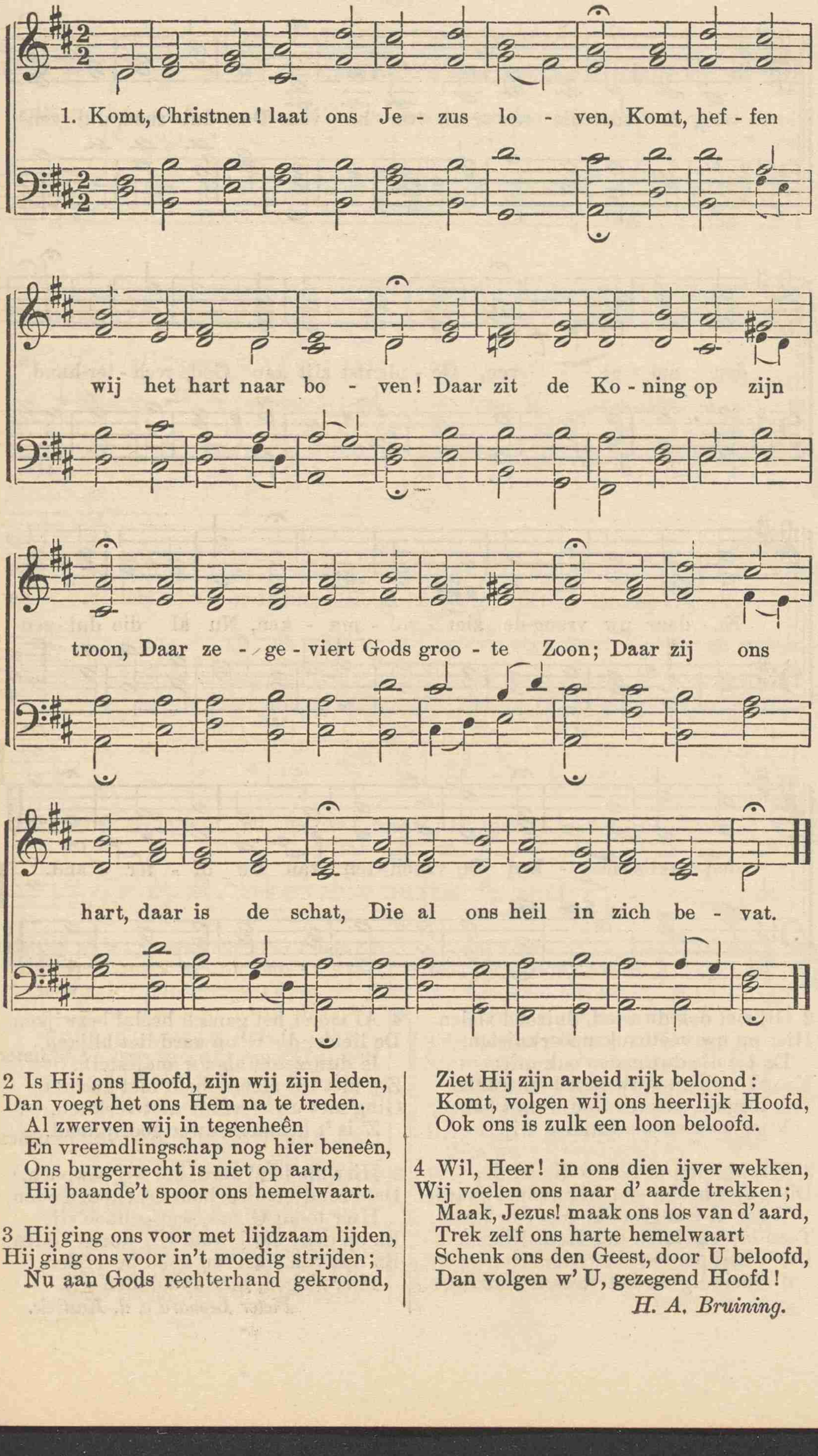
3 Door uw leven vrijgesproken,
Zingen wij verrukt uw lof!
Door dat heil tot ernst ontstoken,
Rukt de geest zich los van 't stof,
Stijgt zijn dank naar 't hemelhof:
Door uw leven vrijgesproken,
Looft U, Godmensch! aller mond,
U, die stierft en overwont.

4 Breekt G' eens van ons graf de kluister,
Als G' ons met uw komst verblijdt;
'k Zie uw aanschijn dan vol luister,
Met de kroon op uwen strijd;
'k Zie U dan gelijk Gij zijt;
Breekt G' eens van ons graf de kluister,
O! dan ben ik in uw Rijk
U, mijn Heiland! U gelijk.

5 Looft den Heer, zingt Hem nu psalmen!
Jezus Christus overwon!
Vlecht den overwinnaar palmen,
Dien de dood niet houden kon:
Jezus Christus overwon,
Zingt Hem hooge zegepsalmen!
't Lied van 't overwinren koor
Galmt den wijden hemel door.

Naar *F. G. Klopstock.*

41.

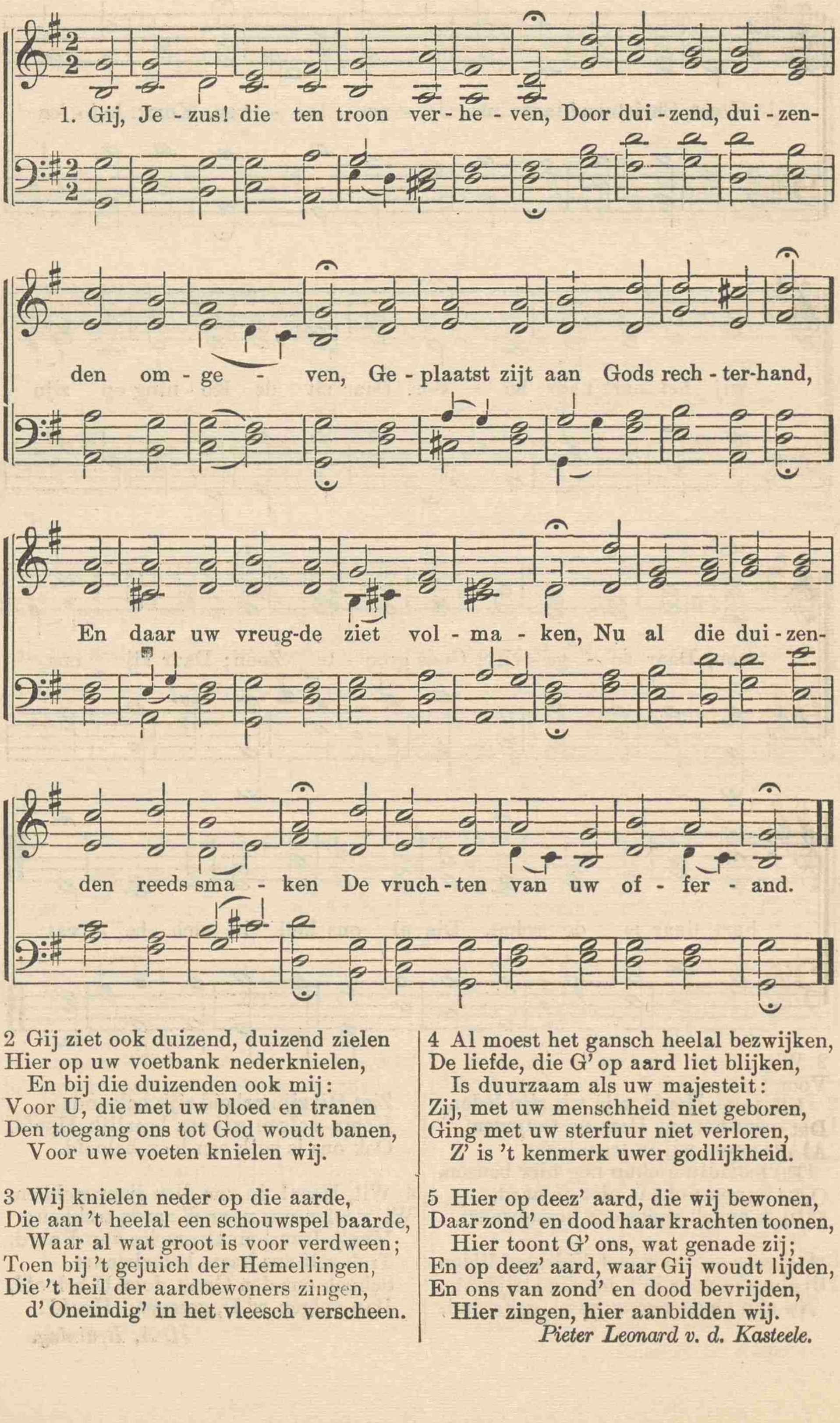
2 Is Hij ons Hoofd, zijn wij zijn leden,
Dan voegt het ons Hem na te treden.
Al zwerven wij in tegenheên
En vreemdlingschap nog hier beneên,
Ons burgerrecht is niet op aard,
Hij baande't spoor ons hemelwaart.

3 Hij ging ons voor met lijdzaam lijden,
Hij ging ons voor in't moedig strijden;
Nu aan Gods rechterhand gekroond,
Ziet Hij zijn arbeid rijk beloond:
Komt, volgen wij ons heerlijk Hoofd,
Ook ons is zulk een loon beloofd.

4 Wil, Heer! in ons dien ijver wekken,
Wij voelen ons naar d' aarde trekken;
Maak, Jezus! maak ons los van d' aard,
Trek zelf ons harte hemelwaart
Schenk ons den Geest, door U beloofd,
Dan volgen w' U, gezegend Hoofd!

H. A. Bruining.

42.

2 Gij ziet ook duizend, duizend zielen
Hier op uw voetbank nederknielen,
En bij die duizenden ook mij:
Voor U, die met uw bloed en tranen
Den toegang ons tot God woudt banen,
Voor uwe voeten knielen wij.
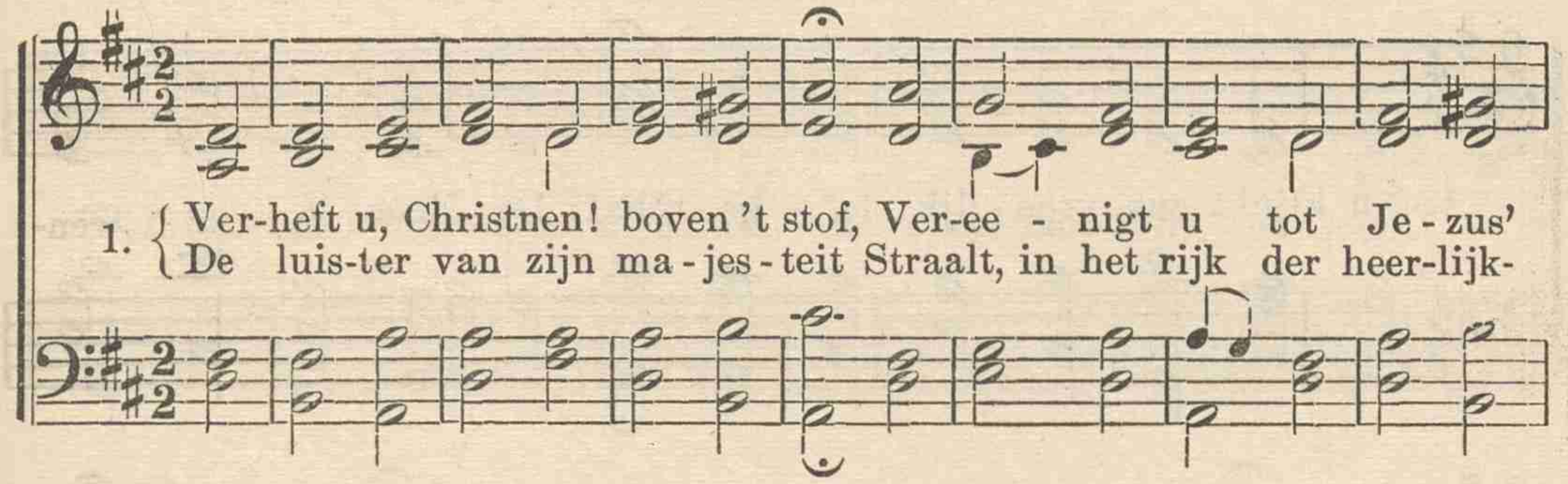
3 Wij knielen neder op die aarde,
Die aan 't heelal een schouwspel baarde,
Waar al wat groot is voor verdween;
Toen bij 't gejuich der Hemellingen,
Die 't heil der aardbewoners zingen,
d' Oneindig' in het vleesch verscheen.

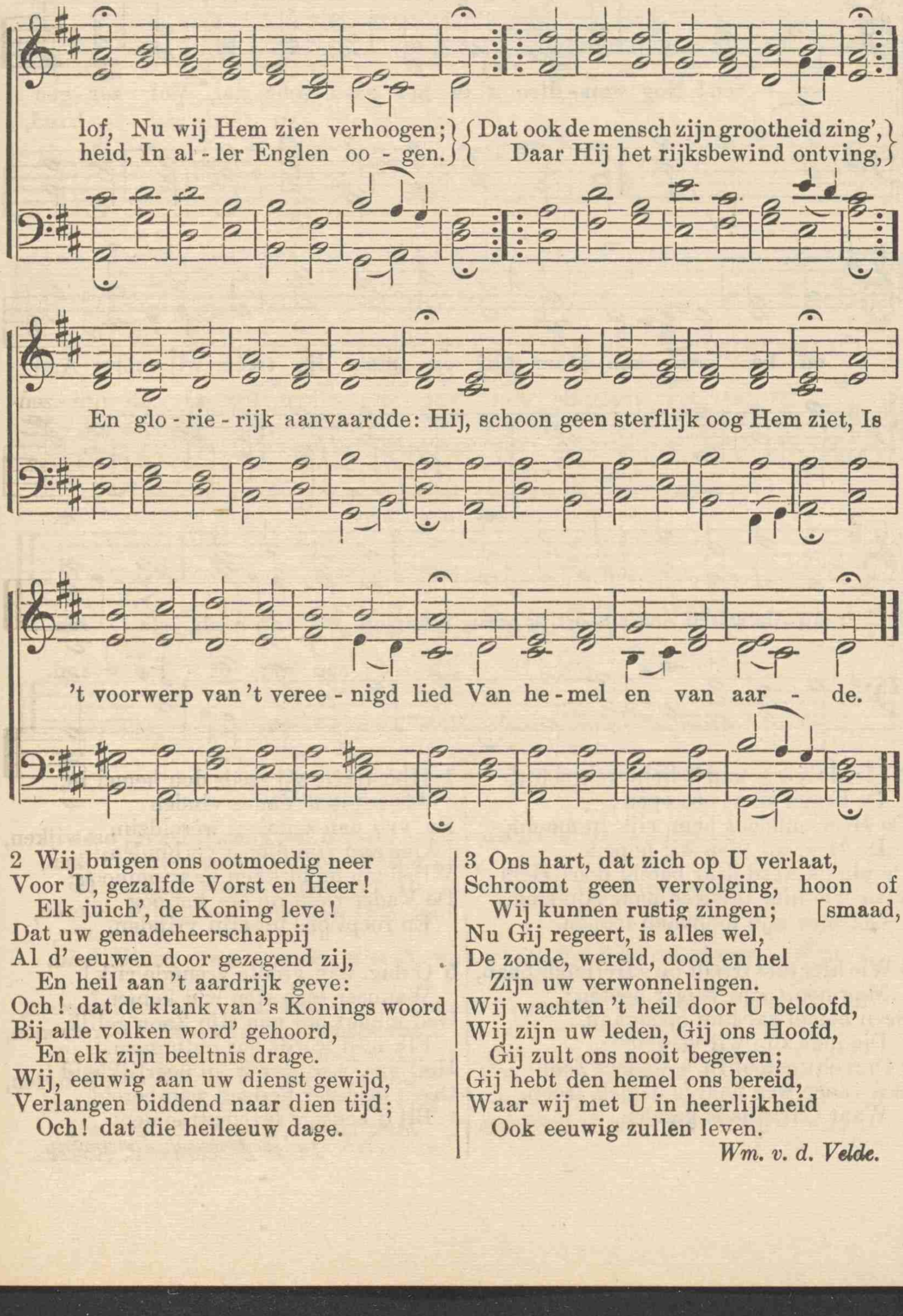
4 Al moest het gansch heelal bezwijken,
De liefde, die G' op aard liet blijken,
Is duurzaam als uw majesteit:
Zij, met uw menschheid niet geboren,
Ging met uw sterfuur niet verloren,
Z' is 't kenmerk uwer godlijkheid.

5 Hier op deez' aard, die wij bewonen,
Daar zond' en dood haar krachten toonen,
Hier toont G' ons, wat genade zij;
En op deez' aard, waar Gij woudt lijden,
En ons van zond' en dood bevrijden,
Hier zingen, hier aanbidden wij.

Pieter Leonard v. d. Kasteele.

43.

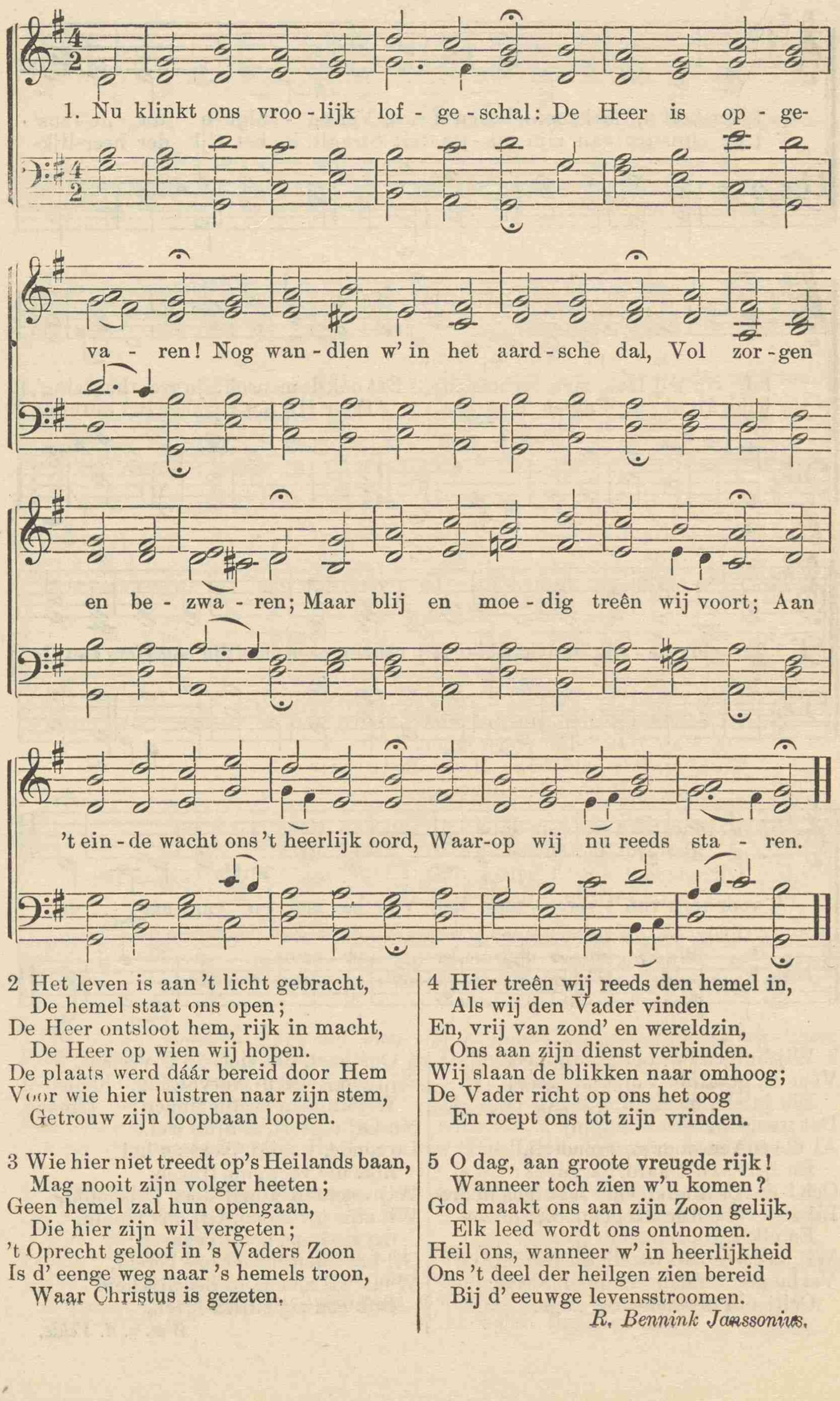

2 Wij buigen ons ootmoedig neer
Voor U, gezalfde Vorst en Heer!
Elk juich', de Koning leve!
Dat uw genadeheerschappij
Al d' eeuwen door gezegend zij,
En heil aan 't aardrijk geve:
Och! dat de klank van 's Konings woord
Bij alle volken word' gehoord,
En elk zijn beeltnis drage.
Wij, eeuwig aan uw dienst gewijd,
Verlangen biddend naar dien tijd;
Och! dat die heileeuw dage.

3 Ons hart, dat zich op U verlaat,
Schroomt geen vervolging, hoon of smaad,
Wij kunnen rustig zingen;
Nu Gij regeert, is alles wel,
De zonde, wereld, dood en hel
Zijn uw verwonnelingen.
Wij wachten 't heil door U beloofd,
Wij zijn uw leden, Gij ons Hoofd,
Gij zult ons nooit begeven;
Gij hebt den hemel ons bereid,
Waar wij met U in heerlijkheid
Ook eeuwig zullen leven.

Wm. v. d. Velde.

44.

2 Het leven is aan 't licht gebracht,
De hemel staat ons open;
De Heer ontsloot hem, rijk in macht,
De Heer op wien wij hopen.
De plaats werd dáár bereid door Hem
Voor wie hier luistren naar zijn stem,
Getrouw zijn loopbaan loopen.
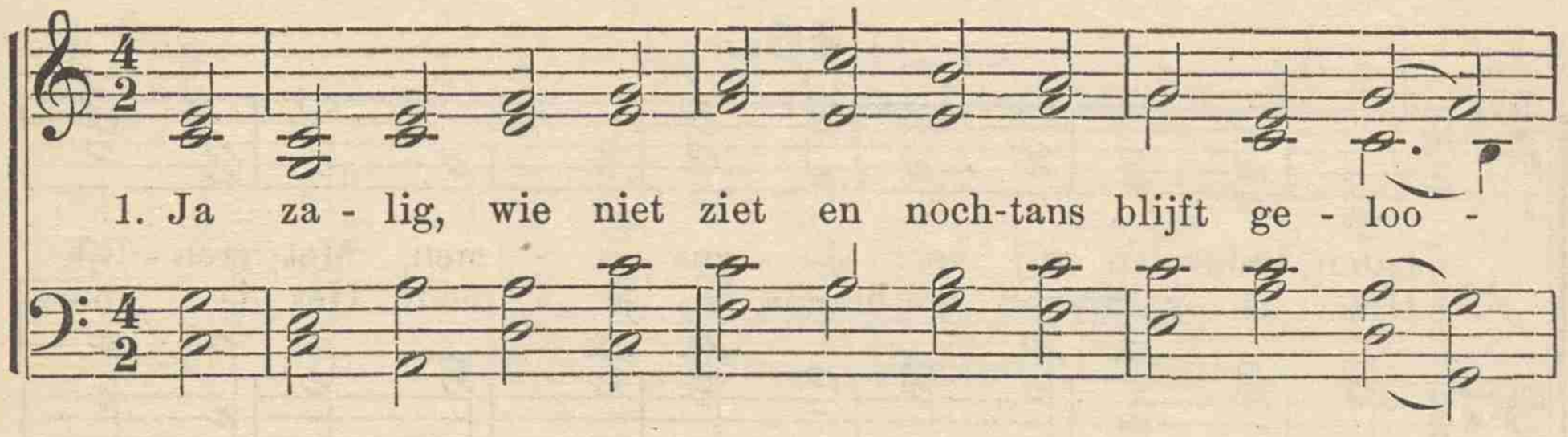
3 Wie hier niet treedt op's Heilands baan,
Mag nooit zijn volger heeten;
Geen hemel zal hun opengaan,
Die hier zijn wil vergeten;
't Oprecht geloof in 's Vaders Zoon
Is d' eenge weg naar 's hemels troon,
Waar Christus is gezeten.
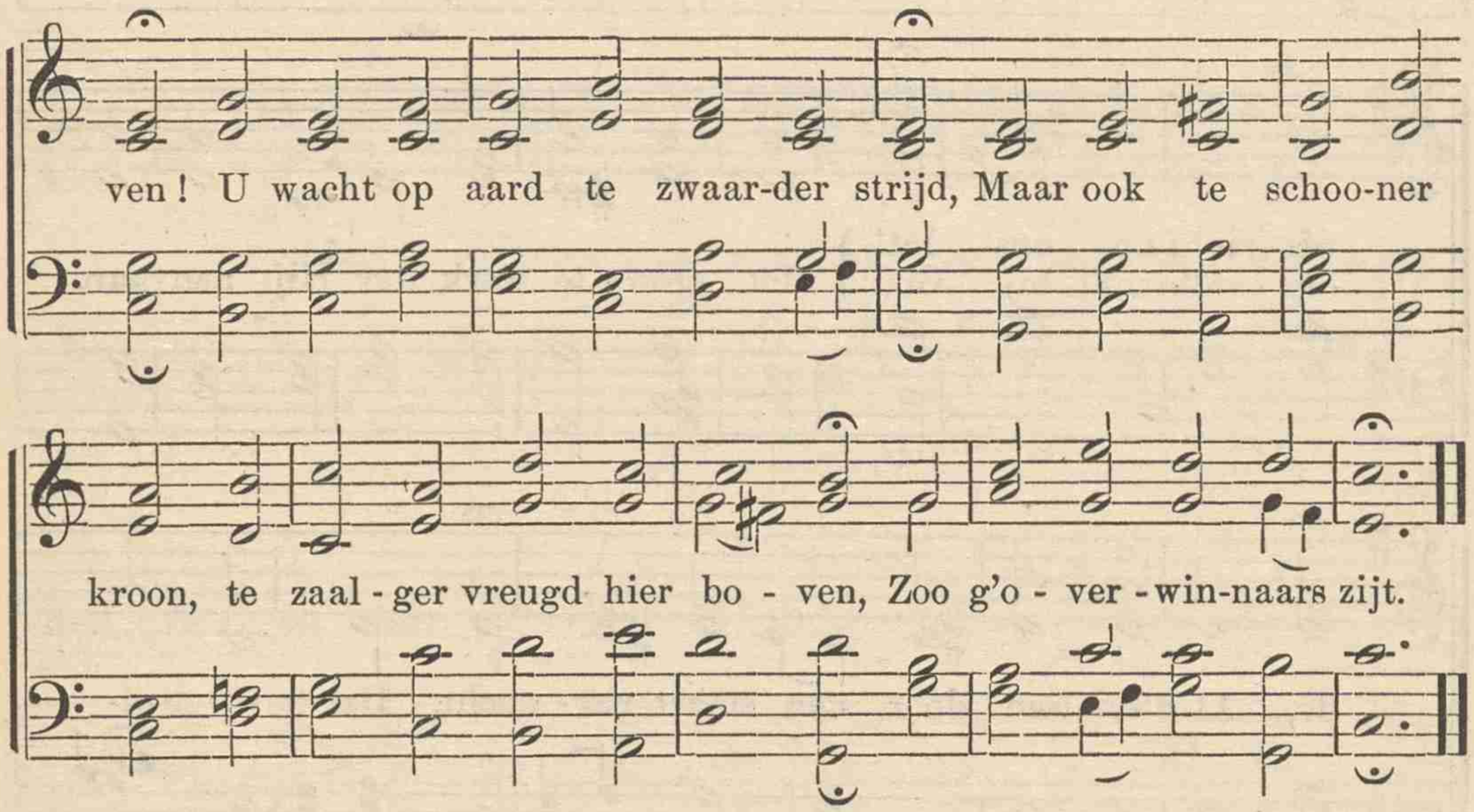
4 Hier treên wij reeds den hemel in,
Als wij den Vader vinden
En, vrij van zond' en wereldzin,
Ons aan zijn dienst verbinden.
Wij slaan de blikken naar omhoog;
De Vader richt op ons het oog
En roept ons tot zijn vrinden.

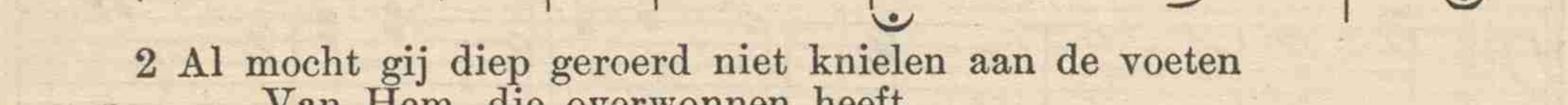
5 O dag, aan groote vreugde rijk!
Wanneer toch zien w'u komen?
God maakt ons aan zijn Zoon gelijk,
Elk leed wordt ons ontnomen.
Heil ons, wanneer w' in heerlijkheid
Ons 't deel der heilgen zien bereid
Bij d' eeuwge levensstroomen.

R. Bennink Janssonius.

45.

2 Al mocht gij diep geroerd niet knielen aan de voeten
Van Hem, die overwonnen heeft,
Toch blijft 't geloofsoog Hem als Levensvorst begroeten,
Die leeft en 't leven geeft.

3 Volhardt tot in den dood, gij aan den Heer getrouwen!
Betreedt met moed den weg naar 't graf!
Gij wandelt door 't geloof naar 't land van 't blij aanschouwen:
Daar valt de blinddoek af.

4 Blikt op, zwaarmoedigen! wat zegt de smart der aarde?
Wat zegt haar doornenkroon, haar kruis
Voor wie, ook zonder zien, geloovig opwaarts staarde
Naar 't Vaderlijke huis?

5 In 's Vaders eeuwig huis, waar reeds uw zaalgen wonen
En uw Verlosser hulde biên,
Is ook u plaats bereid, zal ook zijn hand u kronen,
Zal ook uw oog Hem zien.

6 Vreest niet, gelooft alleen! wat treurt gij diep verslagen,
Zoo slechts die kroon u sieren mag?
De kroon van zulk geloof kon geen apostel dragen,
Die Hem op aarde zag.

7 Die kroon zij d' onz', o Heer! Dat niets haar ons ontroove!
Of,—zoo die wensch te veel omvat,—
Spreek eens tot ons: "Gij hebt gewankeld in 't geloove,
Maar toch mij liefgehad." *B. ter Haar.*

HET VERLOSSINGSWERK.

46.
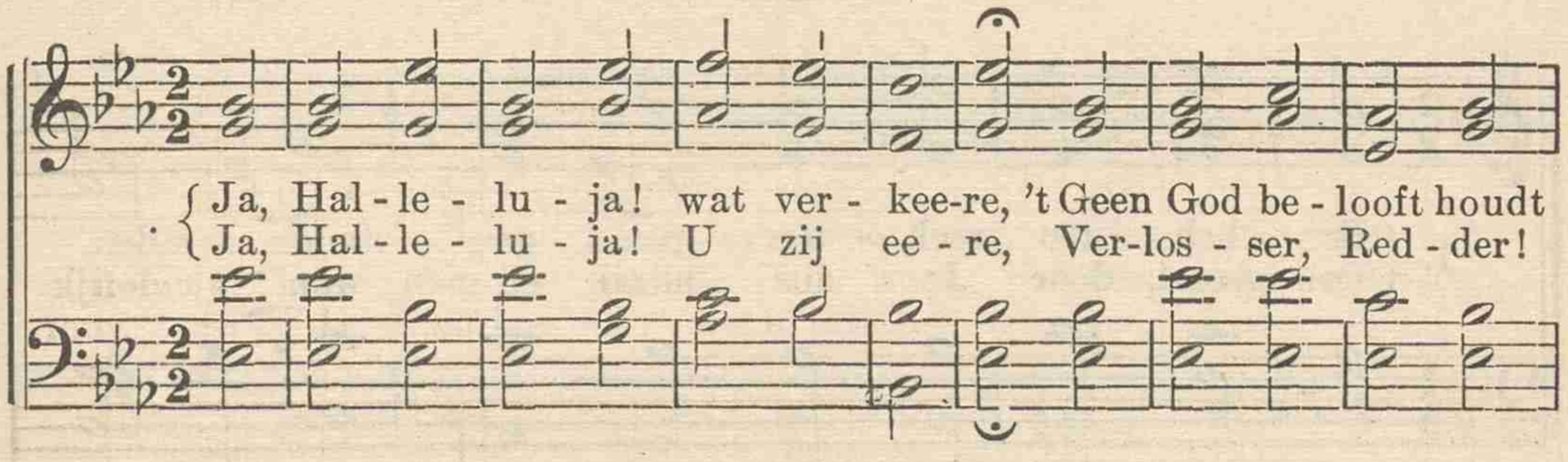
2 Gij, Jezus! hebt den last gedragen,
Dien zond' en schuld te dragen gaf;
God zag uw werk met welbehagen,
En wendt van ons zijn straffen af.
Wij schuldig, snood, van God verdreven,
Wij bleven ver van Eden staan,
Maar 't kruis werd ons de boom van 't leven,
Dien wees uw Vader zelf ons aan.
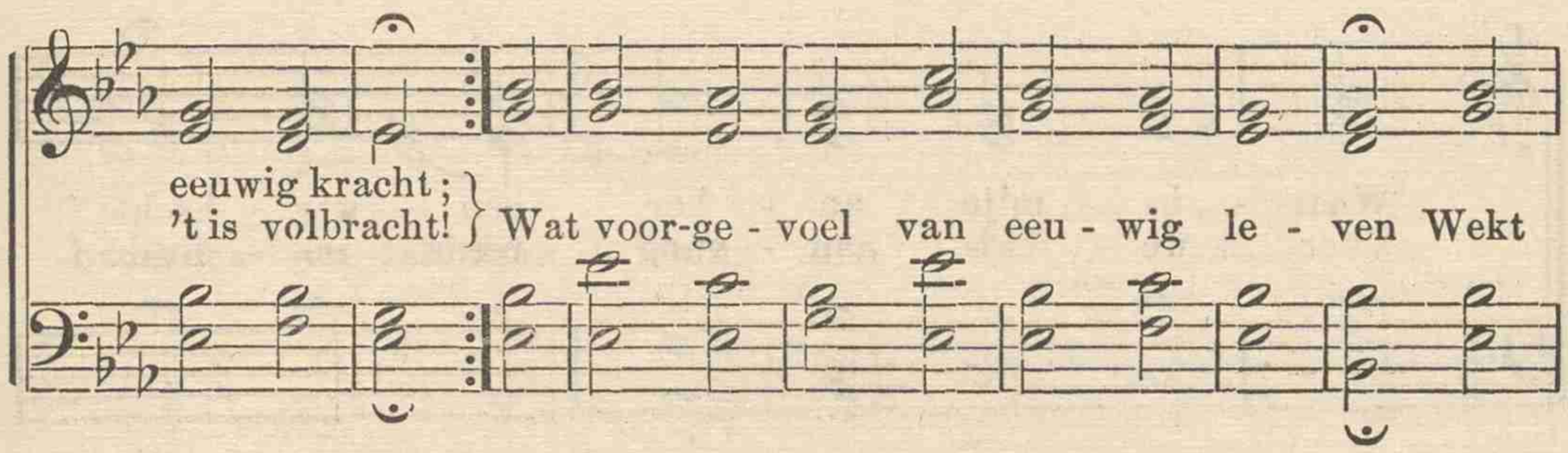
3 Wat d' oude Godspraak deed verwachten,
Wat ooit Gods recht gevorderd had,
Hebt Gij volbracht met al uw krachten,
Volbracht op 't moeilijk lijdenspad;
Geen vlek, geen mistred zagen d' oogen
Der vlekkelooze Majesteit,
En 't vonnis, dat ons zal verhoogen
Is d' uitspraak der rechtvaardigheid.
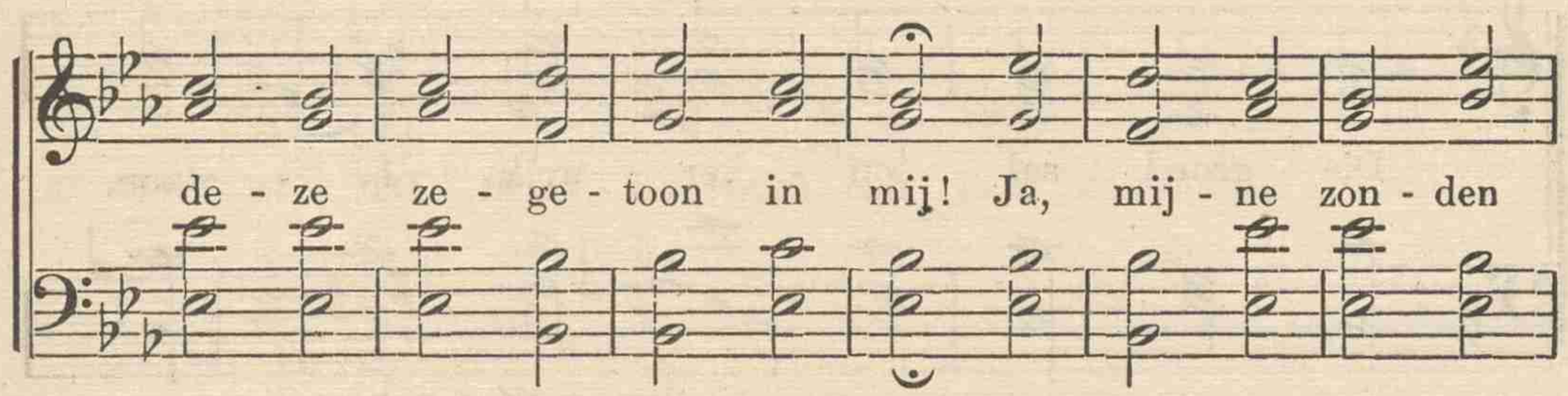
4 Wij willen needrig Gode leven,
U volgen waar Gij ons geleidt,
Ons U geheel ten offer geven
Met nooit volbrachte dankbaarheid.
Getrouwe Leidsman! sla ons gade,
Voleinder! laat, door uwe kracht,
Het heerlijk werk van Gods genade
In ons ook eenmaal zijn volbracht.
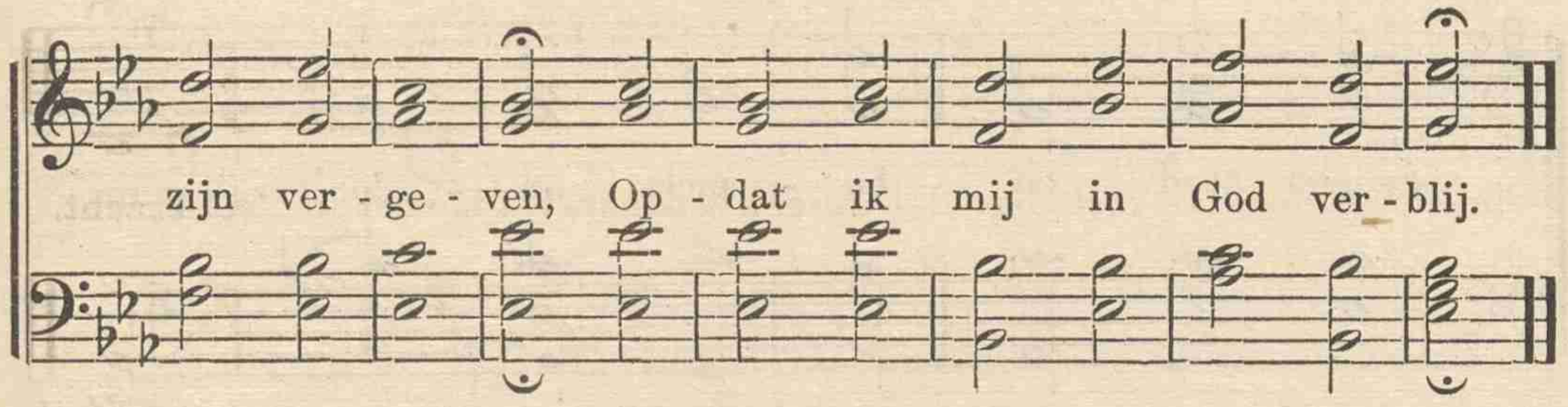
H. van Alphen.

47.
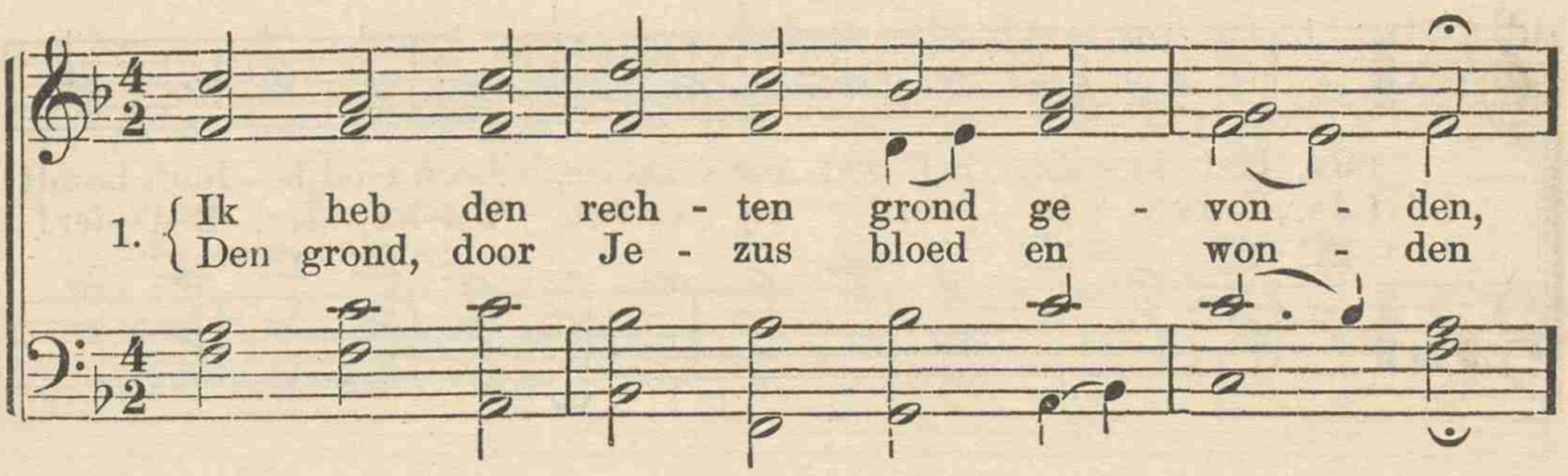

2 Zou ik door ongeloof versmaden
Hem, die zijn trouwe nimmer krenkt,
En mij, hoe zwaar met schuld beladen,
Van alle schuld vergeving schenkt?
Zou 'k, met uw eigen woord gezegend,
Door twijfelzucht van verre staan?
En, daar mij zooveel gunst bejegent,
Niet vroolijk tot den Vader gaan?

3 Ja, 't is volbracht! en Gij, mijn Vader!
Berust in 't offer van uw Zoon:
Och! dat ik op uw roepstem nader',
En U door twijfling niet meer hoon'!
Uw gift is uit genade, Heere!
Uit onverdiende gunst alleen;
Wat kan een zondaar, U ter eere,
Dan op uw woord slechts toe te treên?

4 Leer mij, o Heer! dien plicht betrachten,
Door kinderlijk geloof geleid;
Dan zal mijn hart van liefde smachten,
Dan vind ik kracht tot heiligheid;
Dan zal mijn hoop mij nooit beschamen,
Daar 'k alles van uw waarheid wacht;
Dan zeg ik needrig, dankbaar, Amen
Op 't woord uws Zoons: "Het is volbracht!"

Rhijnvis Feith.

48.

2 Het is Gods eindelooze liefde,
Nooit door 't verstand genoeg geschat,
Die, hoe de zonde haar ook griefde,
Den zondaar altoos houdt omvat:
Die liefde wil ons gadeslaan,
Hetzij wij volgen of weerstaan.

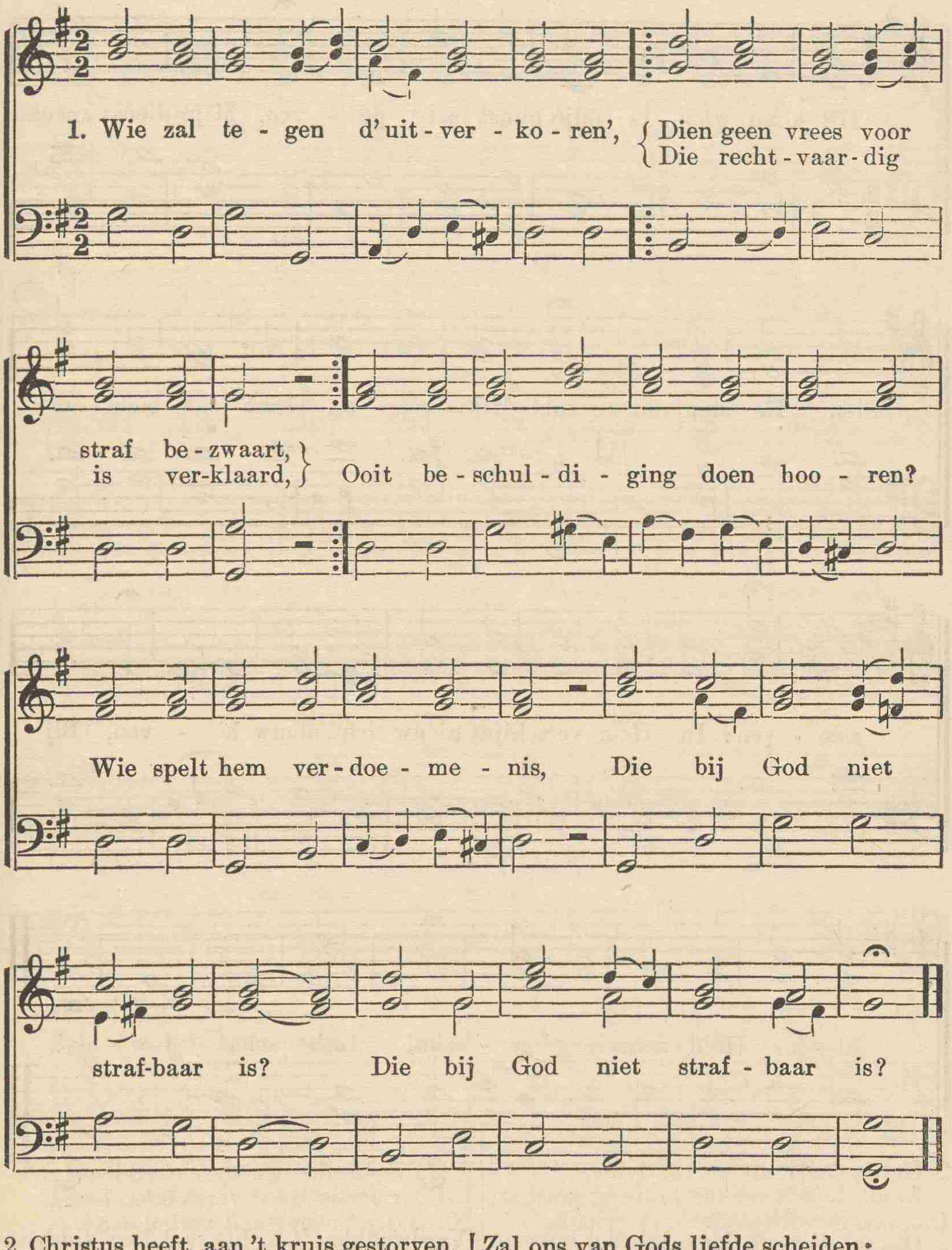
3 God wil niet dat wij gaan verloren,
En schonk tot redding ons zijn Zoon;
Hij werd een mensch, Gods Eengeboren,
En nam bezit van 's Vaders troon;
Ja, daarom, met ons leed begaan,
Klopt Hij gedurig bij ons aan.

4 O diepte, die der wereldzonden
Door Jezus' dood verslonden heeft,
Nu is der zielen wond verbonden;
Wie wil verdoemen? Jezus leeft,
Wiens offerbloed bestendig pleit:
"Barmhartigheid! barmhartigheid!"

5 Op dezen grond slechts wil ik bouwen,
Zoolang ik 't stof des doods bewoon.
Blijft dit de zuil van mijn vertrouwen,
Dan juich ik eens voor's Hoogsten troon
Om 't heil, door Christus mij bereid:
"O diepte van barmhartigheid!"

Ev. Luth. Gez.

49.

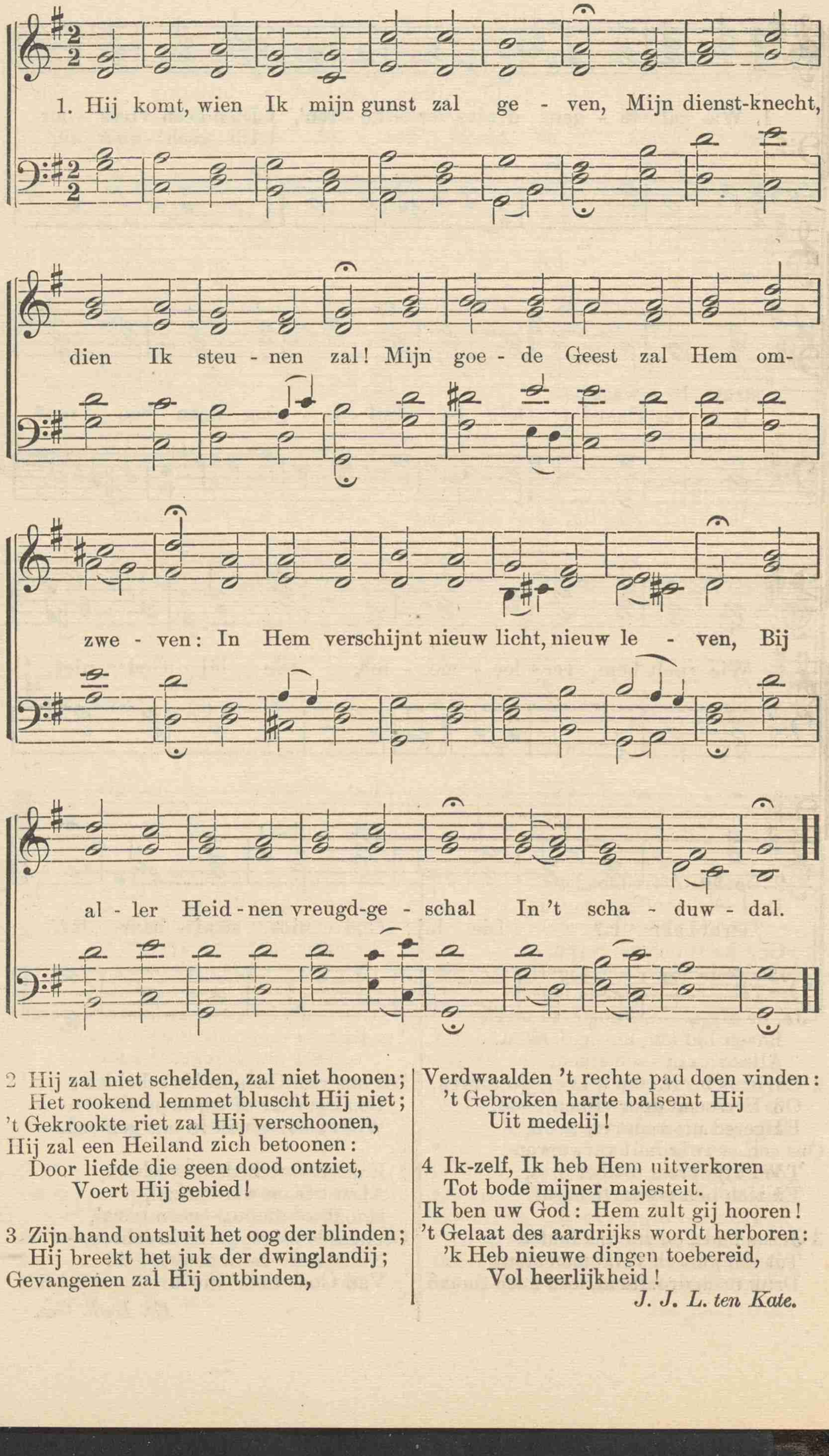
2 Christus heeft, aan 't kruis gestorven,
Ons verzoend door zijnen dood,
En gered uit angst en nood,
Ons een eeuwig heil verworven
Toen hij oprees uit het graf,
En zich hemelwaarts begaf.

3 Jezus leidt, en zal ons leiden
Tot een gansch volkomen staat.
Druk noch droefheid, leed noch smaad
Zal ons van Gods liefde scheiden:
Doodsgevaar of tegenspoed
Wekt geen schrik in ons gemoed.

4 Englen, overheden, machten,
Al wat is en worden zal,
Hoogt' of diepte,—geen geval,
Geene schepslen, geene krachten,—
Niets, dat ons in eeuwigheid
Van Gods liefd' in Christus scheidt!

Ev. Luth. Gez.

50.
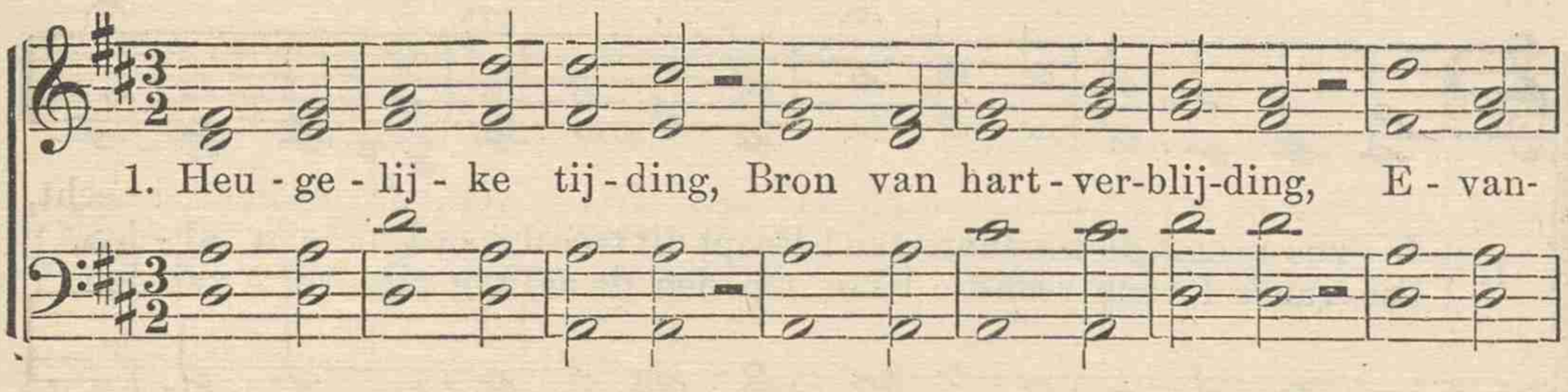

2 Hij zal niet schelden, zal niet hoonen;
Het rookend lemmet bluscht Hij niet;
't Gekrookte riet zal Hij verschoonen,
Hij zal een Heiland zich betoonen:
Door liefde die geen dood ontziet,
Voert Hij gebied!
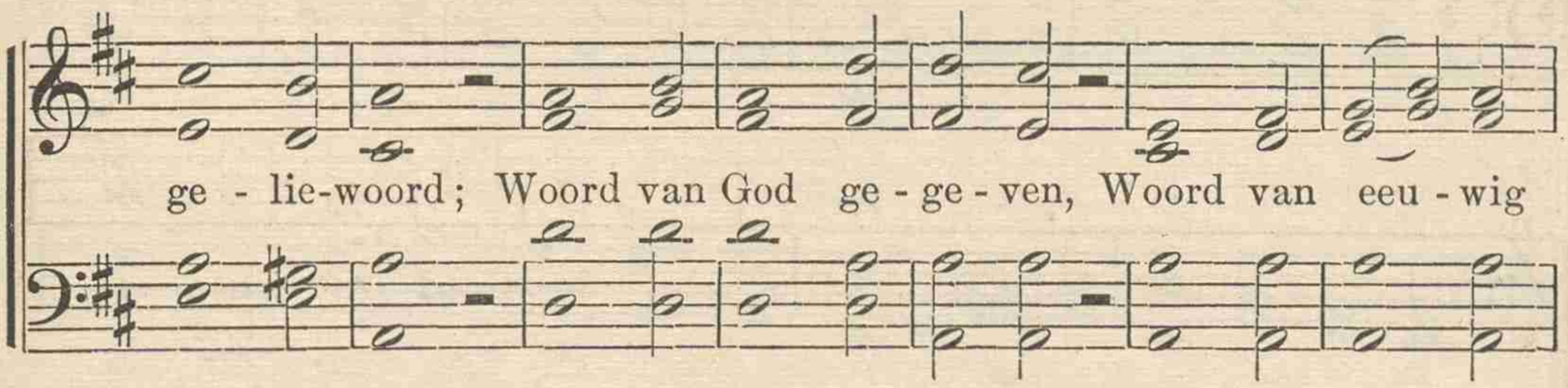
3 Zijn hand ontsluit het oog der blinden;
Hij breekt het juk der dwinglandij;
Gevangenen zal Hij ontbinden,
Verdwaalden 't rechte pad doen vinden:
't Gebroken harte balsemt Hij
Uit medelij!
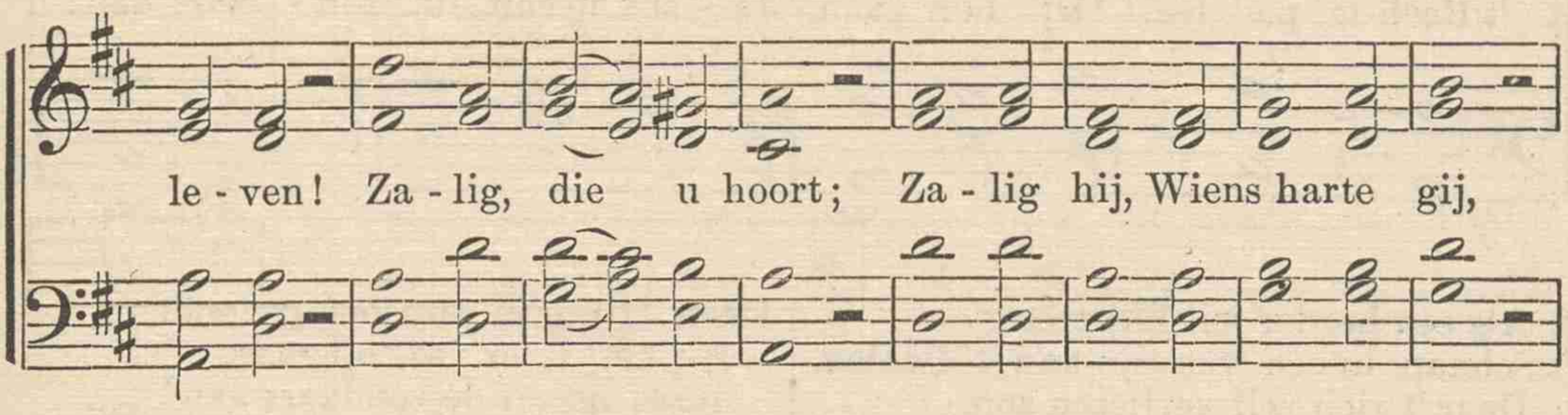
4 Ik-zelf, Ik heb Hem uitverkoren
Tot bode mijner majesteit.
Ik ben uw God: Hem zult gij hooren!
't Gelaat des aardrijks wordt herboren:
'k Heb nieuwe dingen toebereid,
Vol heerlijkheid!
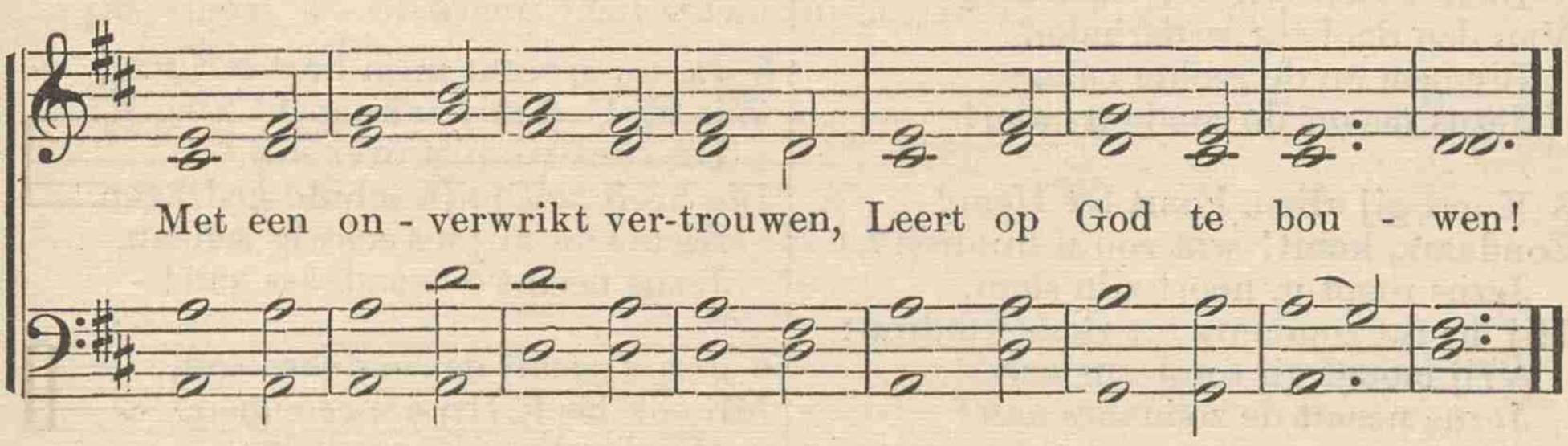
J. J. L. ten Kate.

51.

2 Door zijn vredeboden
Doet God zondaars nooden
Tot het hoogste goed:
God heeft ons vergeven,
God schenkt ons het leven,
Door des Heilands bloed.
Ja, de Heer Wil nog veel meer,
Boven bidden, boven denken,
Alles aan ons schenken.

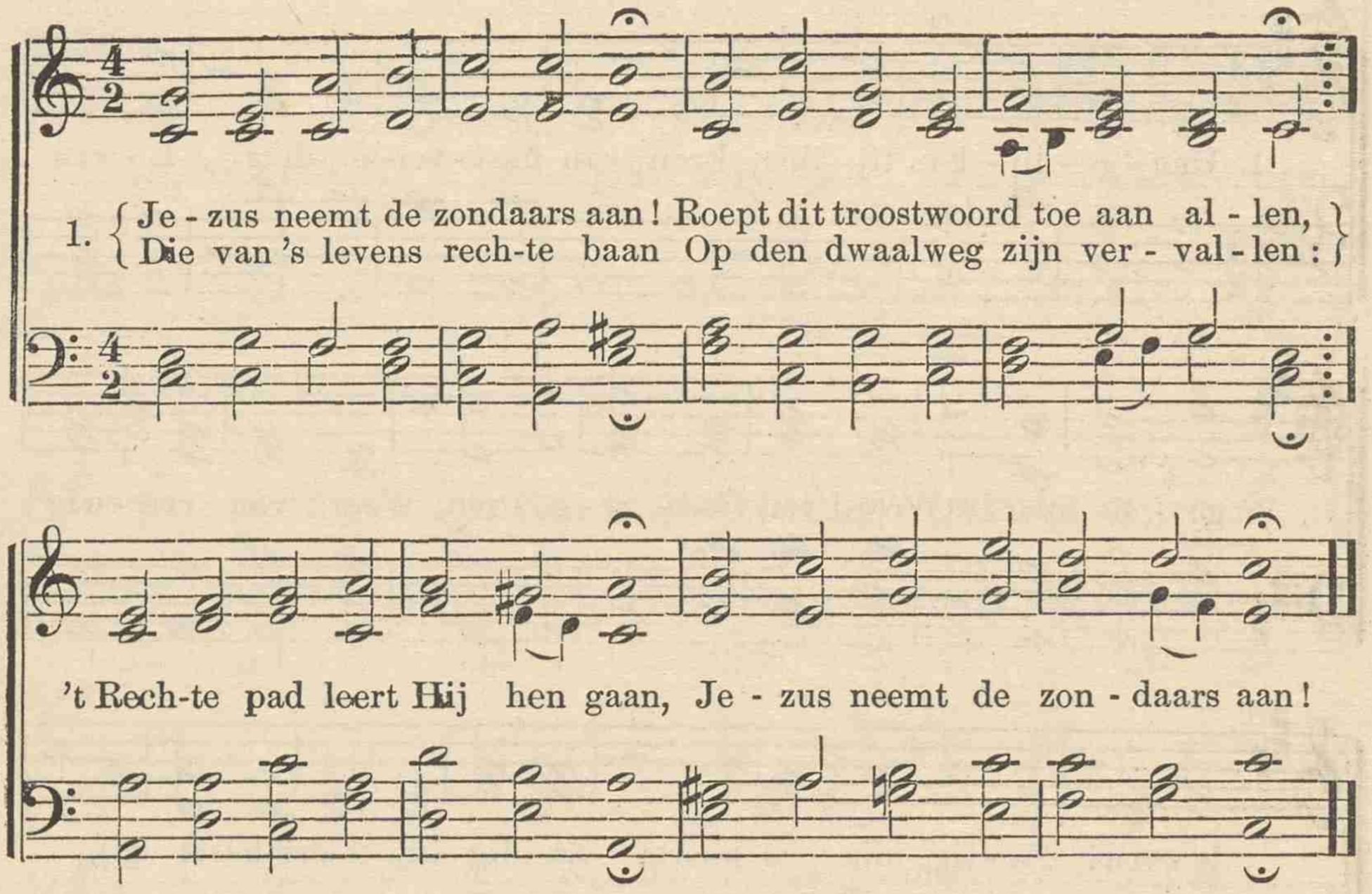
3 Hoe ook afgezworven,
Hoe geheel bedorven,
Hoe gehecht aan 't kwaad:
Wilt gij zalig wezen,
Niets hebt gij te vreezen,
Hier is hulp en raad;
God vergeeft, De Midlaar leeft,
Zelfs heeft Hij 't rantsoen gevonden
Voor de grootste zonden!

4 Zalig, die 't gelooven!
Troost, hun nooit t' ontrooven,
Wekt hen steeds tot vreugd;
Kracht tot goede werken
Voelen z' in zich sterken,
Kracht tot liefd' en deugd:
Door Gods kracht, In hen volbracht,
Komen zij gedurig nader
't Beeld van hunnen Vader.

5 Woord, waarop wij bouwen,
Daar wij op vertrouwen,
Evangeliewoord!
Bergen mogen wijken,
Gij zult nimmer wijken,
Want gij zijt Gods Woord!
Dat ons, Heer! Den troost dier leer
Geene twijfling ooit ontroove!
Sterk ons in 't geloove!

Naar *H. C. Hecker*.

52.

2 Als een herder wil Hij trouw
't Schaap, in een woestijn aan 't dwalen,
Daar 't zich zelf verliezen zou,
Van den doolweg wederhalen,
Brengen op de rechte baan:
Jezus neemt de zondaars aan!

3 Komt gij allen, komt tot Hem!
Zondaars, komt! wat zou u hindren?
Jezus roept u, hoort zijn stem,
Hij maakt zondaars tot Gods kindren:
Vrij moogt gij tot Jezus gaan;
Jezus neemt de zondaars aan!
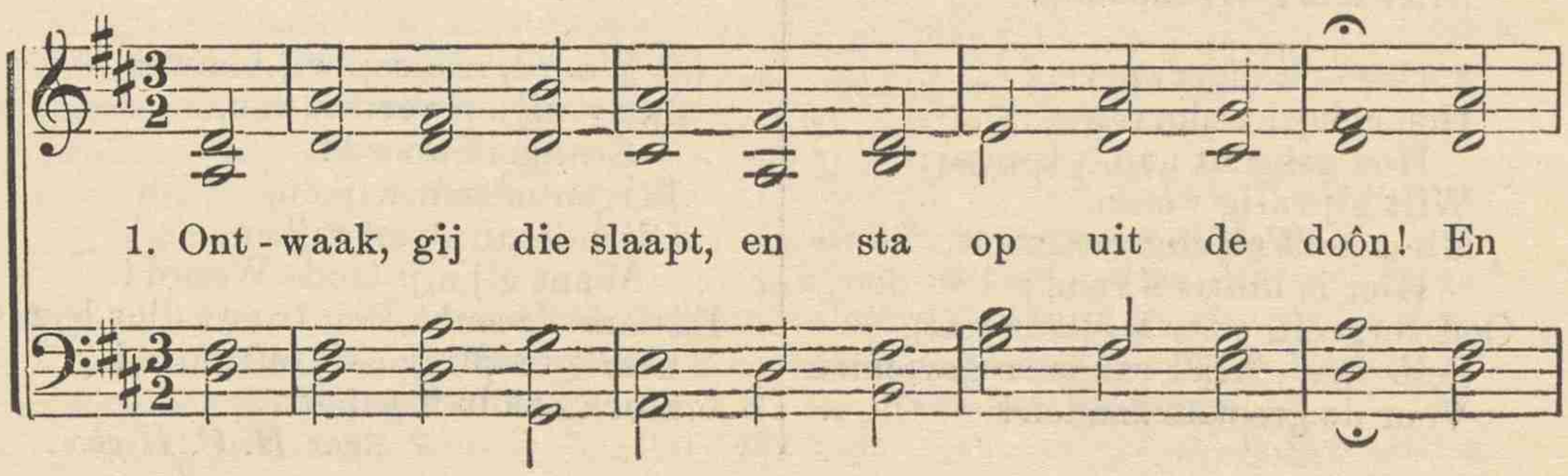
4 O! dit geeft mij nieuwen moed
Bij de grootheid van mijn zonden:
Door zijn godlijk offerbloed
Heeft Hij mijn rantsoen gevonden:
Nu kan ik er vast op gaan,
Jezus neemt de zondaars aan!

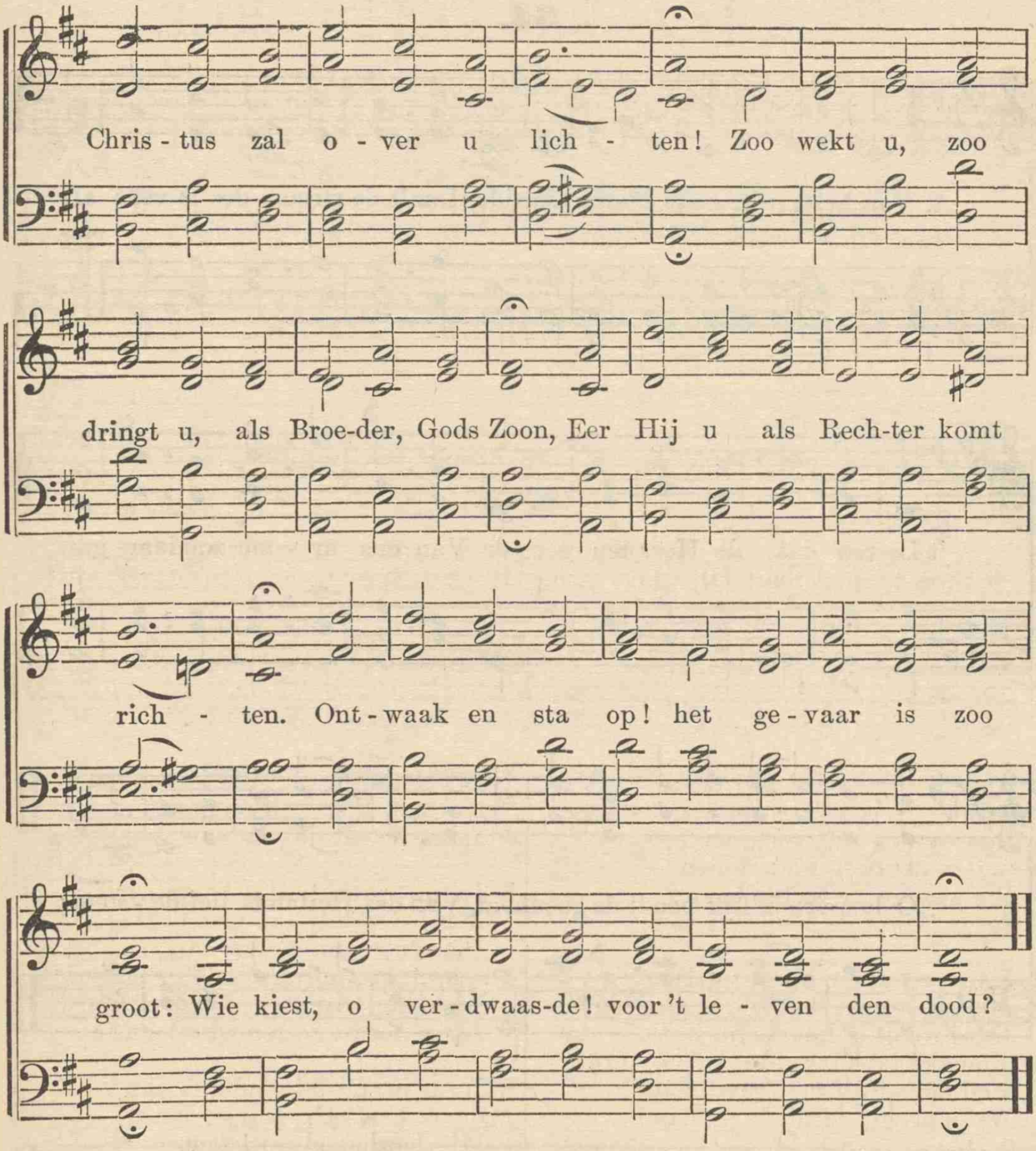
5 Ja, nu spreekt mijn hart mij vrij,
Wie bij God mij aan mocht klagen:
Die eens vonnist over mij,
Die heeft zelf mijn schuld gedragen.
Niets kan mij nu eeuwig schaân,
Jezus neemt de zondaars aan!

6 Jezus neemt de zondaars aan,
Mij ook heeft Hij aangenomen,
Mij den hemel opgedaan;
'k Mag vertrouwend tot Hem komen:
'k Juich dan, zelfs aan 't eind der baan,
Jezus neemt de zondaars aan!

Naar *E. Neumeister.*

53.
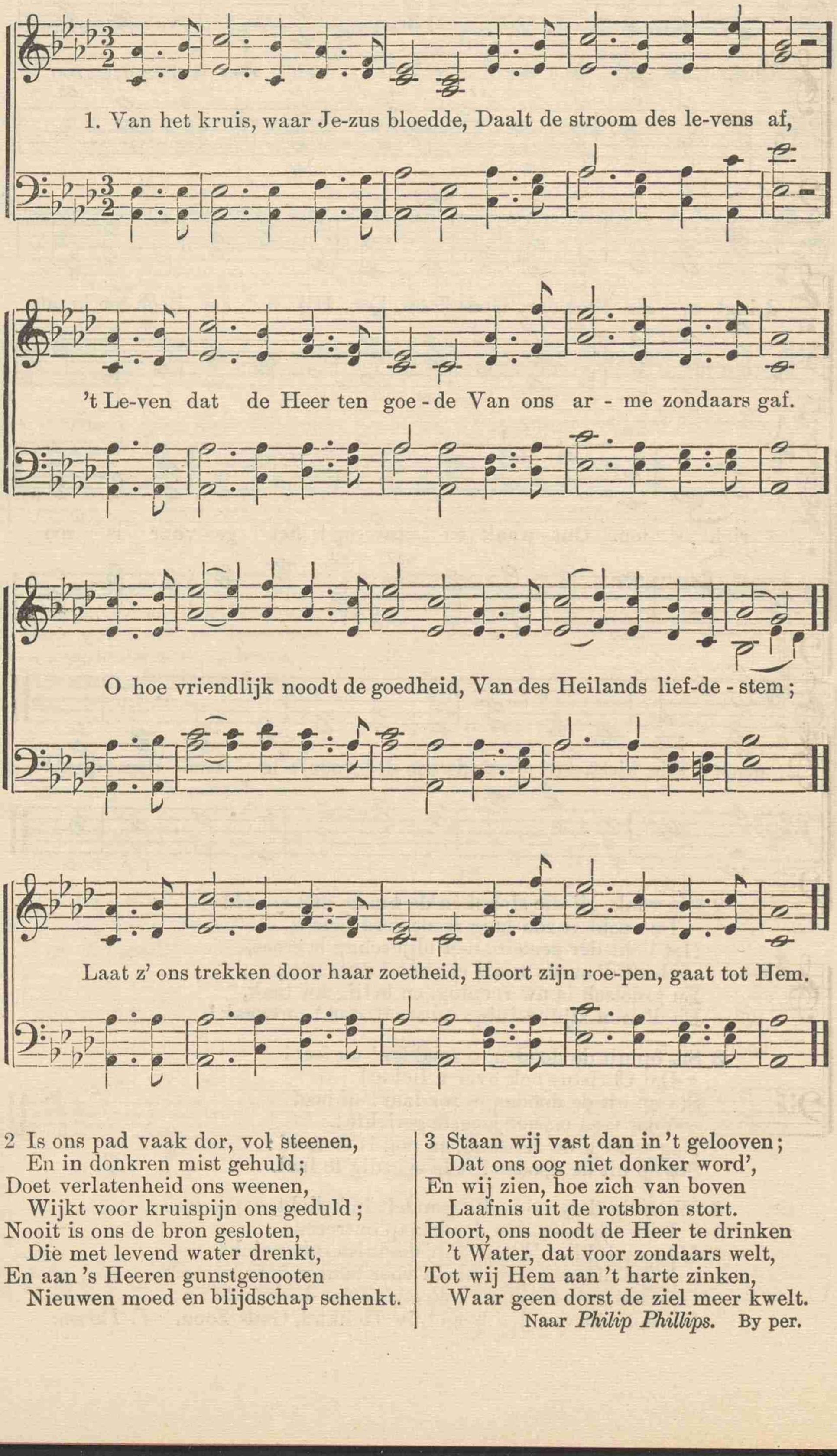

2 Ontwaak, gij die slaapt in de zonde, met spoed!
De nacht is zoo lang reeds verdwenen;
Het licht der genade, met blijdschap begroet,
Heeft d' aarde reeds eeuwen beschenen;
En grootsch is uw roeping, en heilig uw taak,
En d' uren zijn weinig: ontwaak dan! ontwaak!

3 Sta op uit de dooden, o zondaar! en leef!
Dat Christus ook over u lichte!
Sta op uit de dooden, o zondaar! of beef
Voor God en het jongste gerichte!
Nog wekt u de Heiland, en nog is er raad:
Sta op uit de dooden! 't Is spoedig te laat.

4 Welzalig de vrome, die wandelt in 't licht,
Door Christus den doodslaap ontrezen;
Hoe vaak hier de dag voor de duisternis zwicht,
't Zal nimmer weer nacht voor hem wezen.
Ontwaak, gij die slaapt, en sta op uit de doôn!
Zoo spreekt van den hemel uw Heiland, Gods Zoon. *P. Parson.*

54.

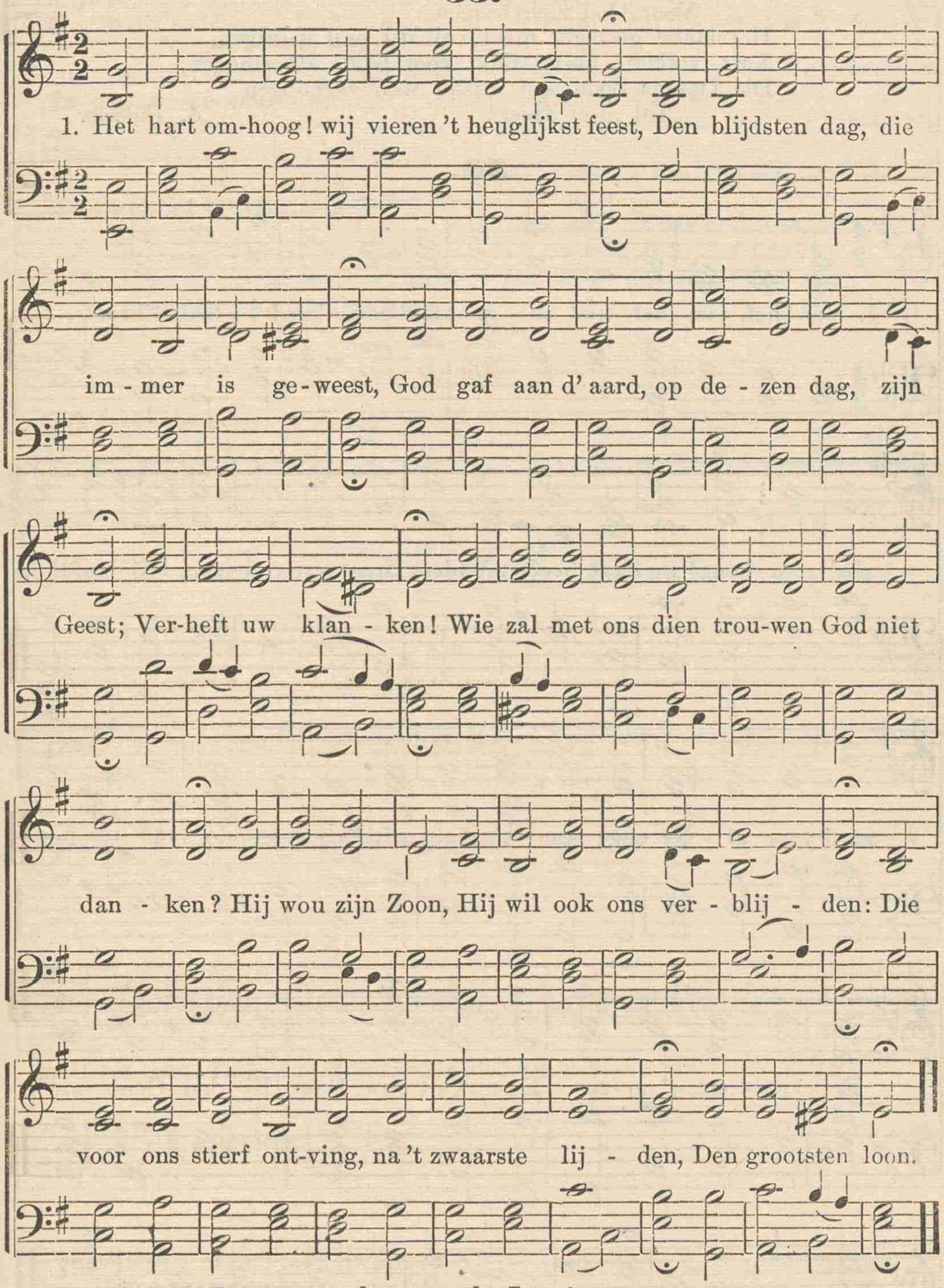
2 Is ons pad vaak dor, vol steenen,
En in donkren mist gehuld;
Doet verlatenheid ons weenen,
Wijkt voor kruispijn ons geduld;
Nooit is ons de bron gesloten,
Die met levend water drenkt,
En aan 's Heeren gunstgenooten
Nieuwen moed en blijdschap schenkt.

3 Staan wij vast dan in 't gelooven;
Dat ons oog niet donker word',
En wij zien, hoe zich van boven
Laafnis uit de rotsbron stort.
Hoort, ons noodt de Heer te drinken
't Water, dat voor zondaars welt,
Tot wij Hem aan 't harte zinken,
Waar geen dorst de ziel meer kwelt.

Naar *Philip Phillips*. By per.

De Heilige Geest.

55.

2 Zoo zegepraalt op aarde Jezus' eer,
Zoo daalt van Hem een stroom van zegen neer,
Zoo blijkt Gods trouw, zoo keert de vrede weer;
Zingt Gode psalmen!
Elk tempelkoor moet van 't gejuich weergalmen:
Deez' aard herleeft! Wij deelen in dien zegen,
Nu God zijn Geest, gelijk een milden regen
Na droogte, geeft.

3 Juich, Christen! juich, in uwen God verheugd!
Dat alle vleesch thans deel' in onze vreugd,
Dat rijk en arm, dat ouderdom en jeugd
Voor God zich buigen!
Het laatst geslacht moet van dit heil getuigen,
Valt, volken! neer, Bukt voor Gods alvermogen,
Die Davids Zoon met luister wou verhoogen
Tot aller Heer! *A. Rutgers.*

56.
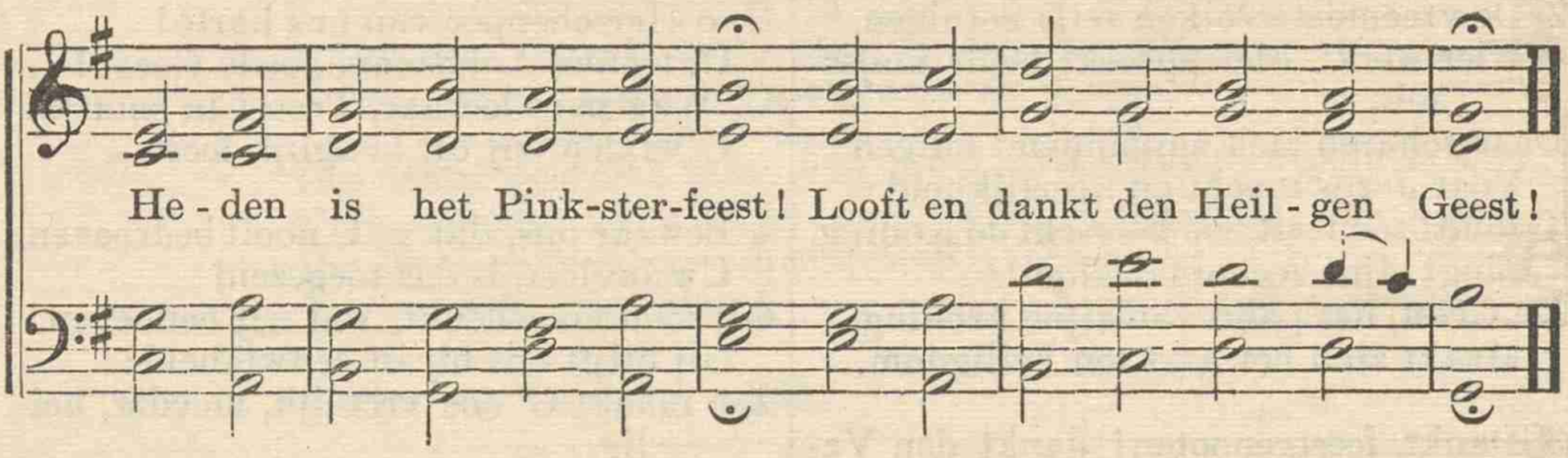
2 De vreemdste volken zelfs getuigen,
Hier werkt, hier spreekt Gods majesteit,
Daar scharen zich aanbiddend buigen
Voor Jezus' macht en heerlijkheid:
Triomf! zoo leeft, zoo heerscht de Koning,
Zingt zijne zegepraal alom!
De Geest, het pand van zijne kroning,
Maakt zich het hart ten heiligdom.

3 Dankt, feestgenooten! dankt den Vader,
Geeft eer aan 's Vaders grooten Zoon,
Zijn Geest brengt ons der Godheid nader,
En voert ons loflied voor den troon;
U, o Herschepper van ons harte!
U, trouwe Leidsman, goede Geest!
U, Waarheidsleeraar, Troost in smarte!
U wijden wij dit heuglijk feest.

4 Bewaar ons, dat w' U nooit bedroeven,
Uw invloed is ons toegezeid;
Gij weet en schenkt, wat wij behoeven,
Gij blijft ons bij in eeuwigheid:
Zoo maakt G' ons vroolijk, moedig, heilig,
Zoo sterkt G'ons in den bangsten nood;
Met uw geleide zijn wij veilig,
En gaan wij juichend in den dood.

A. Rutgers.

57.

2 Looft Hem, die met vuur gekomen,
Die met storm verkondigd is;
Die met licht zal overstroomen
's Werelds dikste duisternis!
Wonderkrachten, talen, monden,
Wijsheid schonk Hij; 's Heeren zin
Stortte Hij den jongren in,
Om den volken te verkonden—
Allereerst aan Jacobs huis—
Vrede door den smaad van 't kruis.

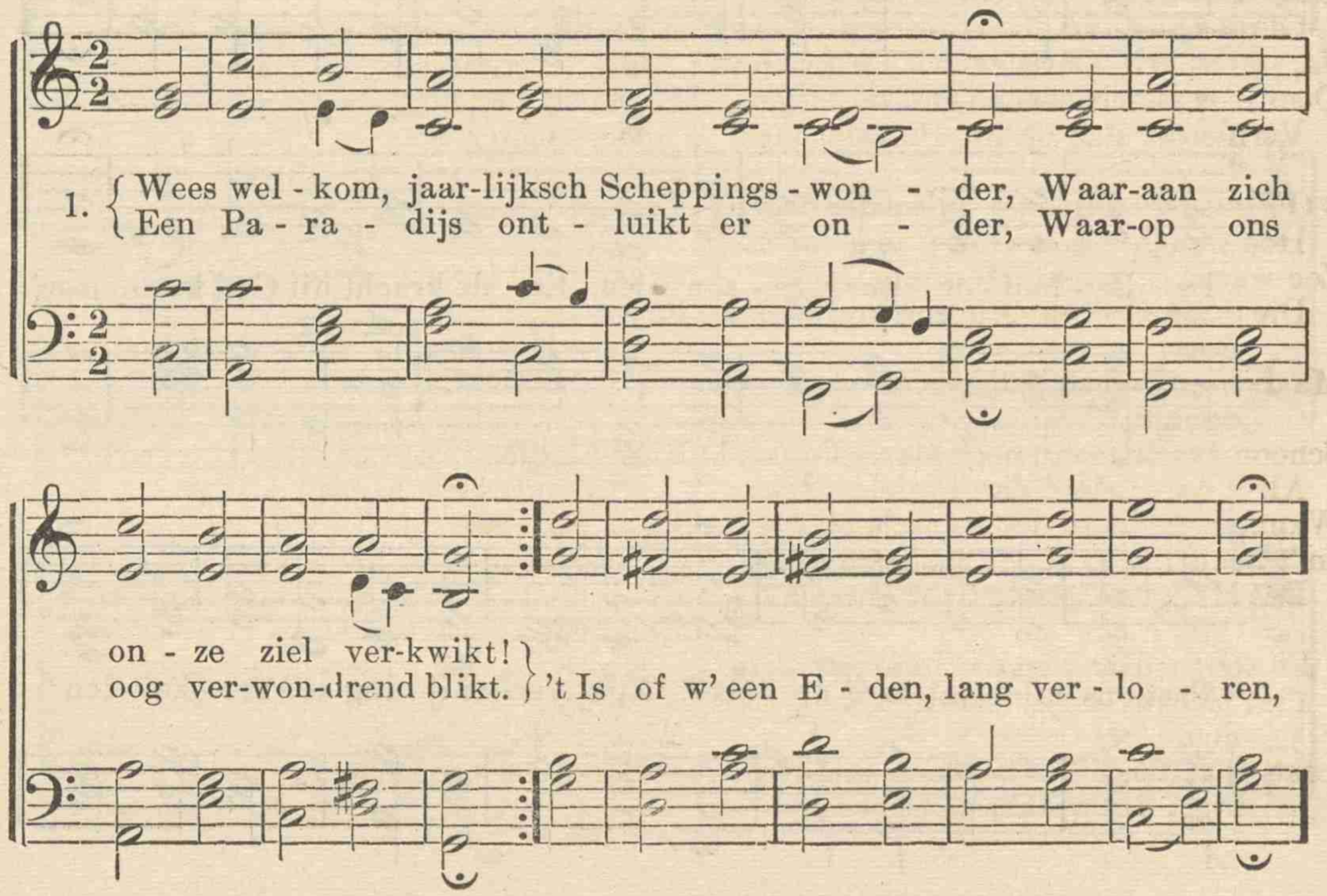
3 Looft den Geest! Hij zal niet wijken
Van de Kerk, met bloed gekocht.
Zijn nabijheid zal steeds blijken,
Hoe de vijand woeden mocht:
Vreest niet, o gezochte schapen,
Vrees niet, weergevonden ziel,
Zoo de nacht u overviel!
Zou de Geest des Heeren slapen?
Waakt Hij, schoon geen oog hem ziet
Voor de kleine kudde niet?

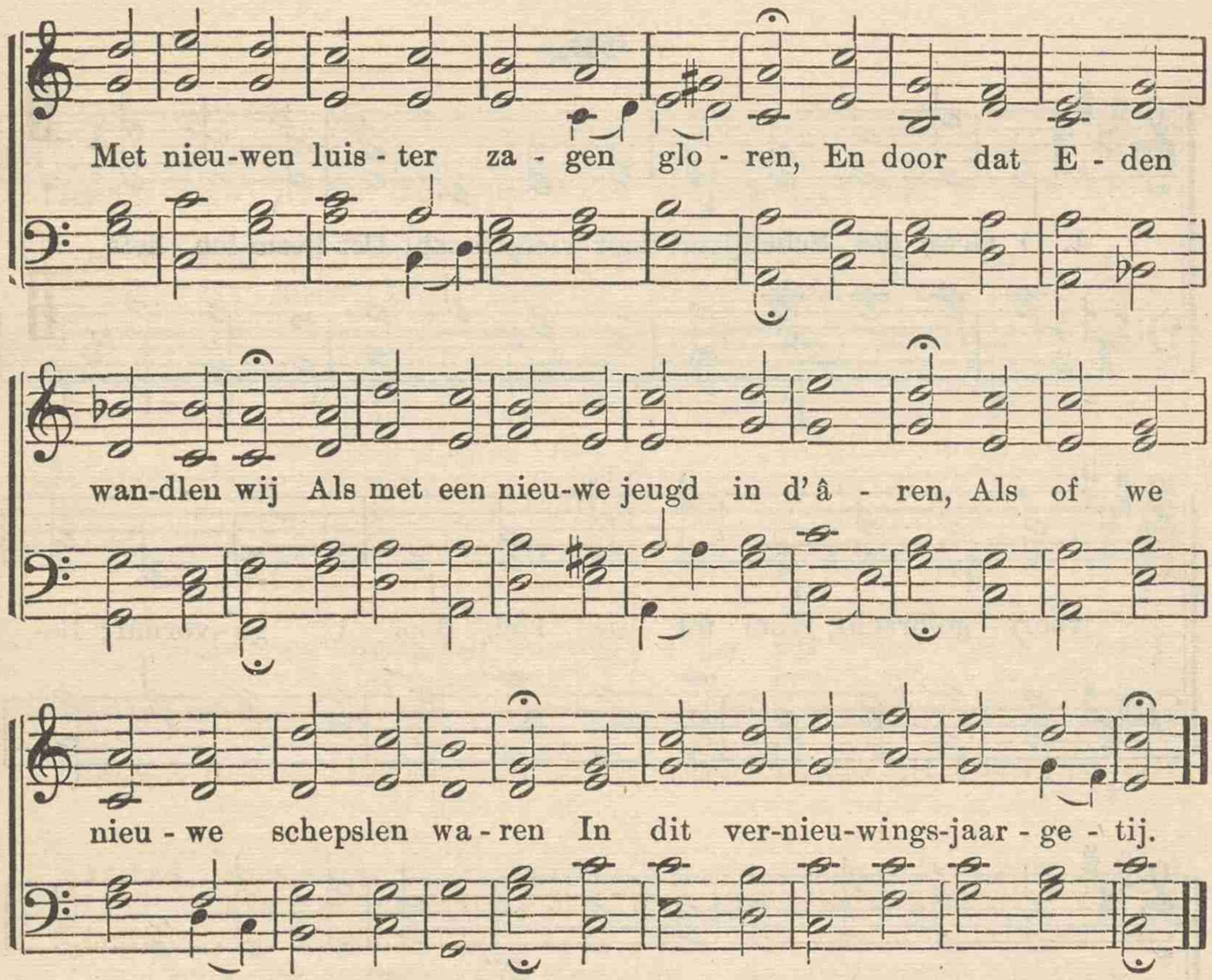
4 Geest der kennis, Geest der waarheid,
Der genade, der gebeên!
Leer ons wandlen bij uw klaarheid
In de heilverborgenheen;
Doe ons Abba, Vader! bidden,
Zeggen, Jezus onzen Heer!
Geven U in alles d' eer.
Zweef in der gemeenten midden,
Om te heilgen d' offerand
Van hun hart, en mond, en hand!

5 Trooster! Zalver! Gij zult komen
Op 't gebed, door U verwekt.
Van uw regens, van uw stroomen
Wordt eens d' aarde gansch bedekt;
Liefd' en ijver zullen blaken,
Waar reeds alles scheen verkwijnd,
Als de Pinksterzon verschijnt.
Noordenwind! o wil ontwaken;
Zuidenwind! doorwaai den hof;
Heilge Geest! U zij de lof!

I. da Costa.

58.

2 O! wie in Kanaäns landouwen,
O! wie in Salems tempelmuur
Die Pinksterwondren mocht aanschouwen,
Hem daagd' een éénig wordings-uur!
Maar zullen w' ons te dwaas beklagen,
Dat wij die heerlijkheid niet zagen?
Of niet ons hart haar weerschijn zag!
Ja, juicht vrij, Christenen! De zegen,
Door d' eerstgeboornen eens verkregen,
Vernieuwt zich op uw Pinksterdag!

3 O Pinkster! Pinkster! roem der dagen!
Hoe smacht Gods volk u te gemoet!
Zoo wacht de nacht den zonnewagen,
Die schaaûw en scheemring wijken doet!
Maar neen! geen nachtfloers ooit zoo donker,
Schoon daarin maan noch starre flonker',
Als 't nachtkleed dat de zielen dekt,
Wanneer zich aan der menschenharten,
In 't nachtlijk graf der zondesmarten,
Des Heilgen Geestes licht onttrekt!

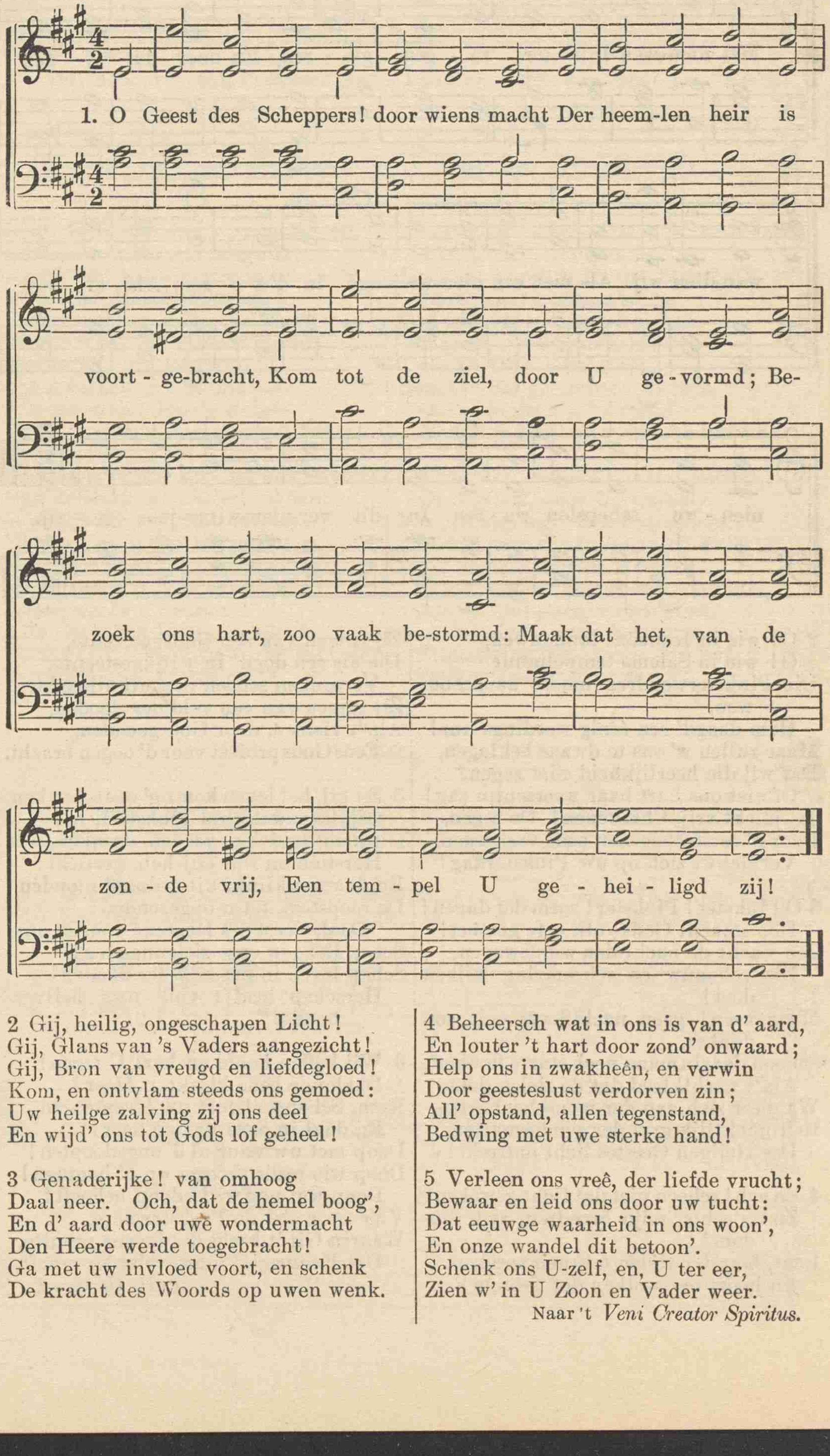
4 En ach! scheen niet dat licht geweken?
Ziet slechts, mijn broedren, ziet rondom!
Laat, laat der tijden teeknen spreken,
En hoort der wolken dof gebrom!
Zij tuigen van een Godsgemeente,
Die als een dood' in 't lijkgesteente,
Verzonken scheen in grafkuilnacht.
Zij tuigen van een veld der dooden,
Als 't visioen, door God geboden,
Eens Gods profeet voor d' oogen bracht.

5 En gij, het leven komt g' ons schenken,
Gij, levenwekkend Pinksterlicht!
Gij komt bezielen, voeden, drenken,
Herstichten wat Gij hebt gesticht!
En daarom klinkt uit duizend monden
De roepstem, tot u opgezonden:
"Daal, Geest des Heeren! daal op ons!
Schep licht in onze zielennooden!
Schep leven in ons rijk der dooden!
Herschep heel 't volk uws heilverbonds!"

6 Wij heffen hoofd en hart U tegen!
D' aloude bede klinkt, o Heer!
Kom, Schepper! met uw levenszegen,
En daal in onze harten neer!
Doop met uw vuur al d' ongedoopten!
Doop wie reeds vroeger op U hoopten!
Doop wat nog wederdoop behoeft!
Vier' onze ziel de Pinksterlente,
Waarin Gij 't beeld des levens prentte,
Dat d' eeuwge Pinkstervierder proeft.

J. P. Hasebroek.

59.

2 Gij, heilig, ongeschapen Licht!
Gij, Glans van 's Vaders aangezicht!
Gij, Bron van vreugd en liefdegloed!
Kom, en ontvlam steeds ons gemoed:
Uw heilge zalving zij ons deel
En wijd' ons tot Gods lof geheel!

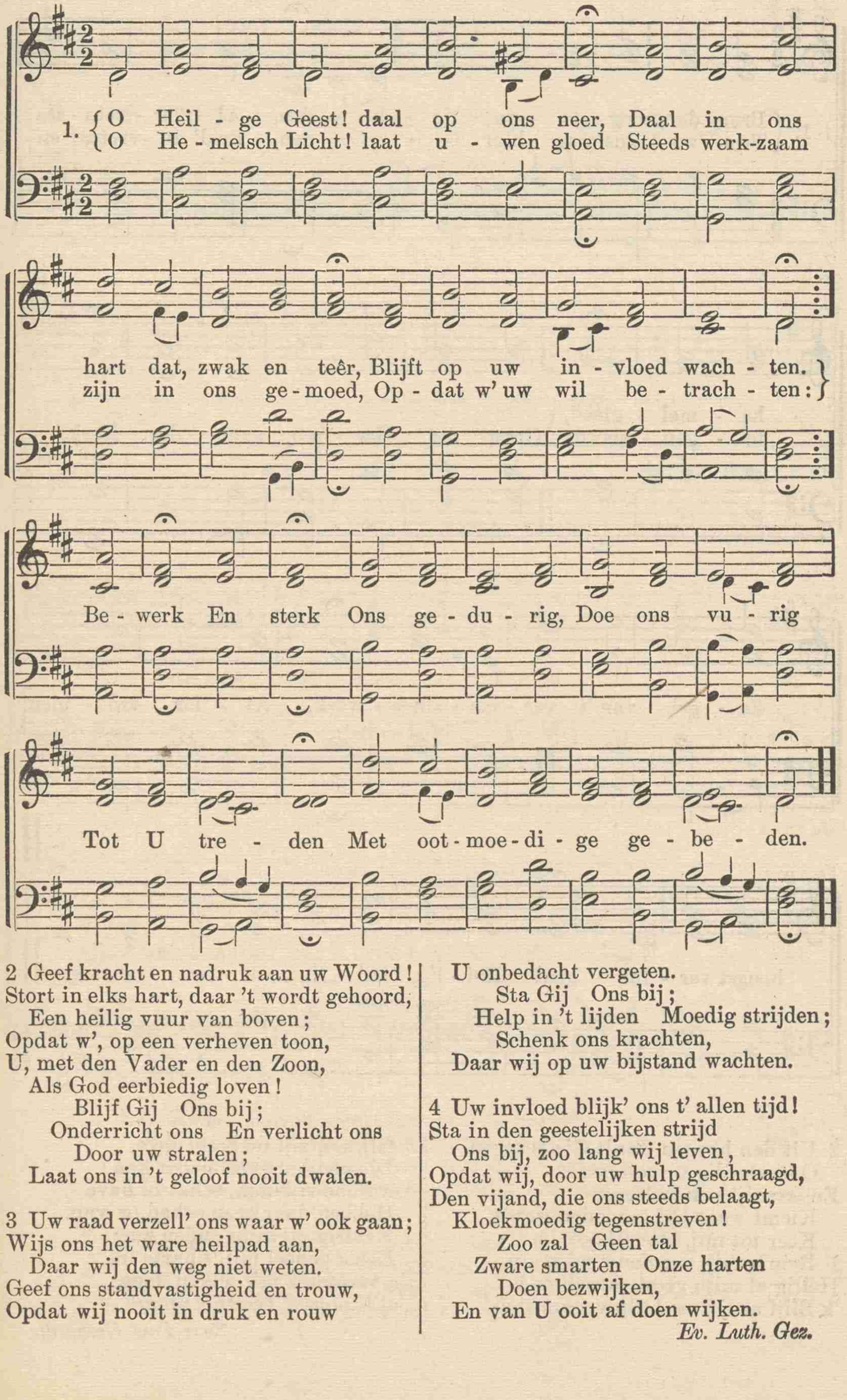
3 Genaderijke! van omhoog
Daal neer. Och, dat de hemel boog',
En d' aard door uwe wondermacht
Den Heere werde toegebracht!
Ga met uw invloed voort, en schenk
De kracht des Woords op uwen wenk.

4 Beheersch wat in ons is van d' aard,
En louter 't hart door zond' onwaard;
Help ons in zwakheên, en verwin
Door geesteslust verdorven zin;
All' opstand, allen tegenstand,
Bedwing met uwe sterke hand!

5 Verleen ons vreê, der liefde vrucht;
Bewaar en leid ons door uw tucht:
Dat eeuwge waarheid in ons woon',
En onze wandel dit betoon'.
Schenk ons U-zelf, en, U ter eer,
Zien w' in U Zoon en Vader weer.

Naar 't *Veni Creator Spiritus.*

60.
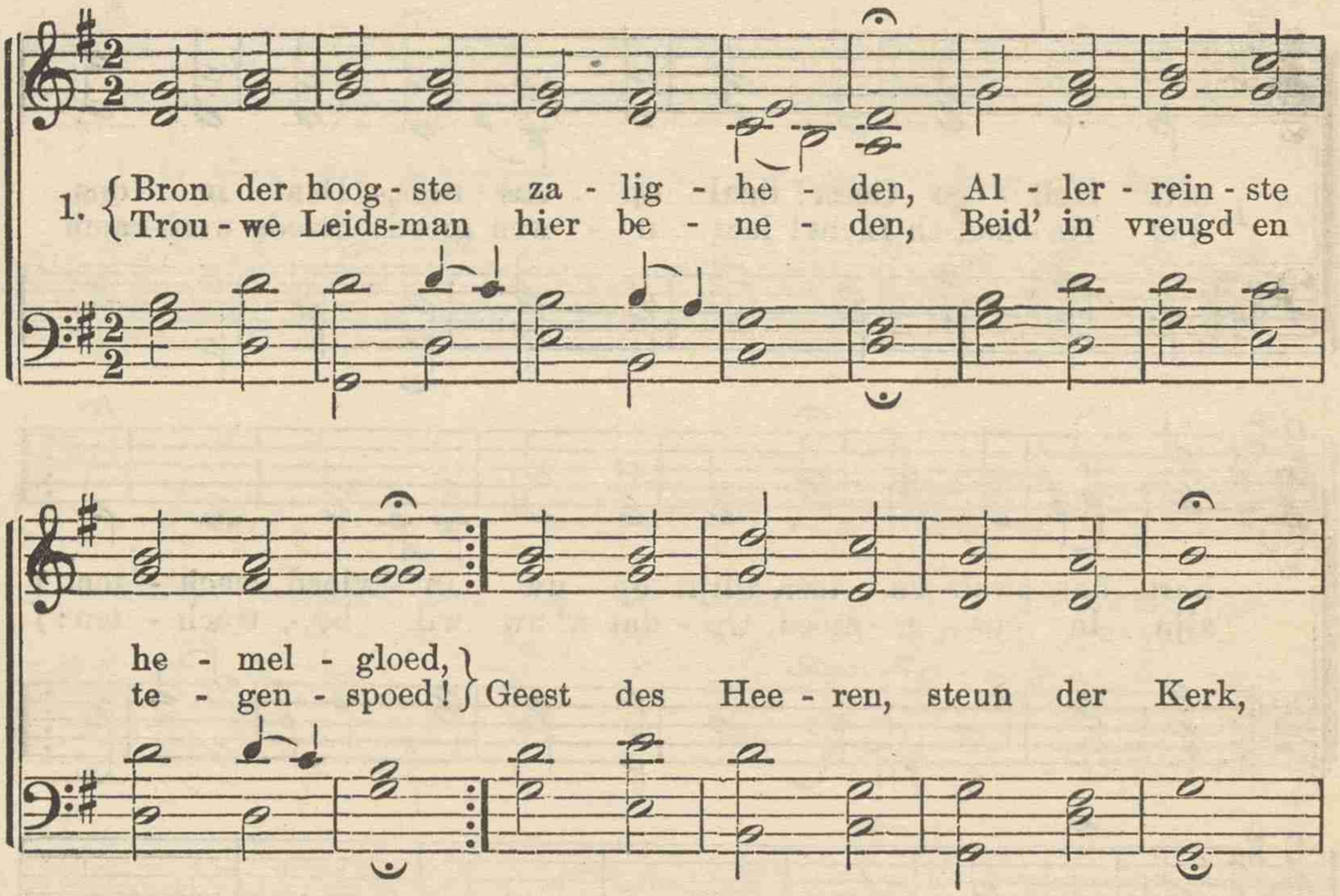

2 Geef kracht en nadruk aan uw Woord!
Stort in elks hart, daar 't wordt gehoord,
Een heilig vuur van boven;
Opdat w', op een verheven toon,
U, met den Vader en den Zoon,
Als God eerbiedig loven!
Blijf Gij Ons bij;
Onderricht ons En verlicht ons
Door uw stralen;
Laat ons in 't geloof nooit dwalen.

3 Uw raad verzell' ons waar w' ook gaan;
Wijs ons het ware heilpad aan,
Daar wij den weg niet weten.
Geef ons standvastigheid en trouw,
Opdat wij nooit in druk en rouw
U onbedacht vergeten.
Sta Gij Ons bij;
Help in 't lijden Moedig strijden;
Schenk ons krachten,
Daar wij op uw bijstand wachten.

4 Uw invloed blijk' ons t' allen tijd!
Sta in den geestelijken strijd
Ons bij, zoo lang wij leven,
Opdat wij, door uw hulp geschraagd,
Den vijand, die ons steeds belaagt,
Kloekmoedig tegenstreven!
Zoo zal Geen tal
Zware smarten Onze harten
Doen bezwijken,
En van U ooit af doen wijken.

Ev. Luth. Gez.

61.
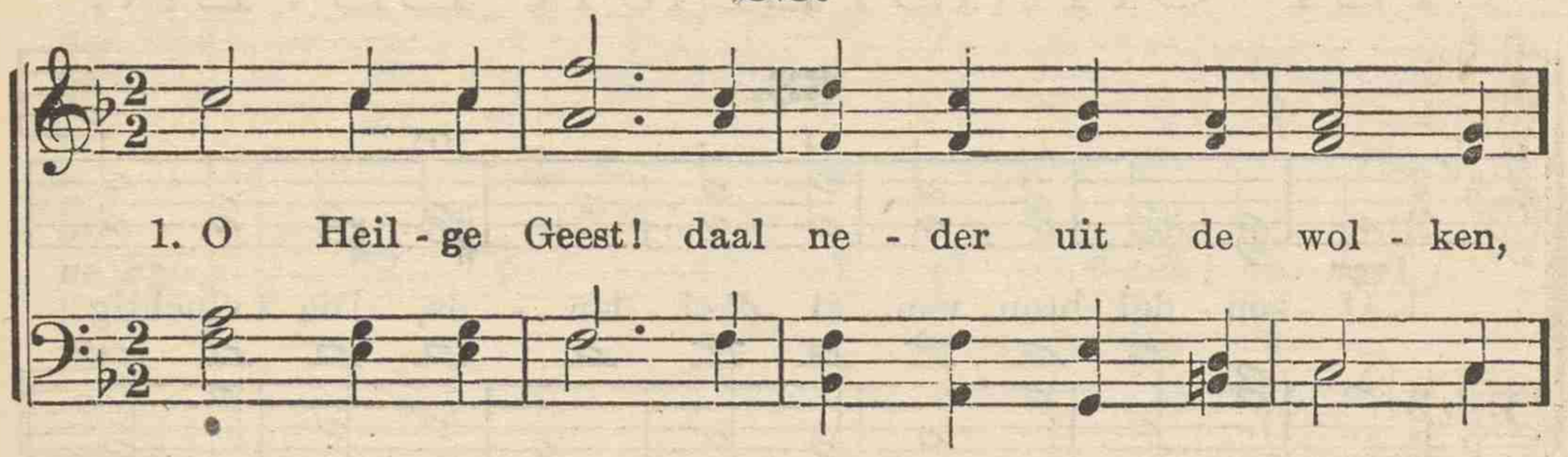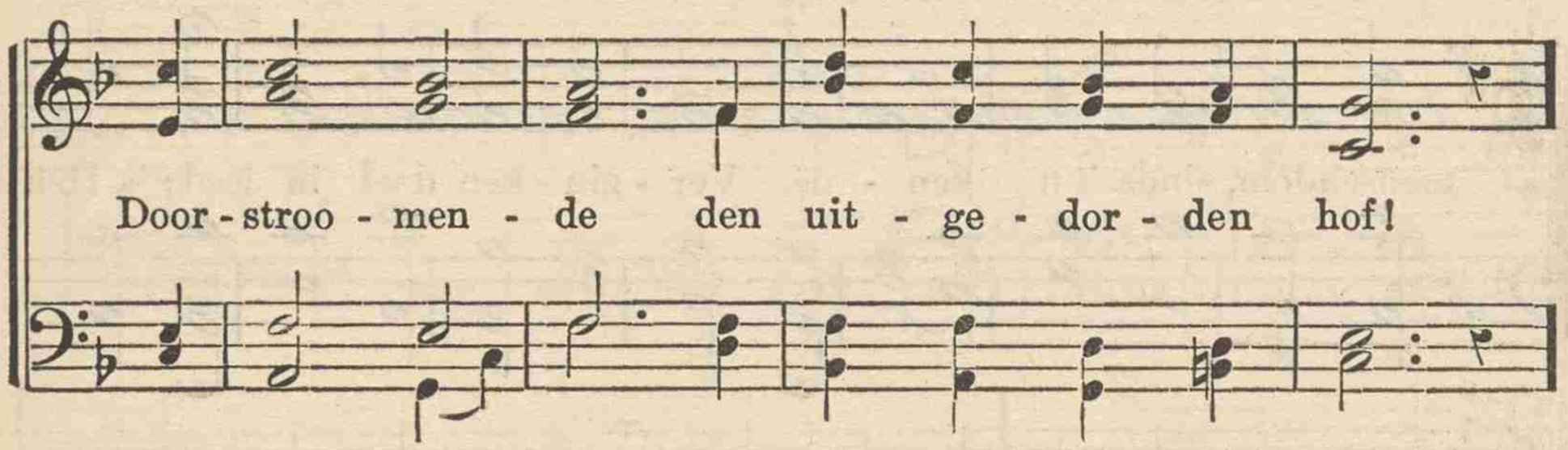

2 Uit den hoogen wordt G' als regen
Overvloedig uitgestort;
En een rijke hemelzegen
Kiemt waar Gij gezonden wordt.
Keer tot mij, tot mij ook in,
Reinig mij, vernieuw mijn zin,
Heilig al mijn geesteskrachten!
'k Blijf altijd uw hulp verwachten!
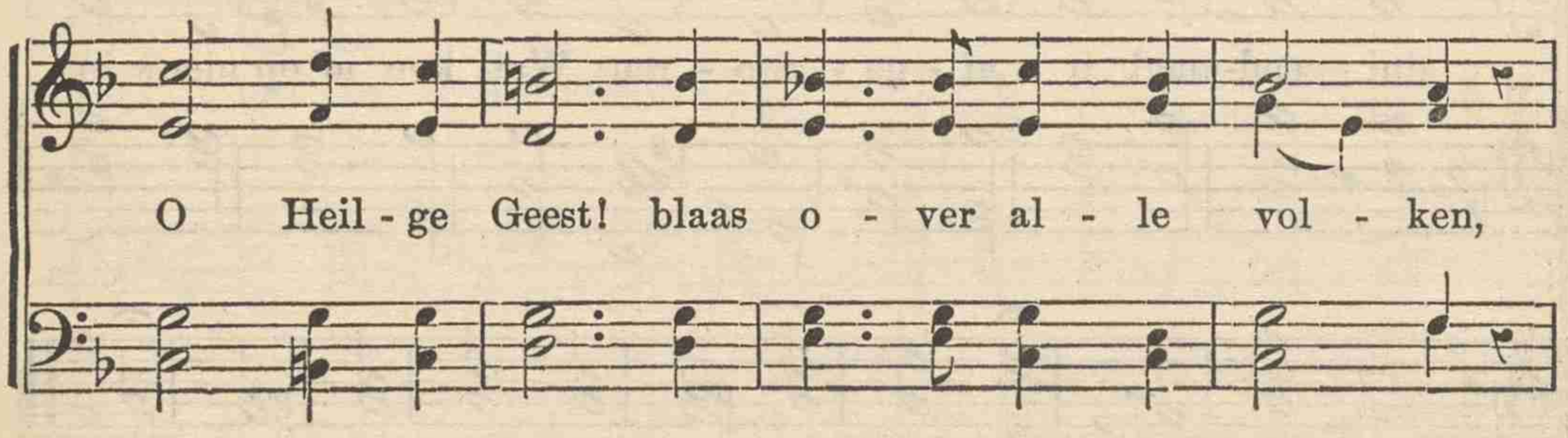
3 Gij, Gij zijt de beste gave,
Die een hart verlangen kan:
Aardsche rijkdom, schat of have
Hebben daar geen schaduw van.
Kruisig gij mijn ouden zin;
Neem geheel mij 't harte in,
En vernieuw mij telken dage:
Dat ik Jezus' beeltnis drage!
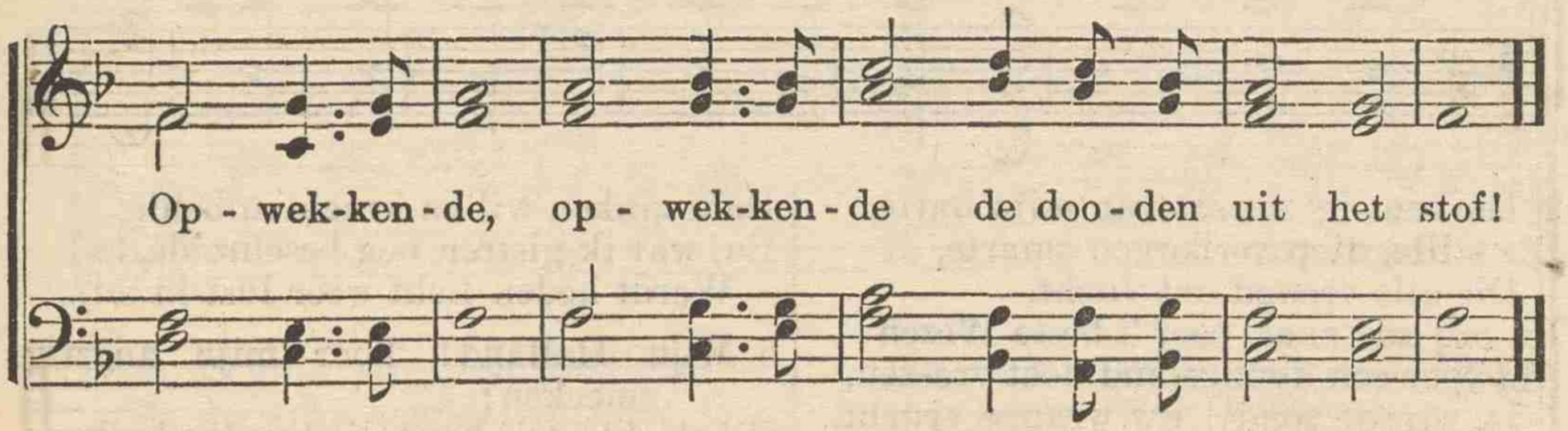
Naar *Paul Gerhardt.*

62.

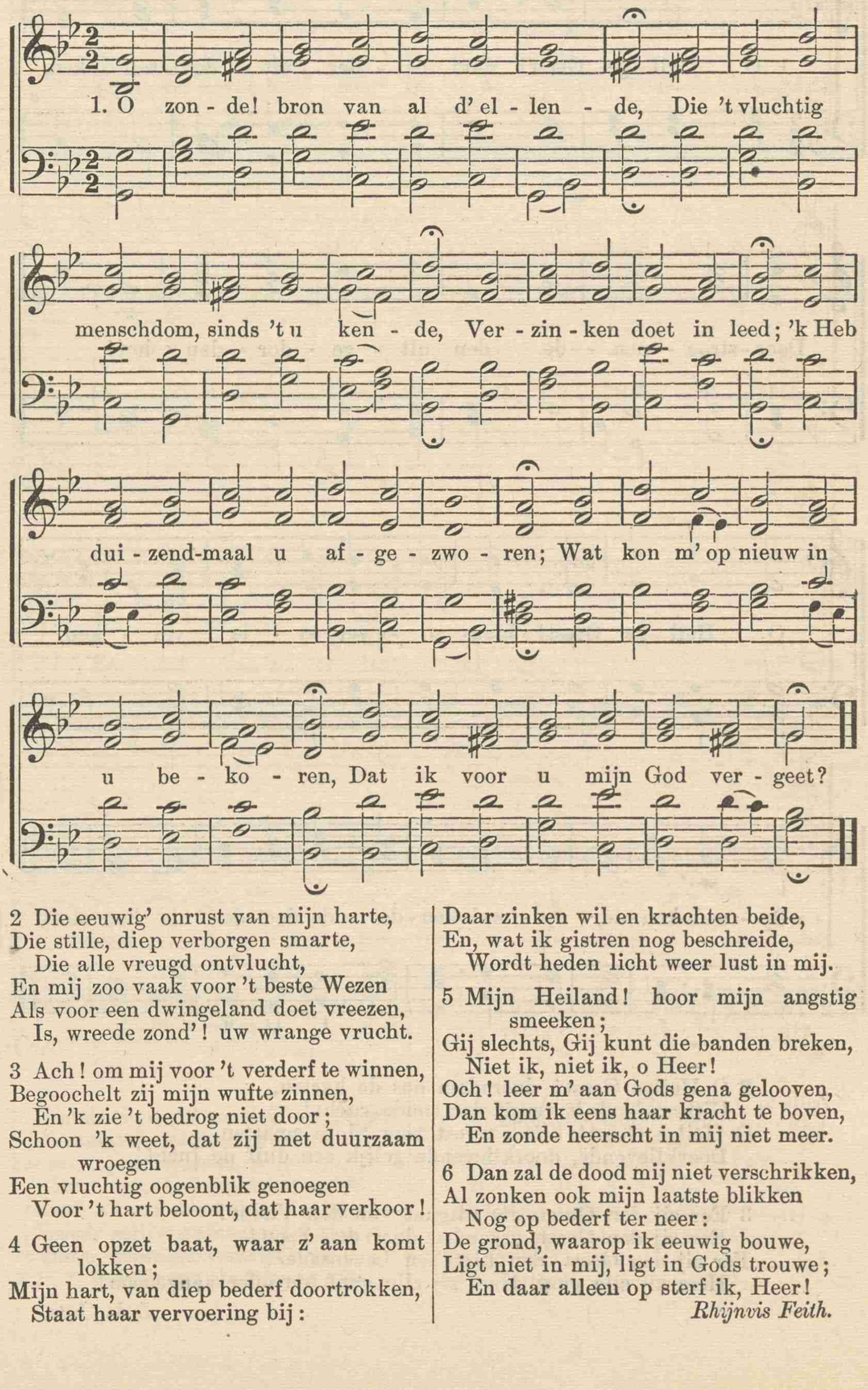
2 O Heilge Geest! dooradem ons de harten,
Uitbrandende 't vergif der zondevrucht!
O Heilge Geest! breng troost voor Sions smarten,
Doorklievende, doorklievende gelijk een duif de lucht!

3 Eer zij den Geest, die uitgaat van den Vader!
Eer zij den Geest, gezonden door den Zoon!
Eer zij den Geest, den Liefd'-en Levensader!
Hem zij zijn gaaf, Hem zij zijn gaaf ten offer aangeboôn!

I. da Costa.

HET CHRISTELIJK LEVEN.

63.

2 Die eeuwig' onrust van mijn harte,
Die stille, diep verborgen smarte,
Die alle vreugd ontvlucht,
En mij zoo vaak voor 't beste Wezen
Als voor een dwingeland doet vreezen,
Is, wreede zond'! uw wrange vrucht.

3 Ach! om mij voor 't verderf te winnen,
Begoochelt zij mijn wufte zinnen,
En 'k zie 't bedrog niet door;
Schoon 'k weet, dat zij met duurzaam wroegen
Een vluchtig oogenblik genoegen
Voor 't hart beloont, dat haar verkoor!
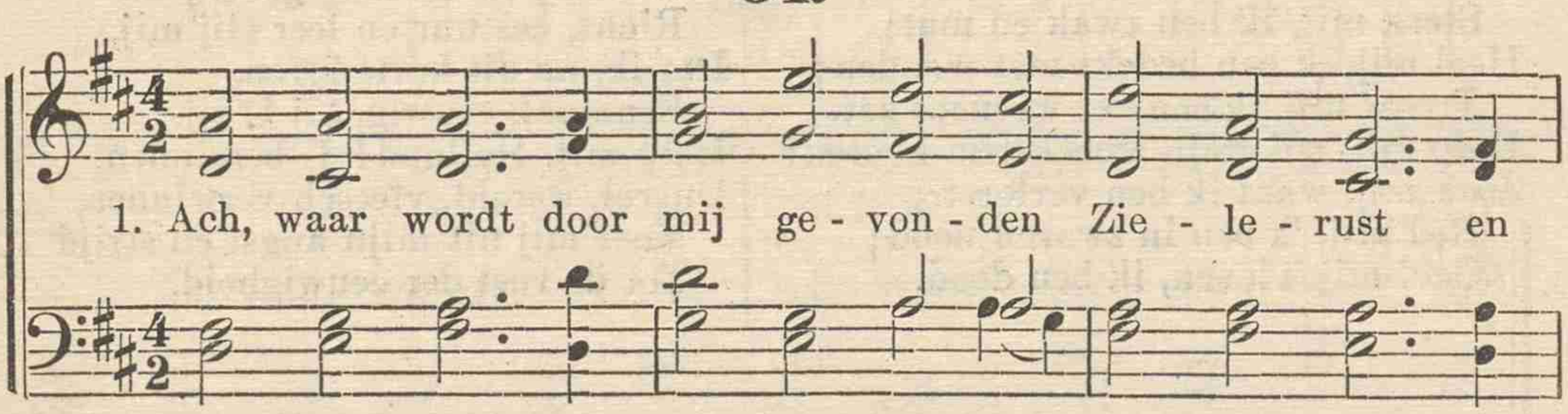
4 Geen opzet baat, waar z' aan komt lokken;
Mijn hart, van diep bederf doortrokken,
Staat haar vervoering bij:
Daar zinken wil en krachten beide,
En, wat ik gistren nog beschreide,
Wordt heden licht weer lust in mij.

5 Mijn Heiland! hoor mijn angstig smeeken;
Gij slechts, Gij kunt die banden breken,
Niet ik, niet ik, o Heer!
Och! leer m' aan Gods gena gelooven,
Dan kom ik eens haar kracht te boven,
En zonde heerscht in mij niet meer.

6 Dan zal de dood mij niet verschrikken,
Al zonken ook mijn laatste blikken
Nog op bederf ter neer:
De grond, waarop ik eeuwig bouwe,
Ligt niet in mij, ligt in Gods trouwe;
En daar alleen op sterf ik, Heer!

Rhijnvis Feith.

64.

2 Troost mijn diep gewonde ziele,
Gij, die arme zondaars noodt;
'k Weet, mijn God! voor wien ik kniele,
Uw genaad is eindloos groot.
Zelfs al werden al de zonden
Van deez' aard bij mij gevonden,
Uw genade gaat alleen
Over al die zonden heen.

3 Heer! Gij hebt het zelf gesproken,
Arme zondaars goed te zijn;
Ach! mijn hart is gansch verbroken,
En vergaat van rouw en pijn.
Ja, mijn geest is gansch verslagen:
Laat dit offer U behagen;
Neem mijn hart, dat tot U schreit,
Vader, vol barmhartigheid!

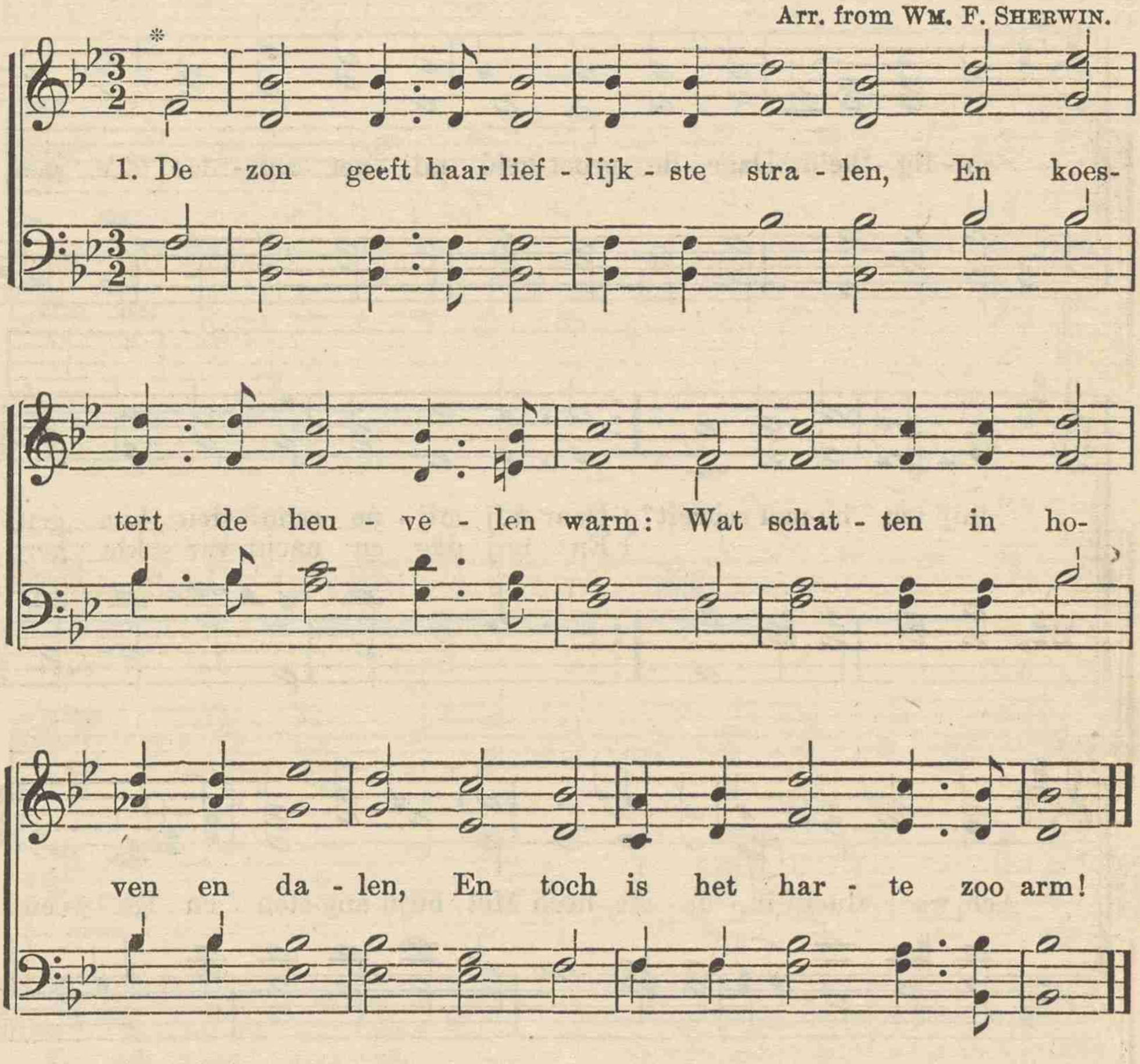
4 Zie op wat uw Zoon geleden,
Aan het kruis heeft uitgestaan;
Waar Hij al de bitterheden
Van den dood is doorgegaan.
In mijn plaats heeft Hij de slagen
Van uw gramschap willen dragen,
Toen Hij voor de wereld stierf
En vergiffenis verwierf.

5 Maak mij vrij, ik ben gebonden;
Sterk mij, ik ben zwak en mat;
Heel mij, 'k ben bedekt met wonden;
Troost mij, 'k ben des weenens zat.
Help mij, wil mijn smeekstem hooren;
Zoek mij, want ik ben verloren;
Red mij, 'k ben in zwaren nood;
Geef mij 't leven, ik ben dood.

6 Wil mij uw genade geven,
Richt, bestuur en leer Gij mij,
Dat ik, na dit korte leven,
Eenmaal, eeuwig, bij U zij.
Help mij, Heiland! U beminnen,
Duivel, wereld, vleesch verwinnen,
Voer mij uit mijn angst en strijd
Tot de rust der eeuwigheid.

65.

Arr. from Wm. F. Sherwin.

2 De stralen der zomerzon tanen,
Het bruidskleed der aarde wordt slijk;
De hemel drijft weg in d' orkanen,—
En toch is het harte zoo rijk!

3 't Is rijk en 't is arm, altijd wisslend,
Nu machtloos, dan fier op zijn kracht;
Nu 't blad, in elk windeken ritslend,
Dan vast als een star in den nacht.
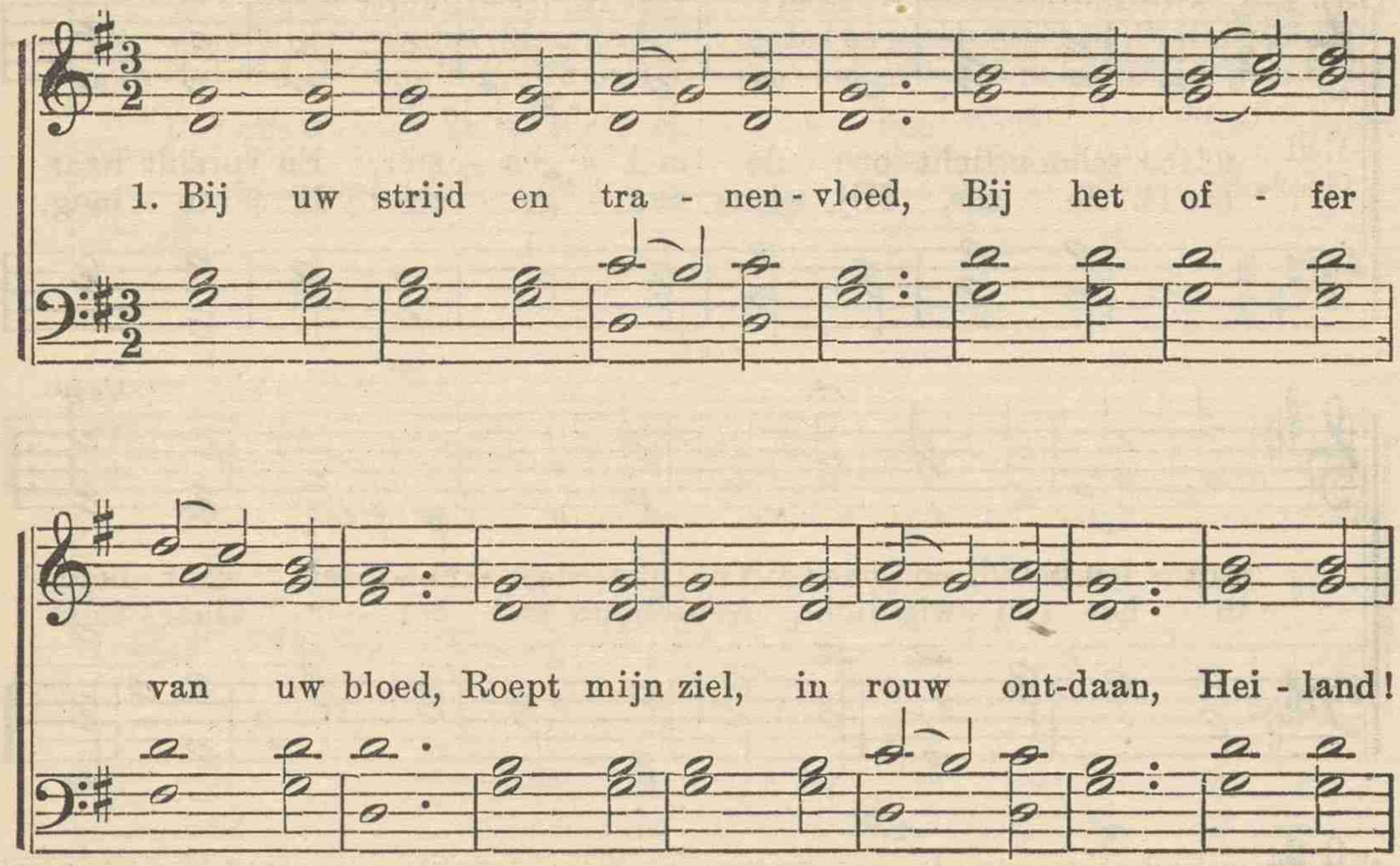
4 Nu leeft het in lieven en loven,
Dan krimpt het zelfzuchtig ineen:
Zoo licht zweeft geen leeuwrik naar boven,
Zoo zwaar valt geen rots naar beneên.
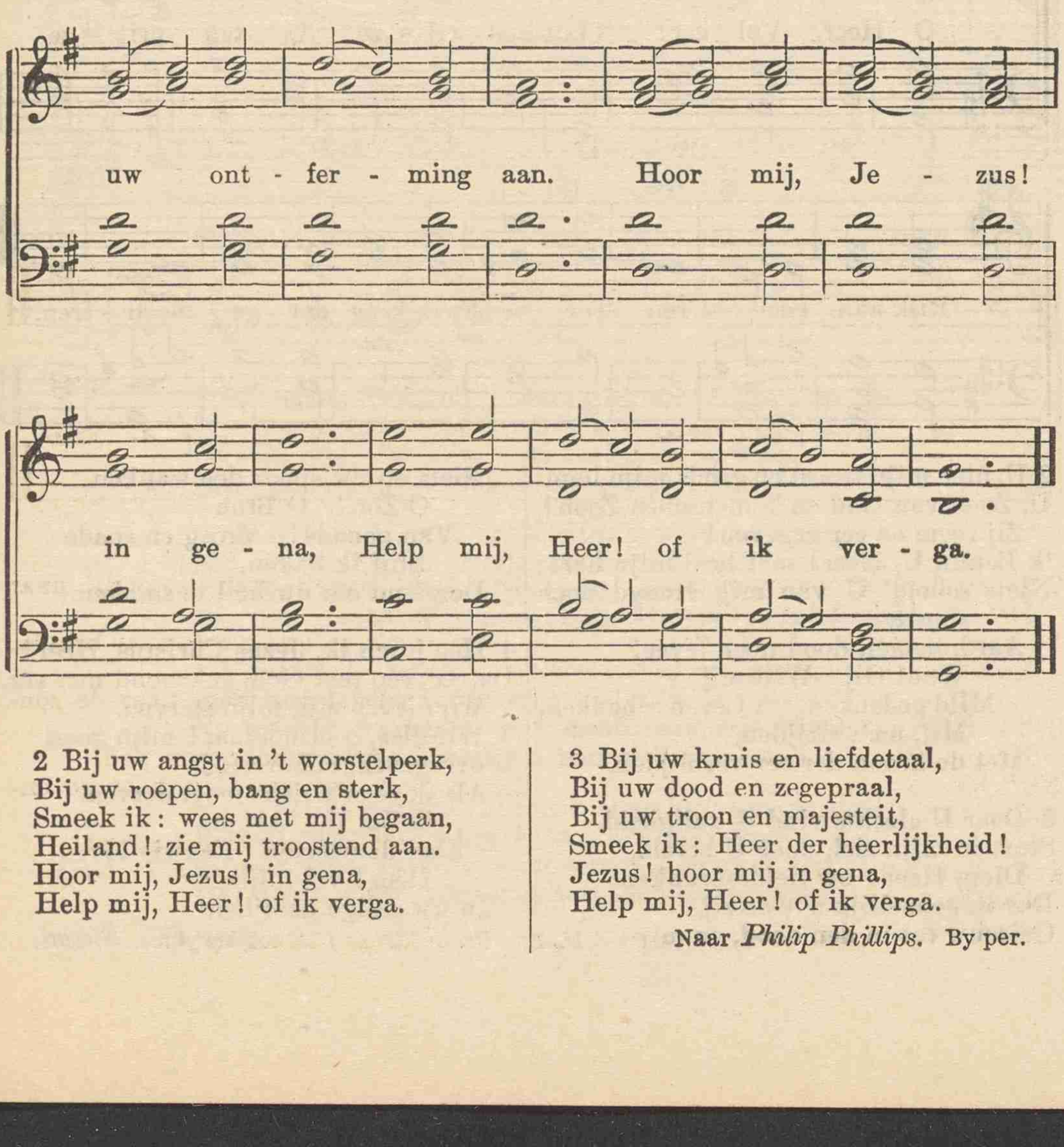
5 Bid, hart dat nog jaagt naar de zonden;
Daar legert een hel op uw pad.
Dank, hart dat uw God hebt gevonden;
Gij houdt heel een hemel omvat!

Naar *J. P. Lange.*

* Copyright, 1873, by Biglow & Main. From Royal Diadem, by per.

66.

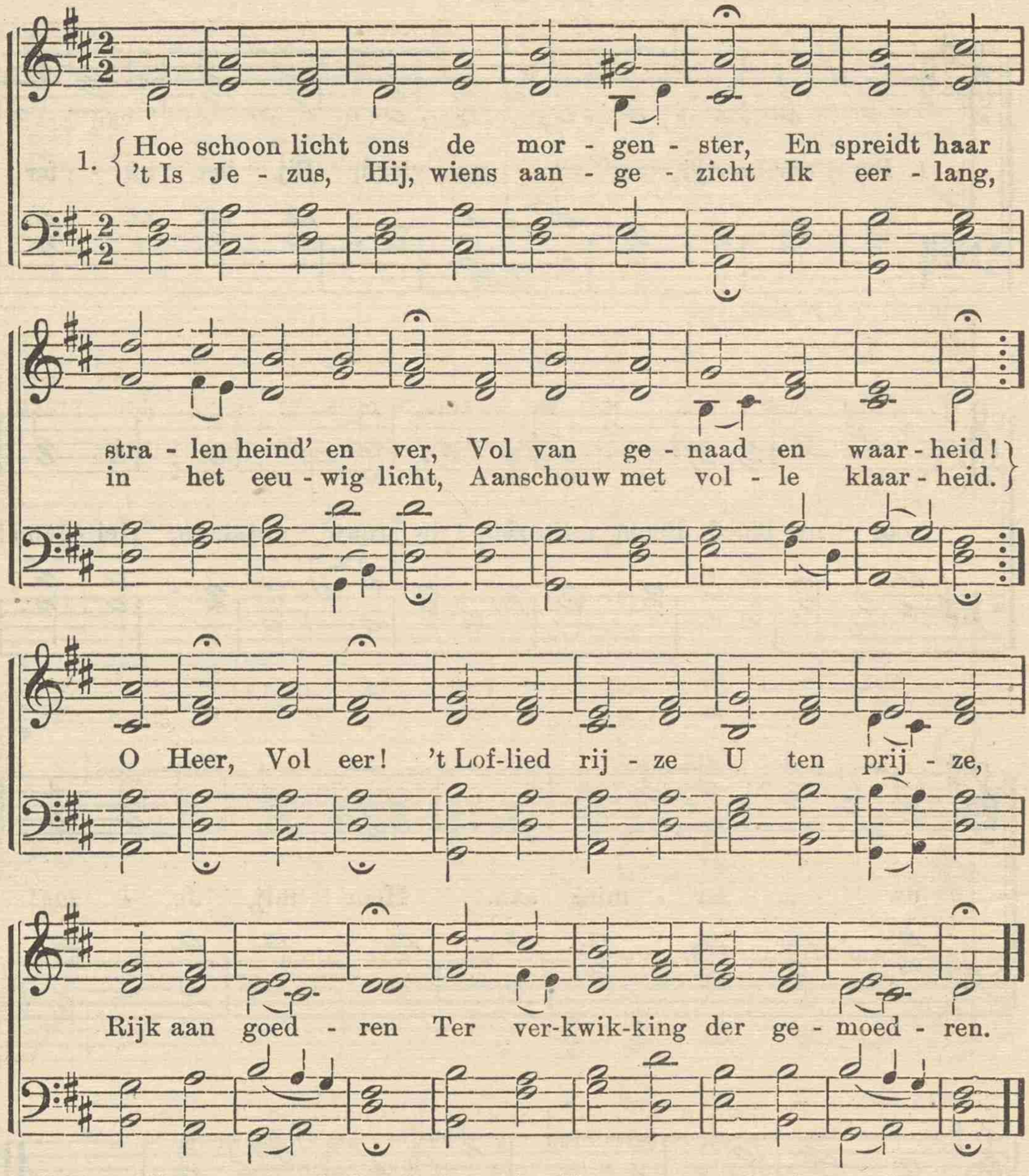

2 Bij uw angst in 't worstelperk,
Bij uw roepen, bang en sterk,
Smeek ik: wees met mij begaan,
Heiland! zie mij troostend aan.
Hoor mij, Jezus! in gena,
Help mij, Heer! of ik verga.

3 Bij uw kruis en liefdetaal,
Bij uw dood en zegepraal,
Bij uw troon en majesteit,
Smeek ik: Heer der heerlijkheid!
Jezus! hoor mij in gena,
Help mij, Heer! of ik verga.

Naar *Philip Phillips*. By per.

67.
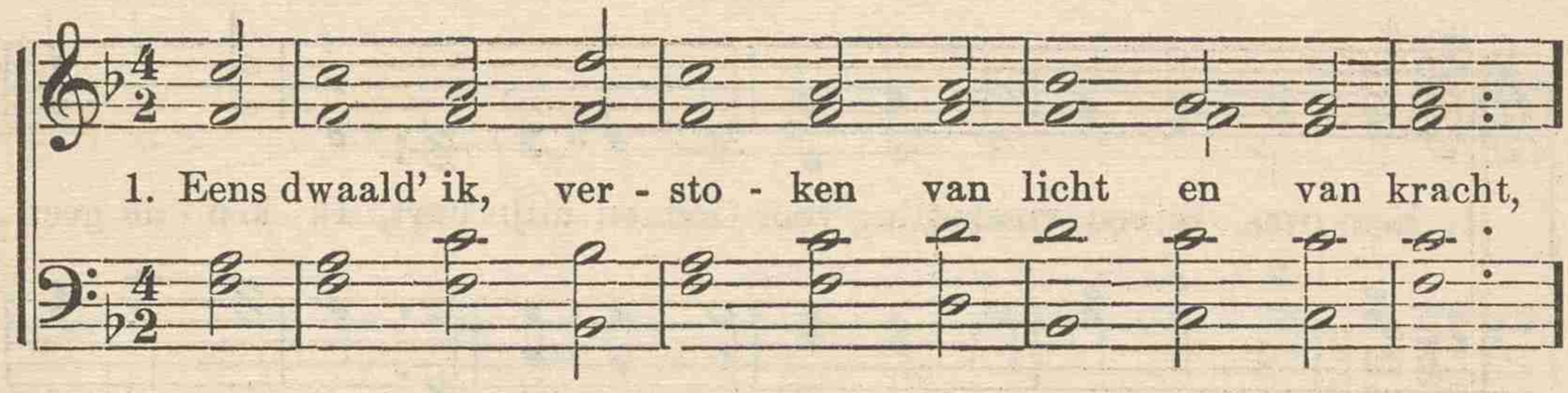

2 U, hier mijn troost en ginds mijn loon!
U, Zoon van God en 's menschen Zoon!
Zij roem en eer gegeven!
'k Bemin U, Heer! met heel mijn hart;
Niets scheid' U van mij, vreugd noch smart,
Aard, hemel, dood noch leven.
Want Gij Wilt mij
Mild gedenken, 't Leven schenken,
Mij, na 't strijden,
Met de kroon der eer verblijden.
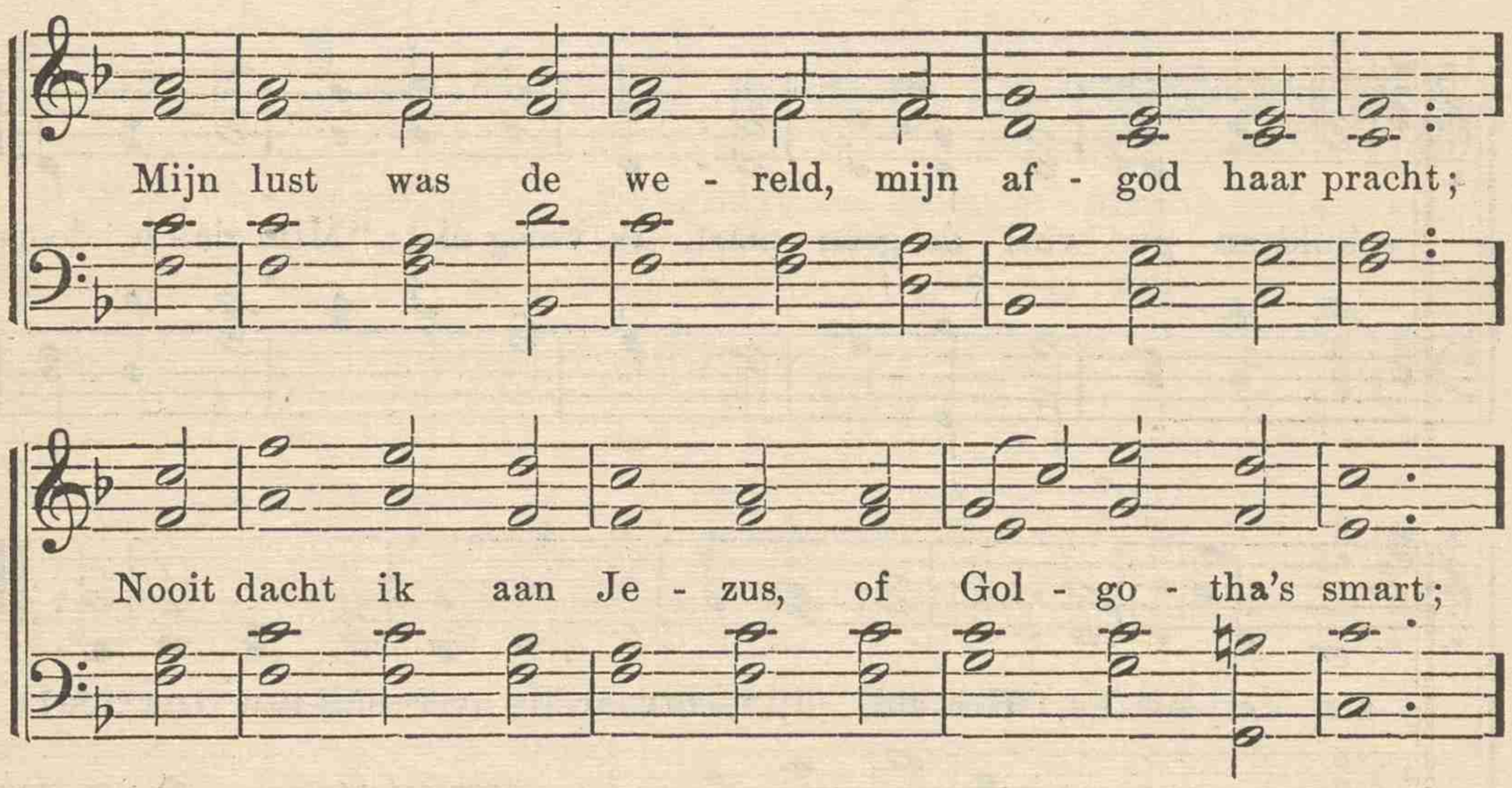
3 Door U slechts vind ik zaligheid.
Stort in mijn ziel, door U bereid,
Diep, Heer! uw liefdespranken:
Dat ik geheellijk d' uwe zij,
Getrouw tot in den dood, en mij
Niets op uw spoor doe wanken.
O Zon! O Bron
Van genade! Vroeg en spade
Blijf ik haken,
Dorstend om uw heil te smaken.
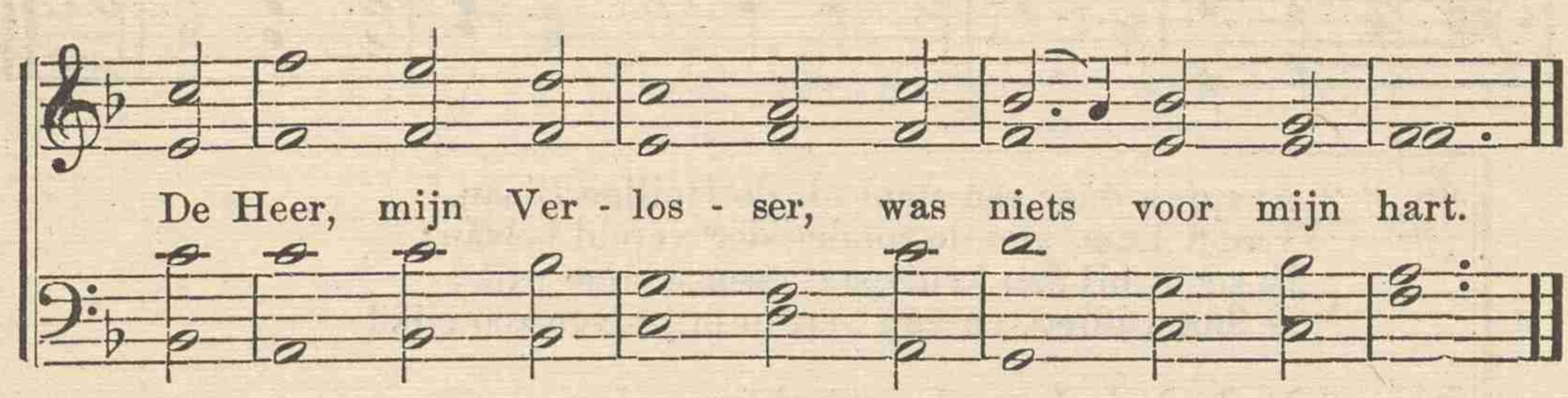
4 Hoe juich ik, Jezus Christus, Heer!
Dat G', één met God, gekroond met eer,
Mijn leven zijt, mijn sterven.
'k Wil dies, o Middelaar! mijn geest
U overgeven, onbevreesd,
Als ik eens 't licht moet derven.
'k Zal U, Als nu,
Dan daarboven Eeuwig loven,
Heer! vol blijheid
In uw zalige nabijheid.

Naar *Phil. Nicolai.*

68.

2 En schoon ook, bij 't staren op schandhout en kroon,
Mij tranen ontvloeiden om 't kruis van Gods Zoon,
Ik wist niet, dat alles voor mij was geschied,
Den Heer, mijn Verlosser, ik kende Hem niet.
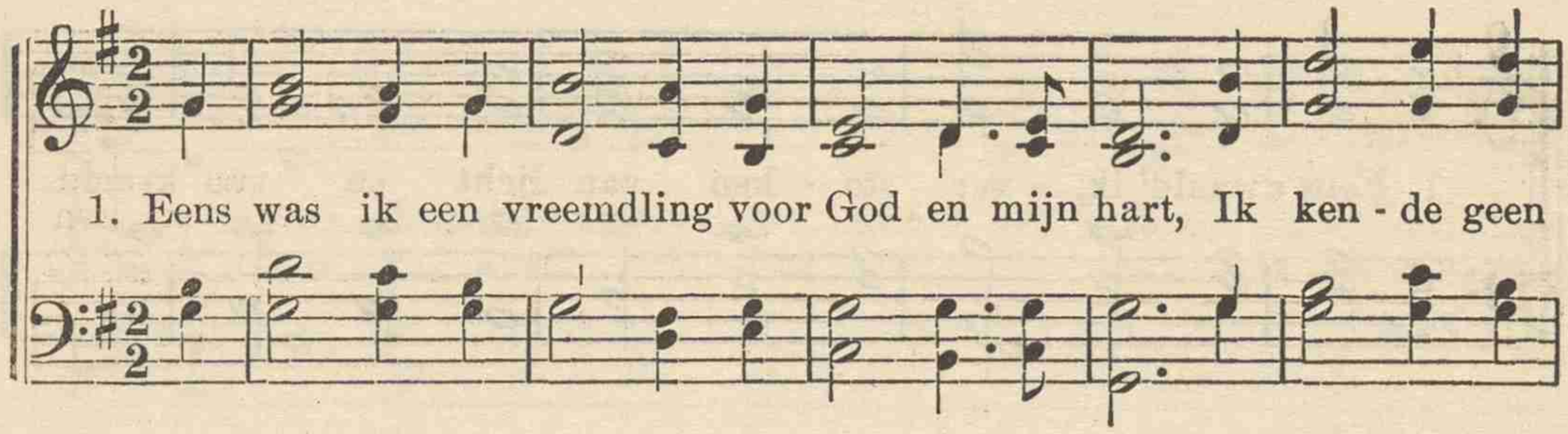
3 Maar toen bij dat kruis mijn geweten, gewekt,
Mij siddrend mijn schuld en verderf heeft ontdekt,
Toen heb ik in Jezus, genageld aan 't hout,
Den Heer, mijn Verlosser, mijn Heiland, aanschouwd.

4 Vernederd, verplet door een liefde zoo groot,
Ontscheurde die liefde mijn ziel aan den dood.
Nu dien ik, herboren, vernieuwd door zijn bloed,
Den Heer, mijn Verlosser, met willig gemoed.

5 En wenkt eenmaal mij ook Gods doodsengel meê,
Hij zal mij omringd zien van lieflijken vreê;
Ik weet wien ik leve, want steeds ziet mijn oog
Den Heer, mijn Verlosser, mij beidend omhoog.

Naar *R. M. McCheyne.*

69.

2 Al sprak daar een stem uit de Heilige Blaân,
Van 't Lam, met de zonden der wereld belaân;
Ik zocht bij den kruispaal geen veilige wijk:
'k Stond blind, en van ver, in mijzelven zoo rijk!

3 Ik deed als Jeruzalems dochters weleer:
Ik weend' om de pijn van mijn lijdenden Heer,
En dacht er niet aan, dat ik-zelf door mijn schuld
Zijn kroon had gevlochten, zijn beker gevuld.
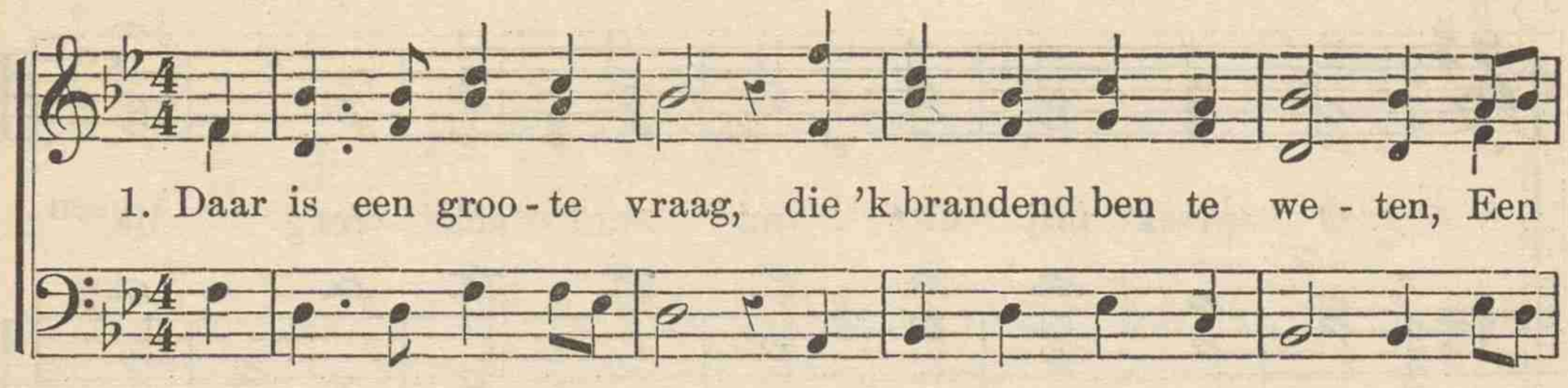
4 Maar toen mij Gods Geest aan mij-zelf had ontdekt,
Toen werd in mijn ziele de vreeze gewekt,
Toen voeld' ik wat eischen Gods heiligheid deed:
Daar werd al mijn deugd een wegwerpelijk kleed!

5 Toen vluchtt' ik tot Jezus! Hij heeft mij gered;
Hij heeft mij verlost van het vonnis der wet;
Mijn heil en mijn vreed en mijn leven werd Hij:
Ik boog m' en geloofd', en—mijn God sprak mij vrij.

6 Nu ken ik die waarheid, zoo diep als gewis,
Dat Christus-alleen mijn gerechtigheid is;
Nu tart ik den dood, nu verwin ik het graf,
Nu neemt mij geen Satan de zegekroon af!

Naar *R. M. McCheyne.*

70.

2 Zou ooit mijn hart zoo koud, zoo dor, zoo doodig wezen,
Zou ooit 't gebed voor mij een taak, een moeite zijn,
Zou iedre beuzeling mij klagen doen en vreezen,
Wanneer ik zeggen kon: des Heilands liefd' is mijn?
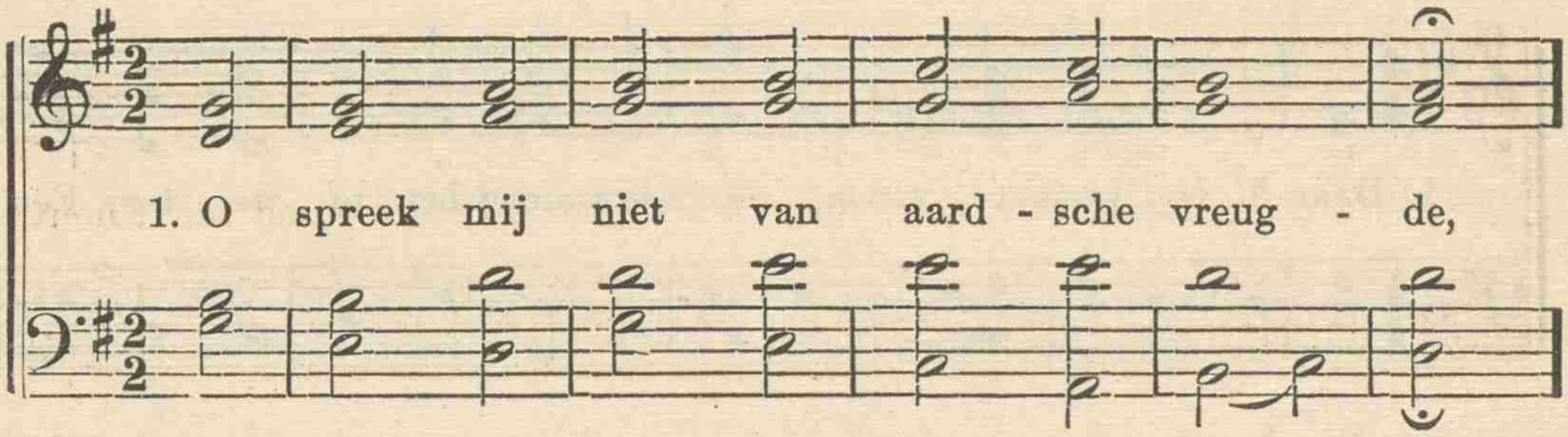
3 Nochtans, de booze lust kan mij niet meer behagen;
De zond' is mij een smart, een last ondraaglijk zwaar;
Zou ik, om wat ik denk of voel, dus kunnen klagen,
Zoo van de liefde niet een aanvang in mij waar?

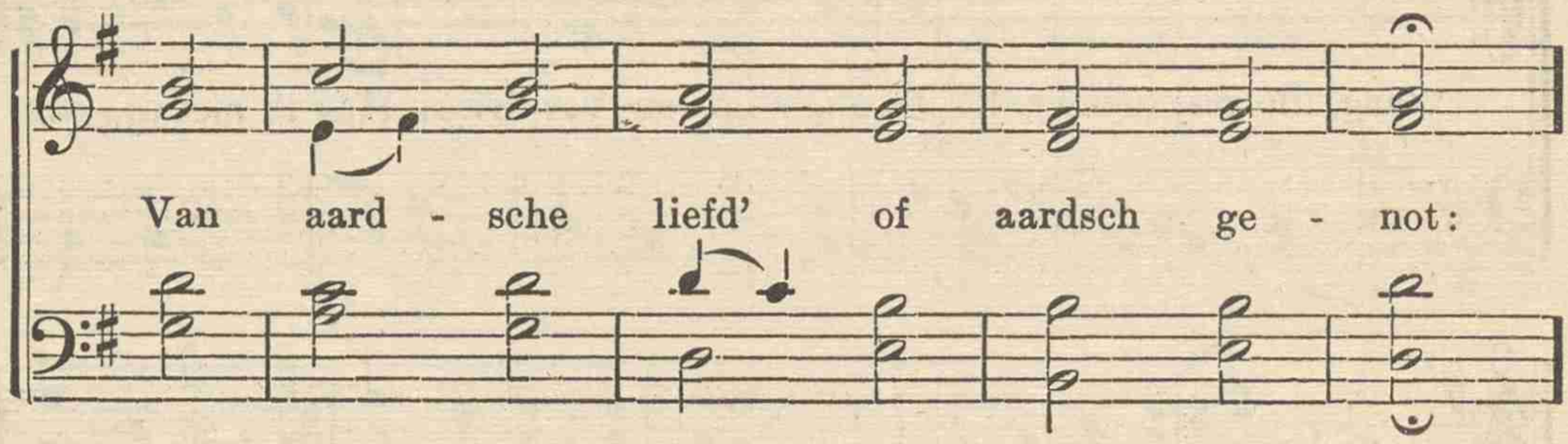
4 Mijn Heiland! wil Gij zelf de zware vraag bepalen,
Gij, die het zonlicht zijt, waarbij uw volgling leeft;
Wil met een liefdestraal uw eigen werk bestralen,
Indien 't genadewerk in mij reeds wortel heeft.
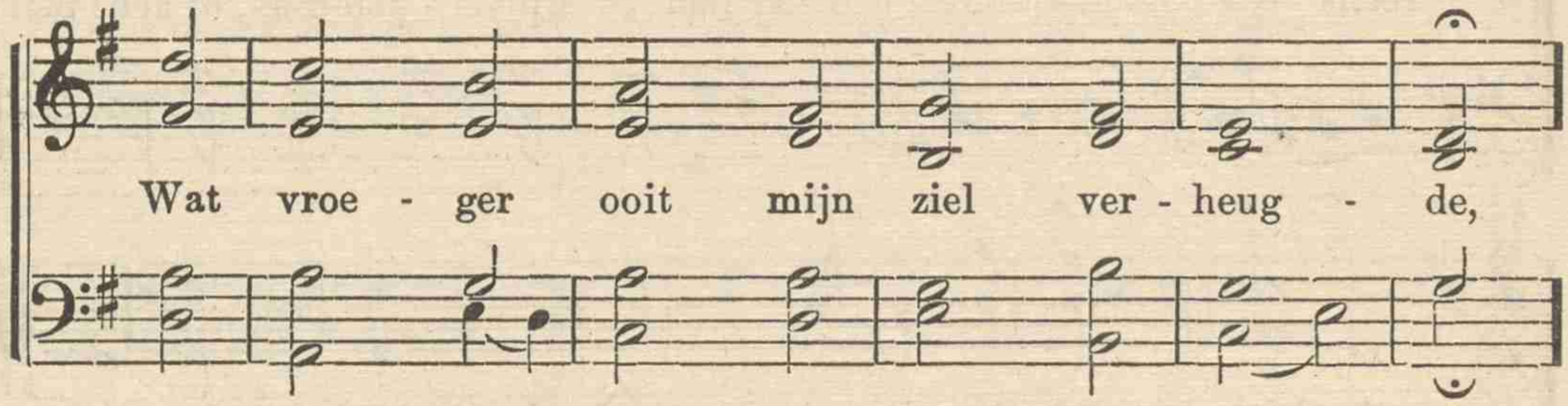
5 Leer mij U meer en meer met hart en ziel beminnen,
Indien Gij uw gena reeds hebt geplant in mij;
Maar indien niet, o Heer! ei, laat mij dan beginnen,
En help mij door uw Geest, opdat het heden zij.
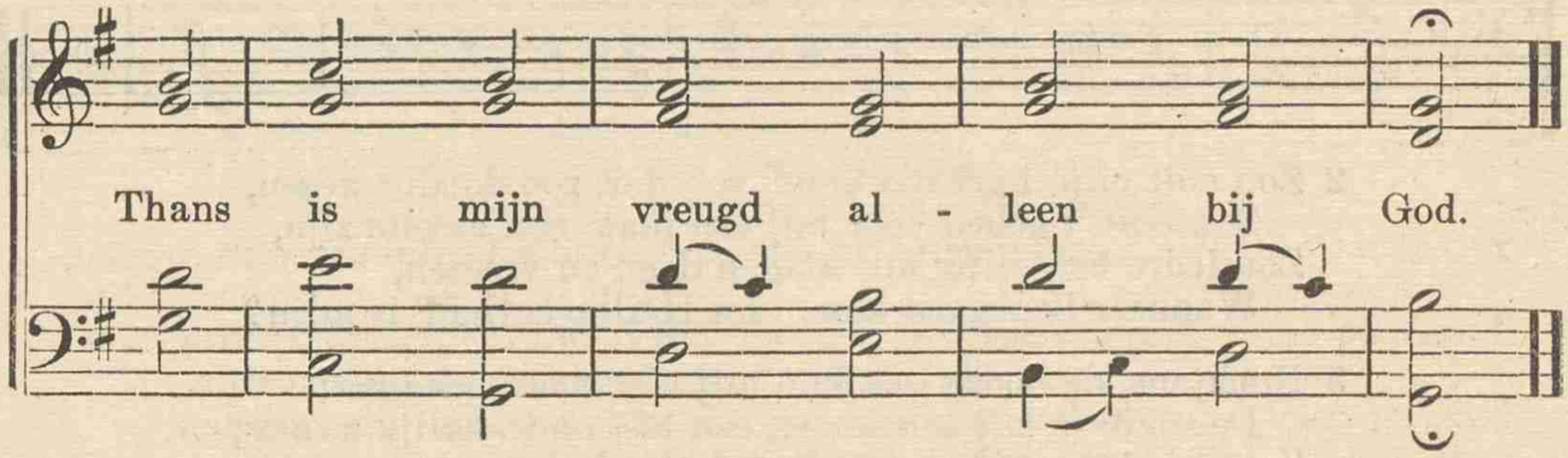
Naar *J. Newton.*

71.

2 Als 'k Hem maar beter wist te minnen,
Hem wist te volgen achterna,
De zonde beter t' overwinnen
Door 't needrig zien op Golgotha!

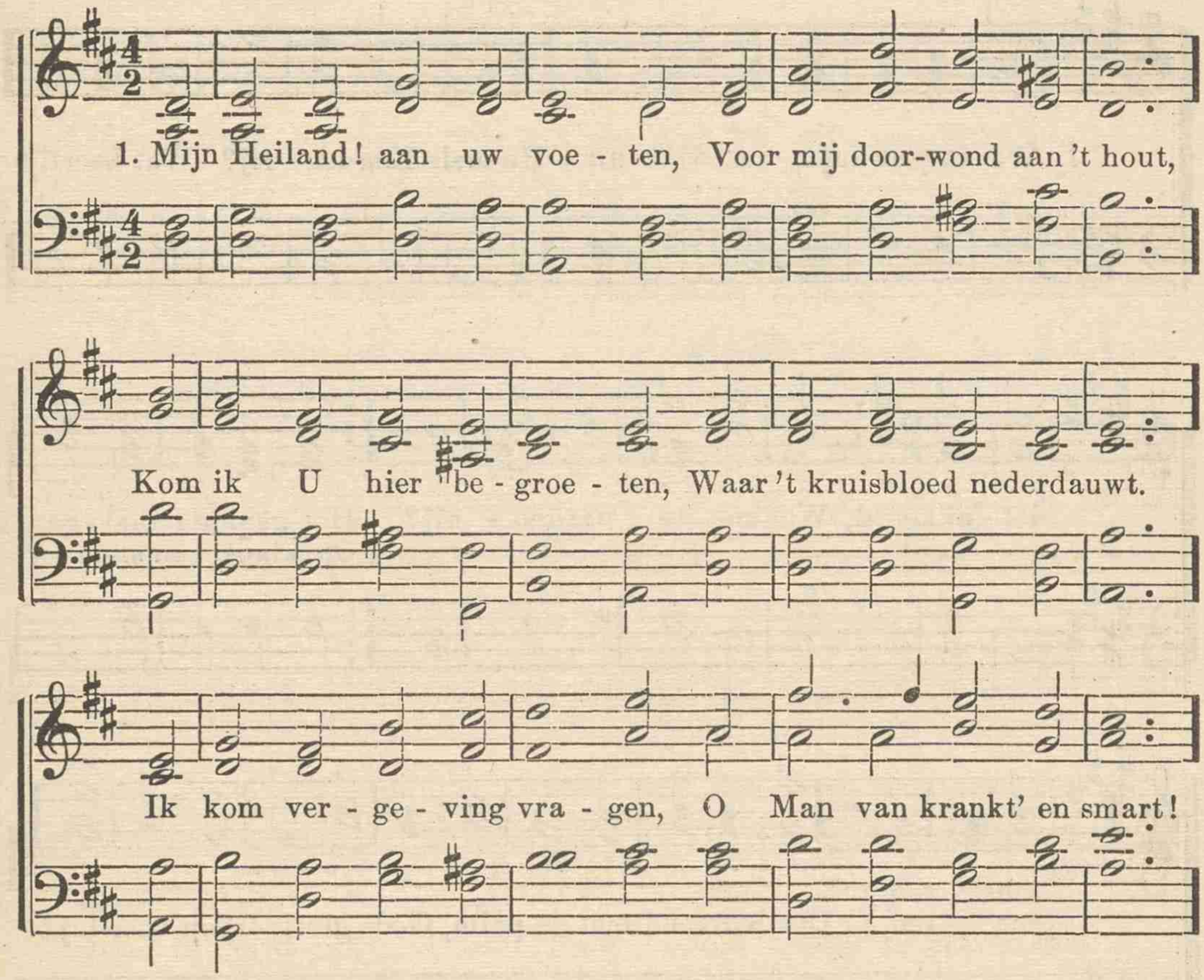
3 Och, of ik na zoo bange smarte
Dien liefelijken troost ontving,
Dat 'k op uw arm en op uw harte
Gehecht was als een zegelring!

4 Och, mocht mijn Koning tot mij komen!
Voor wien des vijands kracht bezweek;
Dan zou bij heldre, volle stroomen
Mijn vrede vlieten als een beek.

5 Dan was ik als in schoone dreven,
Verzegeld als een waterbron,
En met een sterken tuin omgeven,
Waar Satan niet meer binnen kon.

P. Huet.

72.

2 Vergaaft G' uw moordenaren,
Ook ik ben hunner één:
Laat dan ook mij weêrvaren
Naar uw barmhartigheên!
Laat op mij nedervloeien
Het bloed dat ik vergoot,
En zuivrend mij besproeien
De bron die ik ontsloot!
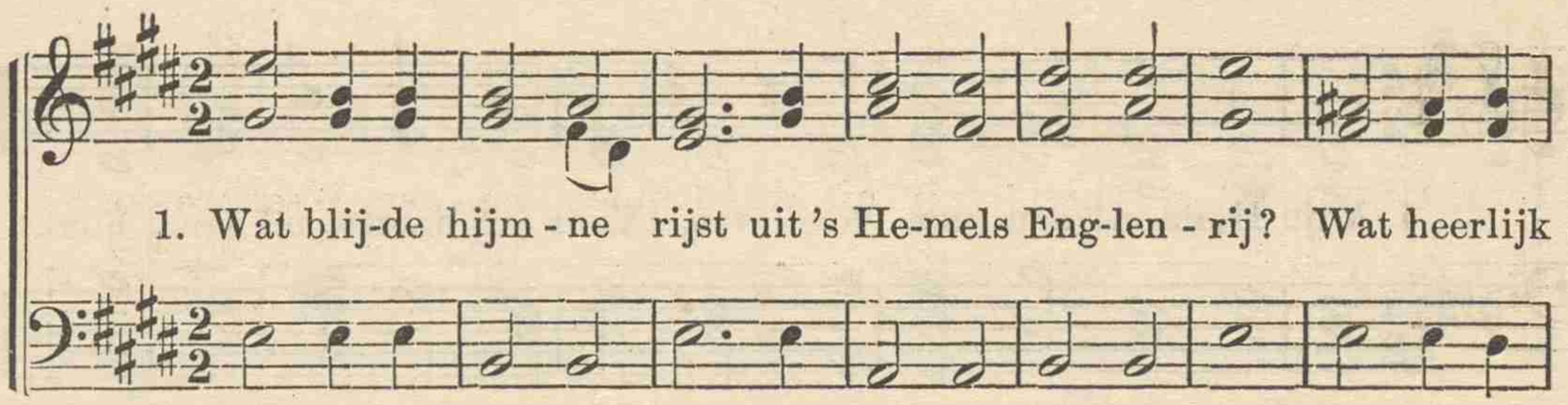
3 Heer! toon mij mededoogen;
Ontzondig m' in uw bloed!
En bij uw kruis gebogen,
Kus ik met liefd' uw voet.
Maar neen! niet aan uw voeten
Breng ik U huld' en eer:
Om dankend U t' ontmoeten,
Stijg ik op 't kruis, o Heer!

4 "Kunt gij mijn smarten dragen,
Mijn kruis—en stervenspijn?"—
Zoo hoord' ik, Heer! U vragen—
Ja, Heere! 't zal zoo zijn.
Kostt' ik U eens die smarten,
Mijn dank vergeldt ze nu;
Het is de keus mijns harten
Ik lijd en sterf met U.

5 Dat, aan uw zij' verheven,
Met U mijn oude mensch
Gekruisigd moge sneven,
Is 't hoogste dat ik wensch.
Dan, eerlang uit de dooden
Met U weer opgestaan,
Zal ik, 't verderf ontvloden,
Uw hemel binnengaan!

J. P. Hasebroek.

73.

2 "Een zondaar is gered!" herhaalt het juichend koor:
"Een afgedwaalde zoon, die rust en lust verloor,
Kwam tot den Vader weder:
In tranen boog hij neder,
In vreugde rees hij op, en koos het rechte spoor!"
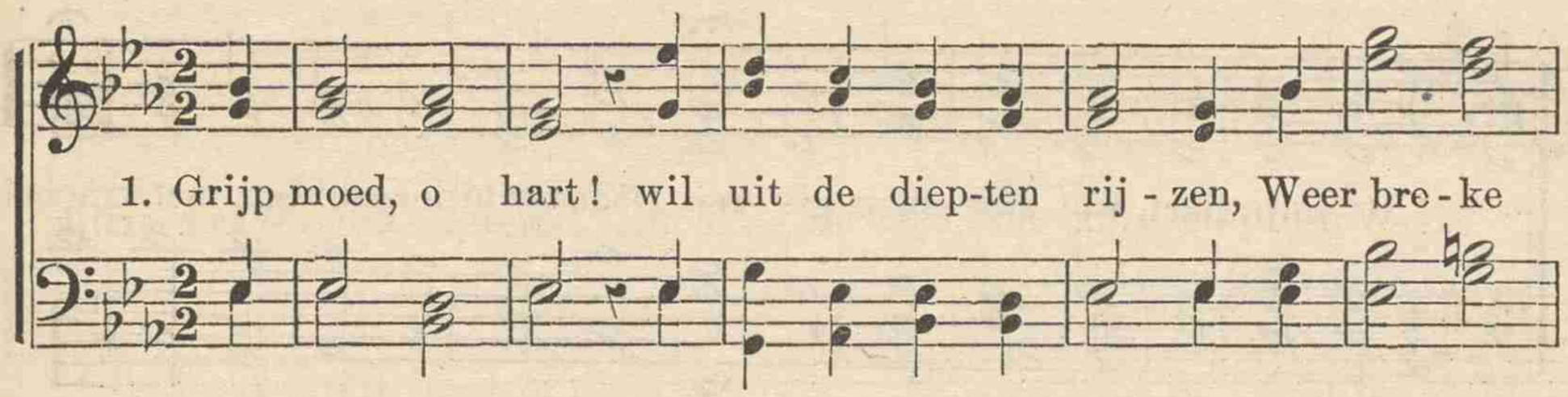
3 Mijn ziel! om uwentwil dat heerlijk harpgeruisch!
Voor u, die lust en rust in God hervondt bij 't kruis:
Voor u die jubelgalmen,
Voor u die zegepalmen,
Voor u dit vreugdefeest in 't zalig Vaderhuis!
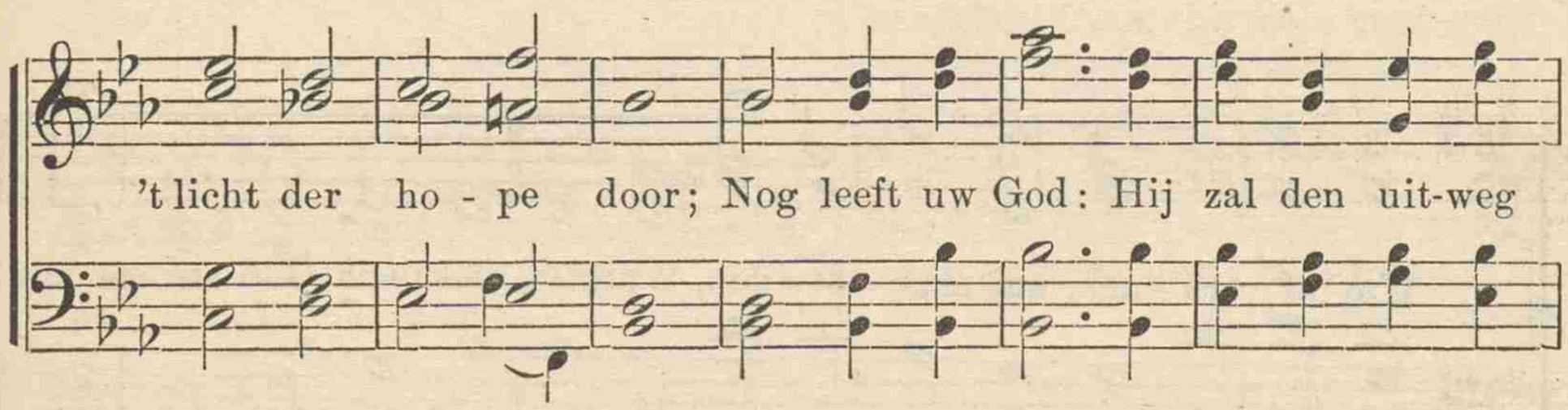
4 O God, wat zijt Gij goed! Gij hebt mijn angst gestild,
Gij hebt mijn schuld gedelgd, Gij hebt mijn heil gewild!
Waar woorden mij ontbreken
Laat daar mijn tranen spreken,
En 't juichen van dit hart, dat van verrukking trilt!
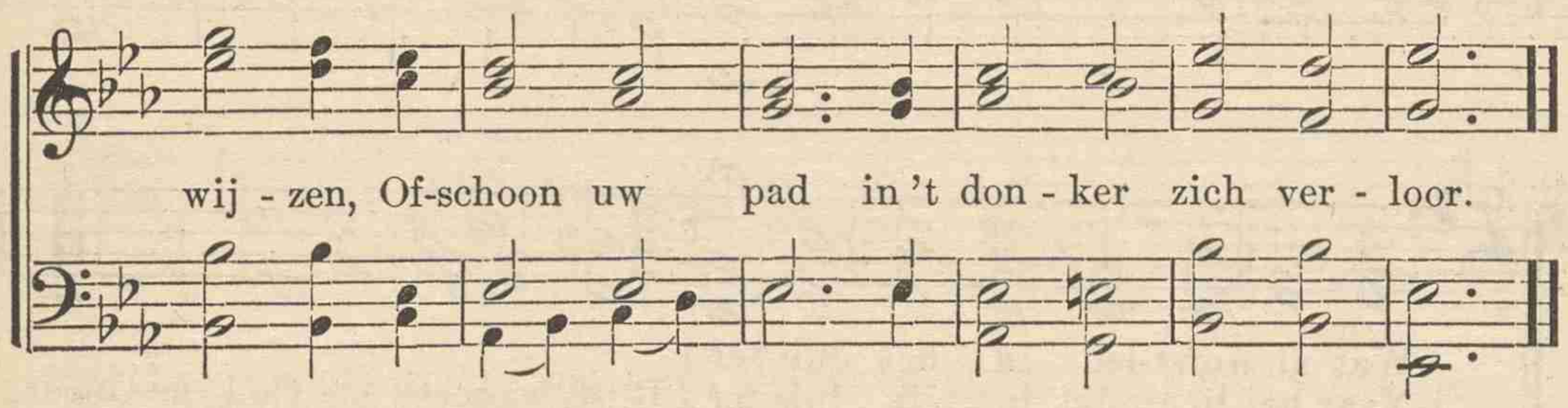
5 Ook mij dat Paradijs aan 't einde der woestijn!
Ook mij een plaats in 't Licht, waar zonde woont noch pijn!
Ik zal den Hemel erven,
En d' ure van mijn sterven
Zal mijn geboortestond voor 't Eeuwig Leven zijn.

Naar *C. Malan.*

74.

2 Hij zag uw rouw, de heete tranenbeken,
Die het verdoolde kind vergoot.
Hij wil niet dat het hart in smart zal breken,
Het hart dat eens zijn liefdevreugd genoot.

3 Hoe diep gij zonkt, Hij wil het u vergeven,
Hij kan u redden uit uw nood:
Hij wil uw wederkeer, uw eeuwig leven,
Hij heeft geen lust, geloof het, in uw dood.

4 O, zoo gij 't wist, hoezeer zijn Vaderharte
Naar uw terugkeer vriendlijk dorst,
Dan baandet g' u een weg door al uw smarte,
En wierpt u weenend aan uws Vaders borst.

5 Dan vondt gij moed, op nieuw den kamp te wagen,
Met zond' en hel en 's werelds macht;
Dan werd uw ziele-vijand ras verslagen,
Dan streedt gij weer met d' eerste liefdekracht.

6 O zaalge troost! de hemel is verbonden
Met wie geloovig op Hem bouwt.
O reddingskracht! zoo dikwijls ondervonden:
God is met hem, die op Zijn kracht vertrouwt.

7 Gods Englen zien vol teedre liefde neder,
Waar Gods genaad een ziel bekeert;
Maar keert een dwalend kind tot Vader weder,
Zij vieren feest door hooger vreugd vermeerd.

Naar *Agnes Franz.*

75.

1. O mijn hart, wat stor - men gie - ren Door uw binnenst heen, met kracht!

Wat al tra - nen, smeekge - be - den, Waar de ziel naar God in smacht!

{ Wat al worst-len in het duis-ter }
{ Naar het licht, dat in zijn luis-ter } Rijst, wanneer het God ge - biedt:

Ach! de be - den, 't hart ont-gle-den, Zin-ken machtloos naar be-ne-den,

Al mijn on - ge - rech - tig - he - den Voel ik, maar doorgrond ik niet.

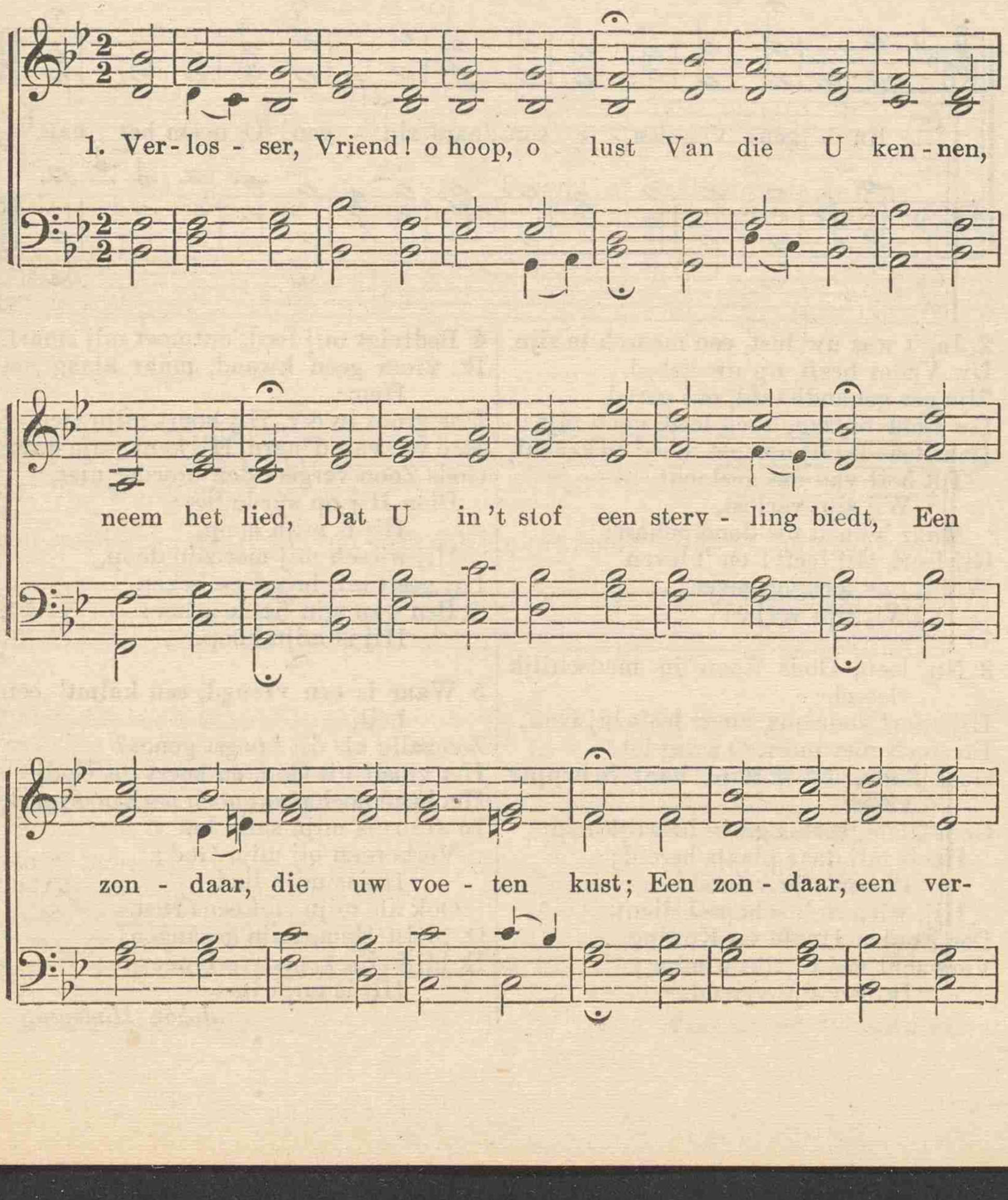
2 Gij doorgrondt z', o Heer der heeren!
Keert G' uw aanschijn van mij af?
't Waar' rechtvaardig; ik moet zwijgen,
Dragen d' opgelegde straf.
Straf? o neen! hoe kan het wezen?
't Licht is in mijn ziel verrezen
Van verzoening en gena!
'k Voel uw liefde tot mij komen,
'k Voel mijn schulden weggenomen,
En uw vreed in 't harte stroomen,
'k Zing nu blij, Halleluja!

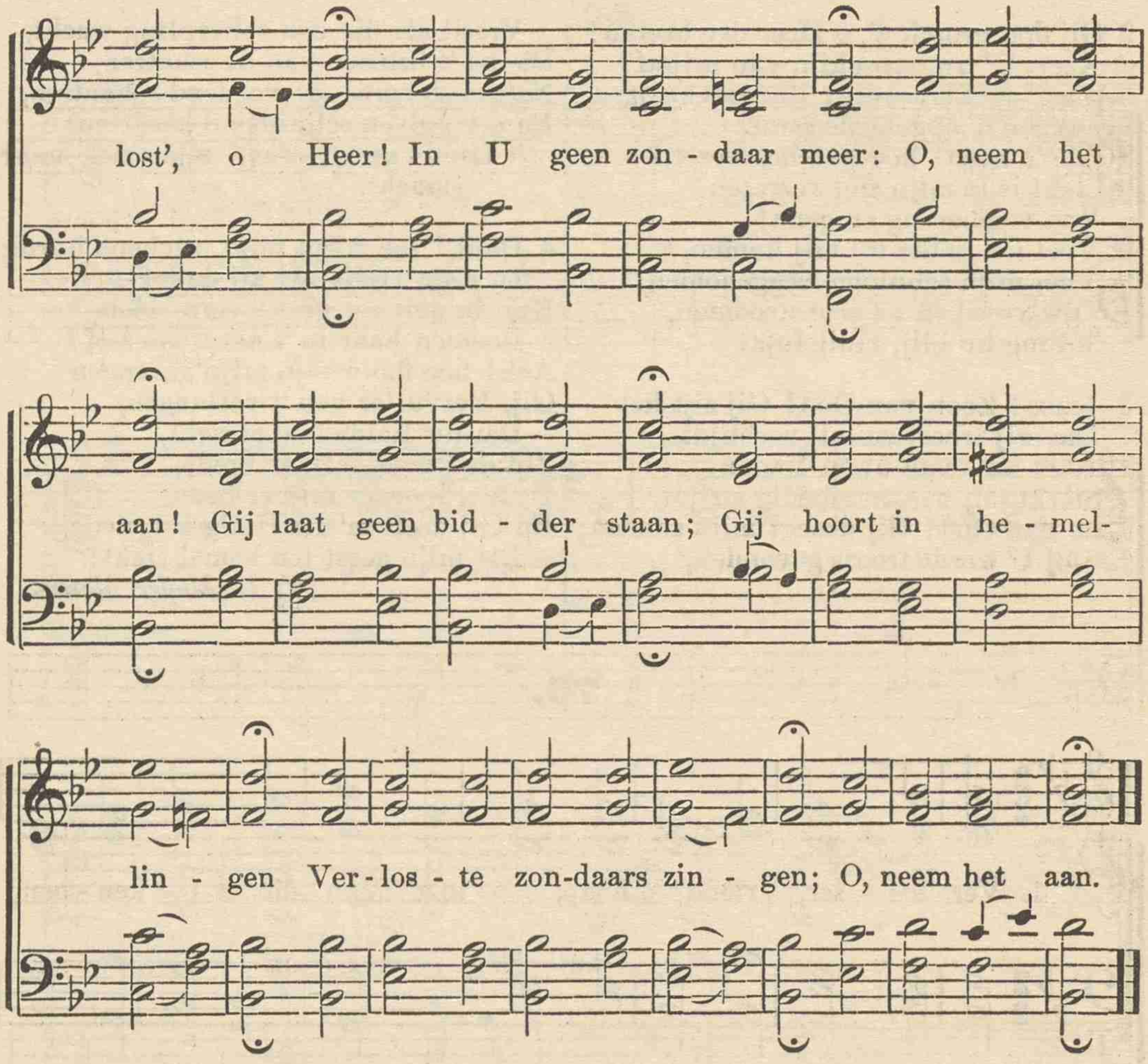
3 Jezus! Zoon van God! Gij zijt het
Die mij troost en mij verblijdt.
Uit het huis van uwen Vader
Sterkt Gij wie ootmoedig strijdt.
Lam van God! Gij droegt mijn zonden;
En bij U wordt troost gevonden,
Vreed als die den scheepling wacht,
Die na 't bruisen van de waatren,
Na des stormwinds woedend schaatren,
En der golven schuimend klaatren,
't Land groet, waar zijn ziel naar smacht.

4 Dank! zoo roept mijn juichend harte;
U, mijn Heiland! zij de lof!
Kan ik ooit uw gunst vermelden,
Roemen haar in 't aardsche stof?
Ach! hoe flauw zijn mijn gezangen!
Gij, Vervuller van 't verlangen,
Dat uw liefde had gewekt,
Zijt de haven mijner vrede,
De Verhoorder mijner bede,
En Gij deelt m' uw Heilgeest mede,
Die mijn geest ten hemel trekt!

Y. D. Muller Massis.

76.

2 Ja, 't was uw lust, een mensch te zijn.
Uw Vader heeft, op uw gebed,
Zijn eer gehandhaafd, ons gered,
Uw liefd' ontzag, noch leed, noch pijn:
Daar traadt Gij op, met moed en kracht,
Tot heil van ons geslacht.
Wij zijn verlost,
Maar 't heeft uw dood gekost:
Gij leeft, Gij leeft! en 't leven
Wordt ons terug gegeven;
Wij zijn verlost!
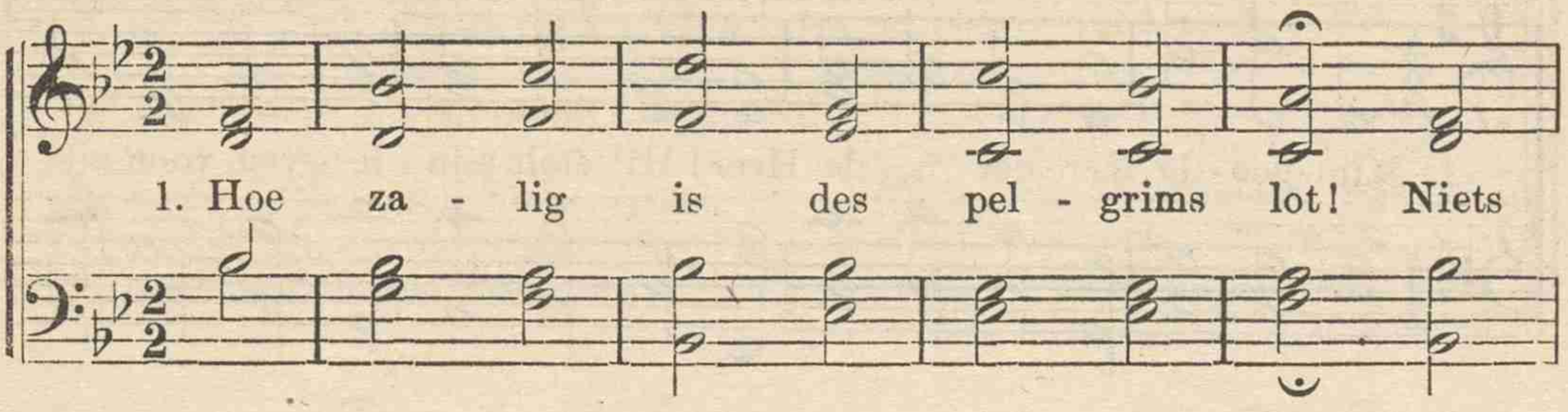
3 Nu leeft Gods Zoon in menschlijk vleesch;
Hij stierf voor ons, maar leeft bij God,
En sterft niet meer. O zalig lot!
Gods Zoon, dat d' aard haar Schepper vreez'!
Gods Zoon, verhoogd in heerlijkheid,
Heeft mij daar plaats bereid;
Ik ben zijn vriend.
Hij, wien al 't schepsel dient,
Der Englen Hoofd en Koning,
Verwacht mij in zijn woning;
Ik ben zijn vriend.

4 Bedreigt mij leed, ontmoet mij smart,
Ik vrees geen kwaad, maar klaag het Hem:
Hoe groot in eer, Hij hoort mijn stem;
Hoe ver van d' aard, Hij kent mijn hart:
Gods Zoon vergeet den broeder niet,
Dien Hij op aarde liet;
Hij is mijn hoop,
Hij wiesch mij met zijn doop,
Hij geeft mij brood en beker,
'k Ben van zijn liefde zeker:
Hij is mijn hoop.

5 Waar is een vreugd, een kalmt' een heil,
Zoo zalig als dit hoogst genot?
Het vloeit uit God, en keert tot God,
Het heeft noch maat noch perk noch peil;
In Jezus is mijn zalig lot
Verborgen bij mijn God;
Hij is mijn lust,
Ook als mijn stof eens rust.
O, prijst Hem, mijn gezangen!
Ik blijf zijn komst verlangen;
Hij is mijn lust.

Johan Hinlopen.

77.

2 Ook mij is dit begeerlijk goed,
Dit lot ten deel gevallen.
Verlost door 's Heeren Jezus' bloed,
Draag ik zijn liefd' in mijn gemoed:
Hem min ik boven allen.

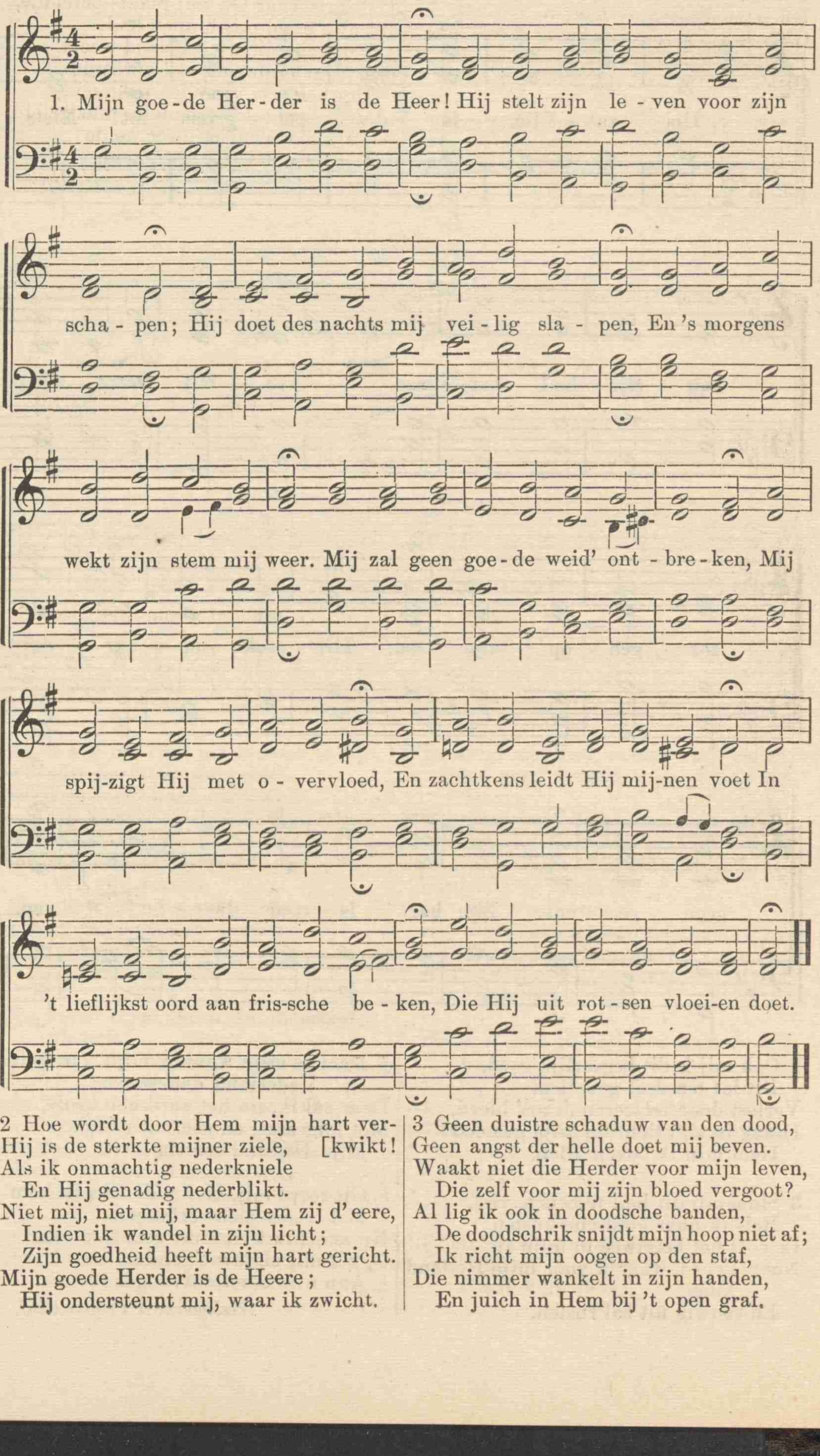
3 Sinds mij dit heil te beurte viel,
Reis ik naar gindsche kusten.
Ik voel het heimwee in mijn ziel
Naar 't oord, waar 'k voor mijn Heiland kniel,
En eeuwig uit zal rusten.

4 Daar is mijn woning, mijn "te huis"
In 't Vaderland daarboven:
Daar zal ik, na het aardsche kruis,
Met lofgezang en psalmgeruisch
Mijn Heiland eeuwig loven.

5 Gij roept mij, Heiland! Zie, ik kom
Met teeder zielsverlangen.
Nu zwerf ik niet meer eenzaam om.
O, wil mij als uw eigendom
Aan uwe borst ontvangen!

Wesleyaansch Pelgrimslied.

78.

2 Hoe wordt door Hem mijn hart ver-[kwikt!
Hij is de sterkte mijner ziele,
Als ik onmachtig nederkniele
En Hij genadig nederblikt.
Niet mij, niet mij, maar Hem zij d' eere,
Indien ik wandel in zijn licht;
Zijn goedheid heeft mijn hart gericht.
Mijn goede Herder is de Heere;
Hij ondersteunt mij, waar ik zwicht.

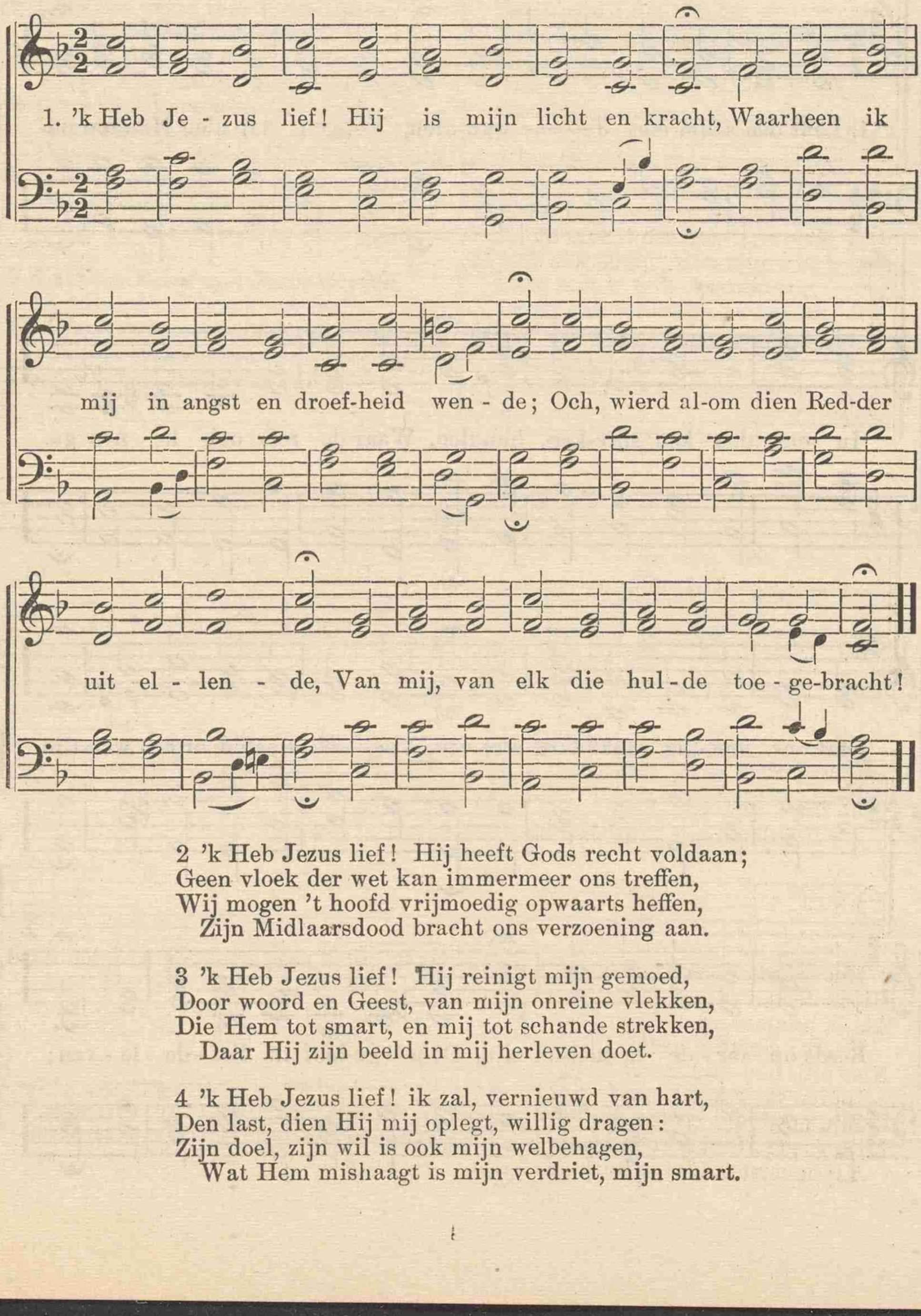
3 Geen duistre schaduw van den dood,
Geen angst der helle doet mij beven.
Waakt niet die Herder voor mijn leven,
Die zelf voor mij zijn bloed vergoot?
Al lig ik ook in doodsche banden,
De doodschrik snijdt mijn hoop niet af;
Ik richt mijn oogen op den staf,
Die nimmer wankelt in zijn handen,
En juich in Hem bij 't open graf.

4 Wees, goede Herder! wees geloofd!
Uw hand is nimmer moê des gevens;
Gij voedt mij met het brood des levens,
  En kroont en zegent mij het hoofd.
Gij doet mijn hart uw goedheid smaken
  In alle ding dat mij ontmoet;
  Mij volgt, mij achterhaalt het goed:
Gij weet mij, arme, rijk te maken;
  Uw liefde maakt het bittre zoet.

5 Hoe zal 't mij zijn als ik betreed
Het huis waar Gij mij plaats bereidde,
En uwe hand mij binnen leide
  Ten dage die uw wijsheid weet!
Och! dat mijn ziele stil verbeide
  Het heil, uw vrienden toegezeid,
  Vóór 's werelds grondslag was geleid,
Als elk der schapen uwer weide
  U volgen zal in eeuwigheid.

N. Beets.

79.

2 'k Heb Jezus lief! Hij heeft Gods recht voldaan;
Geen vloek der wet kan immermeer ons treffen,
Wij mogen 't hoofd vrijmoedig opwaarts heffen,
  Zijn Midlaarsdood bracht ons verzoening aan.

3 'k Heb Jezus lief! Hij reinigt mijn gemoed,
Door woord en Geest, van mijn onreine vlekken,
Die Hem tot smart, en mij tot schande strekken,
  Daar Hij zijn beeld in mij herleven doet.

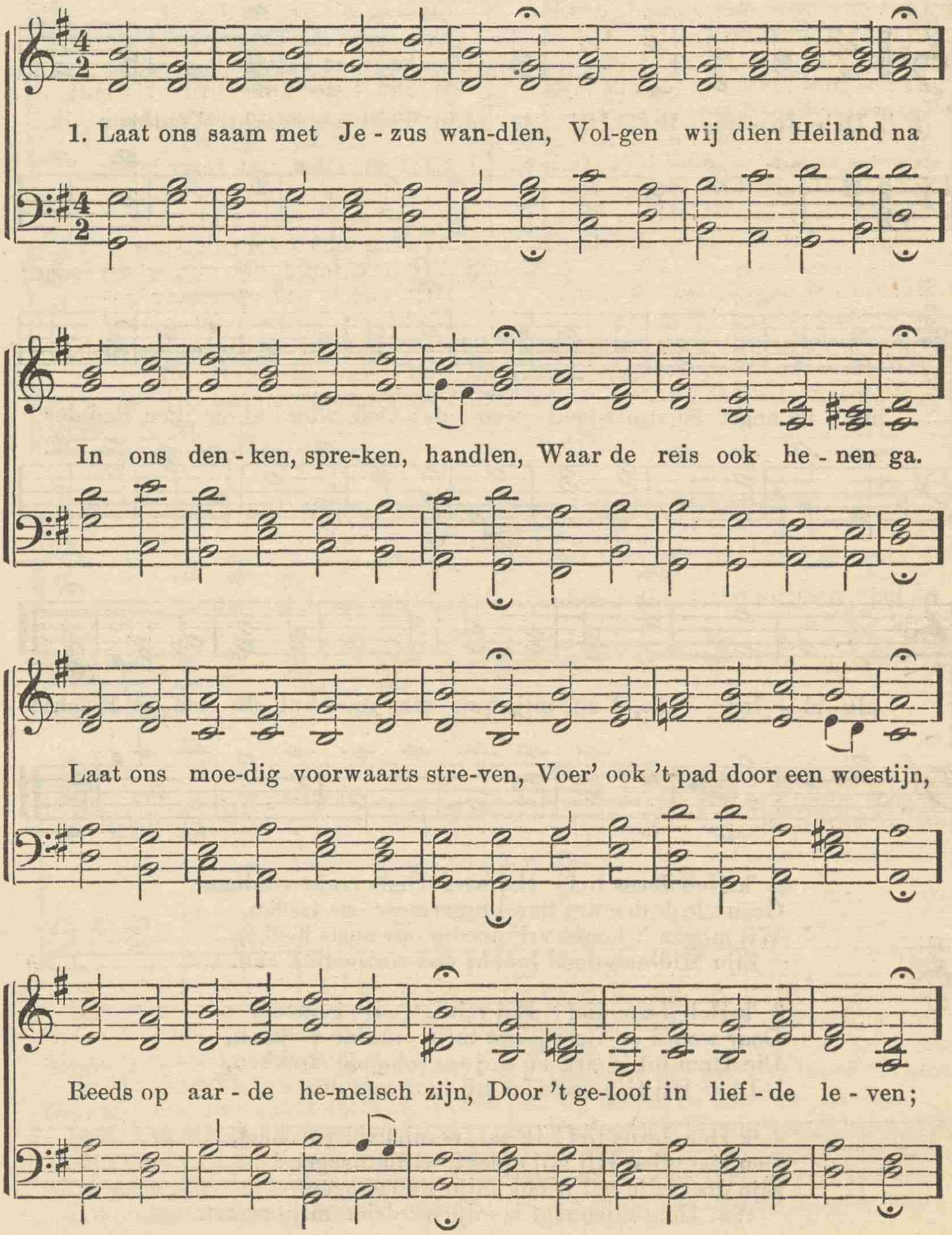
4 'k Heb Jezus lief! ik zal, vernieuwd van hart,
Den last, dien Hij mij oplegt, willig dragen:
Zijn doel, zijn wil is ook mijn welbehagen,
  Wat Hem mishaagt is mijn verdriet, mijn smart.
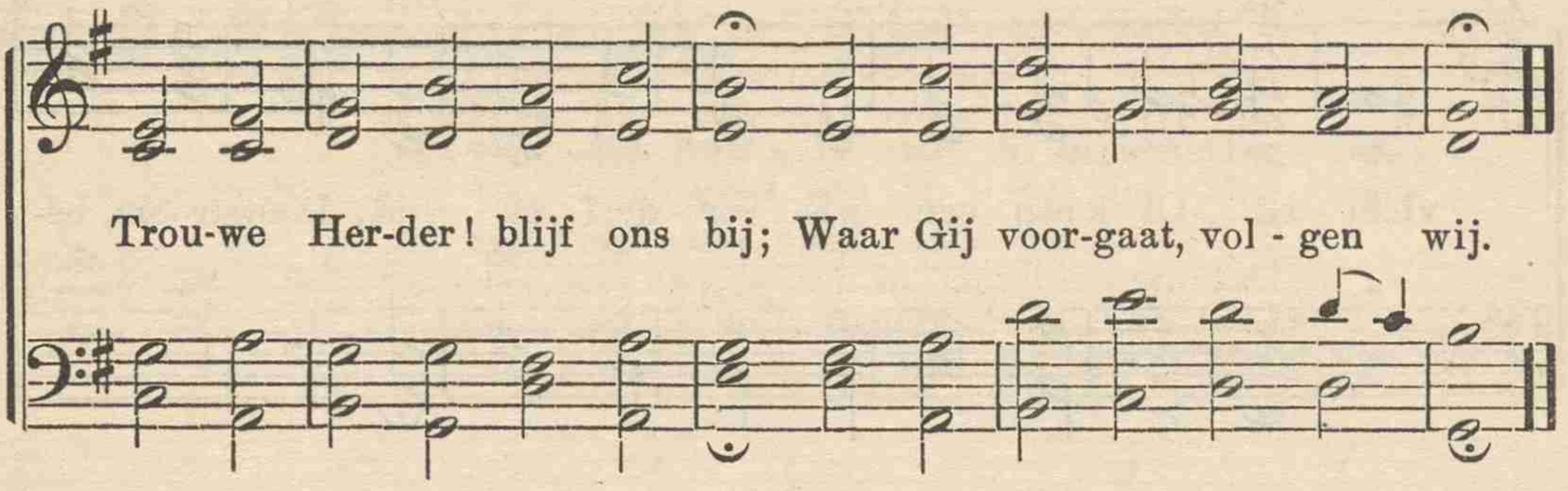
5 'k Heb Jezus lief! Hij zal mij door zijn raad
Geleiden tot den laatsten mijner dagen;
Dan wordt mijn ziel van alle zond' ontslagen,
Dan dank ik Hem voor al 't geleden kwaad.

6 Verlosten, juicht! hebt Jezus lief! dat wij,
Dat wij ons saam in dat gevoel vereenen;
Laat dankbaarheid aan zijne voeten weenen:
Wie, wie verdient die tranen zoo als Hij?

H. van Alphen.

80.
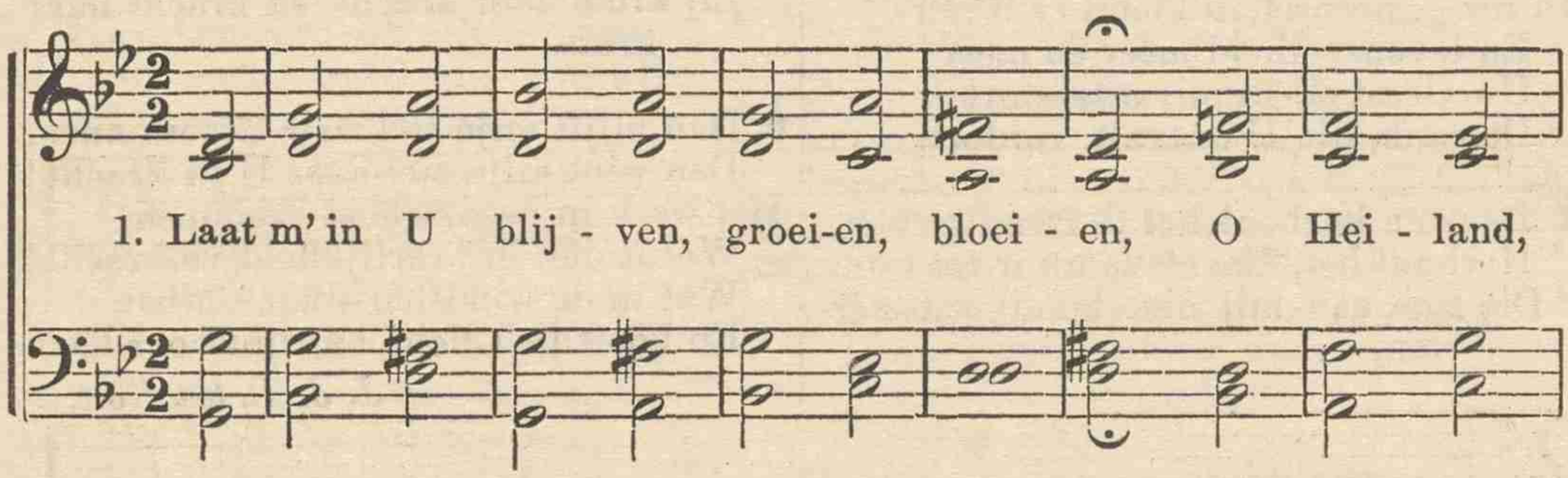

2 Laat ons saam met Jezus lijden,
In ons dulden Hem gelijk.
Uit het lijden kiemt verblijden,
Armoê hier maakt ginds ons rijk.
't Tranenzaad spelt heil en zegen,
Welk een smart ons hier ook beid';
Hoop schenkt troost bij lijdzaamheid;
't Zonlicht straalt weer na den regen;
Wie U volgt door smaad en hoon,
Volgt U, Heer! eens op den troon.
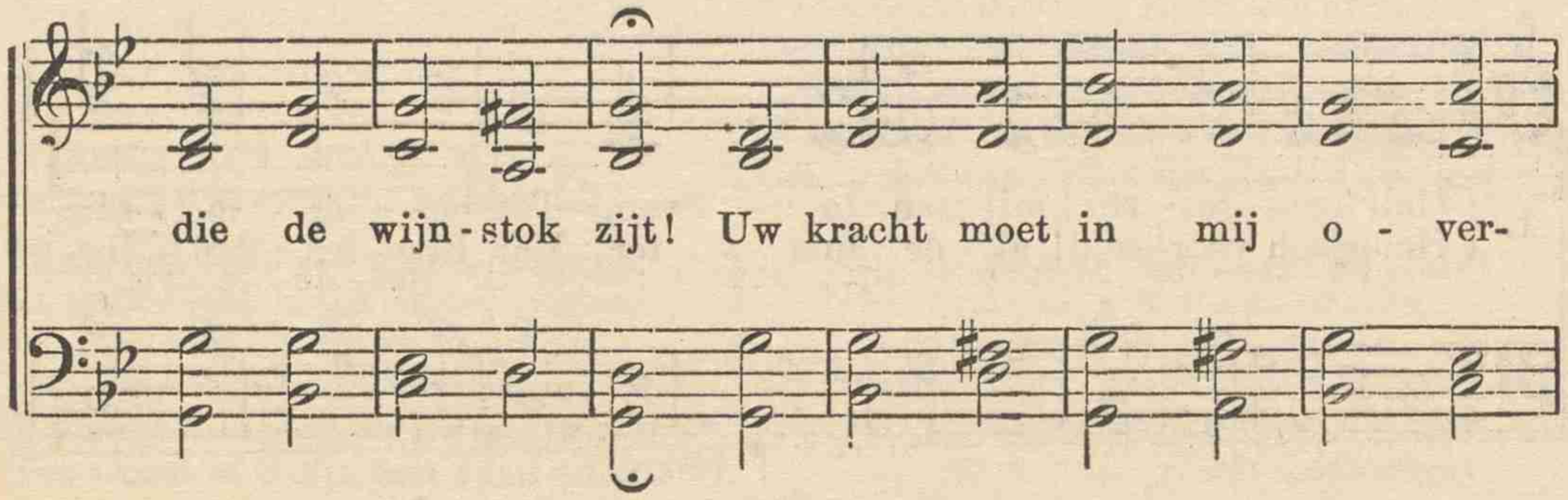
3 Laat ons saam met Jezus sterven,
In wiens dood ons leven is;
Die ons, zondaars, doet verwerven
Vrijspraak en behoudenis.
Dooden wij in ons het kwade,
Sterven wij der zonden af,
Dan voert ons de weg naar 't graf
Tot den troon van Gods genade:
Wie in 't sterfuur, Heer! U beidt,
Sterft niet meer in eeuwigheid.
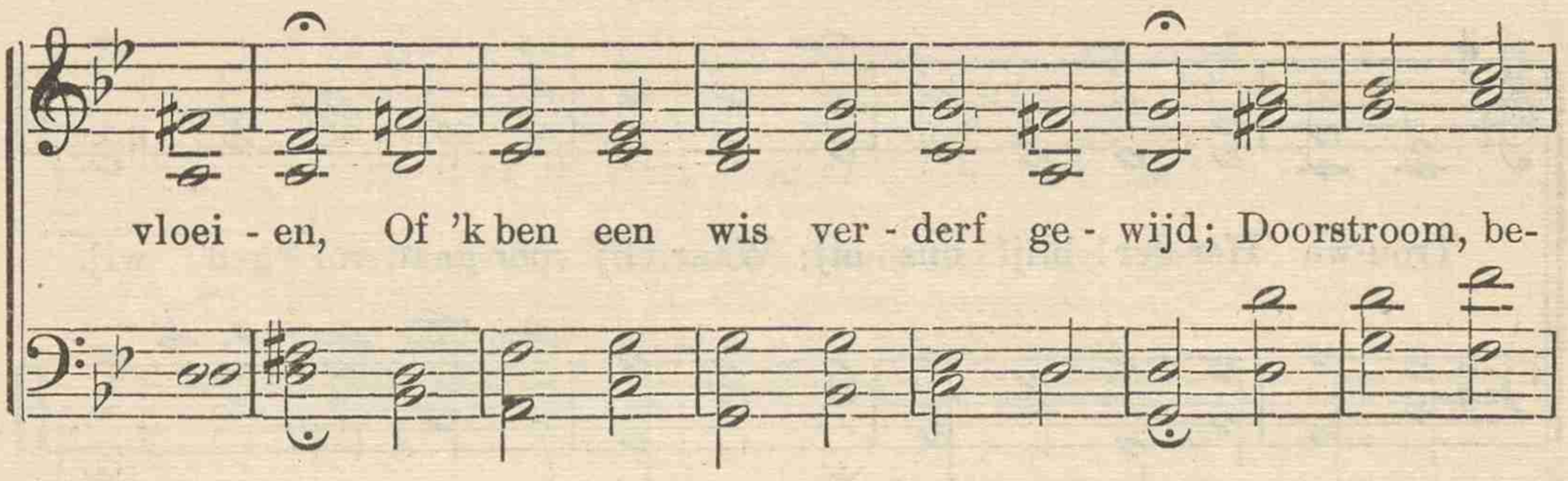
4 Laat ons saam met Jezus leven,
Dien het graf niet houden kon,
Die, tot Levensvorst verheven,
Al de macht des doods verwon.
Zijt G' ons Hoofd, dan zijn w' uw leden;
Dan, met U ook opgestaan,
Lacht ons 't nieuwe leven aan,
Heer! dat w' in uw dienst besteden;
Leef in ons, dan leven wij,
Overwinnaars zoo als Gij.
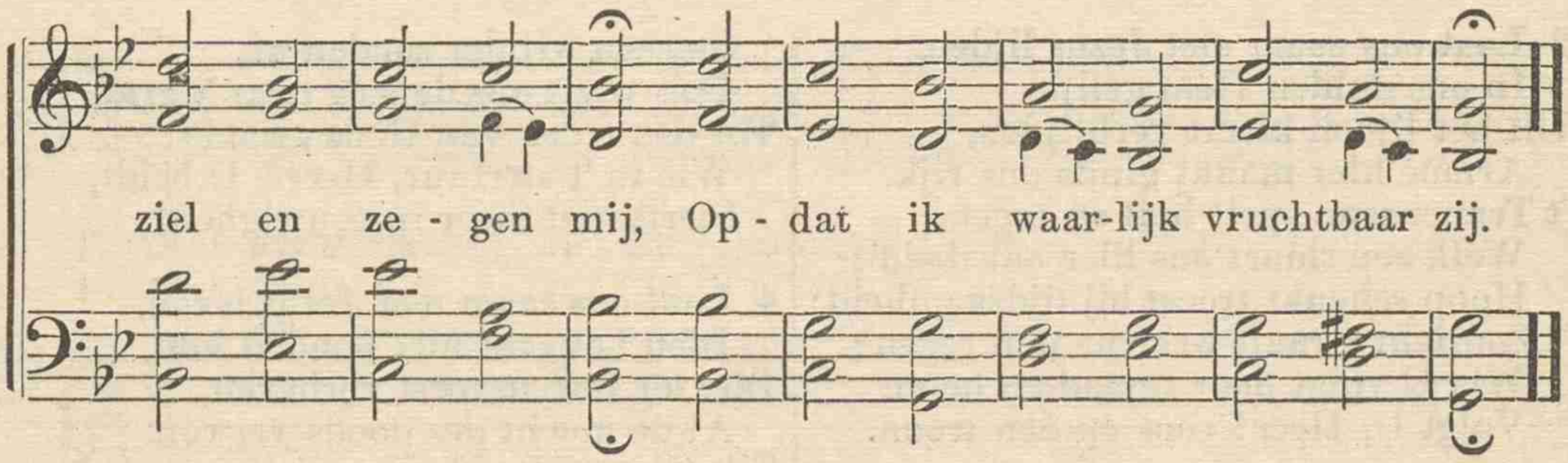
W. A. Dwars.

81.

2 Wat vruchten zal de landman plukken,
Die blaadren, maar geen bloesems ziet?
Leer mij de zelfzucht onderdrukken,
Die niet dan wilde loten schiet!
Des landmans wijsheid snijd' en snoei,
Opdat de druif te voller bloei.

3 Ik kan mij zelf geen wasdom geven:
Niets kan ik zonder U, o Heer!
In uw gemeenschap kiemt er leven
En levensvolheid meer en meer!
Uw Geest zij in mij uitgestort;
De rank, die U ontvalt, verdort.
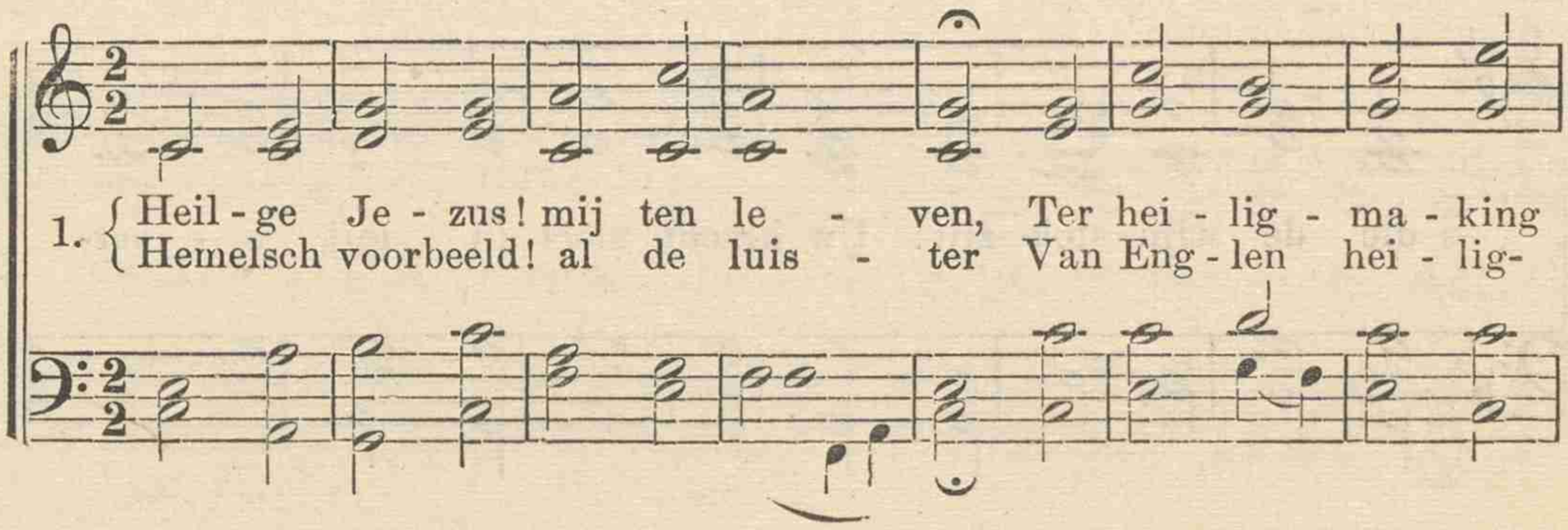
4 Daarom herhaal het duizendwerven,
Herhaal het, Heer! van uur tot uur:
"Die zich aan mij niet houdt zal sterven,
De doode ranken zijn voor 't vuur!"
Geef, dat ik nauwer m' aan U bind',
Hoe zwakker ik mij zelven vind.
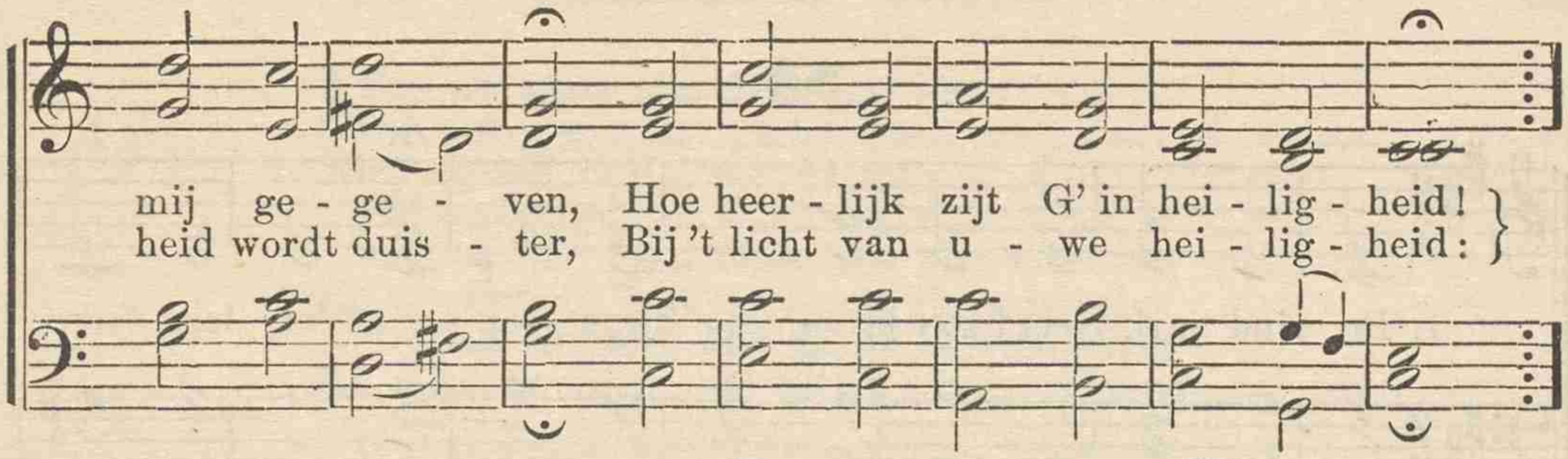
5 Neen, Heer! ik wil van U niet scheiden;
'k Blijf d' uw' altijd! blijf Gij de mijn'!
Uw liefde moet alom mij leiden,
Uw leven moet mijn leven zijn,
Uw licht moet schijnen in mijn huis:
Bij kruis naar kracht, en kracht naar kruis.
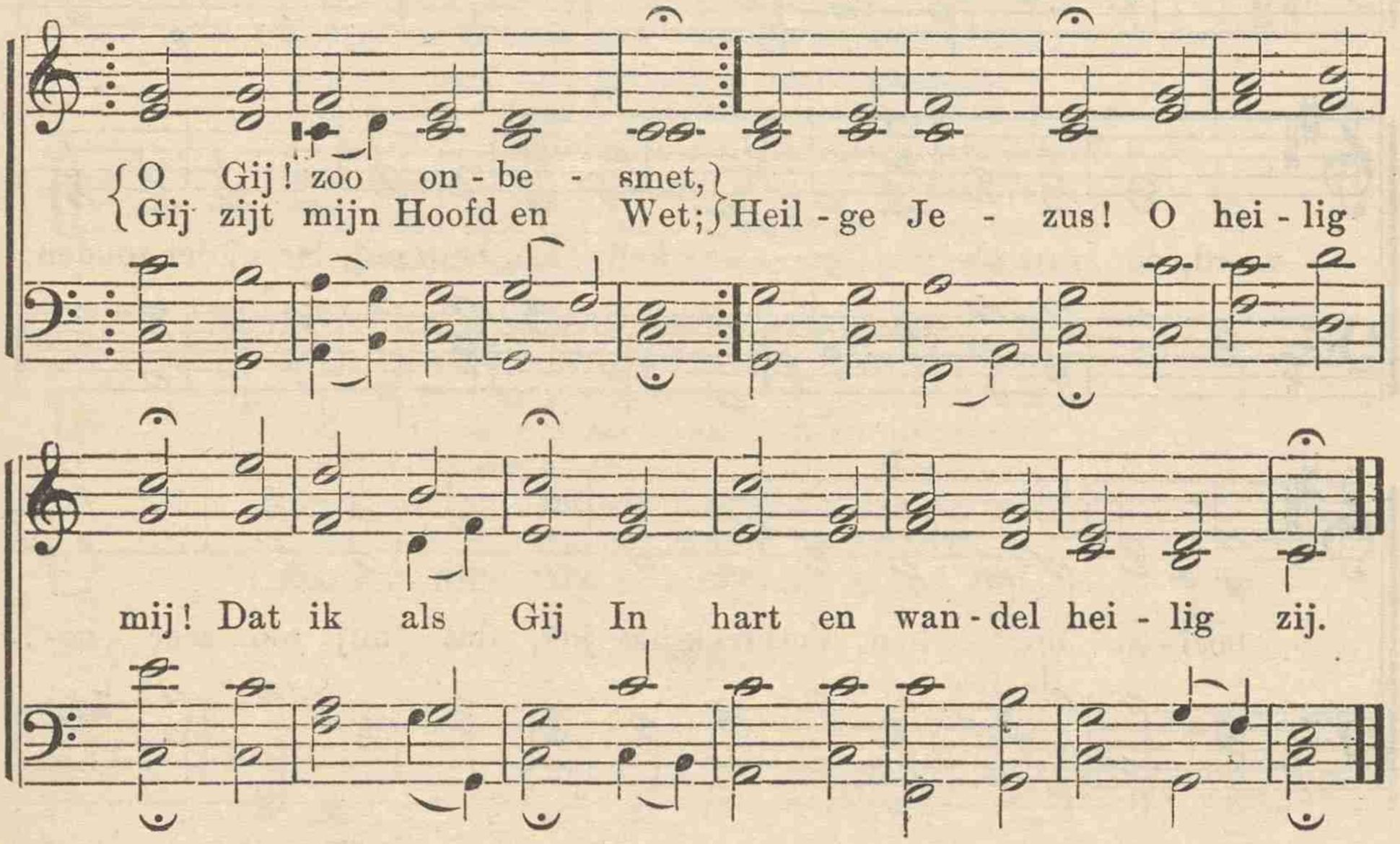
6 Dan blijft mijn ziel voor U gewonnen,
Dan wint mijn ziel door U in kracht!
Het werk in needrigheid begonnen,
Wordt dan in heerlijkheid volbracht!
Wat in de windslen sliep, ontbot,
En komt in 't licht, en rijpt voor God.

J. J. L. ten Kate.

82.

2 's Vaders wil was boven allen,
O Jezus! steeds uw welgevallen,
Gij zweegt voor Hem op alles stil;
Och! mocht, al mijn levensdagen,
Wat Hem behaagt ook mij behagen,
Mijn wil zich voegen naar zijn wil;
Dat ik met al mijn lust
In zijnen wil berust';
Hoor mijn zuchten,
O, heilig mij! Dat ik als Gij
In alles onderworpen zij.

3 Steeds arbeidzaam, vol van zorgen,
Waart G' altijd bezig, van den morgen
Tot aan den laten avondstond;
's Vaders wil was daags uw spijze,
't Gebed uw nachtrust, Hem ten prijze:
Och! dat G' ook mij nooit ledig vondt,
Maar werkzaam nacht en dag,
Waar ooit uw oog mij zag;
Leer mij waken,
O, heilig mij! Dat ik als Gij
Ook in mijn roeping wakker zij.

4 Welk een liefde, wat meedoogen,
Wat teederheid blonk in uw oogen,
Wat minzaamheid in uw gelaat;
Haters zelfs, zoo wel als vrinden,
Elk mocht U willig, vaardig vinden
Tot troost of hulp, met raad en daad:
Och! waar'die minzaamheid
Ook in mijn doen verspreid;
Dierbre Heiland!
O, heilig mij! Dat ik als Gij
In al mijn omgang minzaam zij.

5 Gij, o Jezus! Gij onschuldig,
Verdroegt het scherpste leed geduldig,
Gij scholdt niet weder, wie U schold;
D' eer uws Vaders aan te randen
Mocht uwen ijver doen ontbranden,
Gij zweegt wanneer 't uw eere gold;
Geen terging stoord' uw rust,
Vergeving was uw lust:
Lieve Jezus!
O, heilig mij! Dat ik als Gij
Zachtmoedig, gaarn vergevend zij.

6 Ootmoed deed U, Heer der heeren!
Den lof van menschen licht ontbeeren,
Uws Vaders eere zocht Gij maar;
Waar men aardschen roem of voordeel
Ooit voorkeur gaf, uw wikkend oordeel
Bestuurde juist den evenaar:
Gij die geen hoogheid zocht,
Hoe groot G' ook wezen mocht,
Gij d' ootmoed zelf!
O, heilig mij! Dat ik als Gij
Voor God en mensch ootmoedig zij.

J. van Lodenstein.

83.

1. Ik vind mij, Heer! zoo broos, zoo zwak van aard, Ver - leid, ver-
voerd, en van uw weg ge - we - ken: Och, help mij, Heer! der zonden
boei - en bre - ken, Verbreek het juk, dat mij zoo zeer be-.
zwaart. Och, breng mij weer te - recht door uw ge - na, Die is't be-
gin, de voortgang en het en - de Van't pad des heils; al waar ik
el - ders ga, Ver-zink ik, ach! nog die - per in el - len - de.
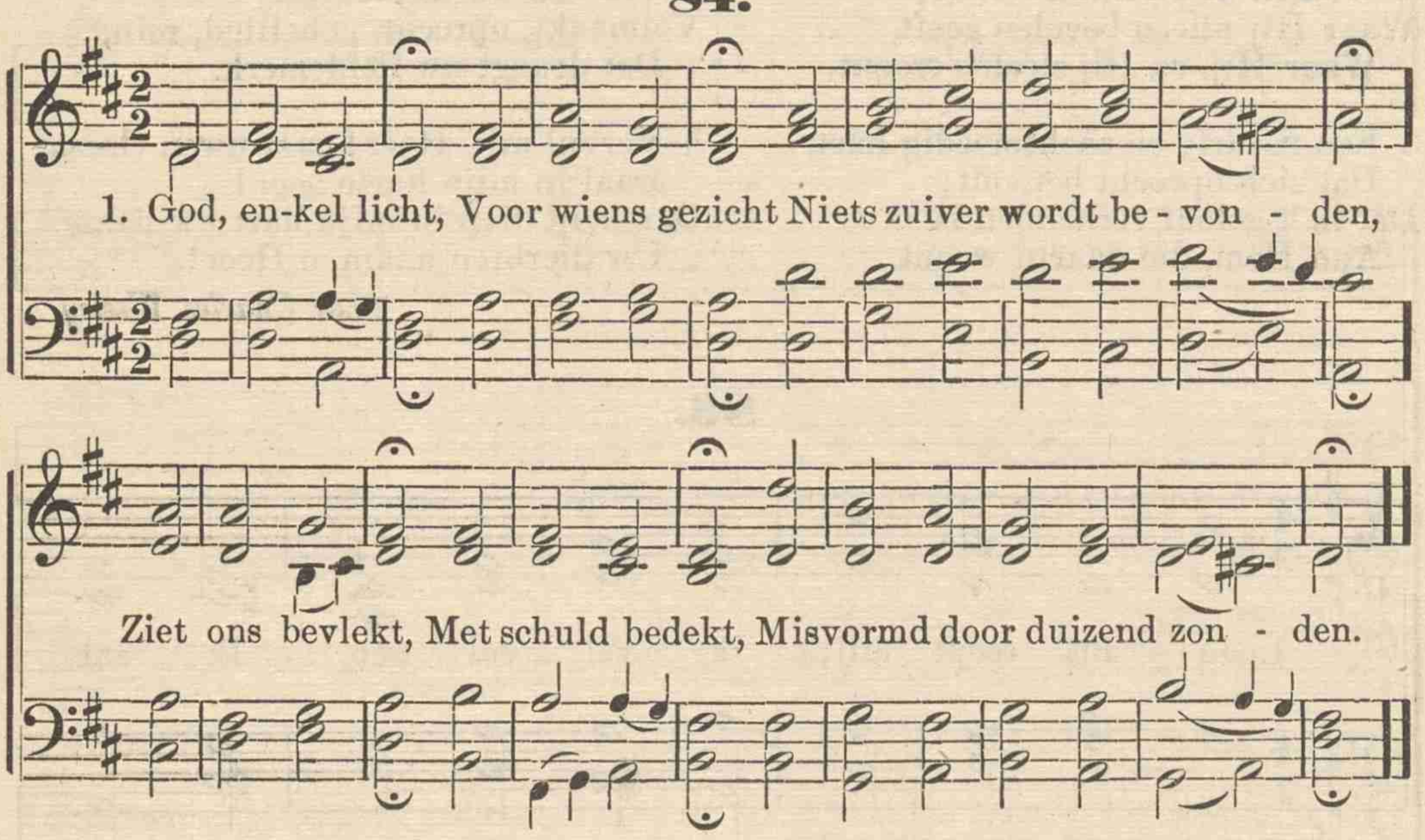
2 Zoo uw gena niet voor mij henen gaat,
Geen aanvang maakt, niet wekt, niet meê wil werken,
Niet bij mij blijft, wie zal mijn arm dan sterken?
Helaas, mijn God! dan weet ik troost noch raad.
Schenkt Gij geen licht, zoo kan mijn oog niet zien,
En zie ik niet, wat goeds zal ik bedrijven?
Verlaat Gij mij, dan zal ik moeten vliên,
En moet ik vliên, hoe zal ik bij U blijven?

3 Uw goedheid werk' het willen en het doen,
Zoo werk ik ook met vreezen en met beven;
Gij zelf hebt mij uw eigen Zoon gegeven,
Gedenk, o God! aan Hem en aan zijn zoen;
Gaaft Gij Hem niet om onzentwil ten dood?
Wat hebben wij dan niet van U te wachten?
Ik weet dat Gij geen smeekeling verstoot:
't Gebroken hart zult Gij toch niet verachten.

4 Dat uw gena met zachte kracht mijn hart,
Mijn ziel, mijn zin beweeg en buig ten goede,
In heil en ramp beschaduw' door uw hoede:
Zoo sta ik pal in blijdschap en in smart.
Gij hebt uw hulp mij dikwijls aangeboôn,
Gij zondt mij die zoo menigmaal van boven,
Verleen mij die nu weder in uw Zoon,
Zoo zal mijn hart, zoo zal mijn mond U loven.

Gerard Brandt.

84.

2 Der sterren pracht Is bij Hem nacht,
Hoe hel zij schittren mogen:
En wij belaân Met euveldaân,
Wat zijn wij in zijn oogen?

3 Heer! waar dan heen? Tot U alleen,
Gij zult ons niet verstooten:
Uw eigen Zoon Heeft tot uw troon
Den weg ons weer ontsloten.
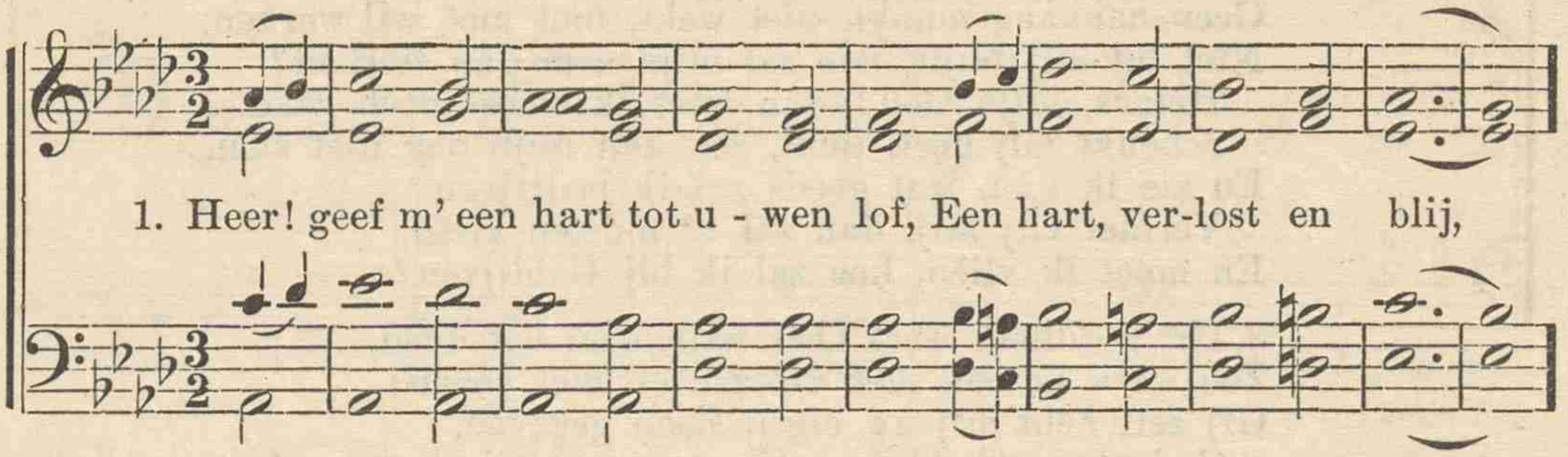
4 Ja, Amen! ja, Op Golgotha
Stierf Hij voor onze zonden;
En door zijn bloed Wordt ons gemoed
Gereinigd van de zonden.
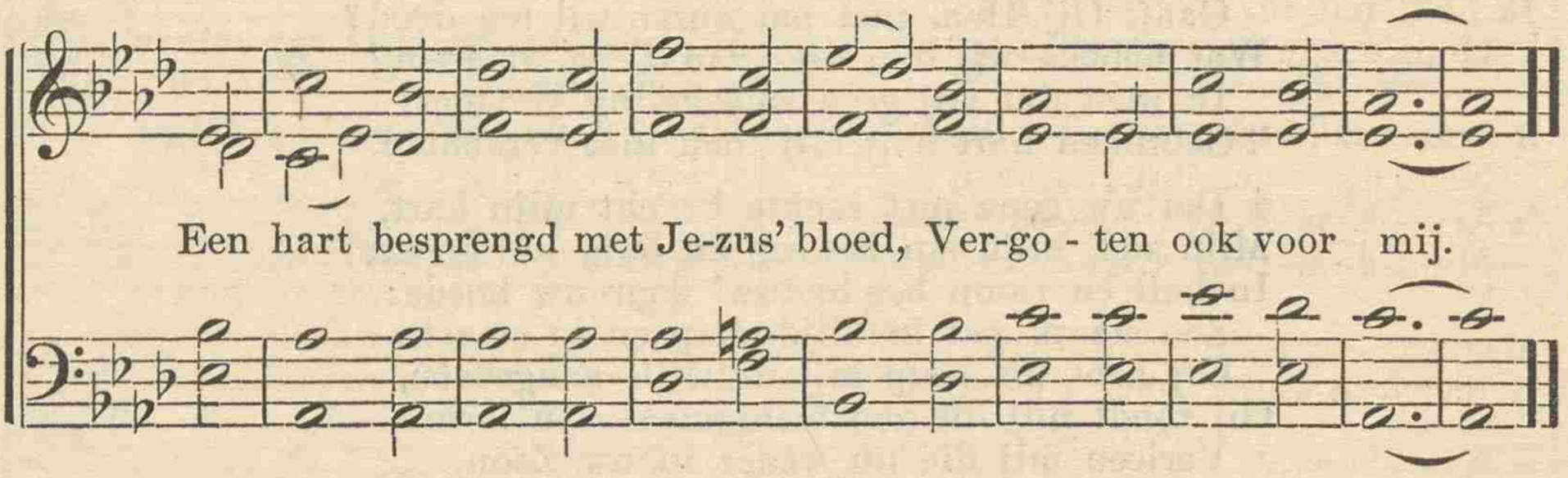
5 Maar, ach, wat smart! Dit dwaalziek hart
Doet ons gedurig vreezen.
O God! G' aanschouwt, Hoe 't ons be-
Steeds weer bevlekt te wezen. [rouwt

6 Wil, U ter eer, Steeds meer en meer
't Geloof in ons versterken!
Dan zullen wij, Gereed en blij,
Uit liefde 't goede werken.

Naar *C. F. D. Schubart.*

85.

2 Een teeder, onderworpen hart,
Waarin de Heiland woont;
Waar Hij alleen bevelen geeft,
Waar Hij, en Hij slechts troont.
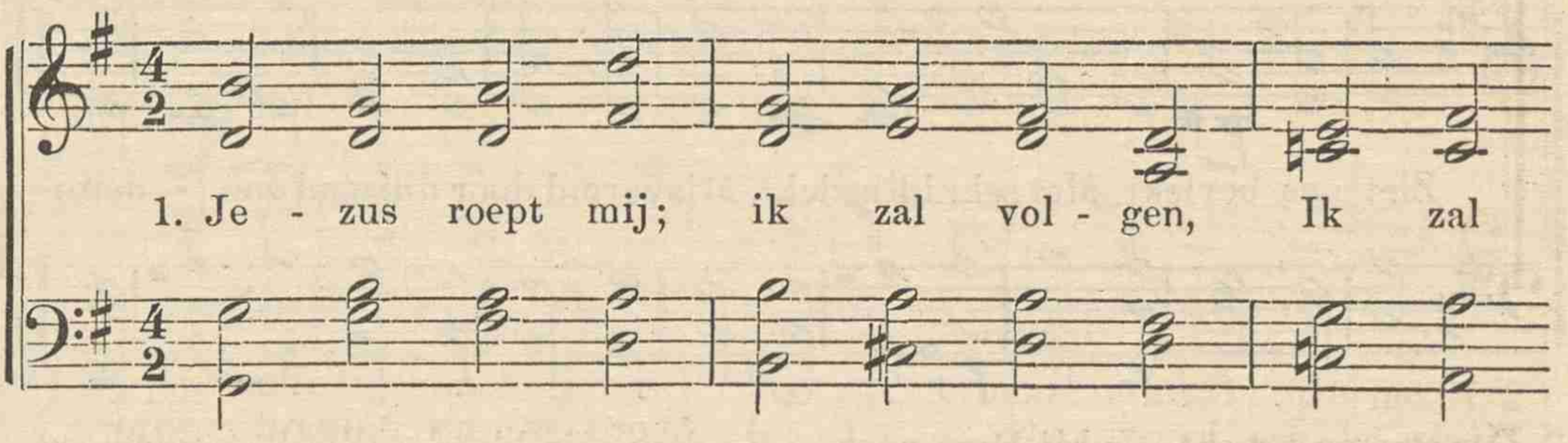
3 Een needrig en zachtmoedig hart,
Dat zich oprecht betoont;
Dat in 't geloof verbonden is
Aan Hem, die daarin woont.
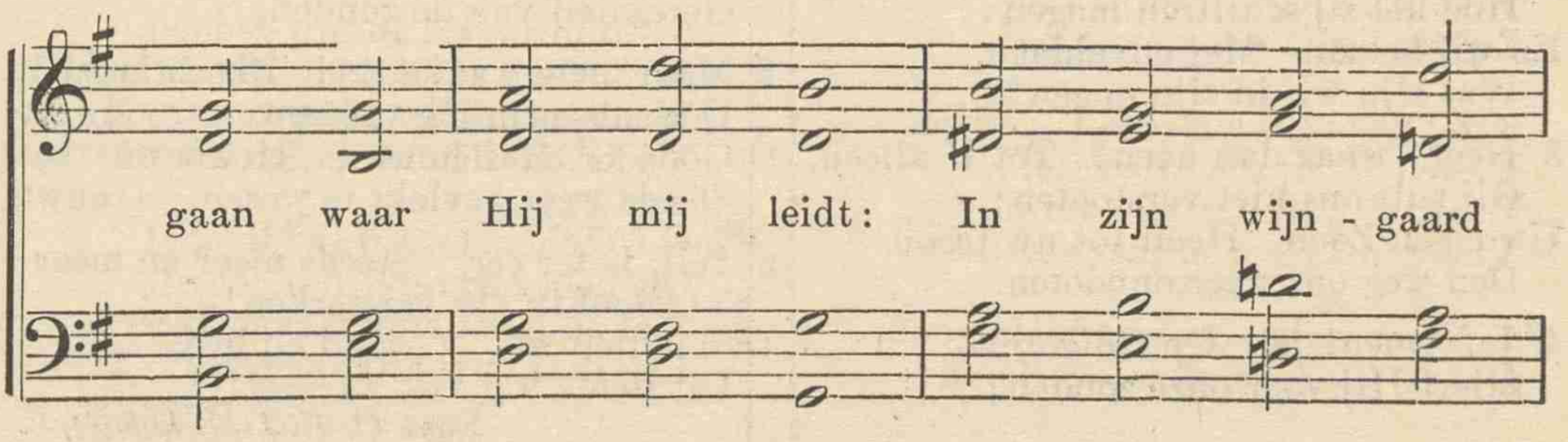
4 Een hart, in alles gansch vernieuwd,
Vol van uw liefdewerk;
Volmaakt, oprecht, geheiligd, rein,
Dat draagt uw liefdemerk.
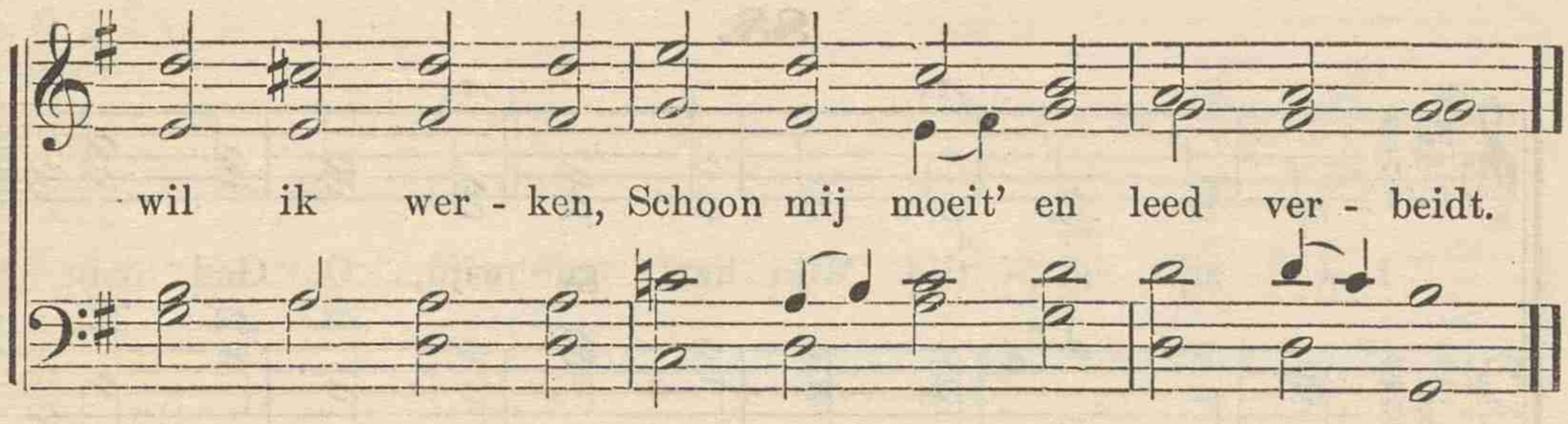
5 Vervul mij, Heer! met uwen Geest;
Daal in mijn harte neer!
O, schrijf diep in mijn hart uw naam,
Uw dierbren naam, o Heer!

Naar *Charles Wesley.*

86.

2 Vrienden mogen mij verlaten,
Smaadheid zij mijn deel en smart:
Ik heb Hem tot Heer gekozen,
Hem alleen behoort mijn hart.
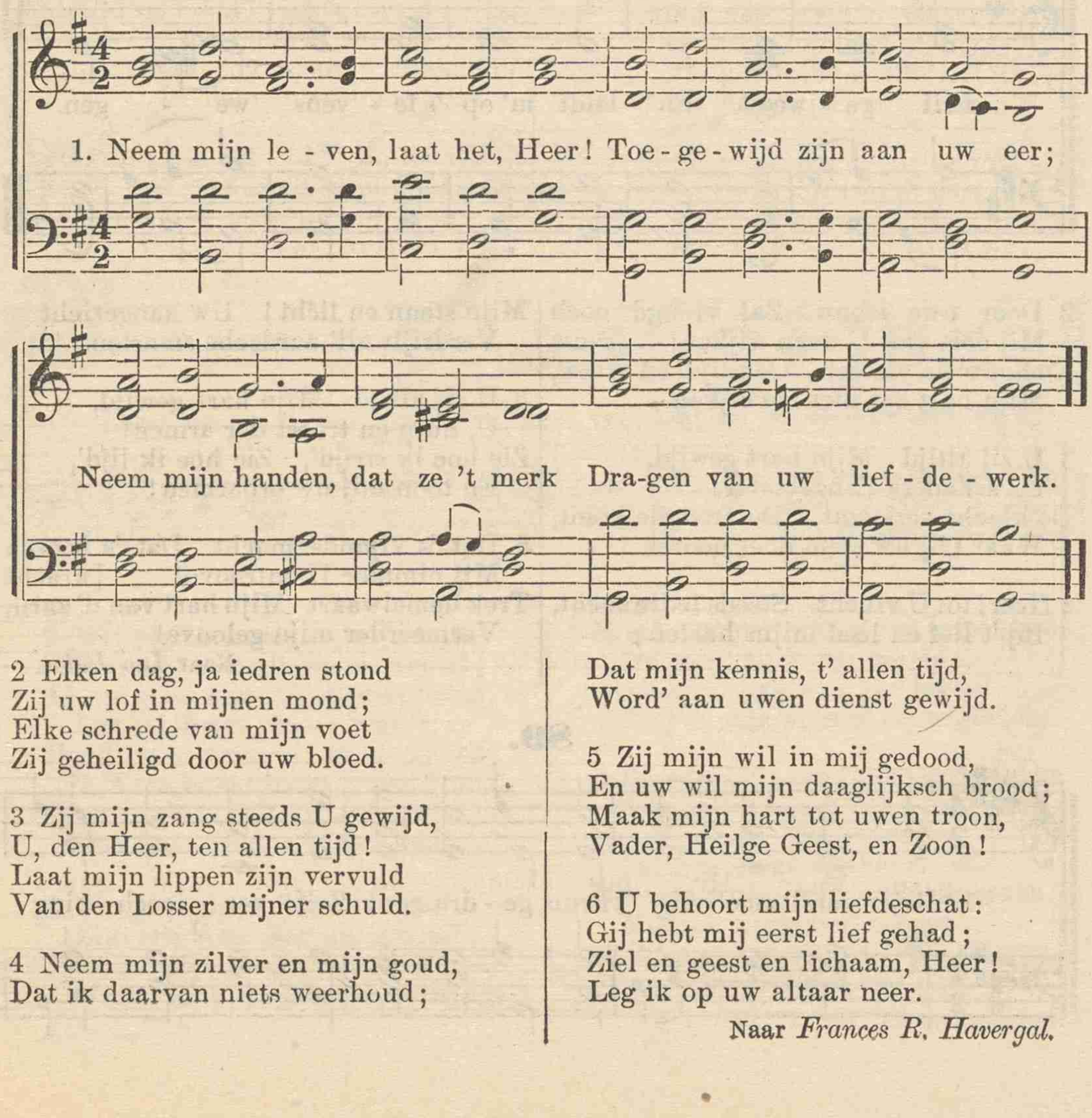
3 Jezus roept mij; ik zal volgen
Naar dat leven dat Hij biedt:
't Arme hart zoekt troost en vrede,
Maar de wereld schenkt ze niet.

4 O wat onrust, o wat lijden
Baart de wereld voor 't gemoed!
Maar met Jezus,—welk verblijden!
Jezus is het hoogste goed.

5 Jezus roept mij; ik zal volgen.
Vrienden! magen! komt met mij:
Haast u, Jezus maakt u zalig;
Haast u, Jezus maakt u vrij.

6 O bekent de groote gave;
't Is voor allen, 't is om niet.
Komt, en laat u opwaarts voeren
Boven wat gij hoort of ziet.

87.

2 Elken dag, ja iedren stond
Zij uw lof in mijnen mond;
Elke schrede van mijn voet
Zij geheiligd door uw bloed.

3 Zij mijn zang steeds U gewijd,
U, den Heer, ten allen tijd!
Laat mijn lippen zijn vervuld
Van den Losser mijner schuld.

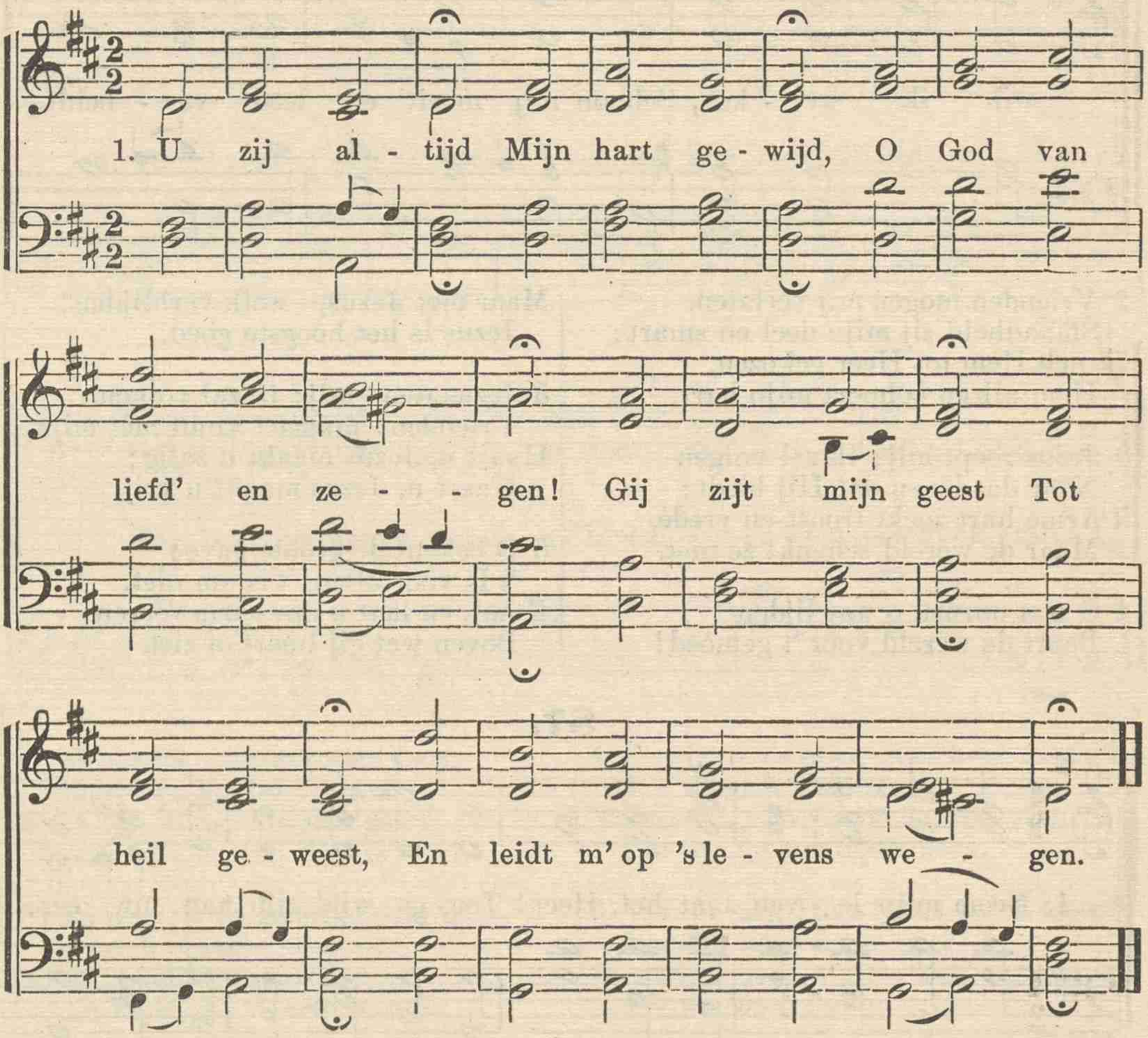
4 Neem mijn zilver en mijn goud,
Dat ik daarvan niets weerhoud;
Dat mijn kennis, t' allen tijd,
Word' aan uwen dienst gewijd.

5 Zij mijn wil in mij gedood,
En uw wil mijn daaglijksch brood;
Maak mijn hart tot uwen troon,
Vader, Heilge Geest, en Zoon!

6 U behoort mijn liefdeschat:
Gij hebt mij eerst lief gehad;
Ziel en geest en lichaam, Heer!
Leg ik op uw altaar neer.

Naar *Frances R. Havergal.*

88.

2 Door uwe trouw Zal vreugd noch
Mij ooit van U doen wijken; [rouw
En hoe mijn vleesch Ook lijd' en vreez',
Mijn hart zal niet bezwijken.

3 U zij altijd Mijn hart gewijd,
U, 's Vaders Eengeboren!
De klacht verstomt, De vreugde komt,
Waar Gij uw stem doet hooren.
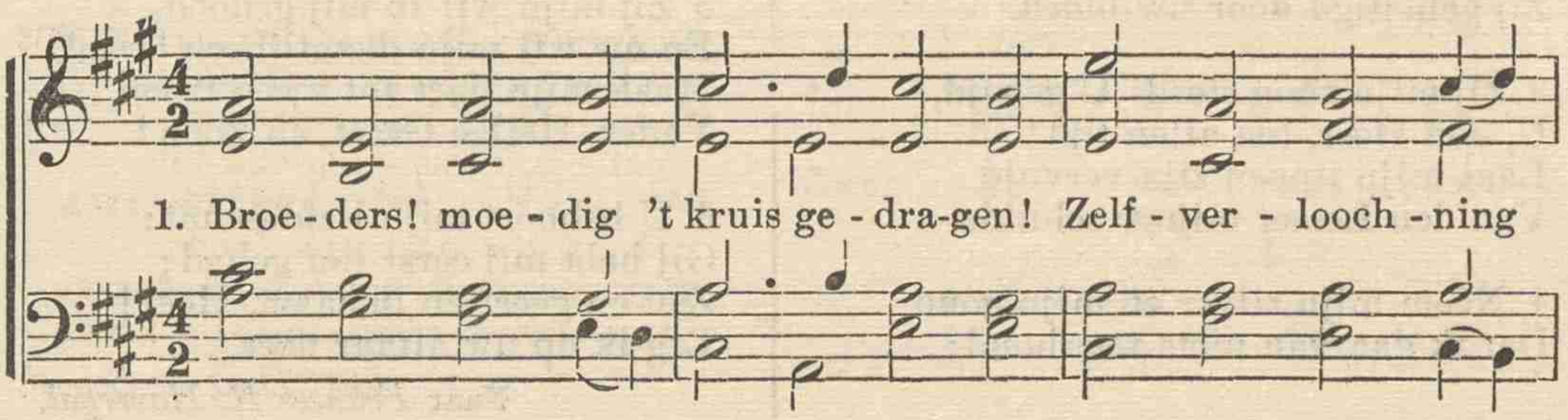
4 Heer! tot U vlucht Steeds iedre zucht,
Bij 't lief en leed mijns harten;
Mijn steun en licht! Uw aangezicht
Verdrijft all' aardsche smarten.
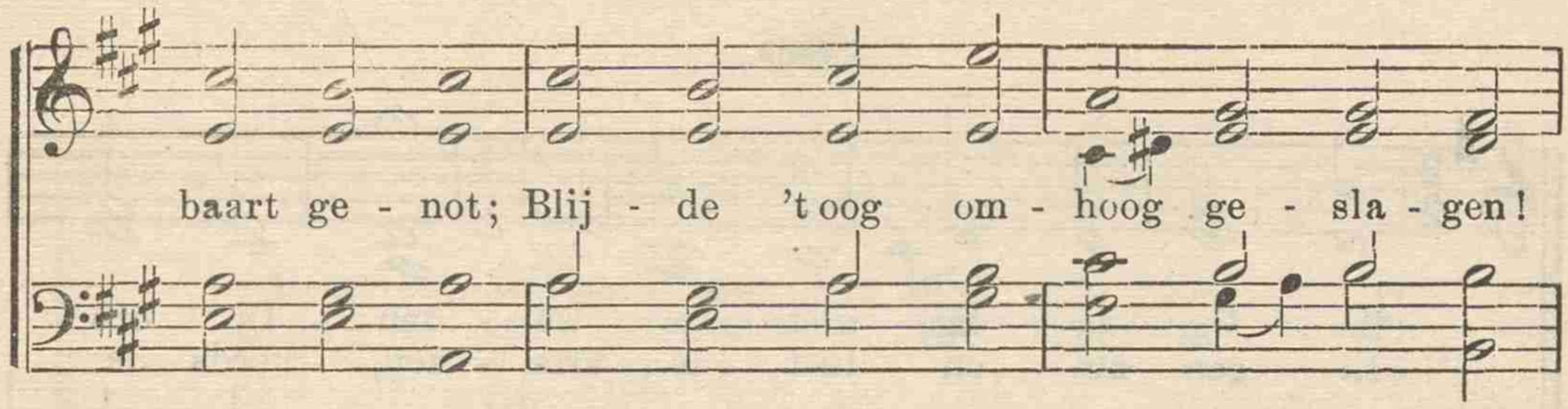
5 U zij altijd Mijn hart gewijd,
U, hulp en troost der armen!
Zie hoe ik strijd', Zie hoe ik lijd',
En toon mij uw erbarmen!
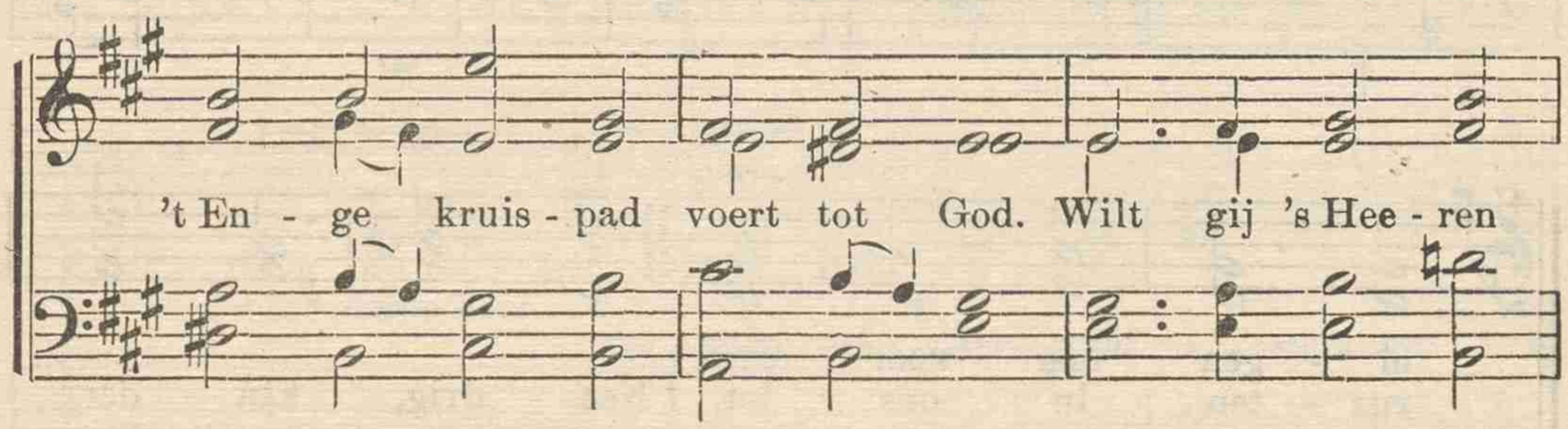
6 Dat 's vijands macht Dat 's boozen
Mij nimmer U ontroove! [kracht
Trek hemelwaart Mijn hart van d' aard,
Vermeerder mijn geloove!
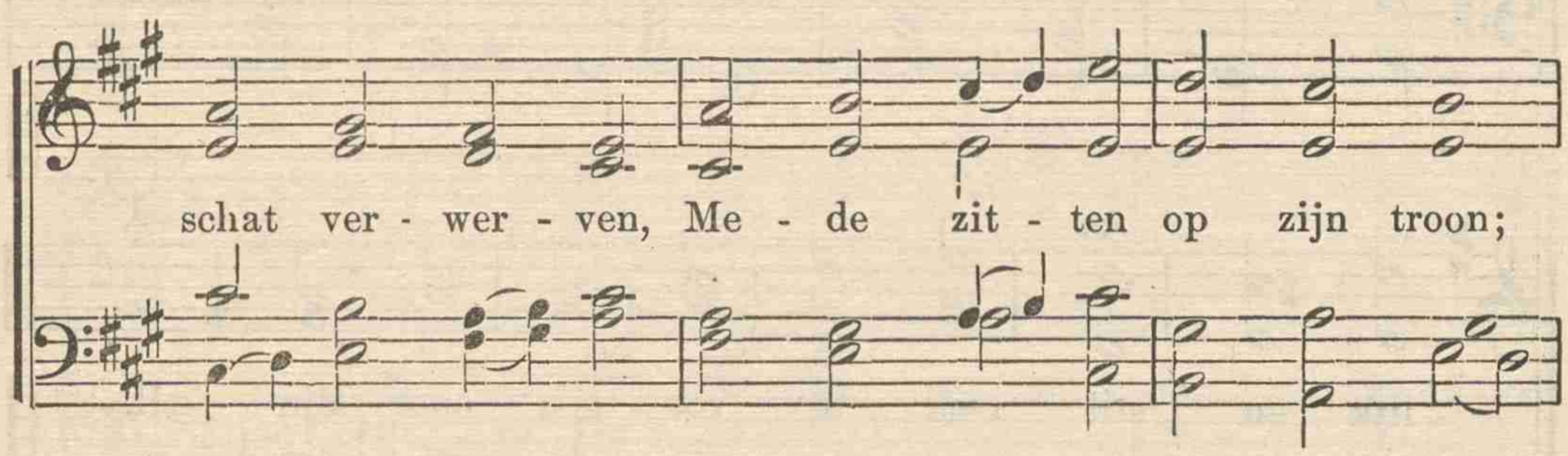
Naar *Leo Judae.*
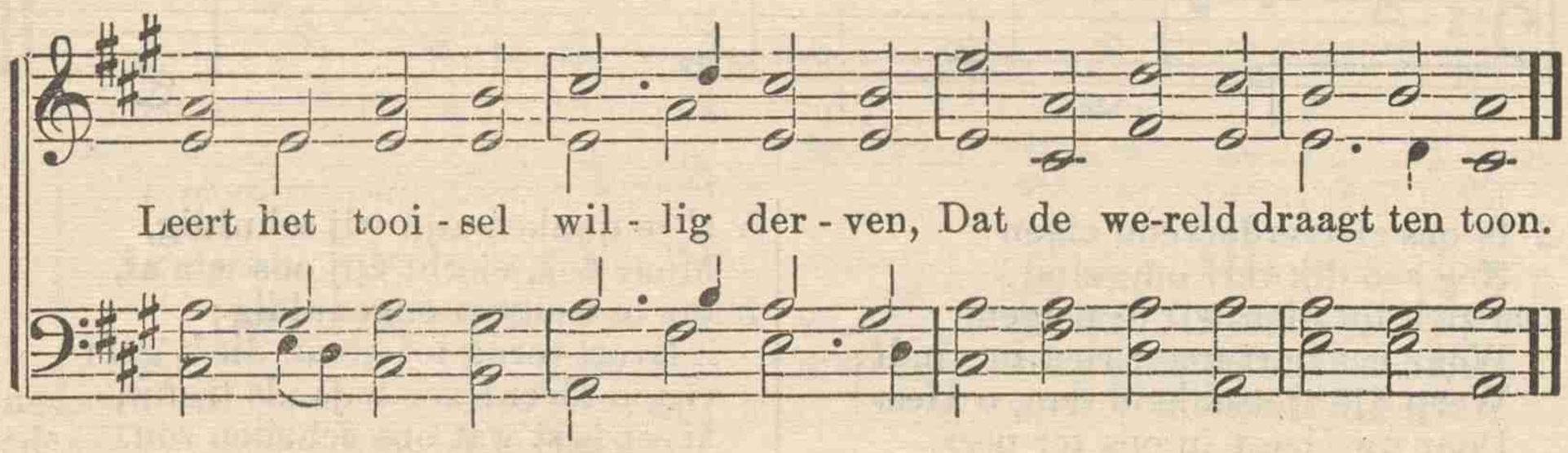
89.
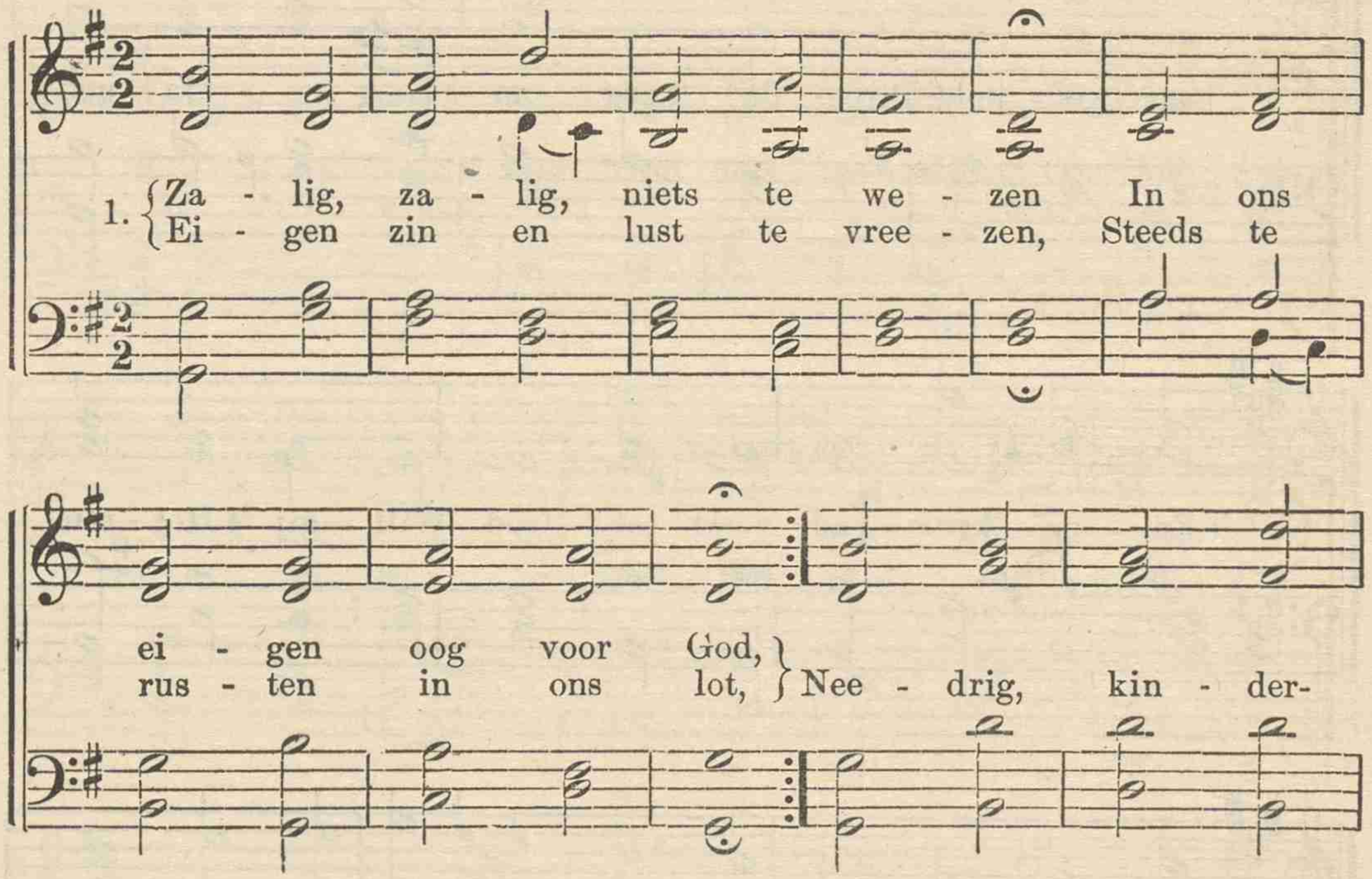

2 Wij verloochnen, ja, wij haten,
Wereld! wat gij meest vereert;
Al uw goed kan 't hart niet baten,
Dat bij Jezus plaats begeert:
Doodlijk gift schuilt in uw gaven;
't Ware brood biedt Jezus' kruis;
Wreed begoochelt gij uw slaven,
Ons spijst God uit eigen huis.

3 Bange zuchten, bittre tranen
Zijn ons beter dan uw vreugd;
Eens zal uwe blijdschap tanen,—
Nooit de troost, die ons verheugt.
Houd dan vrij wat g' ons kunt geven;
Hooger heil is ons bereid:
Arm en vrij zij hier ons leven,
Vrij en rijk voor d' eeuwigheid.

4 Broeders! 't oog omhoog geslagen;
't Enge kruispad voert tot God.
Moedig Jezus' last gedragen!
Zalig is 't ons wachtend lot.
Die ons kruis geeft, doet ons erven
Met zijn eengeboren Zoon;
Reikt met vaderhand, bij 't sterven,
Ons zijn eerkleed, ons zijn kroon.

Uit "Huis en School."

90.

2 Is ons zielverdervend eigen
Nog zoo dikwerf ongezind
Om zich tot dien wil te neigen,
Waar het hart maar rust in vindt;
Werp die trotschheid dan, o Heer!
Door uw Geest in ons ter neer.

3 Wat wij hebben, of vermogen,
Wat ons lief is, wat ons lust,
Al 't begeeren onzer oogen,
Ons genoegen, onze rust,
Wat men denke, spreke, doe,
Alles hoort den hemel toe.

4 Niets met al, niets zijn wij waardig;
Eischt gij dan uw giften weer,
Nimmer is dit onrechtvaardig,
Alle ding behoort zijn Heer:
Leendet Gij ons eenig goed,
't Was uit goedheids overvloed.

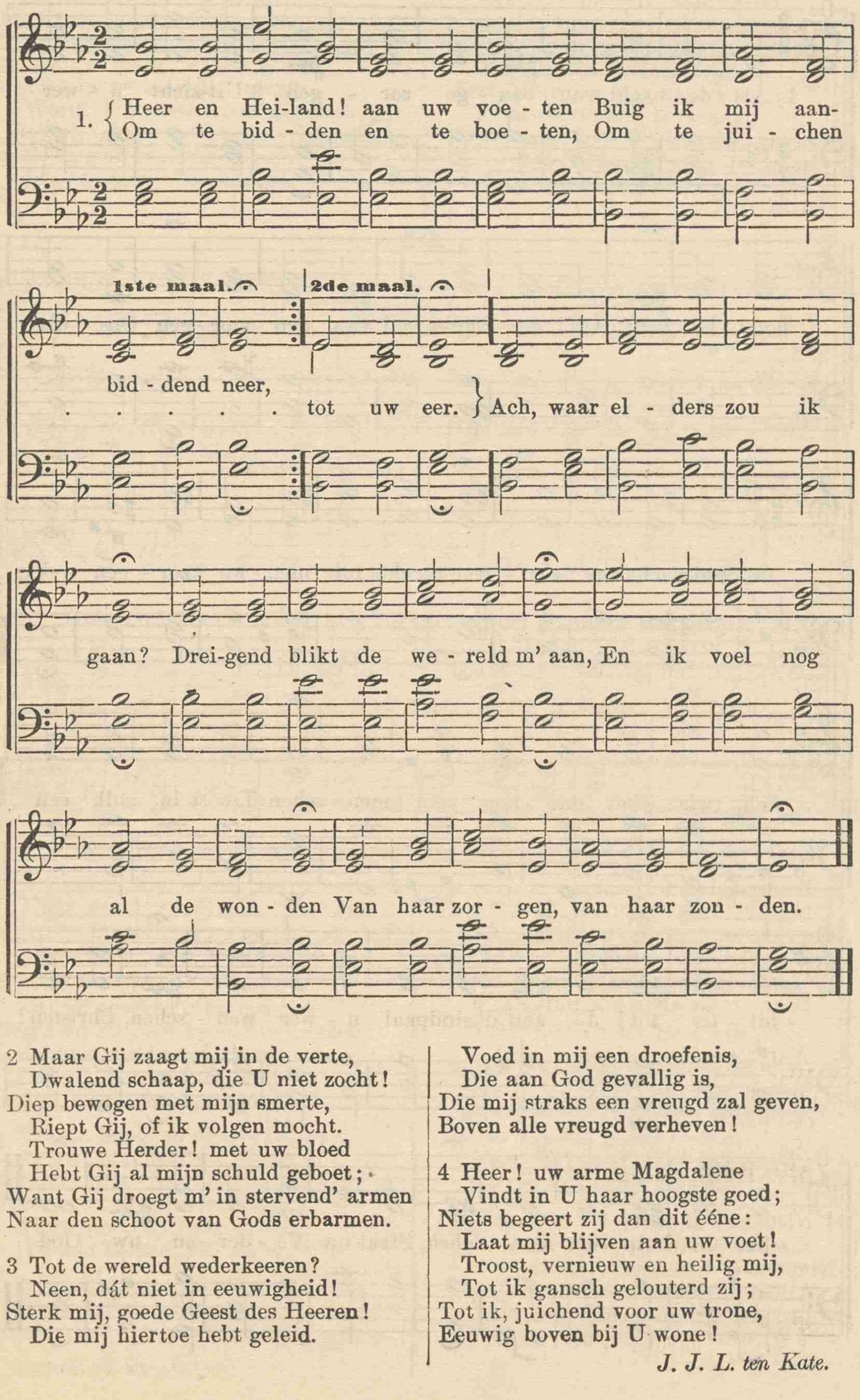
5 U te danken zijn wij schuldig,
Maar ook, eischt Gij ons iets af,
Niets te weigren ongeduldig;
't Keert terug tot Hem, die 't gaf:
Gij, o Heer! zoo wijs als trouw,
Weet best wat ons schaden zou.

6 Vragen wij, wat goed of kwaad is,
Voor 't geloof is alles goed;
Al wat d' uitvoer van uw raad is,
Vader! dat is alles goed:
Altijd goed en wijsheid is 't,
Wat de wijsheid-zelf beslist.

7 Mag uw naam maar eer ontvangen,
't Ga ons slecht, of 't ga ons goed;
Dat alleen is ons verlangen,
Trouwe Vader! wat Gij doet:
Eer is 't ons, hoe laag het schijn',
Zalig, niets voor U te zijn.

Naar *J. van Lodenstein.*

91.

2 Maar Gij zaagt mij in de verte,
Dwalend schaap, die U niet zocht!
Diep bewogen met mijn smerte,
Riept Gij, of ik volgen mocht.
Trouwe Herder! met uw bloed
Hebt Gij al mijn schuld geboet;
Want Gij droegt m' in stervend' armen
Naar den schoot van Gods erbarmen.

3 Tot de wereld wederkeeren?
Neen, dát niet in eeuwigheid!
Sterk mij, goede Geest des Heeren!
Die mij hiertoe hebt geleid.
Voed in mij een droefenis,
Die aan God gevallig is,
Die mij straks een vreugd zal geven,
Boven alle vreugd verheven!

4 Heer! uw arme Magdalene
Vindt in U haar hoogste goed;
Niets begeert zij dan dit ééne:
Laat mij blijven aan uw voet!
Troost, vernieuw en heilig mij,
Tot ik gansch gelouterd zij;
Tot ik, juichend voor uw trone,
Eeuwig boven bij U wone!

J. J. L. ten Kate.

92.

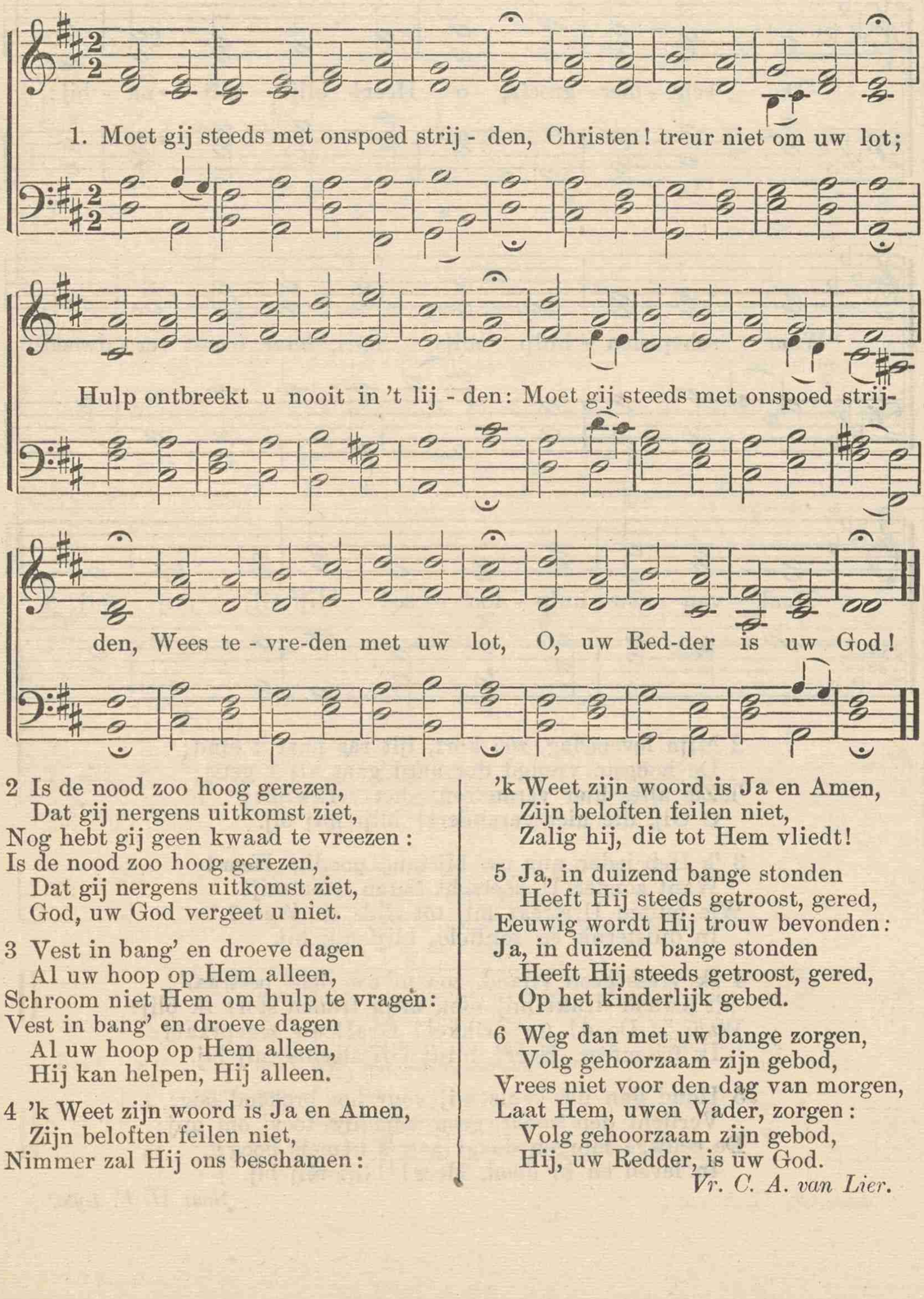
1. Als de nacht van ban - ge zor - gen 't Uit-zicht u - wer
hoop be - dekt, Als de licht-straal van den mor - gen Ons, uit
de - zen nacht van zor - gen, Slechts tot nieu - we zor - gen wekt:
Ach, wie geeft dan nog voor men - schen Troost in zulk een
bit - ter lot? Ja, aan d' eindpaal u - wer wen - schen, Christen!
staat er hulp voor men - schen, Staat uw Va - der en uw God.

2 O! wat hoop aan u in 't leven,
In dit veege jammerdal,
Op uw moeilijk pad gegeven
Tot een leidstar door dit leven,
Als 't u donker vallen zal!
Jezus! in uw machtig' armen
Wordt de zoetste troost gesmaakt;
Als zich niemand scheen t' erbarmen,
Hebben uwe machtig' armen
IJzren ketens losgemaakt.

3 Hoop op Hem! uit al de zorgen,
Die deez' droevig' aarde geeft,
Rijst het licht eens van dien morgen,
Dat men, na een nacht van zorgen,
Eeuwig zonder zorgen leeft.
Sterveling! de weg door 't leven,
Door dit donkre tranendal,
Doe u niet voor d' uitkomst beven;
Kies dien Leidsman naar dat leven,
Waar men nooit meer zorgen zal.

J. P. Klein.

93.

2 Is de nood zoo hoog gerezen,
Dat gij nergens uitkomst ziet,
Nog hebt gij geen kwaad te vreezen:
Is de nood zoo hoog gerezen,
Dat gij nergens uitkomst ziet,
God, uw God vergeet u niet.

3 Vest in bang' en droeve dagen
Al uw hoop op Hem alleen,
Schroom niet Hem om hulp te vragen:
Vest in bang' en droeve dagen
Al uw hoop op Hem alleen,
Hij kan helpen, Hij alleen.
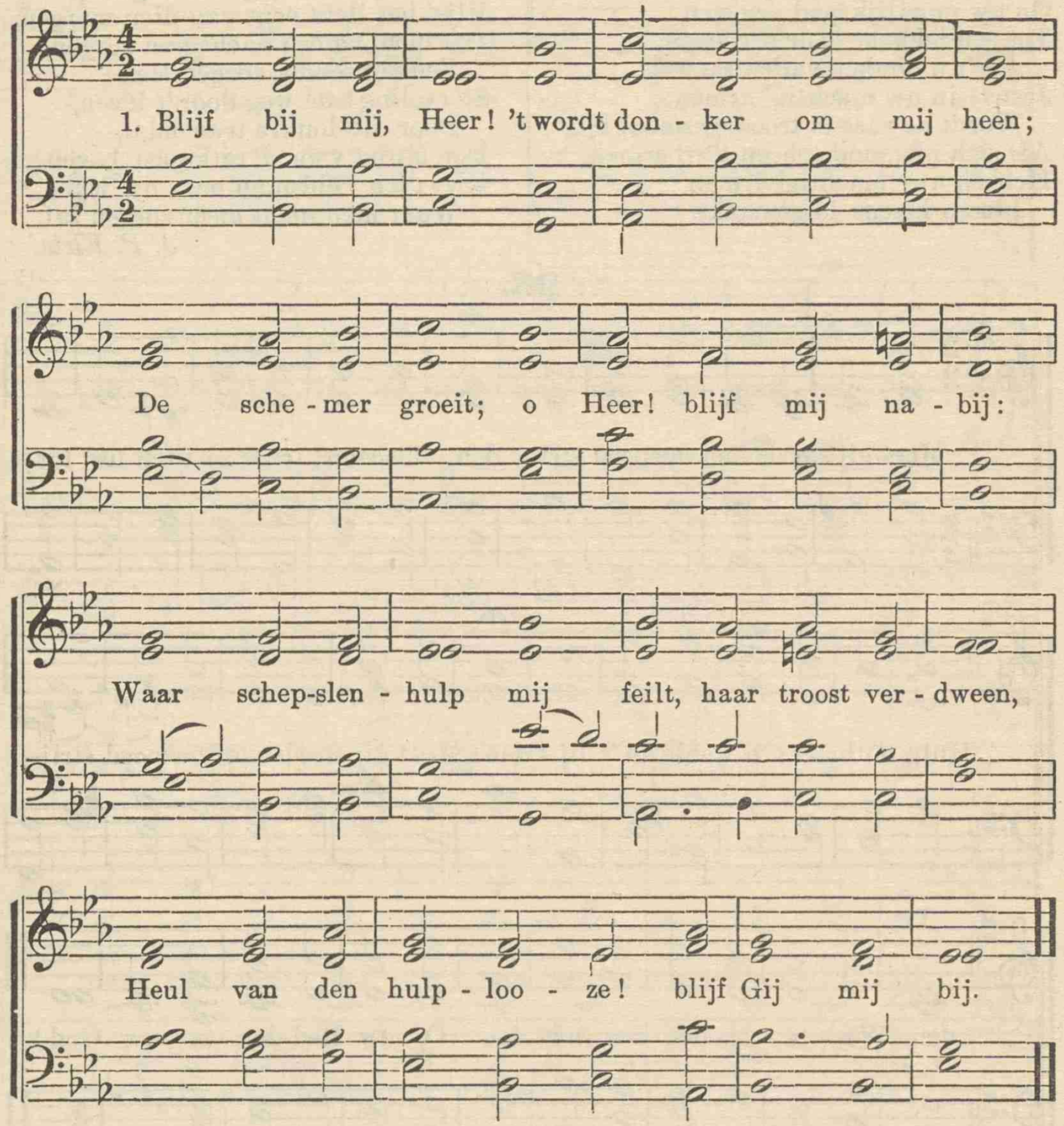
4 'k Weet zijn woord is Ja en Amen,
Zijn beloften feilen niet,
Nimmer zal Hij ons beschamen:
'k Weet zijn woord is Ja en Amen,
Zijn beloften feilen niet,
Zalig hij, die tot Hem vliedt!

5 Ja, in duizend bange stonden
Heeft Hij steeds getroost, gered,
Eeuwig wordt Hij trouw bevonden:
Ja, in duizend bange stonden
Heeft Hij steeds getroost, gered,
Op het kinderlijk gebed.

6 Weg dan met uw bange zorgen,
Volg gehoorzaam zijn gebod,
Vrees niet voor den dag van morgen,
Laat Hem, uwen Vader, zorgen:
Volg gehoorzaam zijn gebod,
Hij, uw Redder, is uw God.

Vr. C. A. van Lier.

94.

2 Mijn levensdag, zóó kort, ijlt ras naar 't eind;
De hoogste vreugd der aard gaat als 't getij:
'k Zie alles hier verandren,—het verkwijnt;
O Gij, die niet verandert! blijf mij bij.
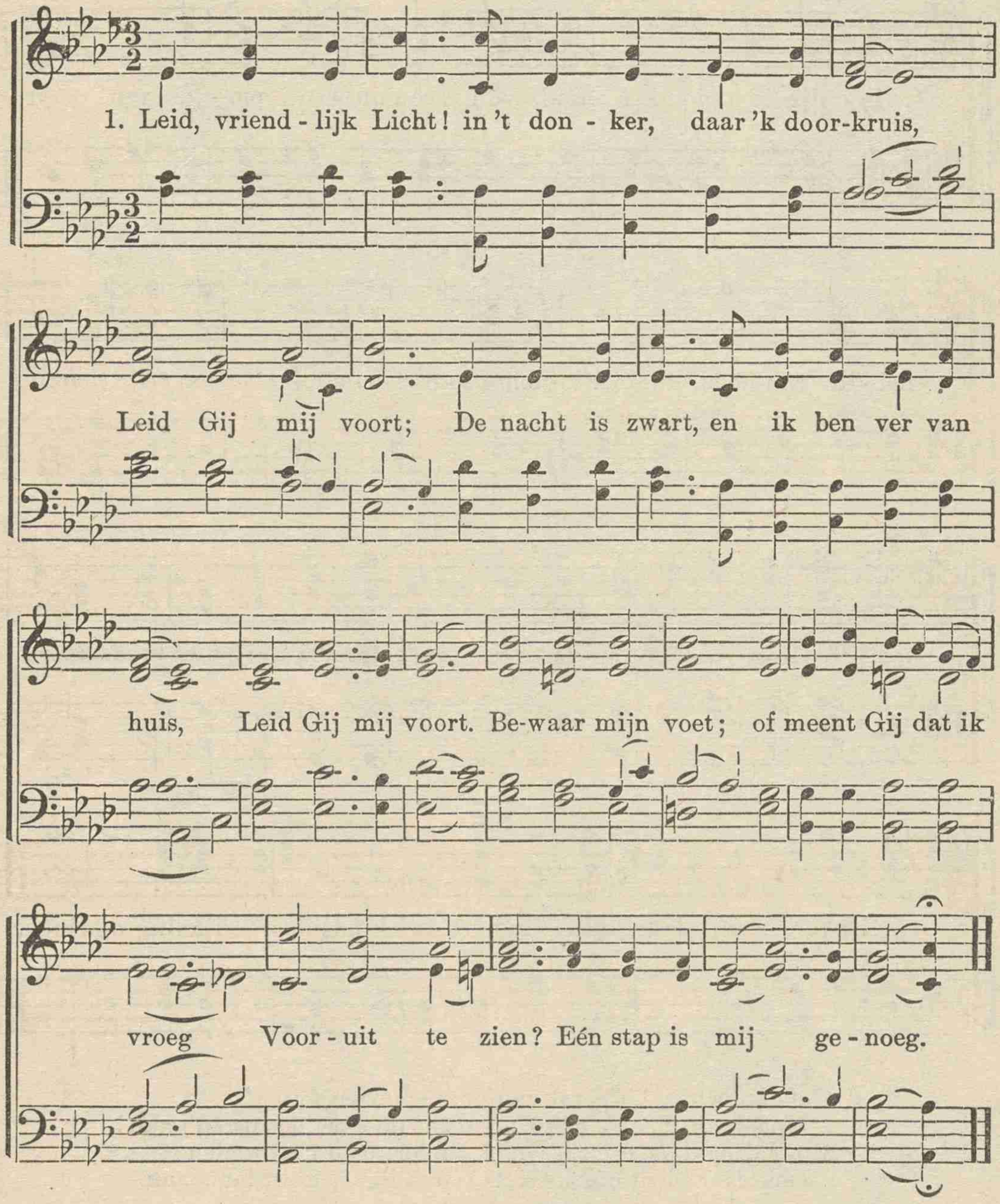
3 'k Heb ieder uur uw bijstand noodig, Heer!
Want zonder U heerscht Satan over mij:
Wie buiten U strekt mij tot Gids en Weer?
In duisternis en zonlicht, blijf mij bij.

4 Ik vrees geen vijand, zoo m' uw licht bestraal';
't Kwaad drukt mij niet, mijn tranen stort ik blij:
Waar 's, Dood! uw prikkel? Graf! uw zegepraal?
Ik triomfeer, Heer! blijft Gij slechts mij bij.

5 Houd dan uw kruis mij voor het brekend oog;
Verlicht den nacht, geen schaduw toev' om mij;
De eeuwge morgen daagt aan 's hemels boog:
In leven en in dood, Heer! blijf mij bij.

Naar *H. F. Lyte.*

95.
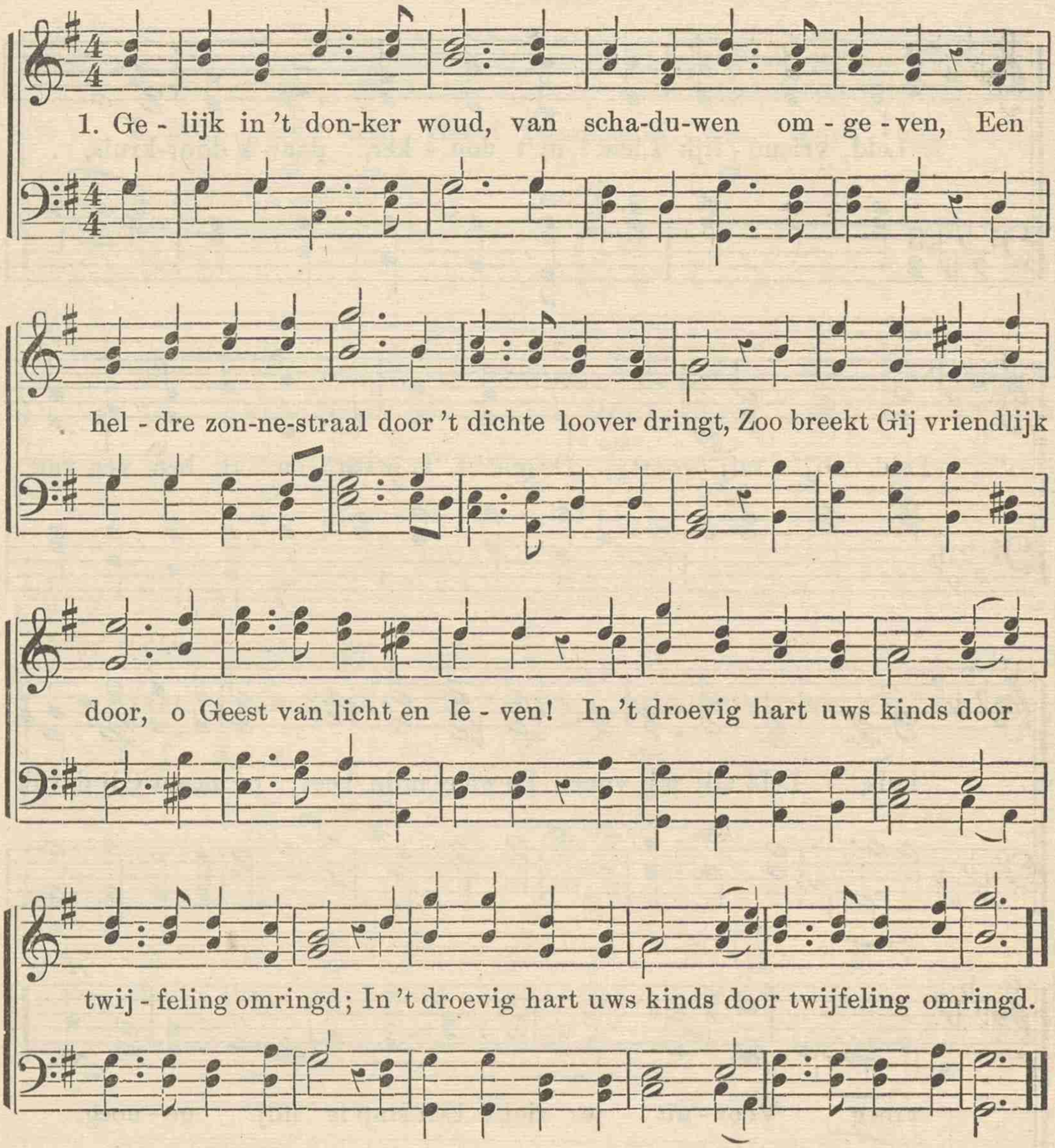

2 Niet altijd was ik zoo, noch bad ik U:
"Leid Gij mij voort;"
Liefst koos en zag 'k mijn eigen pad; maar nu—
Leid Gij mij voort;
Liefst was m' een dag van praal; 'k was, schoon bevreesd,
Vol eigenwaan. Vergeet wat is geweest.

3 Zoo lang bleek mij uw macht, dat zij nog steeds
Mij voorwaarts leidt,
Door moer en heid', langs rots en vloed, tot waar
Geen nacht meer beidt;
En met den morgen glimt der Englen gloor
Van hen die 'k lang bemind', een wijl verloor.

Naar *J. H. Newman.*

96.

2 Helaas! wie zal 't getal van onze smarten tellen?
Hoe vaak moet 's pelgrims tocht door wildernissen gaan!
Maar dáár zelfs, o mijn God! ontspringen uwe wellen;
Ook dáár biedt ons uw rots een veilge schuilplaats aan.

3 Vrees, Christen! op uw reis, vrees voor geen onweersvlagen,
Vrees voor den zonnegloed des heeten middags niet;
Maar zie tot Jezus op, die, na nog weinig dagen,
U in het Vaderhuis de zoetste ruste biedt.

4 Neen, onder welke smart uw bange ziel ook lijde,
Nooit zijt g', o kind van God! op't donker pad alleen;
Onzichtbaar voor uw oog, staat Jezus aan uw zijde;
Zijn trouwe herdershand bewaakt uw wankle schreên.

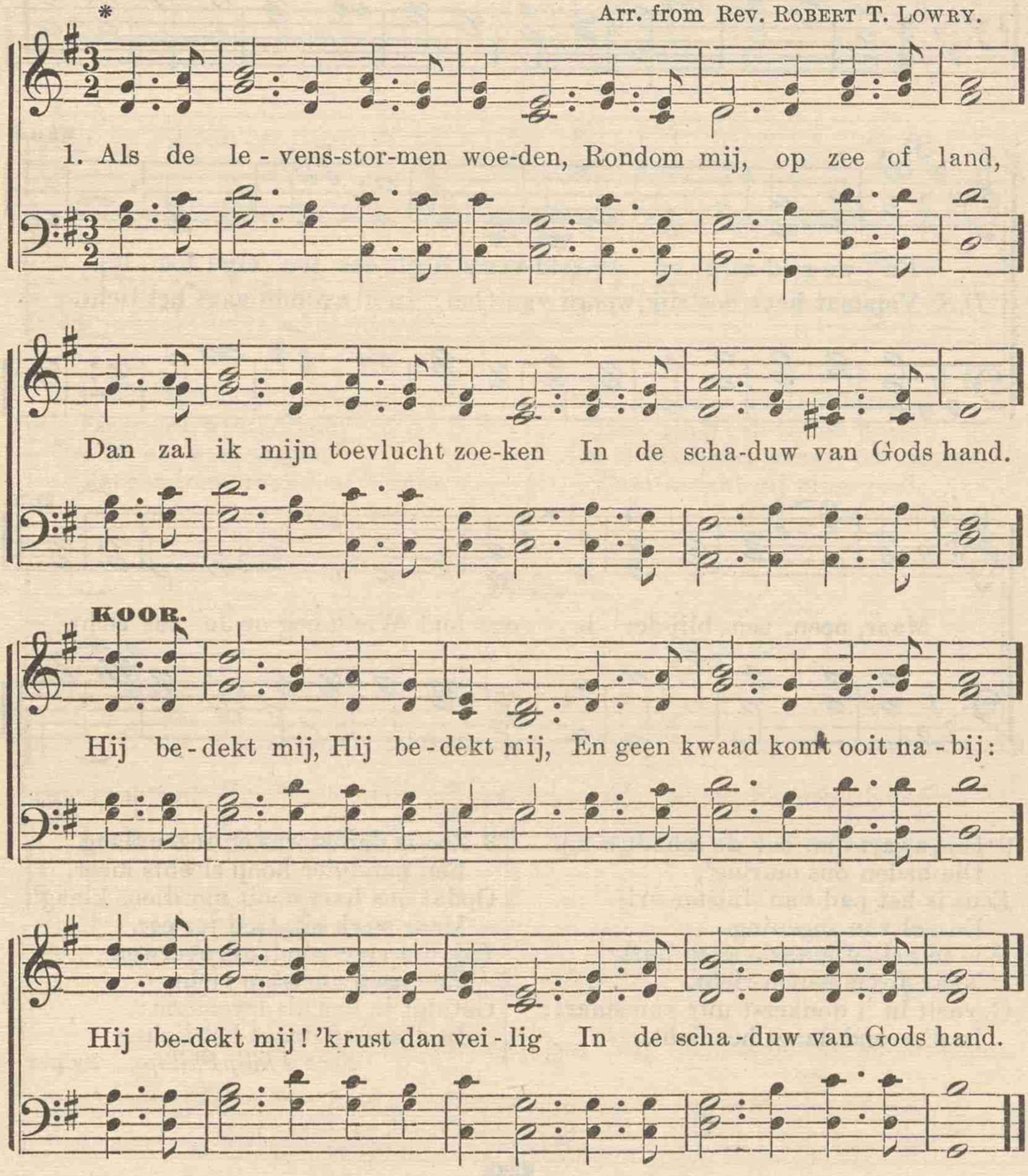
5 Hoe! zou die trouwe Heer uw tranen niet gedenken,
Hij, die uw lasten droeg, uw smarten en uw straf?
Zou Hij uw ziel den troost van zijn gena niet schenken,
Hij, die voor uwe zond' aan 't kruis zijn leven gaf?

6 Treed dan blijmoedig voort. Vervolg met moed uw schreden,
Naar 't Vaderhuis omhoog, welks glans u tegenblinkt,
En denk, dáár wordt voor u door Jezus-zelf gebeden,
Als gij hier uitgeput op aarde nederzinkt.

Naar *C. Malan.*

97.

Arr. from Rev. ROBERT T. LOWRY.

2 Wil Hij soms beproeving zenden,
Is het dat ik smart hier lijd';
Niet zijn gramschap, maar zijn liefde
Toont Hij, als Hij mij kastijdt.
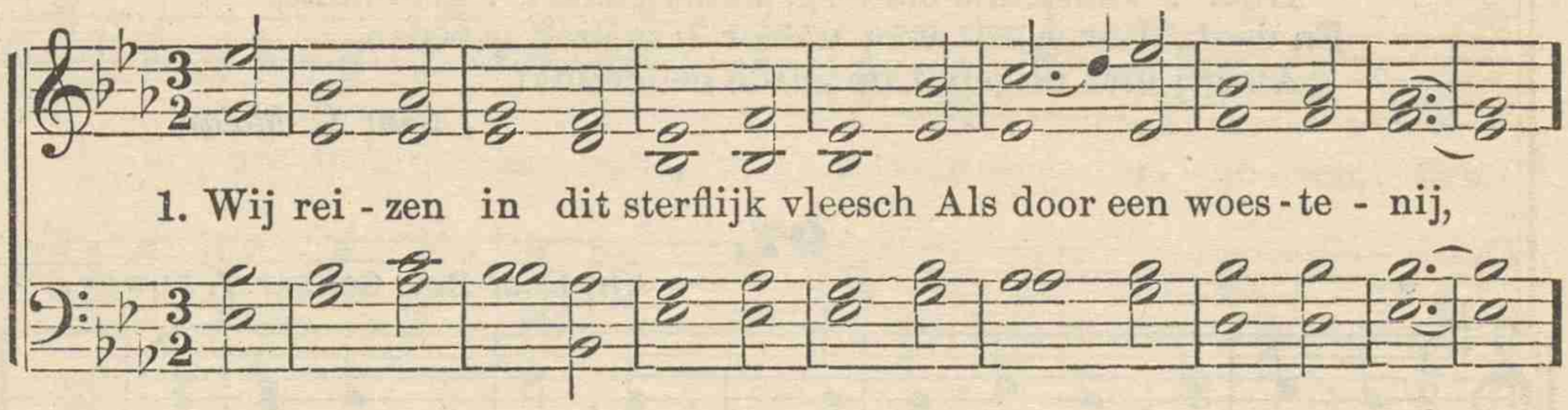
3 Hoe de vijand ook moog' zoeken
Mij te kwellen in 't gemoed,
God zorgt, dat ook zelfs het kwade
Meêwerkt tot mijn eeuwig goed.
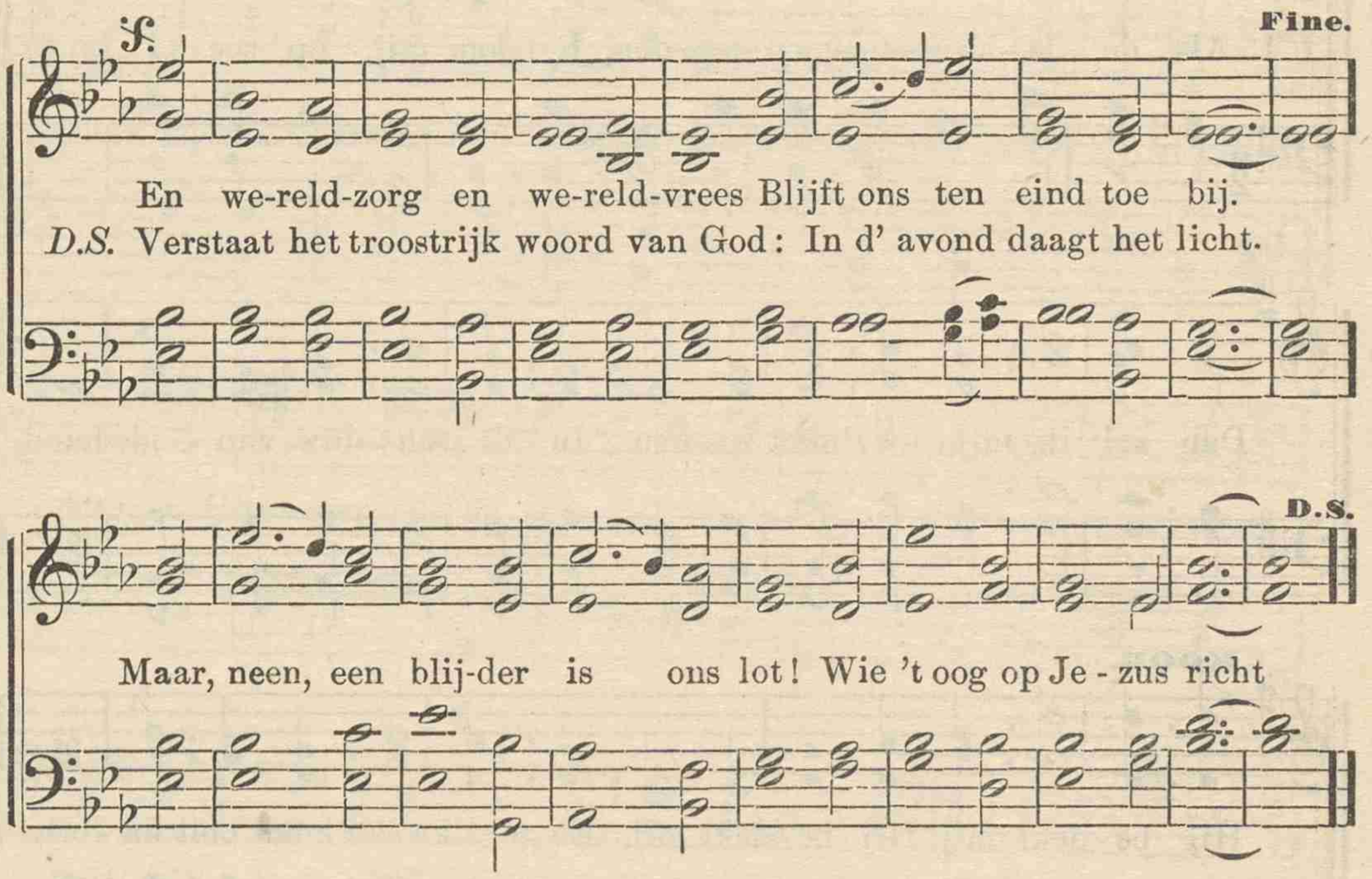
4 Ja, zoolang ik 't kruis hier drage,
Fel geteisterd door den wind,
Wil de Heiland voor mij zorgen;
Hij beschermt zijns Vaders kind.

Naar *M. E. Servoss.*

* Copyright, 1871, by BIGLOW & MAIN. From PURE GOLD, by per.

98.
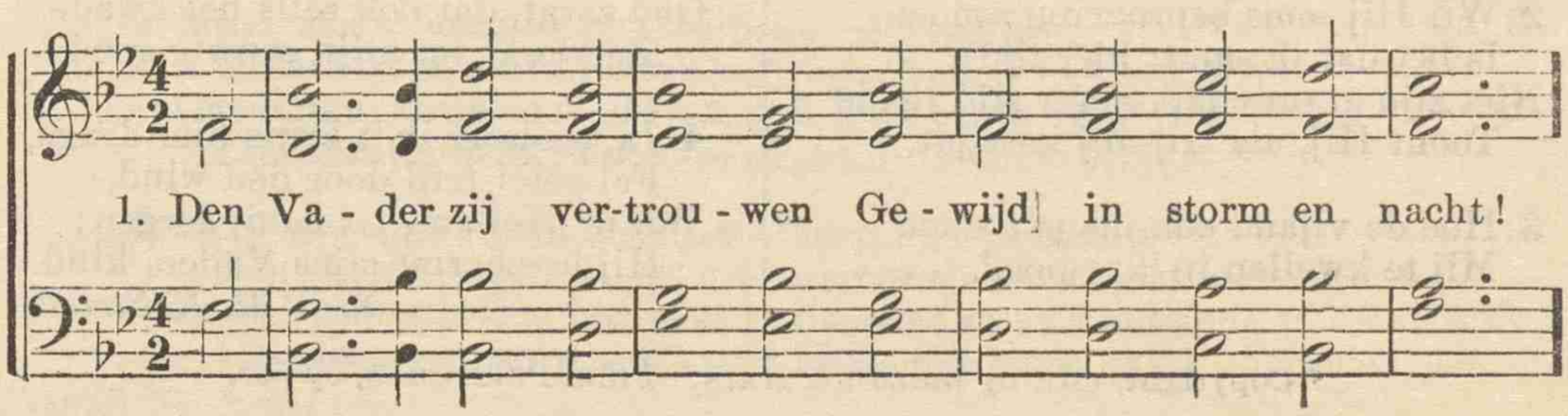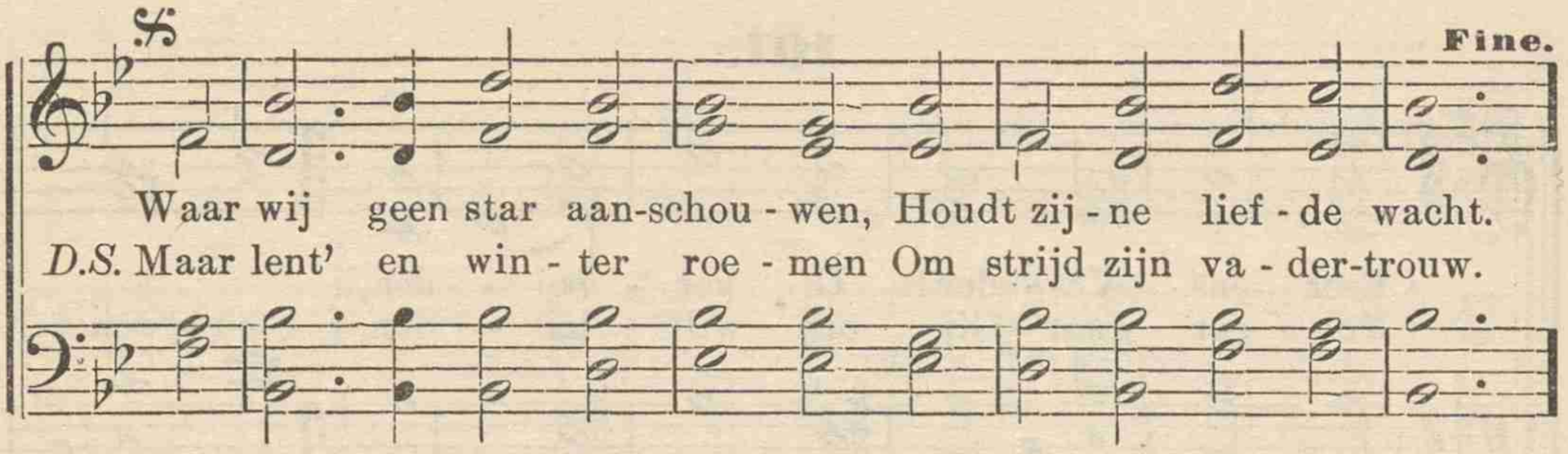

2 Hoe zwart dan ook de schaduw zij,
Die heden ons omring',
Eens is het pad van duister vrij
En vol van zegening.
Wie in geloof maar oog en hart
Naar Jezus henen richt,
Gevoelt in 't donkerst uur van smart:
In d' avond daagt het licht.
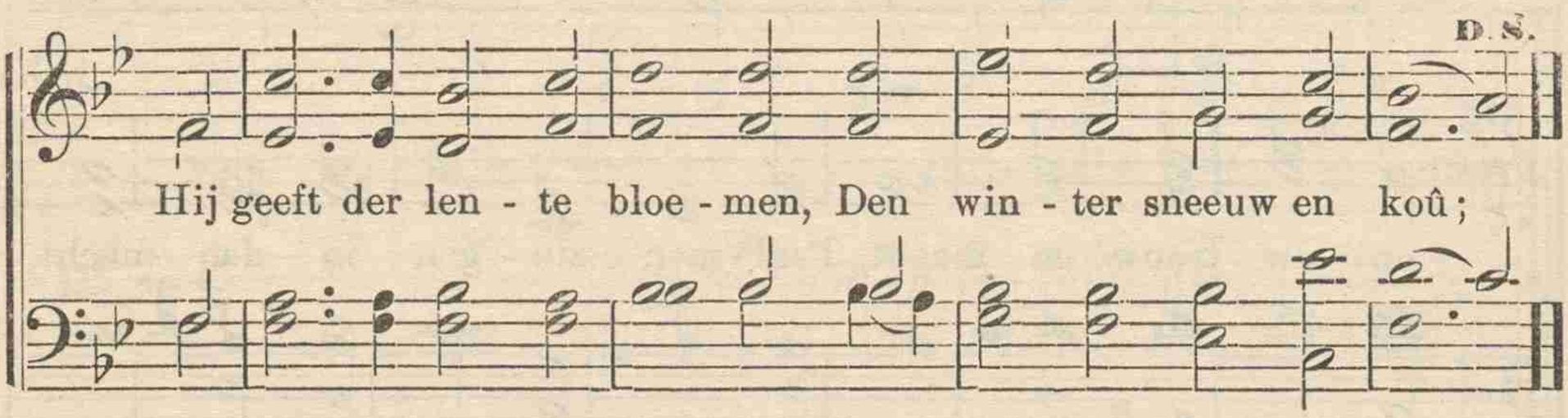
3 Zoo is dan storm en regenvlaag
Een pand der hoop slechts meer,
Opdat ons hart nooit moedloos klaag',
Maar sterk zij, God ter eer.
Hij, die voor zondaars overwon
En onzen voetstap richt,
Getuigt in ons als levenszon:
In d' avond daagt het licht.

Naar *Philip Phillips.* By per.

99.
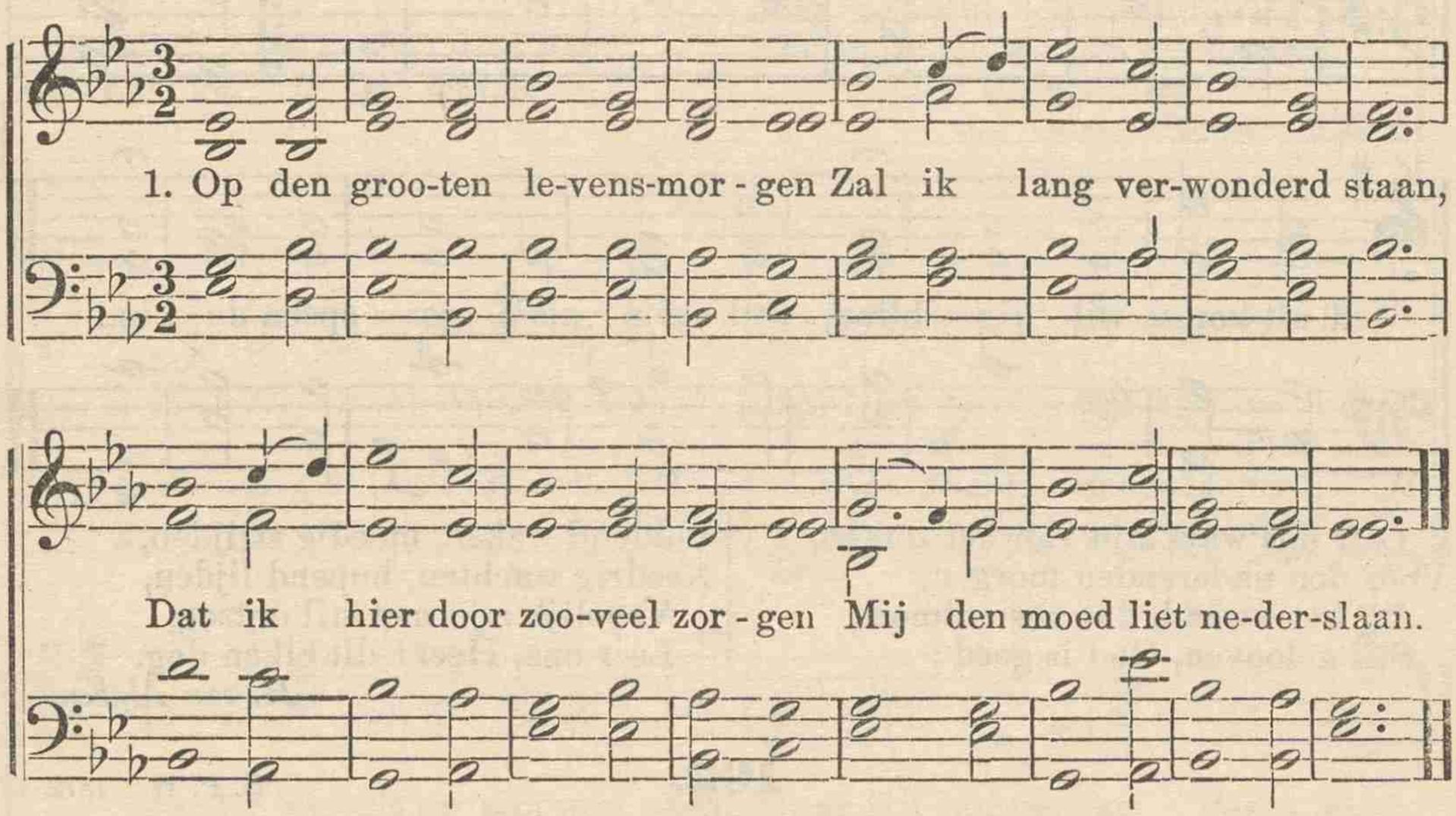

2 Heer! leer bij lentedagen
En guren winternacht,
Ons in uw welbehagen
Vergaadren vreugd en kracht.

Wat lichtstar dan verduister',
Hoe 't hart in lijden bloed',
Om d' eindpaal straalt uw luister,
Daar maakt gij alles goed.

Uit "*Huis en School.*"

100.

2 Alle schaduwen en schimmen,
Waar de nacht mij meed' omspon,
Scheuren, deinzen van de kimmen,
Voor de volle waarheidszon.

3 De minuten en seconden
Van mijn worstlen met den stroom,
Zijn dan aan het strand verzwonden
Als de schaduw van een droom.

4 Dacht ik minder aan mijn zorgen,
Dacht ik meerder aan mijn dood,—
'k Was voor allen schrik geborgen,
Ook bij d' allerjongsten nood.

5 Jezus waakt voor zijn getrouwen;
Englen legert Hij in 't rond:
Wél die op zijn liefde bouwen!
Och, of ik het recht verstond!

Naar *J. P. Lange.*

101.

1. { Leer ons, Va - der! U ver - bei - den, }
{ Vol - gen, waar Gij ons wilt lei - den, } Steu - nen

op uw trouw en macht, Psal - men zin - gen in den nacht,

{ Hoo - ren, wat Gij ons wilt lee - ren, }
{ Uw be - vel met da - den ee - ren, } En, voor

d' uit-komst wil - lig blind, Stil zijn als 't ge - speen-de kind.

2 Leer ons wars zijn van het zorgen,
Voor den naderenden morgen,
Bij het kwaad, dat ons ontmoet,
Stil gelooven, God is goed:

Biddend waken, moedig strijden,
Needrig wachten, hopend lijden,
Vroolijk zijn met stil ontzag,
Leer ons, Heer! dit elken dag.
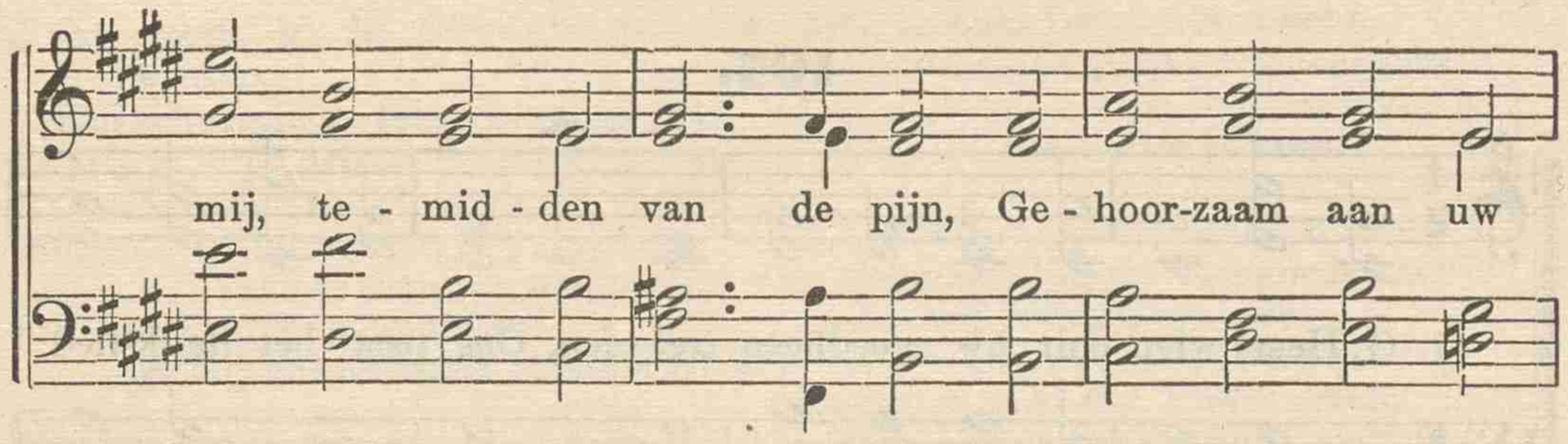
H. van Alphen.
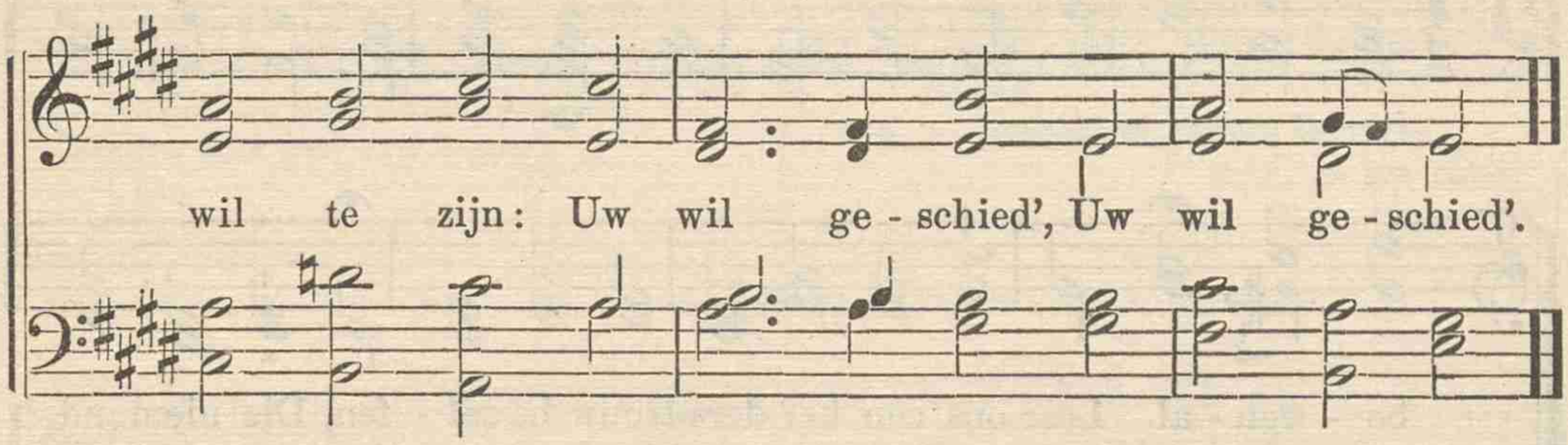
102.

S. P. W. 1872.

1. Mijn God! in 's le - vens ramp - woes - tijn, Leer

* Copyright, 1872, by IVISON, BLAKEMAN, TAYLOR & CO. From CHURCH HYMN BOOK, by per.

2 Ontneemt Gij mij wat ik bemin:
't Was nimmer mijn. Met stillen zin
Stem ik met uw beschikking in:
Uw wil geschied'.

3 Als zware krankheid op mij drukt,
Mijn levenskracht wordt weggerukt,
Hoe ook het kruis mij nederbukt:
Uw wil geschied'.
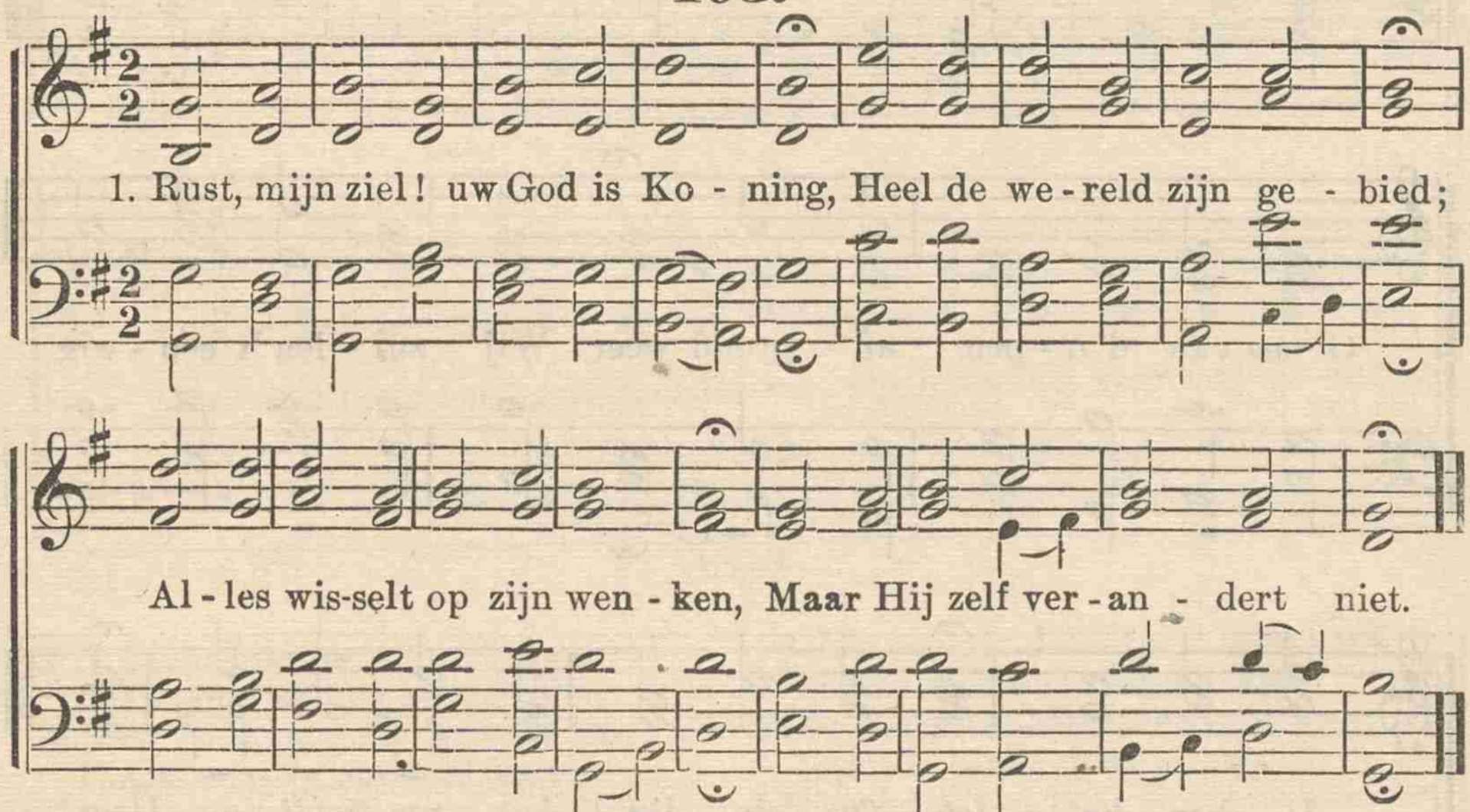
4 Dat slechts uw goede Geest nabij,
Mijn hart Hem tot een tempel zij!
Doe verder naar uw raad met mij:
Uw wil geschied'.

5 Vernieuw mijn wil van dag tot dag,
Zoo nog uw Vaderoog iets zag;
Neem weg wat feil het wezen mag:
Uw wil geschied'.

6 Dan, als ik deez' woestijn verlaat,
Zing 'k eens in eeuwig blijden staat,
Niet meer met tranen op 't gelaat:
Uw wil geschied'.

Naar *Charlotte Elliott.*

103.
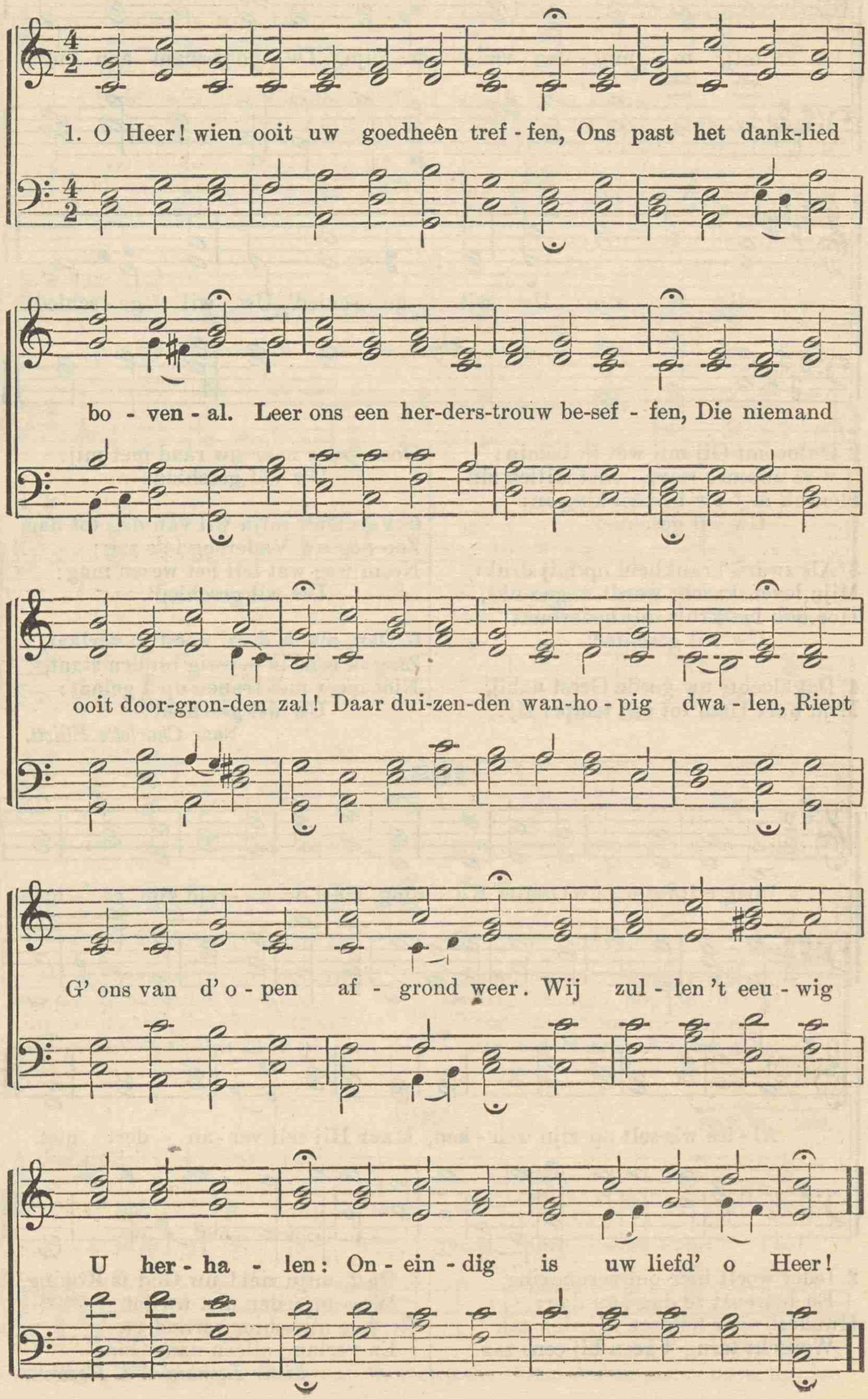

2 Ieder woelt hier om verandring,
En betreurt ze dag aan dag;
Hunkert naar hetgeen hij zien zal,
Wenscht terug 't geen hij eens zag.

3 Rust, mijn ziel! uw God is Koning,
Wees tevreden met uw lot;
Zie, hoe alles hier verandert,
En verlang alleen naar God.

Pieter Leonard v. d. Kasteele.

104.

1. O Heer! wien ooit uw goedheên tref - fen, Ons past het dank-lied
bo - ven - al. Leer ons een her-ders-trouw be-sef - fen, Die niemand
ooit door-gron-den zal! Daar dui-zen-den wan-ho - pig dwa - len, Riept
G' ons van d' o - pen af - grond weer. Wij zul - len 't eeu - wig
U her - ha - len: On - ein - dig is uw liefd' o Heer!

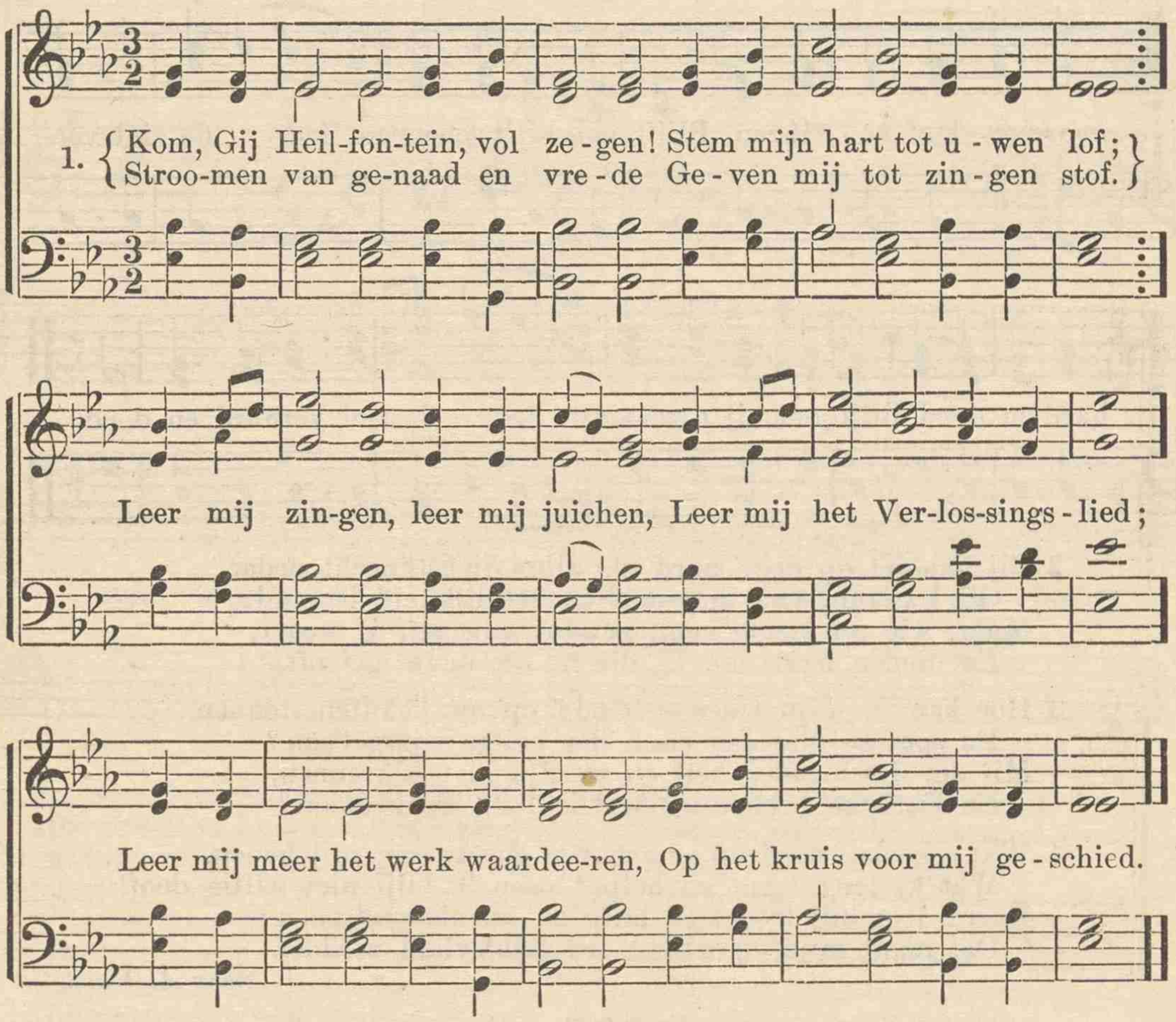
2 Ons geeft g', in schaduw van uw wieken,
Een schuilplaats tegen zond' en hel:
Daar zegt, bij 't hemelsch morgenkrieken,
Ons hart den nacht des doods vaarwel.
Ook onze heildorst wilt Gij lesschen,
Ook ons verlost Gij door uw kruis;
En van verloren zondaressen
Maakt Gij ons dochters in Gods Huis.

3 Hoe zullen w' U naar waarde danken?
Verlosser! neen, wij kunnen 't niet:
Wat tranen en gebroken klanken
Is alles wat ons overschiet.
Ach, in onszelve stof en assche,
Is dit ons daaglijksch smeekgebed:
Dat ons uw Geest volkomen wassche
Van d' allerlaatste zielesmet.

4 Voltooi in ons uw werk, o Heere!
Bekwaam ons tot den goeden strijd!
Opdat wij leven u ter eere,
Die 't leven onzer zielen zijt!
Opdat w' in U den Vader loven,
Den Vader van barmhartigheid,
Bij wien G', in 't Hoog Vertrek daar boven,
Uw gunstelingen plaats bereidt.

J. J. L. ten Kate.

105.

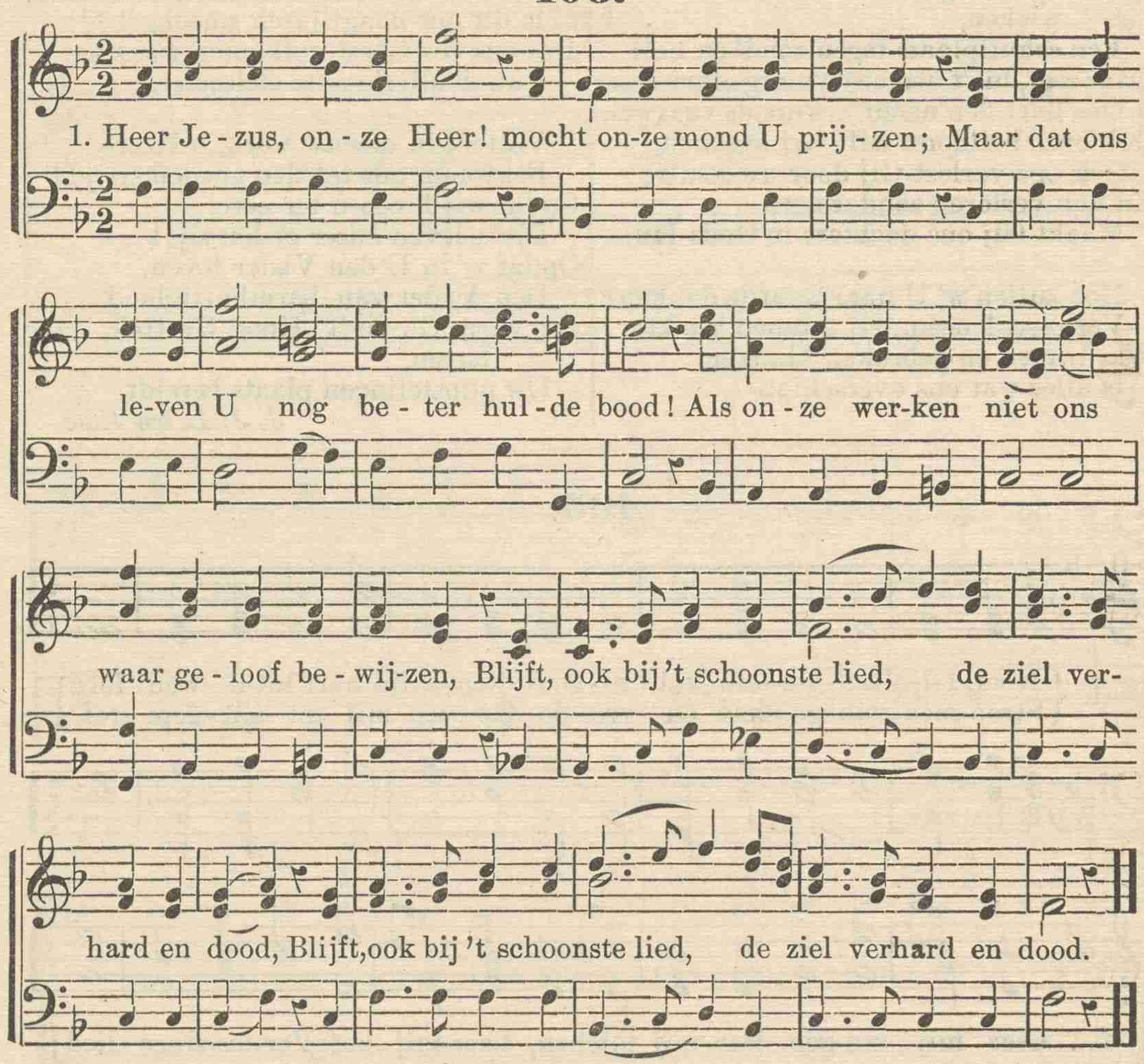

2 'k Richt hier op mijn Ebenezer;
Gij stondt mij tot hiertoe bij:
'k Mag nu door gena verwachten
Plaats eens in der zaalgen rei.
Jezus vond mij, als een vreemdling
Dwalend van de kudde Gods;
Hij kwam mij 't gevaar ontrukken,
Stelde m' op een veilge Rots.

3 Uw genade dringt mij daaglijks
Haar alleen te roemen, Heer!
Dat die gunst mijn dwalend harte
Aan U binde meer en meer!
Dwaalziek ben ik,—Heer! ik weet het,
'k Zwerf steeds van den God dien 'k min:
Neem mijn hart, en druk er 't zegel
Van uw eeuwge liefde in.

Naar *R. Robinson.*

106.
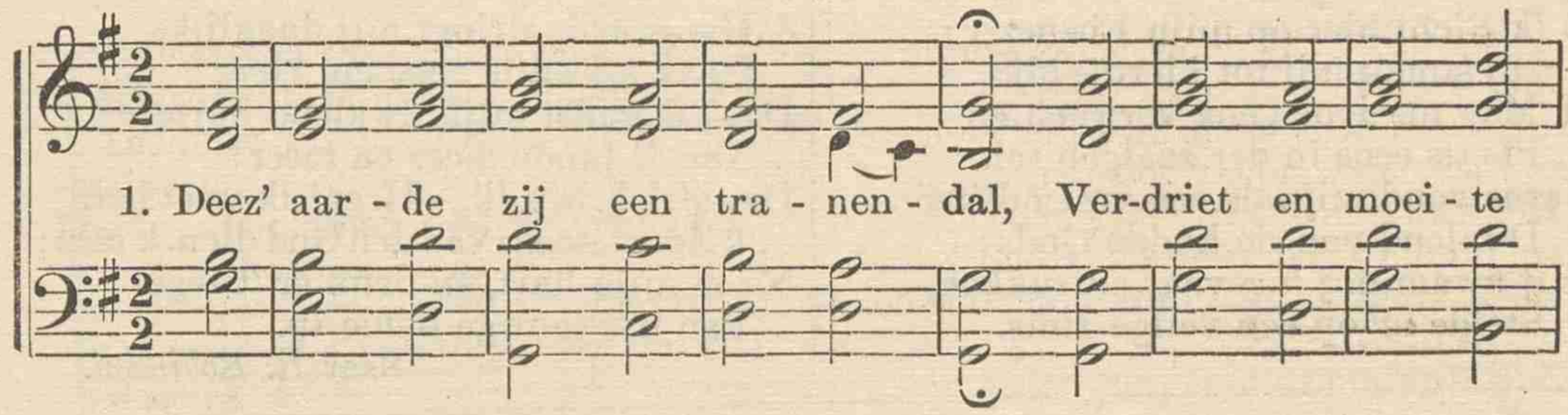

2 Gij daaldet op deez' aard als aller dienstknecht neder,
Gij kwaamt, van majesteit en heerlijkheid beroofd;
Maar, wie uw liefde kent, bemint van zelf U weder,
En dienen leert van U, die in uw naam gelooft.
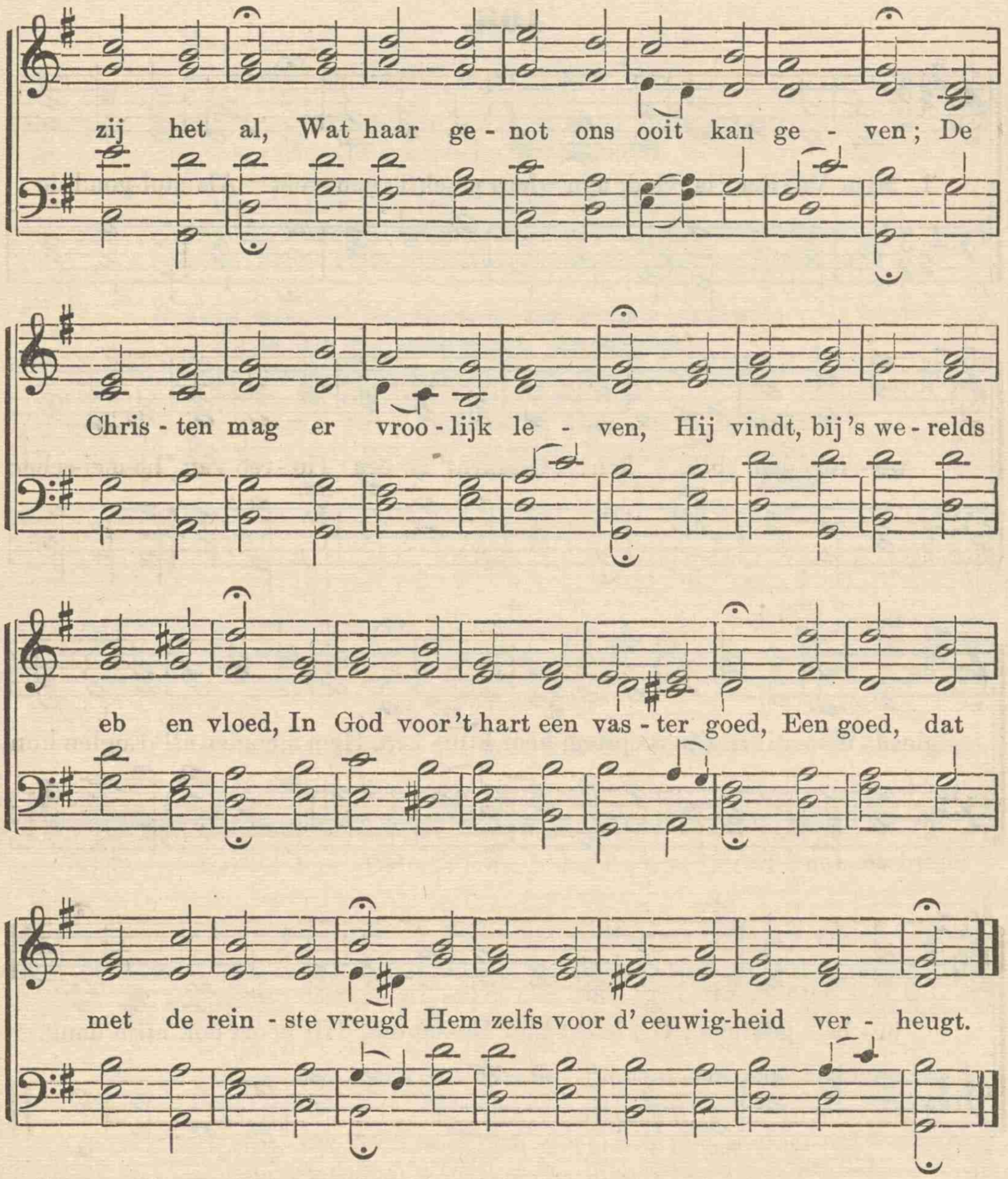
3 Hoe kan 'k, mijn Heer en God! op uw beloften steunen,
En spotten met den eisch der heilge rijksgeboôn?
Mij om des naasten heil en welzijn niet bekreunen,
En Christen heeten, zonder liefd'-en dankbetoon?

4 Wat angsten, nood en smart, wat zorgen om mij henen,
Wat kreten: komt en helpt! neen 'k blijf niet willig doof.
Heer! leer mij troost en hulp en lafenis verleenen;
Dat nooit mijn eigenliefd' uw liefdevlam verdoof.

Naar *A. Vinet.*

107.

2 Ja, wereldvreugd is smart hier bij,
Hoe streelend haar genot ook zij;
Men vindt steeds doornen aan haar rozen,
Zij doet in 't eind van schaamte blozen,
Z' ontrooft ons allen zielevreê: [meê,
Maar vreugd in God brengt zielrust
Een zielrust, die geen weerga heeft,
Die voorsmaak van den hemel geeft.
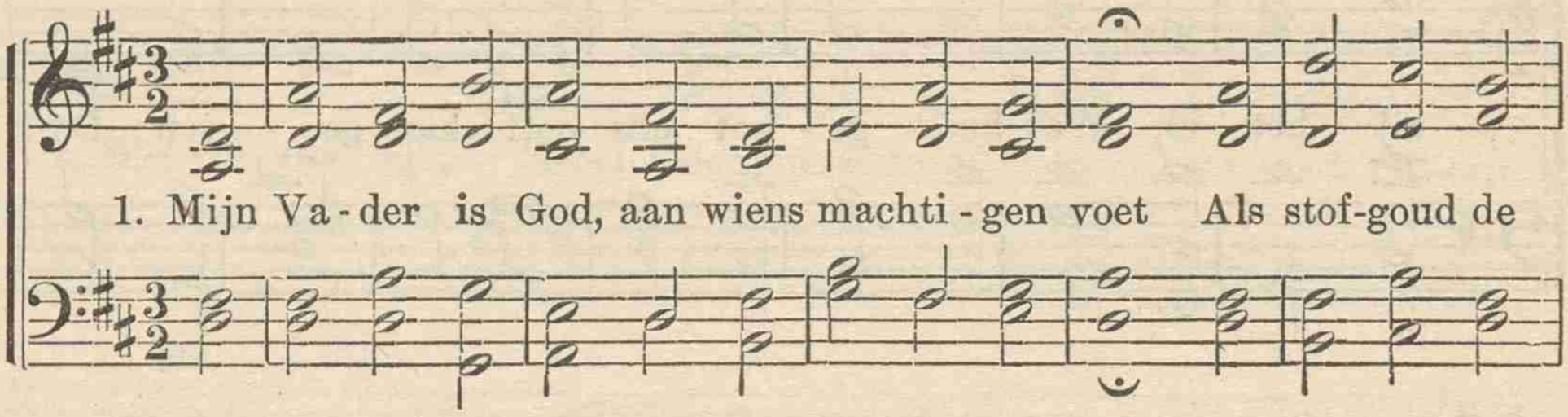
3 Al wordt de ziel door zondenschuld
Met droefenis en rouw vervuld,
Dit treuren zelfs geeft meerder vreugde,
Dan hier den zondaar ooit verheugde:
Het vast geloof aan Gods gena
Op 't offerbloed van Golgatha
Geeft vreugd aan 't hart, hoe 't oog ook schreit,
Zulk treuren zelfs is zaligheid.

4 Gij, die geen vogelken vergeet,
Ofschoon het van geen zaaien weet,
En leliën, die nimmer spinnen,
Zoo kleedt, dat zij 't van vorsten winnen;
Hoe waardig zijt Gij, dat ons hart,
In hoe veel levenszorg verward,
Op U voor voedsel, voor kleedij,
Voor alles zonder kommer zij.

5 Wat immer ons op aard ontbreekt
Is U bekend; uw almacht spreekt,
Straks dient ons alles op uw wenken:
Wat zult G' ons met uw Zoon niet schen- [ken?
Ja, hemel, aarde, leven, dood,
Is alles 't onz', in allen nood
Is 't vreugd in U, die sterkte geeft;
't Is ons genoeg, Gij, Vader! leeft.

A. Rutgers.

108.

2 Mijn Koning is Jezus, Gods Gunstling, Gods Zoon.
Hij heeft al mijn zonden gedragen;
Hij heeft mij gezalfd van zijn eeuwigen troon,
En wereld en duivel verslagen.
Hij loste, ten koste zijns dierbaren bloeds,
Het heil mijner ziele, de rust mijns gemoeds.

3 Mijn broeders zijn talloos: de zaalgen omhoog,
Die juichend Gods heerlijkheid loven,
De vromen beneden, wier hart en wier oog
Nog smacht naar d' aanschouwing daar boven,
Hervinden als vrinden elkander bij God,
En deelen zijn vreed en hun zielengenot.

4 Mijn woning staat hoog, door Gods machtwoord gebouwd,
Lazuur en kristal zijn haar daken;
Daar flonkert een luchter van 't smijdigste goud,
Wiens stralen van levensgloed blaken;
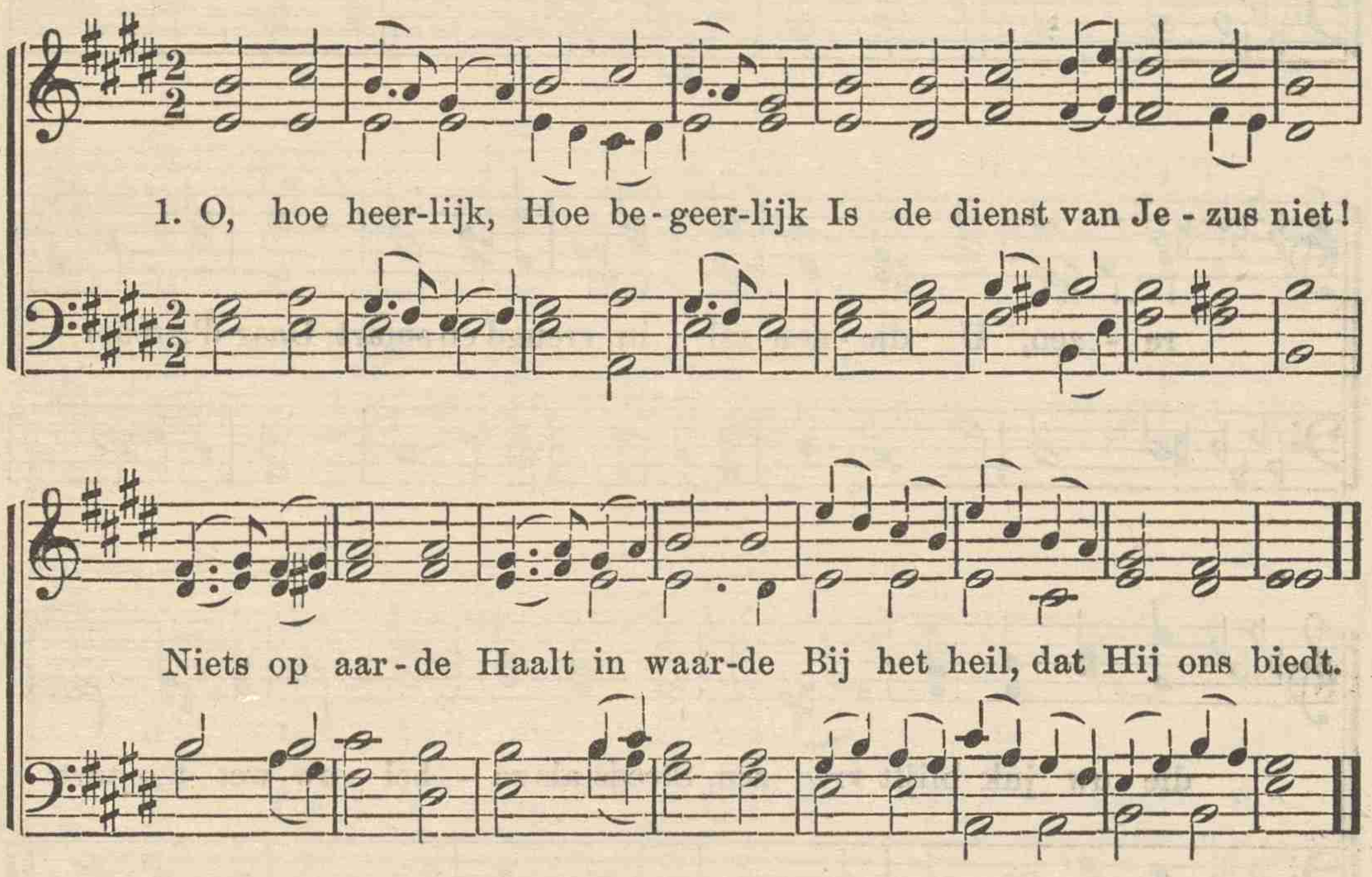
Haar muren verduren der stormen geloei,
En stijgen ten hemel in eeuwigen bloei.

5 Het doel mijner reis ligt nog hoog en nog ver:
Nú ziet mijn geloofsoog het blinken,
Dán schemert het vormloos en flauw als een ster,
Maar nooit kan het deinzen of zinken.
'k Blijf wachten en smachten naar Jezus, mijn Heer:
Hem zien! Hem gelijk zijn!—wat blijdschap! wat eer!

6 Eens was mij het sterfuur een eeuwig vaarwel;
Nu is het een nachtgroet, één schrede.
Eens was mij de grafkuil een voorhof der hel;
Nu is hij een poort van Gods vrede.
Ei, luister! wat ruischt er? Mijn Jezus snelt aan,
En voert mij ter zaal waar de bruidgasten staan!

Naar *J. P. Lange.*

109.

2 Hij geeft waarheid, Hij geeft klaarheid,
Zelfs in 't somber doodendal;
Hij geeft kronen, Hij geeft tronen,
Die geen macht vergruizen zal.

3 Hij geeft vrijheid, Hij geeft blijheid;
Hij geeft lust en kracht en moed,
Om te leven, Om te streven,
Naar het onverganklijk goed.

4 O hoe teeder Kwam Hij neder,
Innig met mijn ziel begaan!
In zijn lijden, In zijn strijden
Heeft Hij voor mijn schuld voldaan.
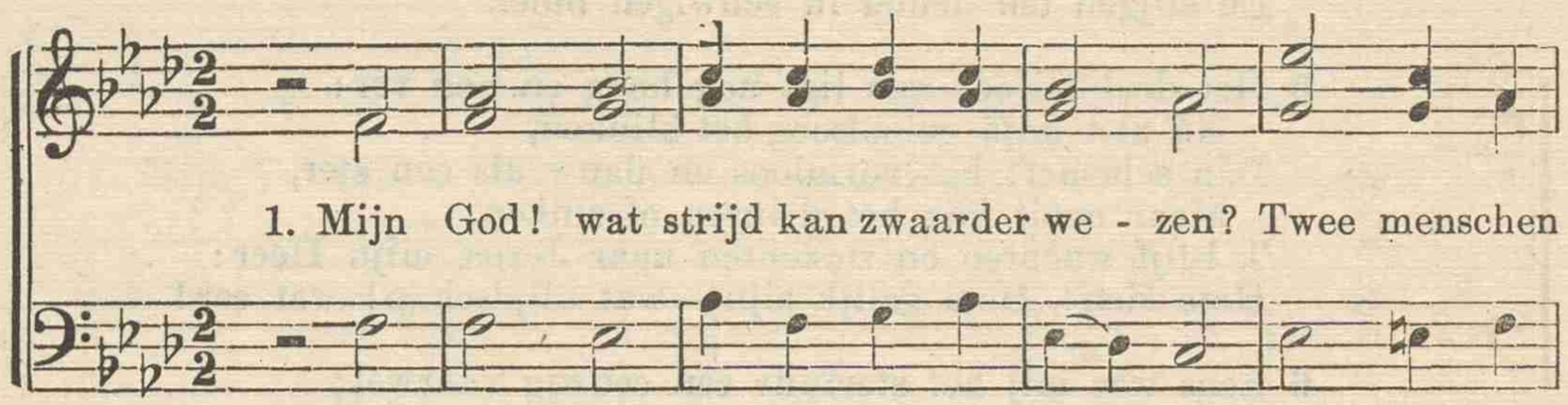
5 Hij, verrezen Uit de vreezen,
Uit de smarten van den dood,
Zal ten dage Aller plage
Mij verlossen uit den nood.

6 Hij doet zonen, Dochtren wonen
In des Vaders zalig huis;
Schenkt hun vrede, Op hun bede,
Midden in het aardsch gedruisch.

7 Halleluja! En Hosanna!
Prijst den Eengeboorne Gods!
Lof en eere, Hem, den Heere,
Aller eeuwen eeuwge Rots!

J. de Liefde.

110.
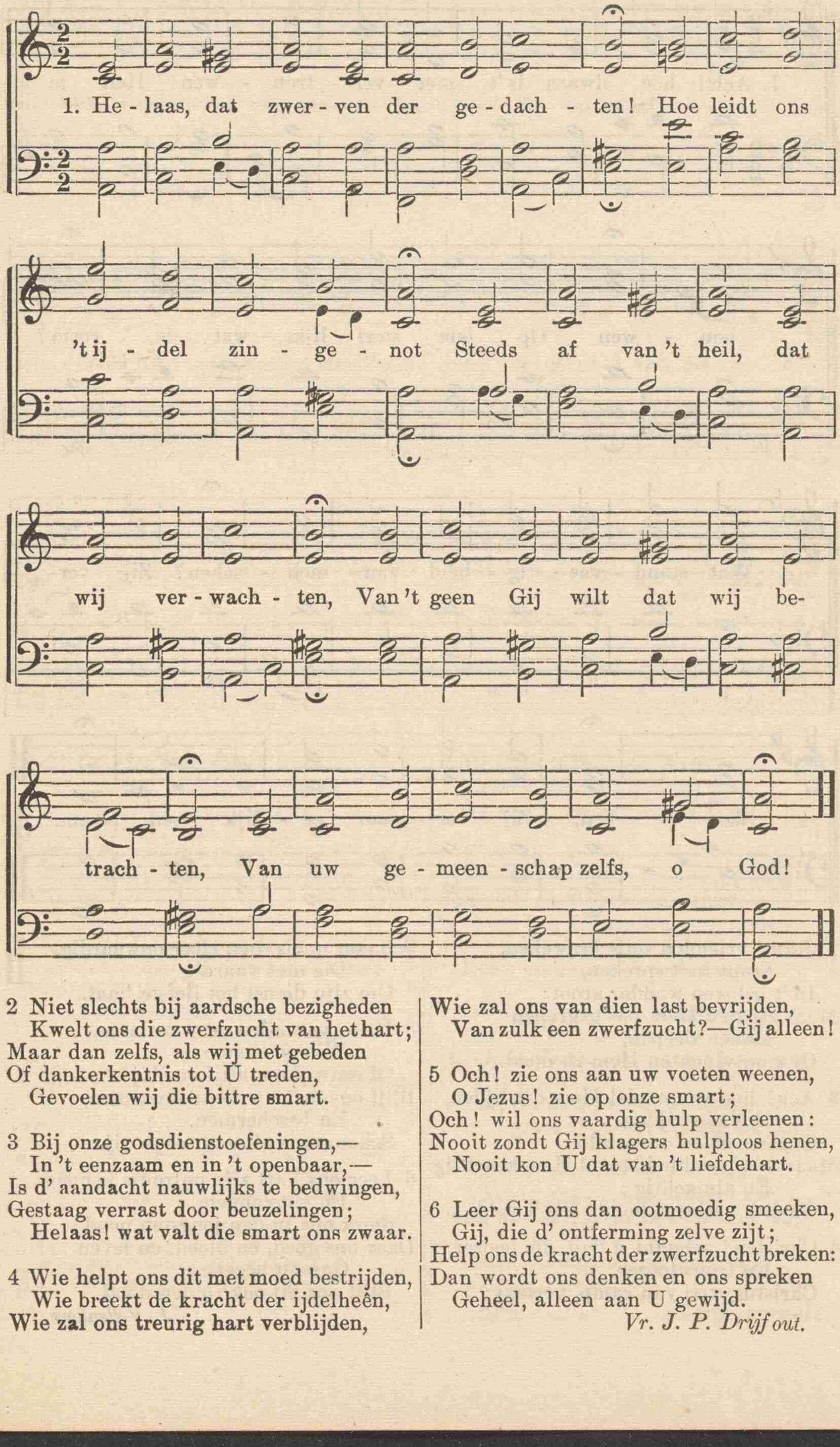

2 D' een, geestlijk, hemelsch in zijn streven,
Wil, dat ik hemels zij gezind,
En boven zinnenlust verheven,
In 't zichtbre smaak noch vreugde vind';
Daar d' ander m' aan dit ijdle leven
Met meer dan ijzren ketens bindt.

3 Helaas! wie zal dat oproer stillen,
Waardoor mij alle vreed ontgaat?
Wie geeft mij kracht den last te tillen,
Dien 'k telkens weder glippen laat?
'k Doe 't goede niet, dat ik zou willen,
En 'k doe het kwade, dat ik haat.

4 Heer! doe mijn hart voor U ontbranden,
Dat ik mijn ouden mensch begraaf!
Bind mij met uw almachte handen,
Dat iedre daad mijn trouw U staaf!
Maak dus een slaaf door liefdebanden
Van dezen armen zondeslaaf!

J. P. Hasebroek.

111.

2 Niet slechts bij aardsche bezigheden
Kwelt ons die zwerfzucht van het hart;
Maar dan zelfs, als wij met gebeden
Of dankerkentnis tot U treden,
Gevoelen wij die bittre smart.

3 Bij onze godsdienstoefeningen,—
In 't eenzaam en in 't openbaar,—
Is d' aandacht nauwlijks te bedwingen,
Gestaag verrast door beuzelingen;
Helaas! wat valt die smart ons zwaar.
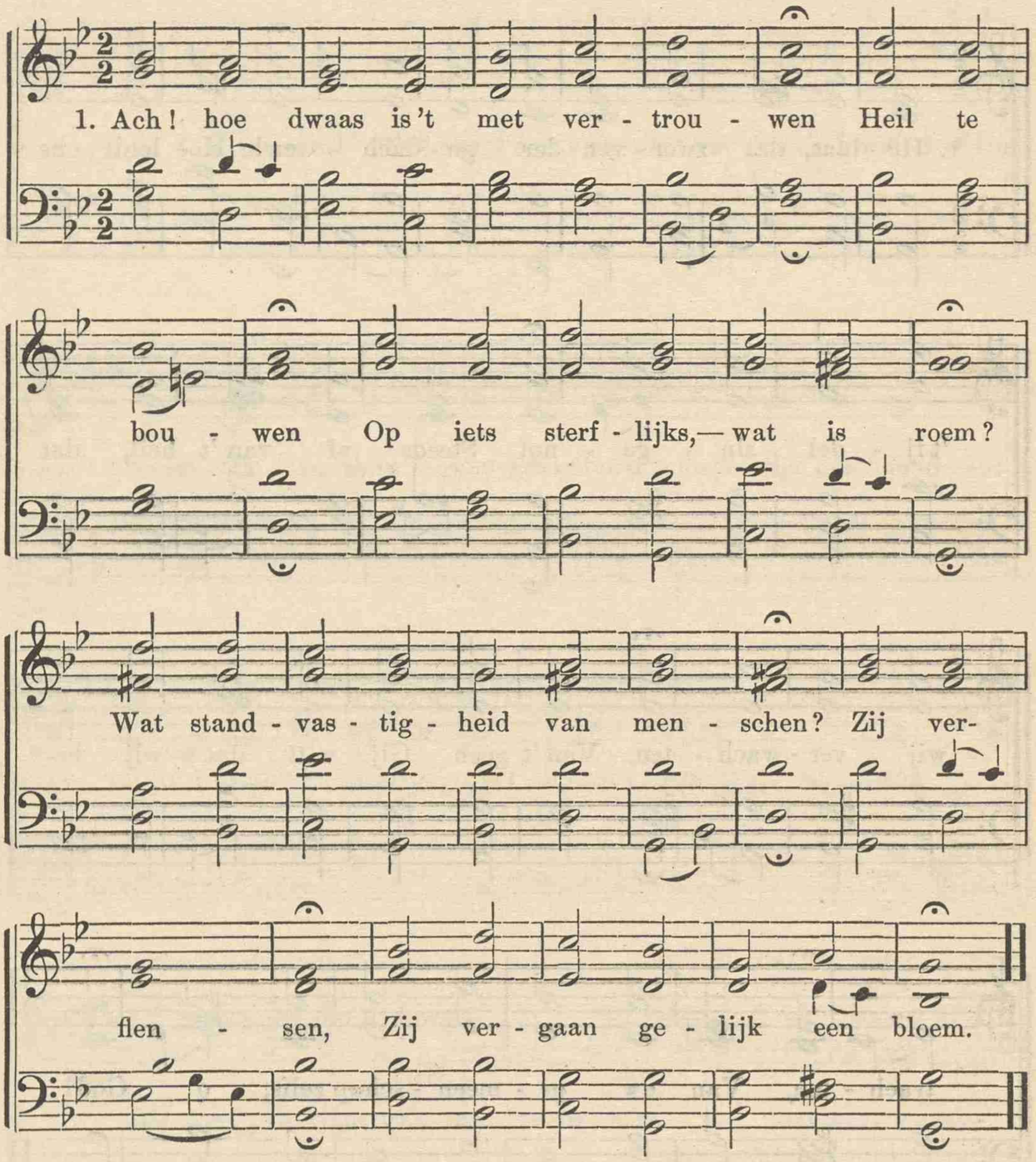
4 Wie helpt ons dit met moed bestrijden,
Wie breekt de kracht der ijdelheên,
Wie zal ons treurig hart verblijden,
Wie zal ons van dien last bevrijden,
Van zulk een zwerfzucht?—Gij alleen!

5 Och! zie ons aan uw voeten weenen,
O Jezus! zie op onze smart;
Och! wil ons vaardig hulp verleenen:
Nooit zondt Gij klagers hulploos henen,
Nooit kon U dat van 't liefdehart.

6 Leer Gij ons dan ootmoedig smeeken,
Gij, die d' ontferming zelve zijt;
Help ons de kracht der zwerfzucht breken:
Dan wordt ons denken en ons spreken
Geheel, alleen aan U gewijd.

Vr. J. P. Drijf out.

112.

2 Jezus' vrienden zelfs bezweken,
Stout in 't spreken,
In 't beloven wonder groot:
Maar zij zien Hem pas gegrepen
Henen sleepen,
Of z' ontvluchten Hem in nood.

3 Ach! hoe zwaar viel Hem dit lijden,
Dus te strijden
Ongetroost en onverzeld!
Maar deez' zwakheid toont Hem krachtig
En almachtig;
Gansch verlaten houdt Hij 't veld.
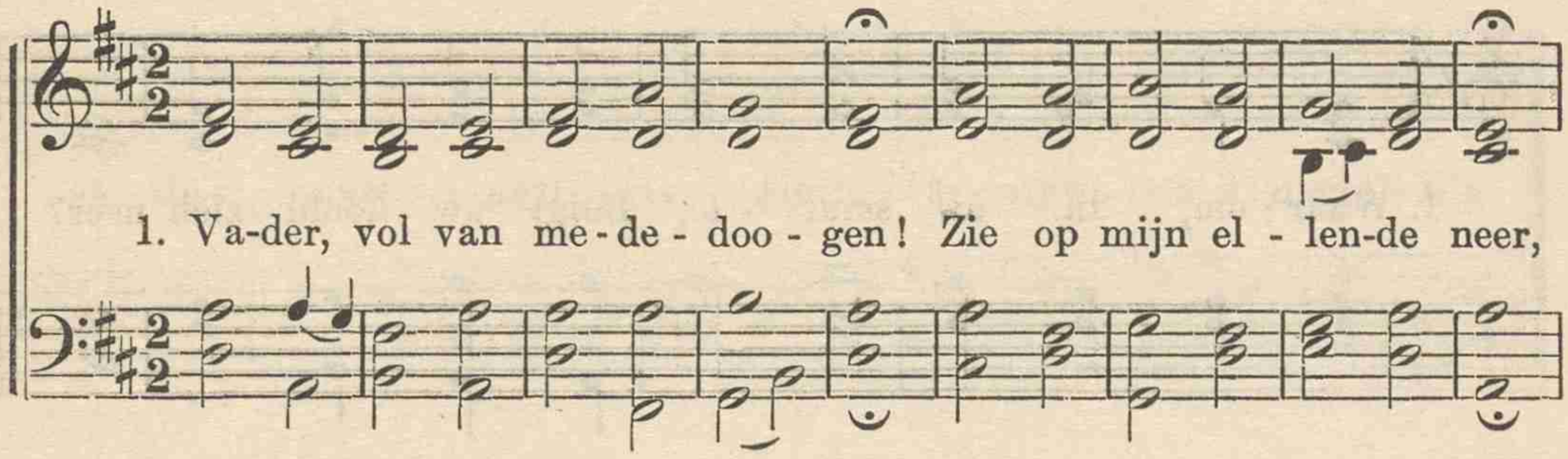
4 Christen! schaam u dan, die boozer,
En trouwloozer,
Christus, vrij van ramp, verlaat;
Schaam u, als dien Heer onwaardig,
Die niet vaardig
Om zijn dienst het liefste haat.
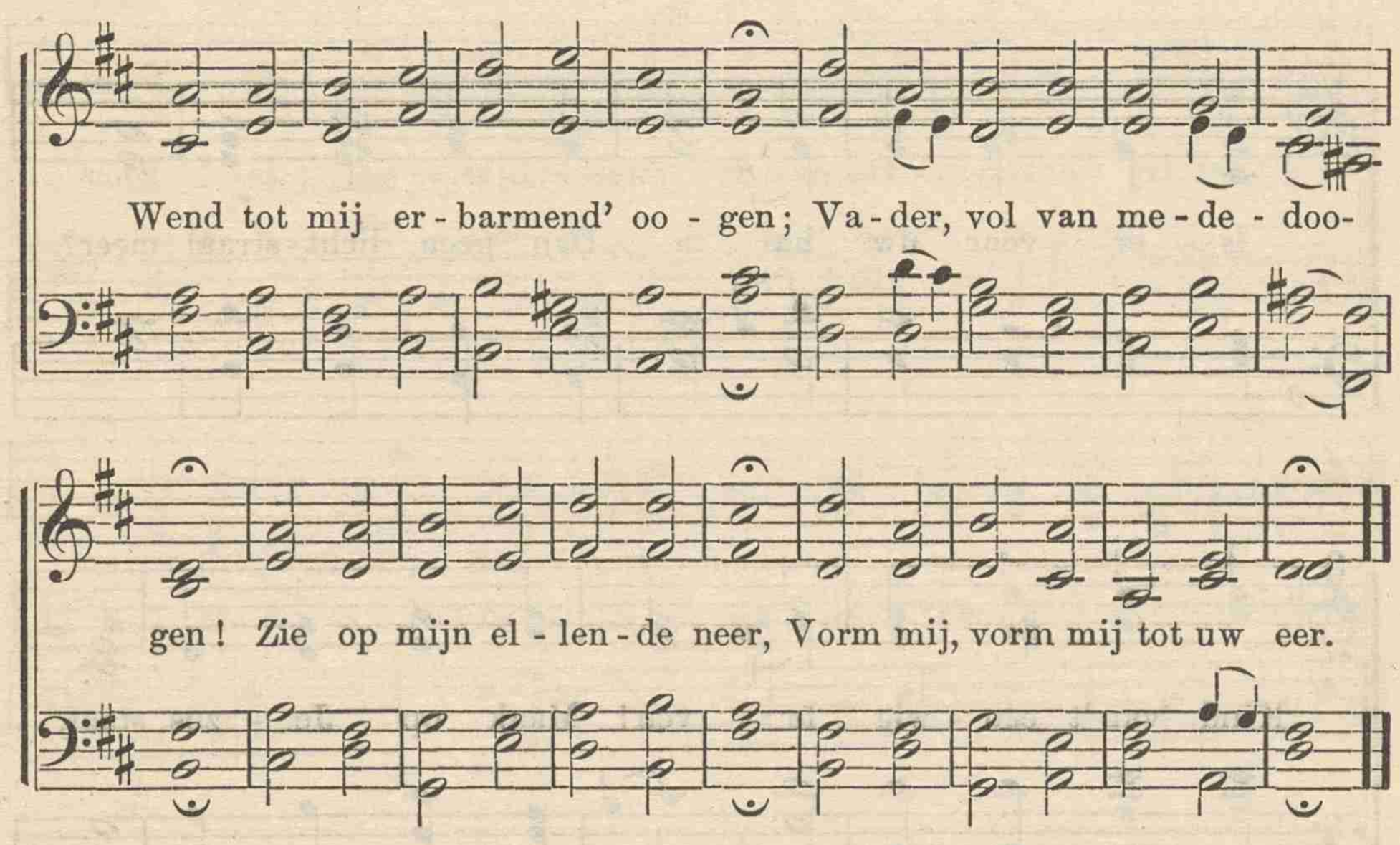
5 Heer, van allen eens verlaten,
Wie ons haten,
Of ontwijken, blijf ons bij!
Blijf ons met uw liefd' omarmen,
En beschermen,
Schoon ons alles ontrouw zij.

6 Leer ons hart zijn ontrouw kennen
En ontwennen,
Sterk ons in den jongsten nood:
Daar ons goed, en bloed, en leven
Gansch begeven,
Blijf ons bij ook in den dood.

J. Vollenhove.

113.

2 O! Gij ziet het, wat ik lijde
Bij 't bederf, dat in mij woont,
Hoe ik worstle, hoe ik strijde;
O! Gij ziet het, wat ik lijde
Bij 't bederf, dat in mij woont,
En zich telkens nieuw vertoont.

3 Duizend bittre hartetranen,
U alleen bekende smart,
Doen de vreugd mijns levens tanen;
Duizend bittre hartetranen,
U alleen bekende smart,
Knagen rustloos aan mijn hart.

4 Moest mijn eigen deugd mij schoren,
't Recht hier gelden, geen gena,
Ach! ik waar gewis verloren,
Moest mijn eigen deugd mij schoren,
't Recht hier gelden, geen gena,
Als ik voor uw vierschaar sta.

5 Zelfs mijn tranen en gebeden
Keeren schuldig tot mij weer,
Als ik tot uw troon mag treden;
Zelfs mijn tranen en gebeden
Keeren schuldig tot mij weer,
Smeeken om vergeving, Heer!
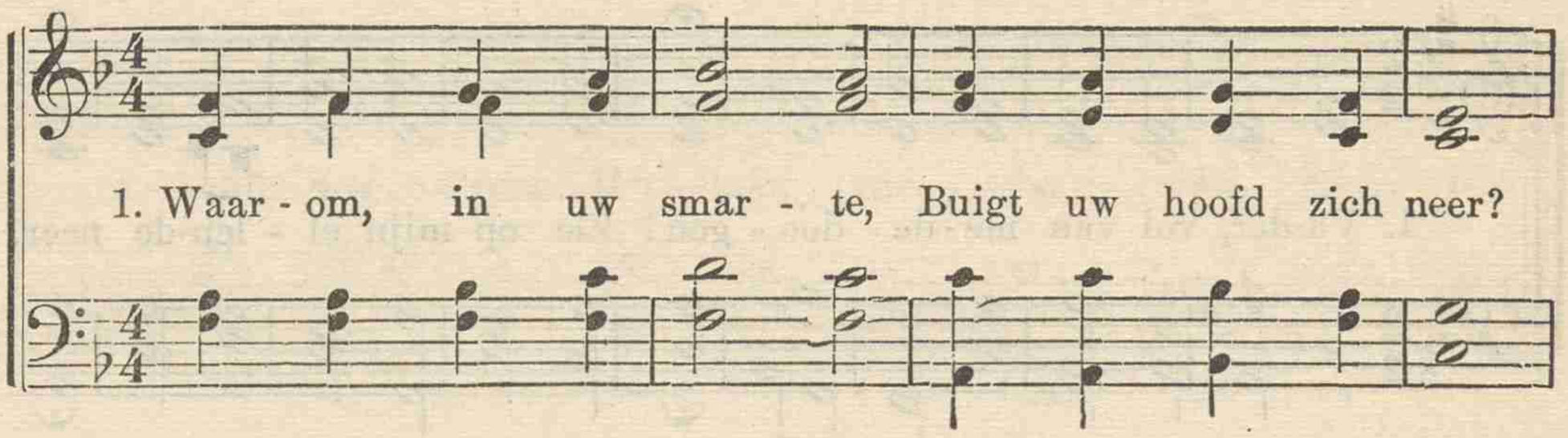
6 Heiland, eindloos van ontfermen!
Die geen zondaar ooit versmaadt;
Heiland, eindloos van ontfermen!
'k Werp mij raadloos in uw armen:
Nu mij alles hier verlaat,
Daar, en daar alleen is raad.

7 O! dat kinderlijk vertrouwen,
Dat, bij al 't gevoel van schuld,
Op Gods Vadertrouw blijft bouwen;
O! dat kinderlijk vertrouwen,
Dat, bij al 't gevoel van schuld,
In 't gemoed geen twijfling duldt!

8 Blijf, in leven en in sterven,
't Eenig rustpunt van mijn hart!
Wat, wat kan mijn ziel niet derven,
Blijft G' in leven en in sterven,
Onder voorspoed, onder smart,
't Eenig rustpunt van mijn hart!

Rhijnvis Feith.
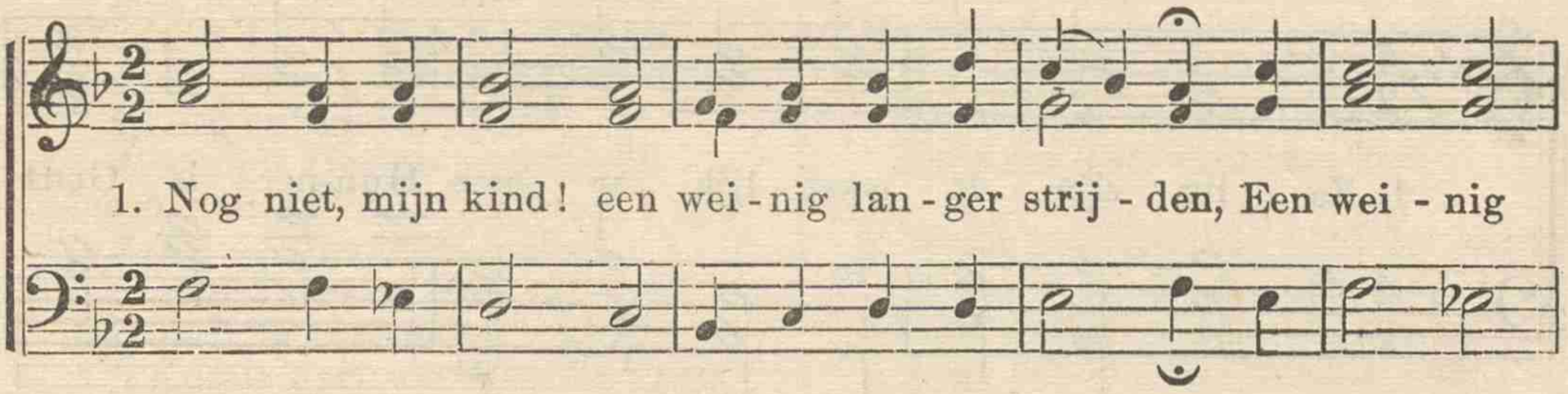
114.

2 Is uw geest verslagen
En met angst vervuld?
Jezus heeft gedragen
Al uw zondenschuld.
Denk aan Jezus' wonden,
Denk aan Jezus' bloed:
Daar zijn al uw zonden
Uitgewischt, geboet.

3 Is uw harte bevend?
Is de booze geest
Woedend u omzwevend?
Waarom dus gevreesd?
Wees op Jezus hopend;
Gord de wapens aan:
Op de kampbaan loopend,
Strijd om in te gaan!

115.

2 Nog niet, want Ik heb schapen op de bergen,
Voor wie Ik gaf mijn dierbaar levensbloed:
Nog niet, want velen die nog altijd dwalen,
Die gij nog voor mijn kudde winnen moet.

3 Nog niet, want velen die ik min zijn moede,
En door uw troostwoord worden zij verblijd;
Mijn kranken, die uw teedre zorg vereischen,
Behoeven nog uw hulp een korten tijd.

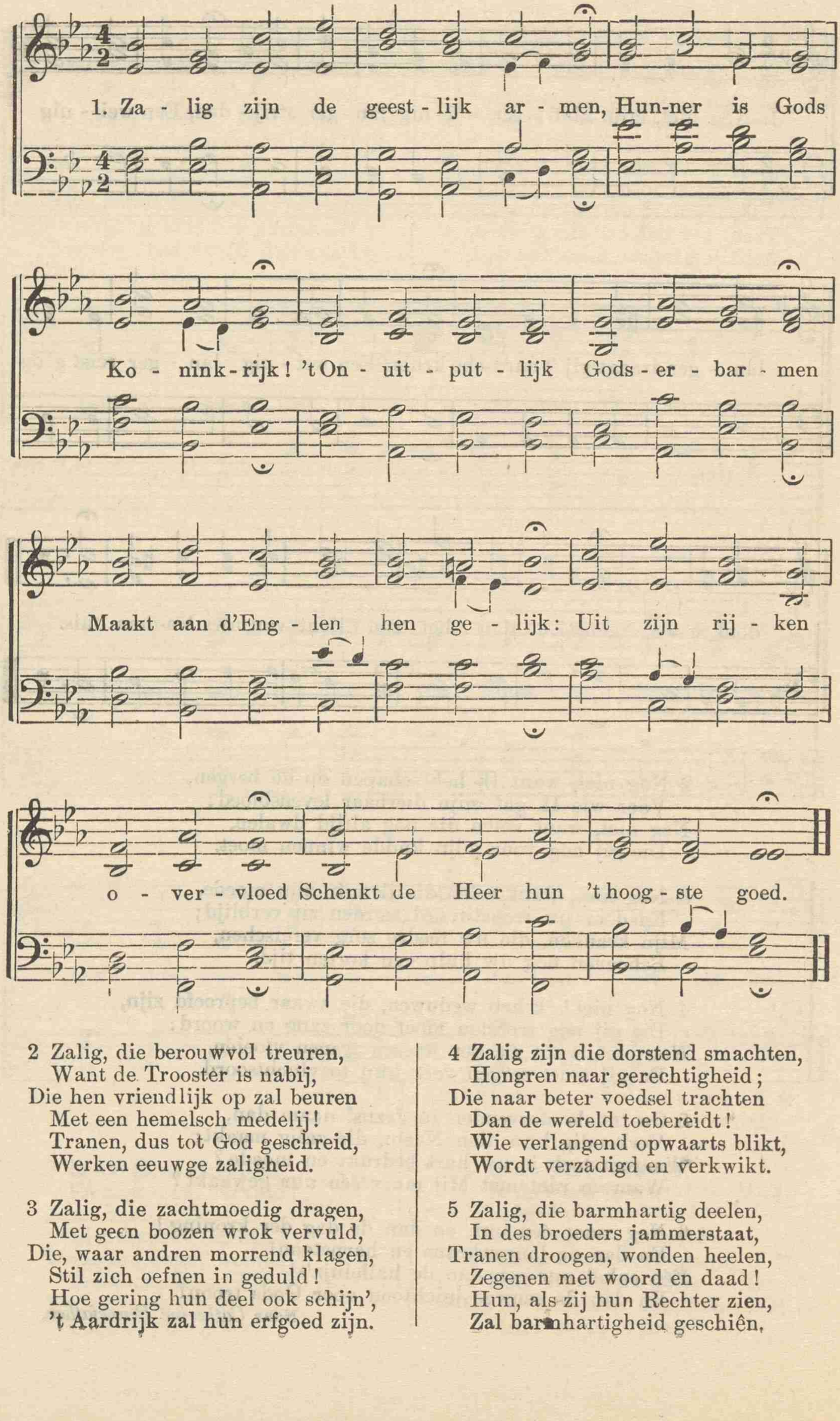
4 Nog niet! 'k heb weduwen, die zwaar beproefd zijn,
Die gij nog troosten moet door zang en woord:
Nog niet, want zie der weezen tranen vloeien,
En gij moet zorgen voor hun toevluchtsoord.

5 Ga tot de stervenden in Jezus' naam dan,
Verkondig hun dien Naam, die zalig maakt;
Waarom toch is uw hart bedrukt en moede?
Waarom niet met Mij maar één uur gewaakt?

6 Nog maar één uur, en dan de dag der kroning!
En dan de lauwerkrans en harpetoon!
Eén enkel uur—en dan de halleluja's!
En dan de eeuwge juichtoon voor Gods troon!

Naar *Catherine Pennefather.*

116.

2 Zalig, die berouwvol treuren,
Want de Trooster is nabij,
Die hen vriendlijk op zal beuren
Met een hemelsch medelij!
Tranen, dus tot God geschreid,
Werken eeuwge zaligheid.

3 Zalig, die zachtmoedig dragen,
Met geen boozen wrok vervuld,
Die, waar andren morrend klagen,
Stil zich oefnen in geduld!
Hoe gering hun deel ook schijn',
't Aardrijk zal hun erfgoed zijn.

4 Zalig zijn die dorstend smachten,
Hongren naar gerechtigheid;
Die naar beter voedsel trachten
Dan de wereld toebereidt!
Wie verlangend opwaarts blikt,
Wordt verzadigd en verkwikt.

5 Zalig, die barmhartig deelen,
In des broeders jammerstaat,
Tranen droogen, wonden heelen,
Zegenen met woord en daad!
Hun, als zij hun Rechter zien,
Zal barmhartigheid geschiên.

6 Zalig zijn de reine harten,
Die, hoe zoet de zonde streelt,
Biddend onder strijd en smarten
Jagen naar Gods deugdenbeeld!
In een onbeneveld licht
Zien zij 's Heeren aangezicht.

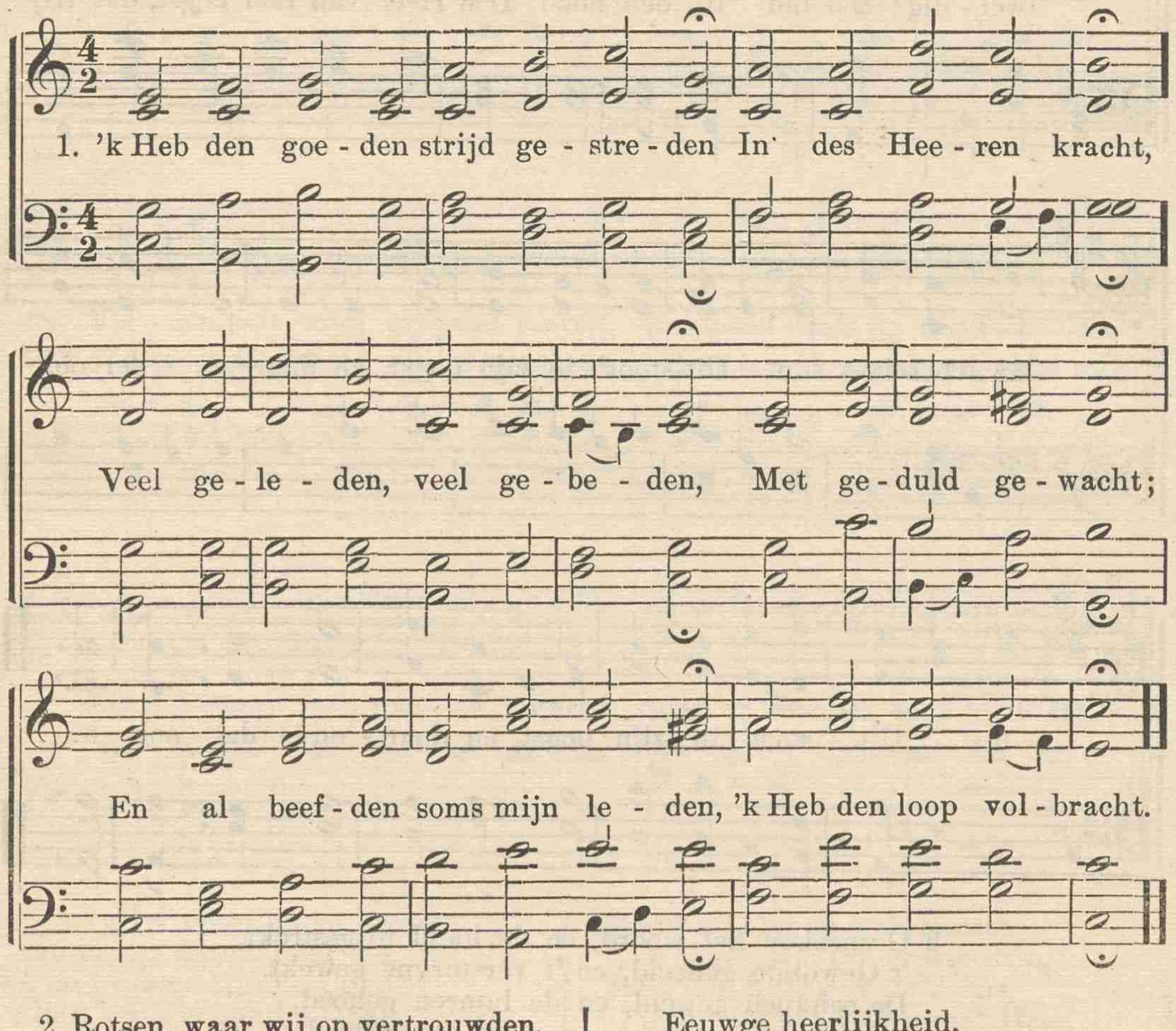
7 Zalig zij, die vrede maken,
Stormen stillen, waar zij woên,
En, waar liefde-banden braken,
't Koude hart weer gloeien doen.
Treff' hen ook der menschen spot,
Als zijn kindren mint hen God.

8 Zalig die, als ware vromen,
Hoe de wereld hen verstoot,
Haat noch smaad noch laster schromen,
God getrouw tot in den dood.
Heerlijk is voor 's Heeren troon
Eens des overwinnaars loon!

9 Weest het zout, het licht der aarde!
Wandelt tot des Vaders eer!
't Hart geeft aan het werk zijn waarde,
Legt het in Gods handen neer!
Wenscht g' een hemel voor uw deel,
Hemelsch zij uw hart geheel!

J. J. L. ten Kate.

117.

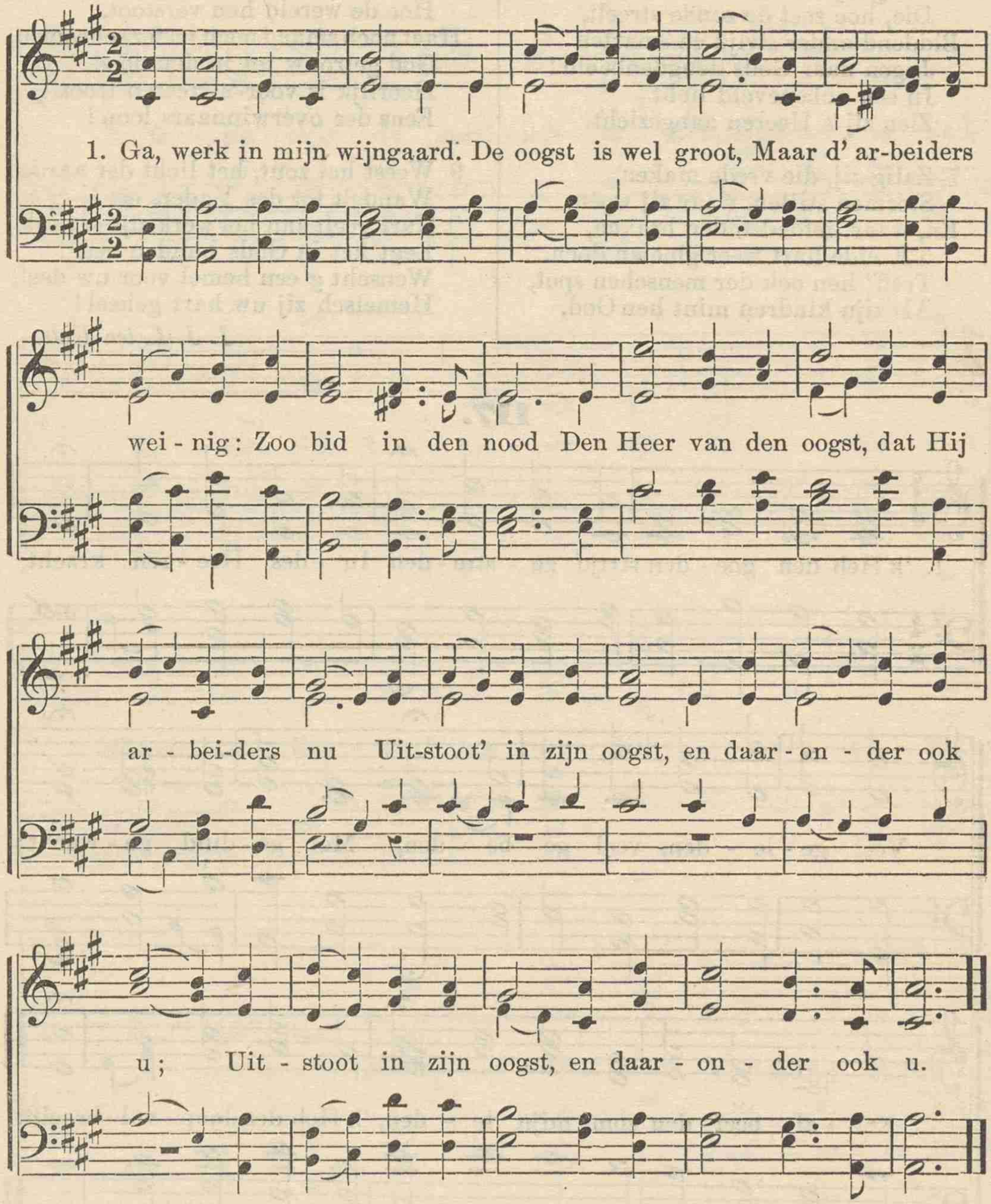
2 Rotsen, waar wij op vertrouwden,
Bogen 't hoofd ter aard;
Luchtpaleizen, die wij bouwden,
Bleven niet gespaard:
'k Heb het beste toch behouden,
'k Heb 't geloof bewaard.

3 Doornen, tot een krans geweven,
Heeft mij d' aard bereid;
Maar de kroon van 't eeuwig leven,
Eeuwge heerlijkheid,
Als de hemel slechts kan geven,
Is mij weggeleid.

4 Ook mijn uiterst ademhalen
Loov' den trouwen Heer!
Mijn geloof gaat zegepralen;
Vrienden! weent niet meer!
Laat de zon ter kimme dalen,
Schooner rijst zij weer.

J. J. L. ten Kate.

118.

2 Gesproken het woord, en de hand uitgestrekt,
't Gewonde geheeld, en 't verstorvne gewekt,
De schapen geweid, en de lamren gehoed,
't Verloorne gezocht, en gered, en gevoed.

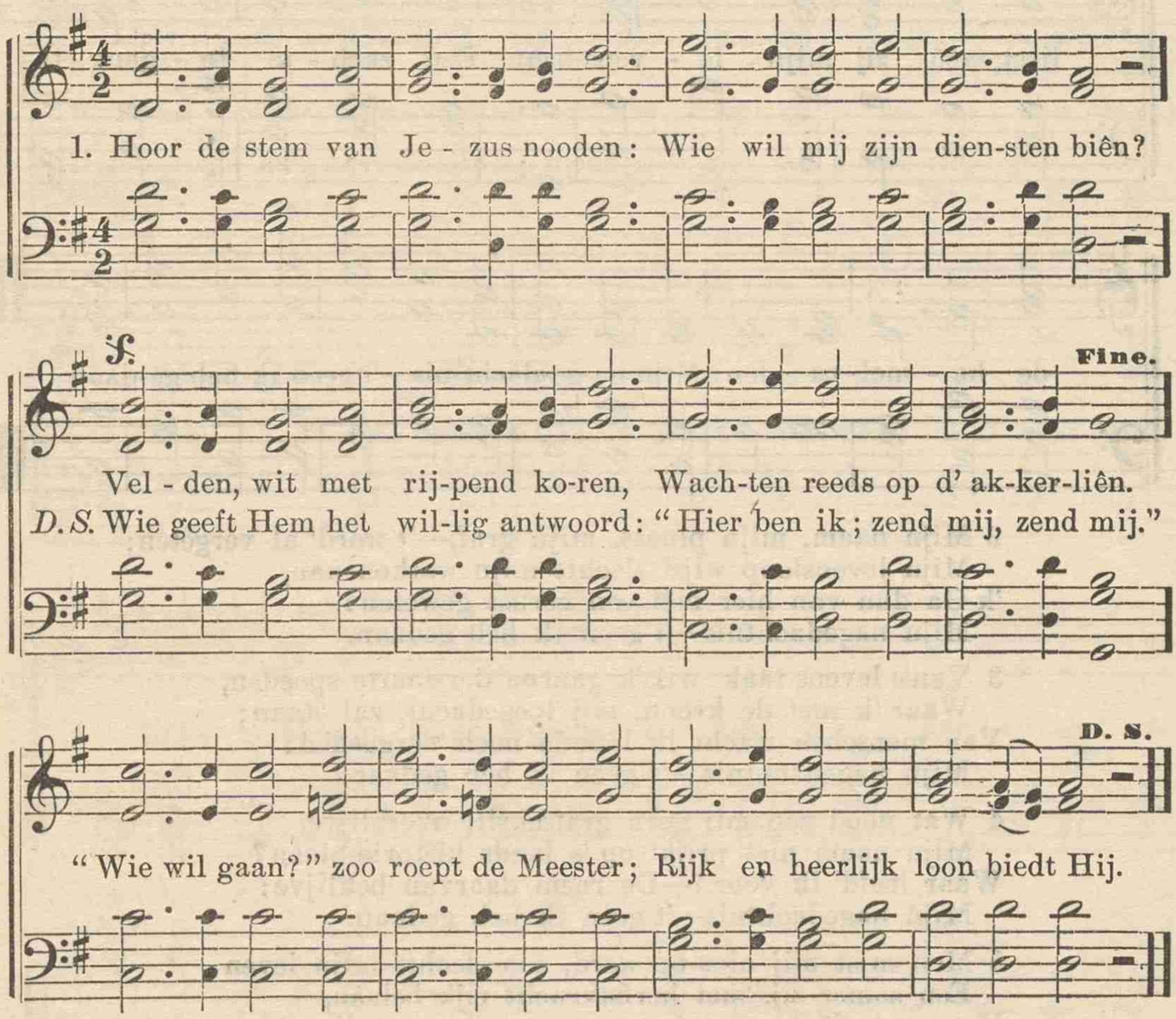
3 Ga werk in mijn wijngaard. 'k Heb recht op uw hart;
Ik heb u gekocht door de bitterste smart.
't Is alles van Mij, wat gij hebt, wat gij zijt,
Uw gaven, uw krachten, uw goed en uw tijd.

4 Om voor u te sterven aan 't smadelijk kruis
Verliet ik de vreugd van het Vaderlijk Huis;
Uw losgeld betaald' ik, zoo lief had ik u:
Kom, werk dan uit liefde voor andren ook nu.

5 Ga werk in mijn wijngaard. De tijd is voorts kort;
Gij weet niet hoe spoedig gij afgesneên wordt;
Uw dagen, uw jaren, zij vlieden voorbij,
En dan kunt gij hier niet meer werken voor Mij.

6 Begin in den ochtend, en werk tot den nacht;
Gedenk dat in zwakheid mijn kracht wordt volbracht:
En zalig is hij, die mijn werk heeft gedaan,
En alles volbracht, in de rust is gegaan!

119.

2 Kunt gij d' oceaan niet kruisen
Om naar 't heidenland te gaan;
Zie, de heidnen zijn veel nader,
Help hen die nabij u staan.
Kunt g' uw duizenden niet geven,
Geef dan als de weduw gaf;
't Minst dat gij voor Jezus offert
Wijst Hij nimmer van zich af.

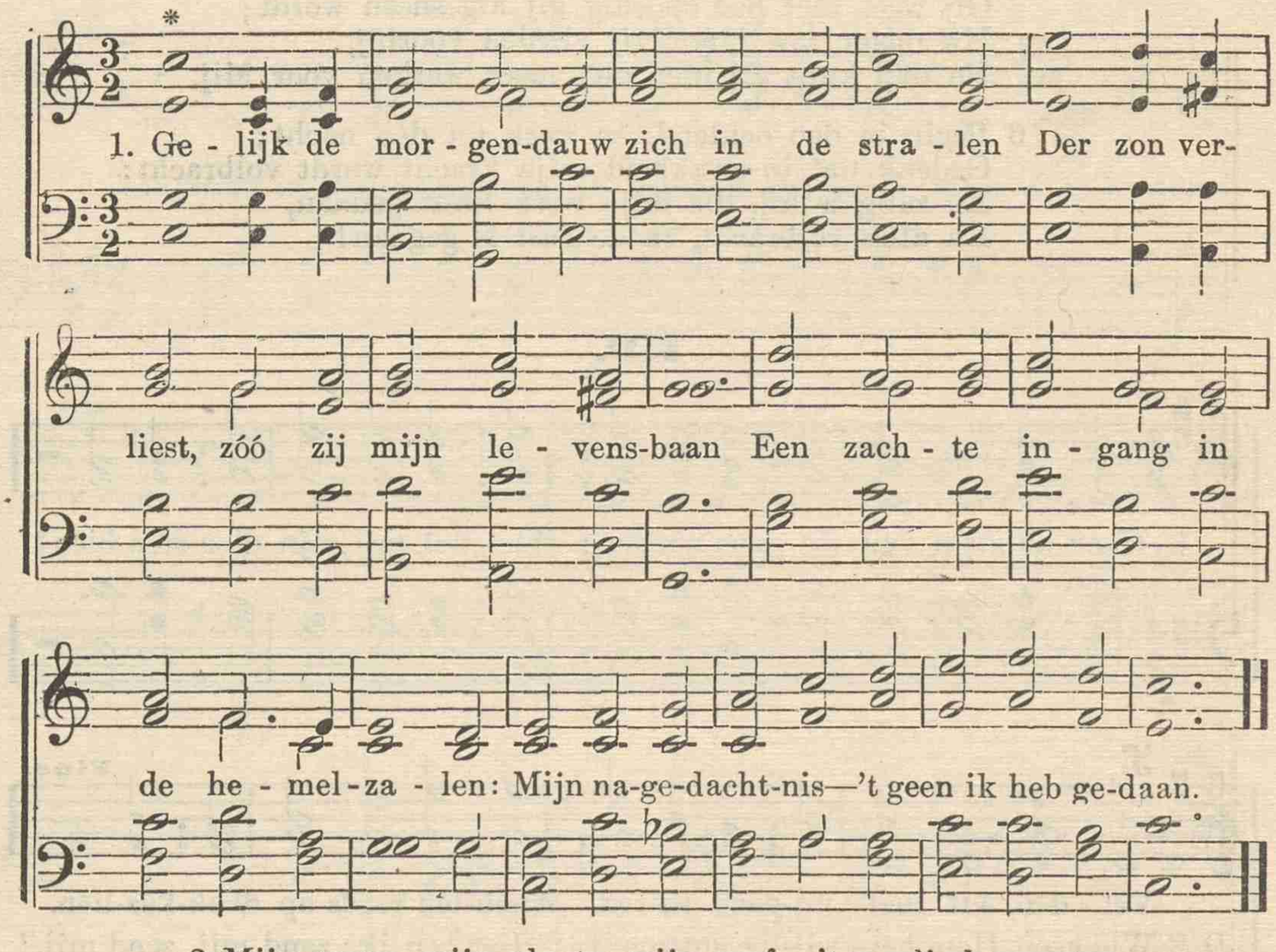
3 Kunt gij niet als Englen spreken,
Preeken als een Paulus deed,—
Spreek dan maar van Jezus' liefde,
Wat gij van zijn zoendood weet.
Kunt gij niet de goddeloozen
Wekken met een ernste stem,
Leid dan kinderen tot Jezus,
Voer ze zachtkens op tot Hem.

4 Menschenzielen gaan verloren,
Jezus wil dat gij zult spoên;
Niemand hoore u dan zeggen:
"Er is niets voor mij te doen."
Neem de taak door Hem gegeven
Willig op u, arbeid blij;
Antwoord moedig op zijn roepen:
"Hier ben ik; zend mij, zend mij!"

Naar *D. March.*

120.

S. P. W. 1871.

2 Mijn naam, mijn plaats, mijn graf,—'t word' al vergeten;
Mijn levensloop wijz' slechts mijn werken aan,
'k Ga dan van hier met een gerust geweten:
Mijn nagedachtnis—'t geen ik heb gedaan.

3 Van's levens taak wil 'k gaarne derwaarts spoeden,
Waar 'k met de kroon, mij toegedacht, zal staan;
Van menschen wacht ik loonen noch vergoeden:
Mijn nagedachtnis—'t geen ik heb gedaan.

4 Wat nood zoo mij geen grafschrift overblijve,
Mijn naam niet prijk' op 's lands historie-blaân?
Waar leefd' ik voor?—De roem daarvan beklijve:
Mijn nagedachtnis—'t geen ik heb gedaan.

5 Men mist mij niet op aard, zoo slechts mijn leven
Een zomer zij, met herfstvrucht rijk belaân,—
Het zaad, de bloem, de vrucht toon' van mijn streven:
Mijn nagedachtnis—'t geen ik heb gedaan.

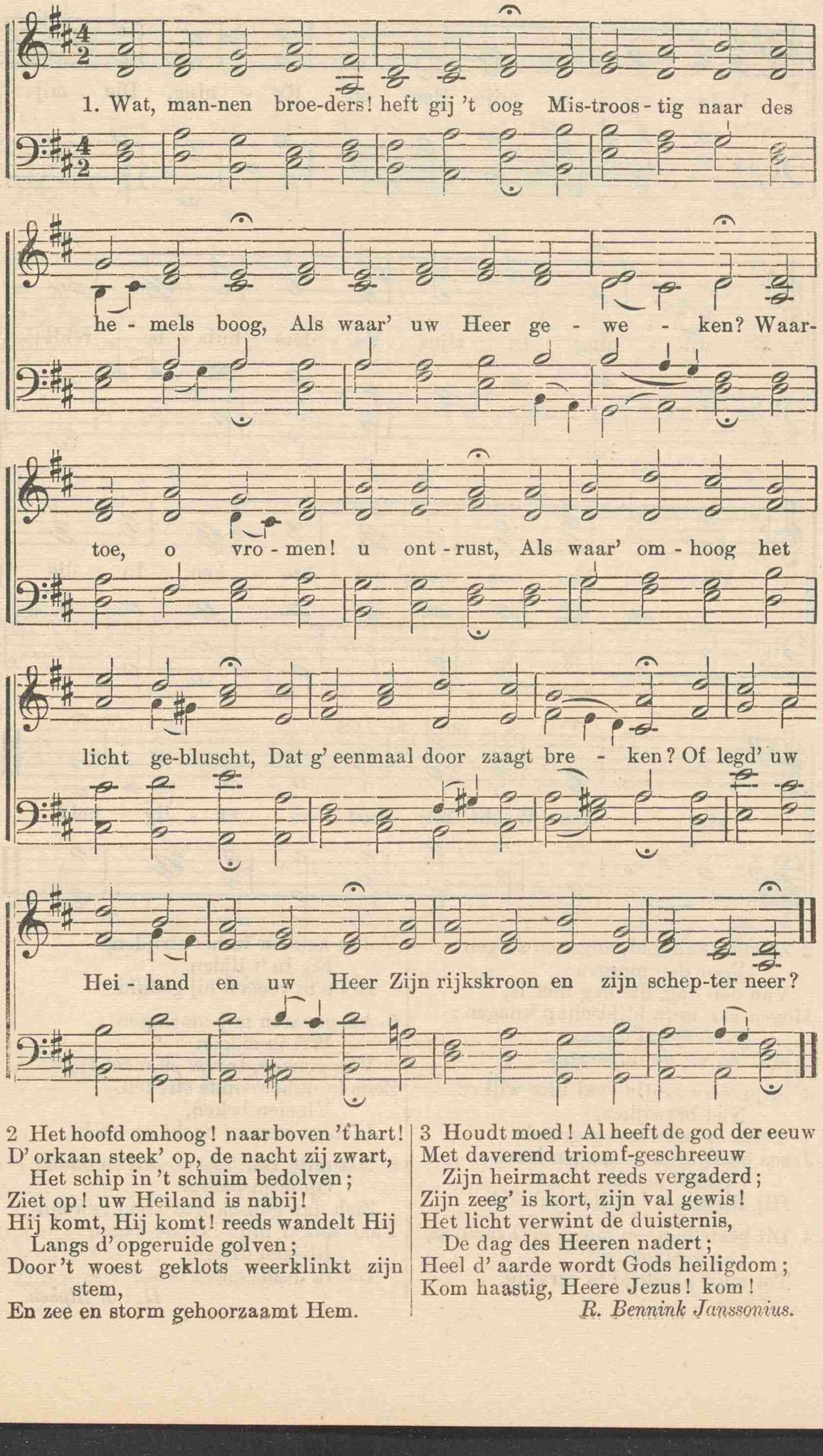
6 Men mist mij niet, zoo andren mij vervangen
Om in te oogsten 't rijpe, goudgeel graan;
Des zaaiers vrucht is 's maaiers hoogst verlangen:
Zijn nagedachtnis—'t geen hij heeft gedaan.

7 Niet ik, het woord slechts dat ik heb gesproken;
Niet ik, maar wat ik zaaide onder 't gaan
Leeft immer voort;—al 't andre wordt verbroken:
De waarheid blijft, en—'t geen ik heb gedaan.

8 Zóó zij dán ook mijn leven, zóó mijn sterven!
Mijn naam blijv' onbekend; niet zoo mijn daân.
Geen menschenroem! toch zal ik lof verwerven:
Mijn nagedachtnis—'t geen ik heb gedaan. Naar *H. Bonar.*

* Copyright, 1872, by IVISON, BLAKEMAN, TAYLOR & CO. From CHURCH HYMN BOOK, by per.

121.
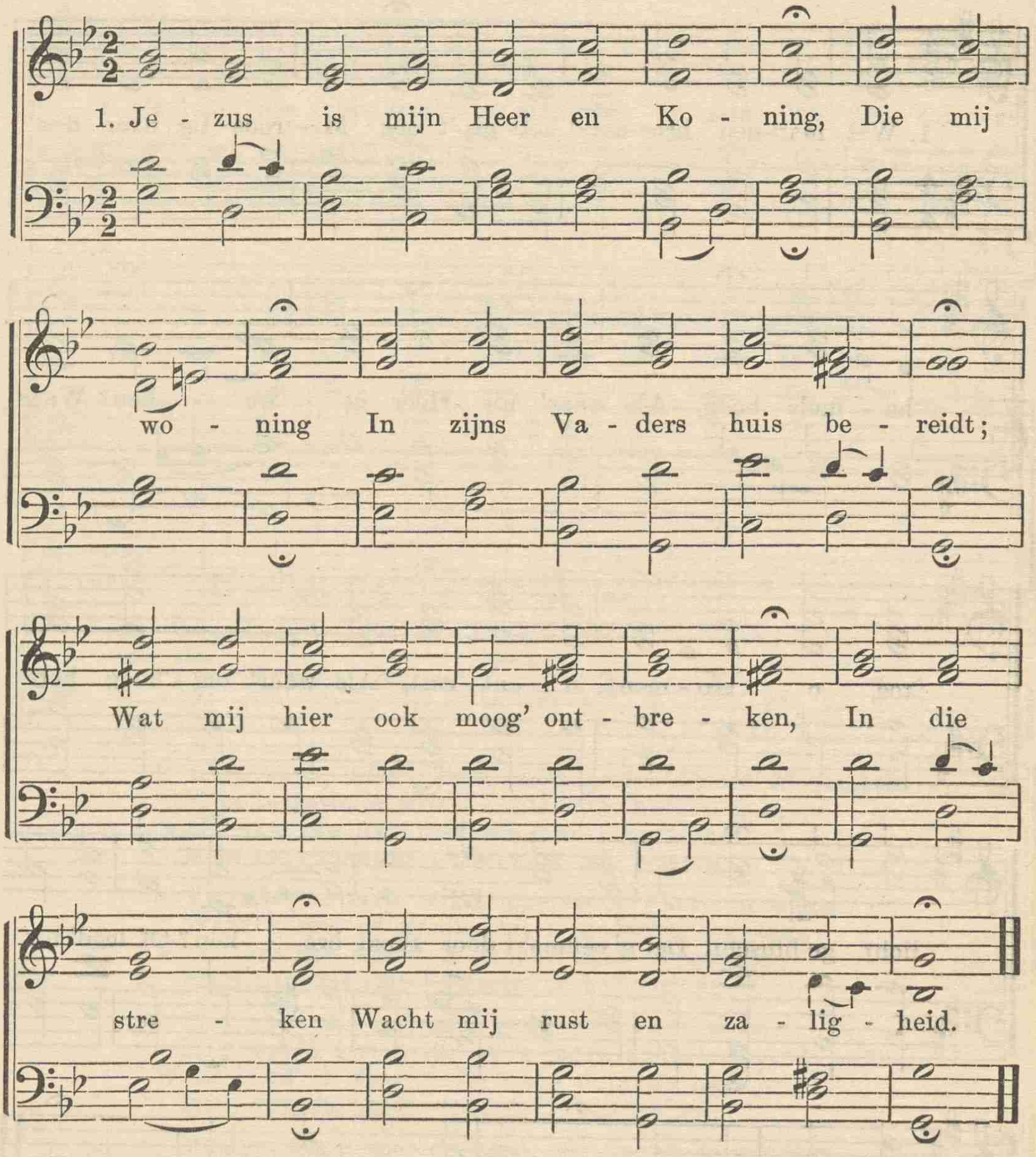

2 Het hoofd omhoog! naar boven 't hart!
D' orkaan steek' op, de nacht zij zwart,
Het schip in 't schuim bedolven;
Ziet op! uw Heiland is nabij!
Hij komt, Hij komt! reeds wandelt Hij
Langs d' opgeruide golven;
Door 't woest geklots weerklinkt zijn stem,
En zee en storm gehoorzaamt Hem.

3 Houdt moed! Al heeft de god der eeuw
Met daverend triomf-geschreeuw
Zijn heirmacht reeds vergaderd;
Zijn zeeg' is kort, zijn val gewis!
Het licht verwint de duisternis,
De dag des Heeren nadert;
Heel d' aarde wordt Gods heiligdom;
Kom haastig, Heere Jezus! kom!

R. Bennink Janssonius.

122.

2 Zonde, zwakheid, angst en zorgen
Voor den morgen
Van den dag, die nog niet is,
Mogen aan mijn blijdschap knagen;
't Licht zal dagen
Midden uit de duisternis.

3 Mijn verwachting zal niet wijken,
Niet bezwijken,
'k Sta op eene rots gegrond;
Jezus heeft mijn naam ten leven
Opgeschreven,
Hij, die nooit beloften schond.
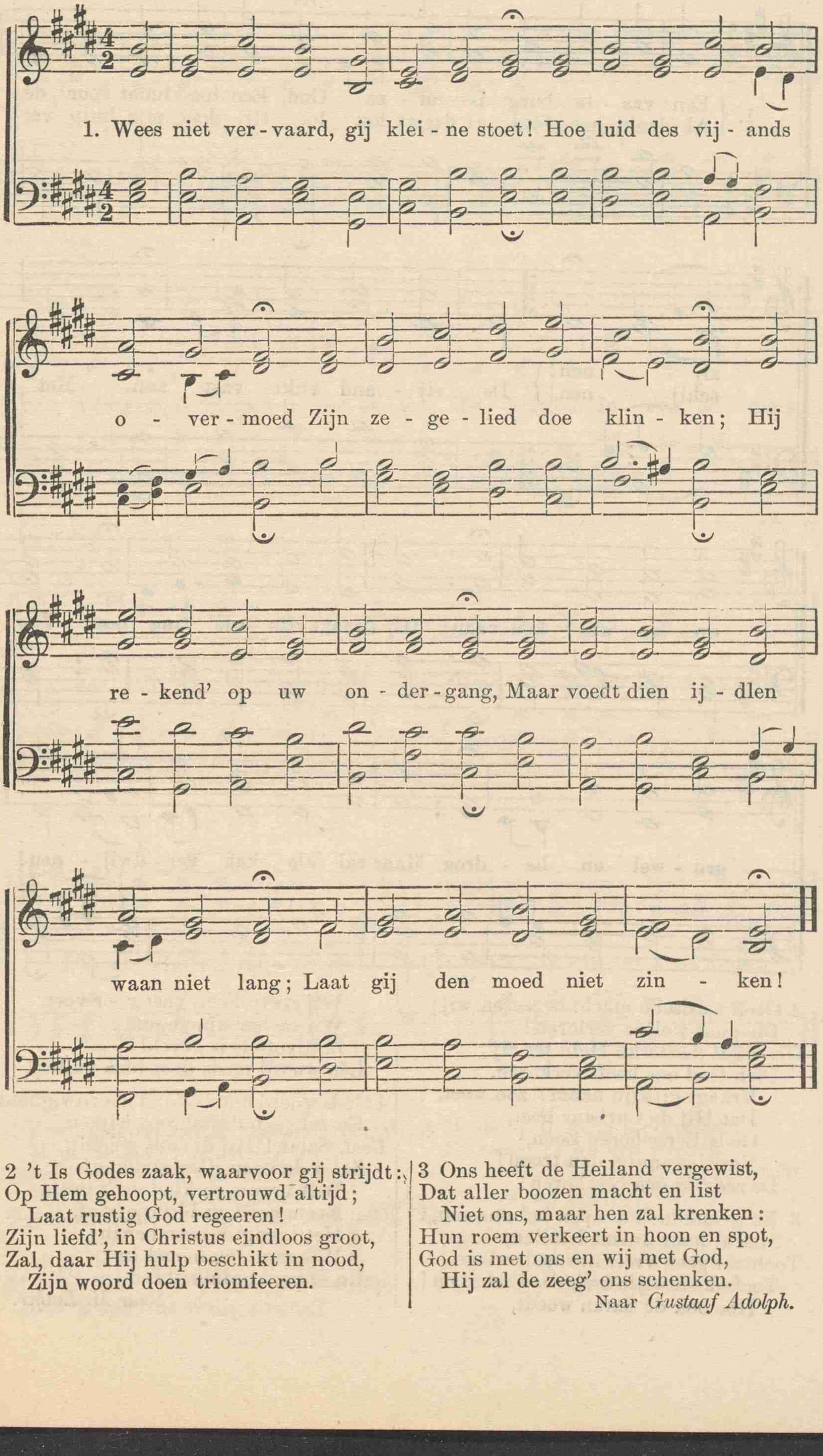
4 Dit geeft lust, en moed, en krachten,
Om te wachten,
Tot mijn proeftijd is vervuld,
Vol te houden in het strijden,
En, in 't lijden,
Hoop te voegen bij geduld.

5 Als gevaren mij omringen,
Wil ik zingen
Van genade, trouw en macht;
Zelfs in onbewoonde streken
Vloeien beken,
Lichten starren nacht op nacht.

6 Dat mijn ziel, met woord en daden,
Op mijn paden
Zich dan gansch aan Hem gewenn';
Laat vooral mijn laatste dagen
Blijken dragen,
Dat ik Jezus eigen ben.

H. van Alphen.

123.

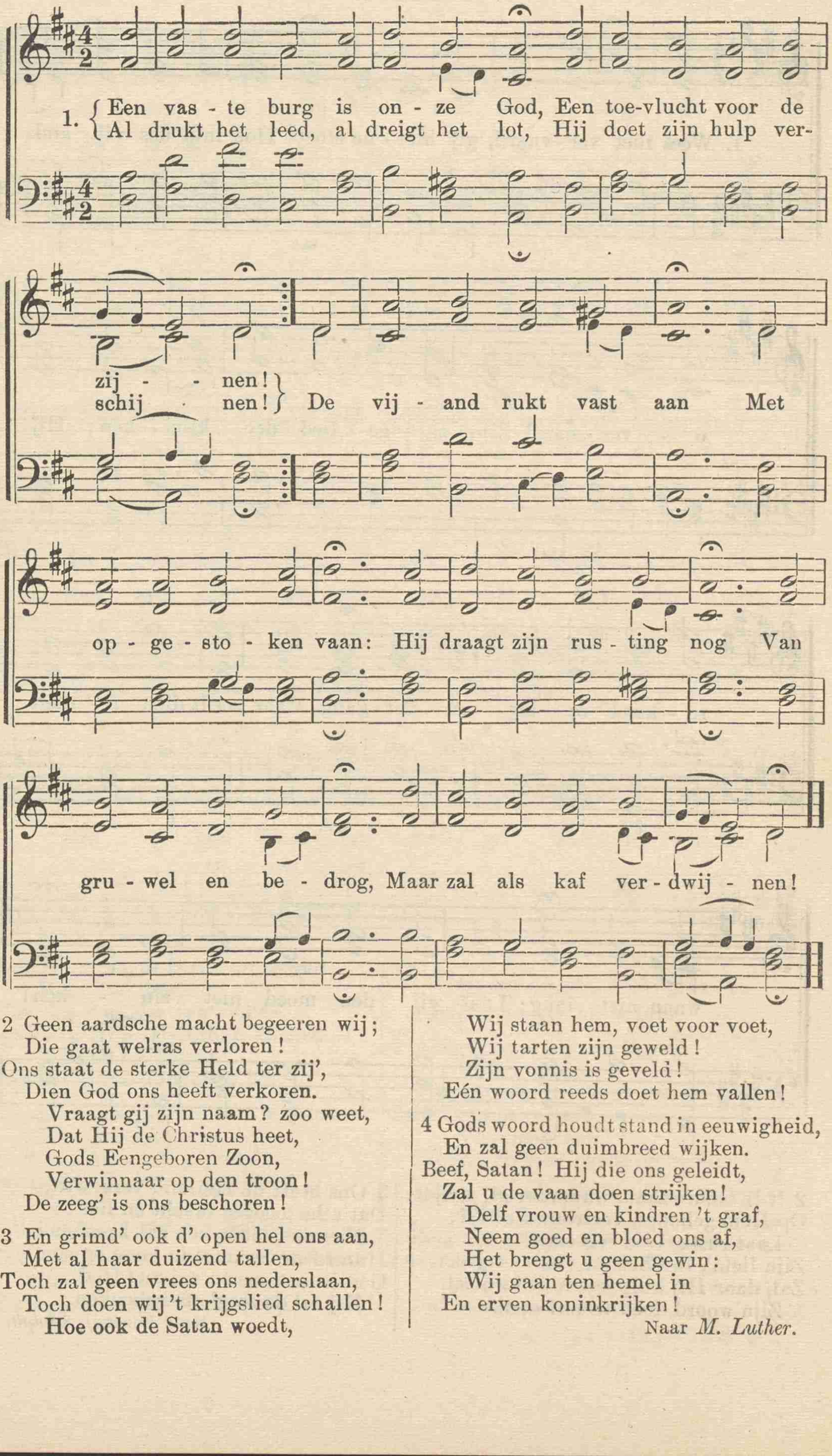

2 't Is Godes zaak, waarvoor gij strijdt:
Op Hem gehoopt, vertrouwd altijd;
Laat rustig God regeeren!
Zijn liefd', in Christus eindloos groot,
Zal, daar Hij hulp beschikt in nood,
Zijn woord doen triomfeeren.

3 Ons heeft de Heiland vergewist,
Dat aller boozen macht en list
Niet ons, maar hen zal krenken:
Hun roem verkeert in hoon en spot,
God is met ons en wij met God,
Hij zal de zeeg' ons schenken.

Naar *Gustaaf Adolph.*

124.
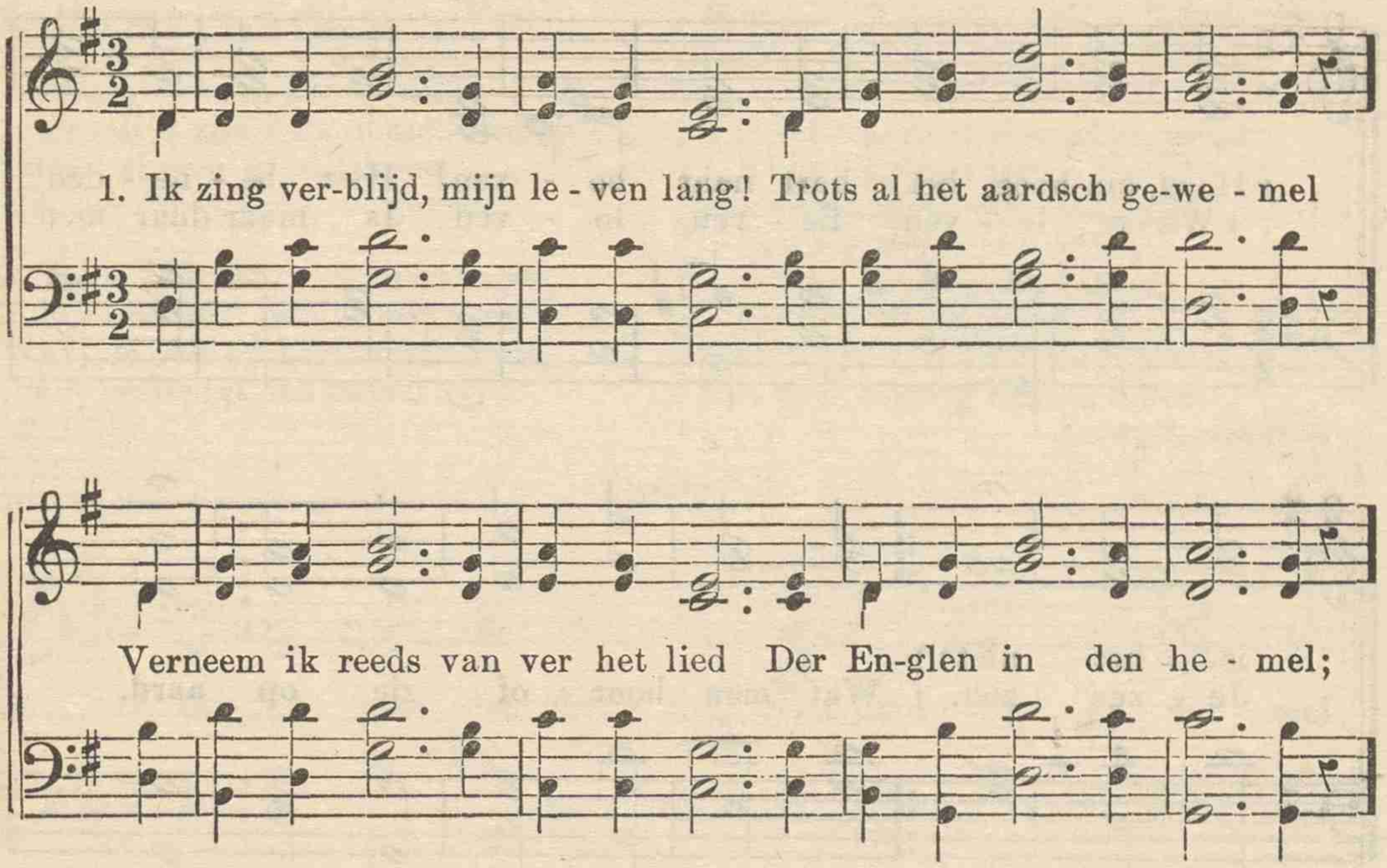

2 Geen aardsche macht begeeren wij;
Die gaat welras verloren!
Ons staat de sterke Held ter zij',
Dien God ons heeft verkoren.
Vraagt gij zijn naam? zoo weet,
Dat Hij de Christus heet,
Gods Eengeboren Zoon,
Verwinnaar op den troon!
De zeeg' is ons beschoren!

3 En grimd' ook d' open hel ons aan,
Met al haar duizend tallen,
Toch zal geen vrees ons nederslaan,
Toch doen wij 't krijgslied schallen!
Hoe ook de Satan woedt,
Wij staan hem, voet voor voet,
Wij tarten zijn geweld!
Zijn vonnis is geveld!
Eén woord reeds doet hem vallen!

4 Gods woord houdt stand in eeuwigheid,
En zal geen duimbreed wijken.
Beef, Satan! Hij die ons geleidt,
Zal u de vaan doen strijken!
Delf vrouw en kindren 't graf,
Neem goed en bloed ons af,
Het brengt u geen gewin:
Wij gaan ten hemel in
En erven koninkrijken!

Naar *M. Luther.*

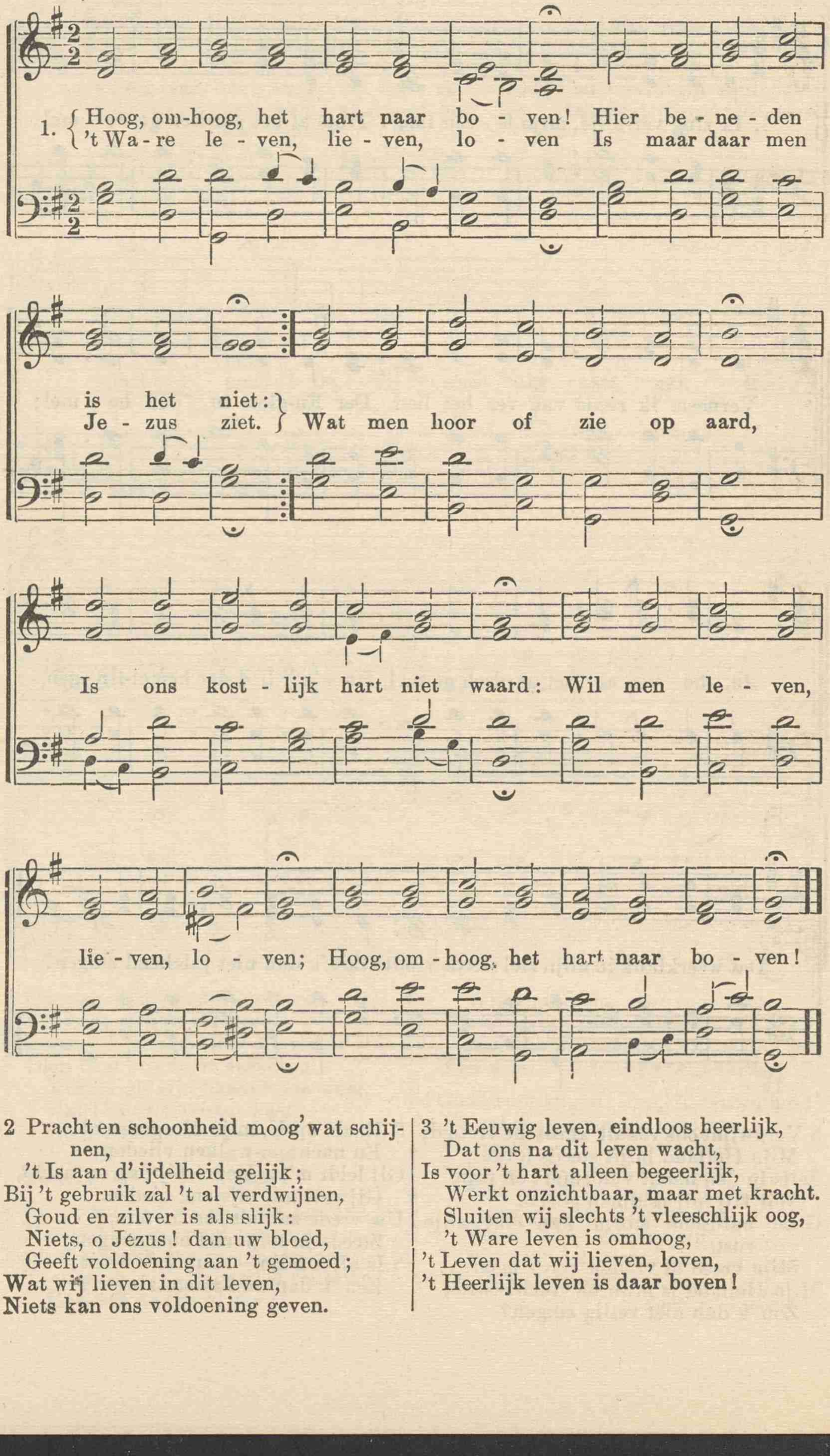
125.

2 Verdwijnt ook ras all' aardsche vreugd;
Mijn Heiland blijft steeds leven.
Zelfs in den nacht van smart en pijn,
Wil Hij mij psalmen geven.
Geen aardsche storm kan ooit mijn rust,
Mijn vreed of vreugd verdringen:
Mijn Heiland is mijn toevluchtsoord;
Zou 'k dan niet veilig zingen?

3 Ik zie op U, mijn Morgenster!
En nacht en wolken vlieden;
Gij leidt m', o Heer! bij dag en nacht,
Gij zult mij bijstand bieden.
Uw vrede zal, als een fontein,
Steeds in mijn ziel ontspringen;
't Is alles mijn'—daar 'k U bezit;
Zou 'k dan niet altoos zingen?

126.

2 Pracht en schoonheid moog' wat schijnen,
't Is aan d' ijdelheid gelijk;
Bij 't gebruik zal 't al verdwijnen,
Goud en zilver is als slijk:
Niets, o Jezus! dan uw bloed,
Geeft voldoening aan 't gemoed;
Wat wij lieven in dit leven,
Niets kan ons voldoening geven.

3 't Eeuwig leven, eindloos heerlijk,
Dat ons na dit leven wacht,
Is voor 't hart alleen begeerlijk,
Werkt onzichtbaar, maar met kracht.
Sluiten wij slechts 't vleeschlijk oog,
't Ware leven is omhoog,
't Leven dat wij lieven, loven,
't Heerlijk leven is daar boven!

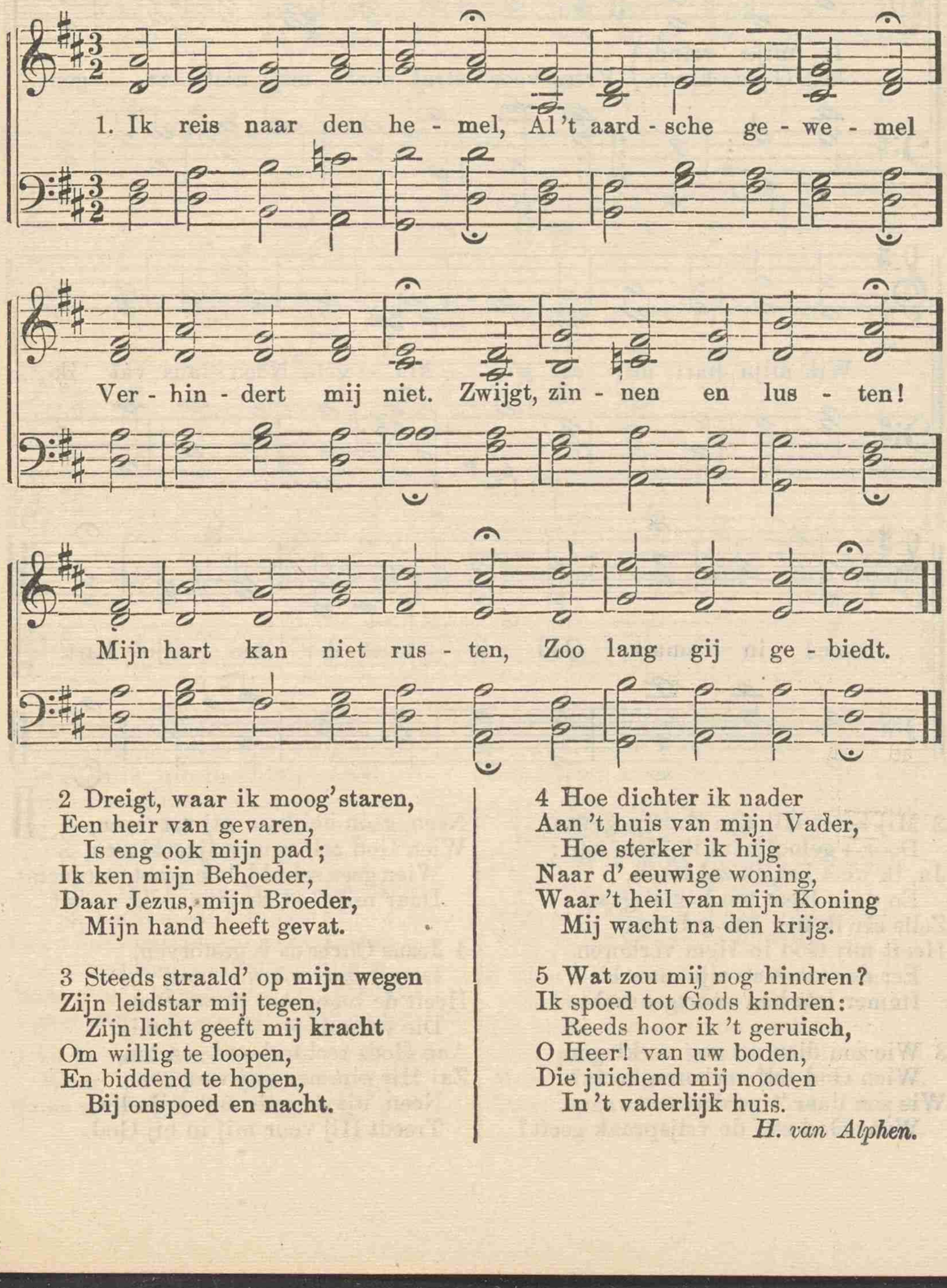
4 Zalig heil dat w' eenmaal erven!
Gode leven zonder pijn,
Zonder moeite, ziekt' of sterven,
Eeuwig zonder zonde zijn,
Leven in volmaakte deugd,
Vroolijk zijn in 's hemels vreugd;
Loven, lieven wij dit leven,
Dat ons Gods gena zal geven!

5 Jezus! bron der hemelvreugde,
Die ons hart eens smaken zal;
Wat ons ooit op aard verheugde,
Gij verheugt ons boven al!
Daar Gij ons reeds hier bereidt
Voor des hemels heerlijkheid,
Waar w' U eeuwig lieven, loven;
Jezus! trek ons hart naar boven.

6 Och! dat aller menschen tongen,
Aller Englen zang, o Heer!
Samenstemden, samenzongen
Eeuwig tot uw lof en eer!
Zonder einde geeft uw lof,
Jezus! ons de rijkste stof;
Trek tot U ons hart naar boven,
Dat w' U eeuwig lieven, loven.

J. van Lodenstein.

127.

2 Dreigt, waar ik moog' staren,
Een heir van gevaren,
Is eng ook mijn pad;
Ik ken mijn Behoeder,
Daar Jezus, mijn Broeder,
Mijn hand heeft gevat.
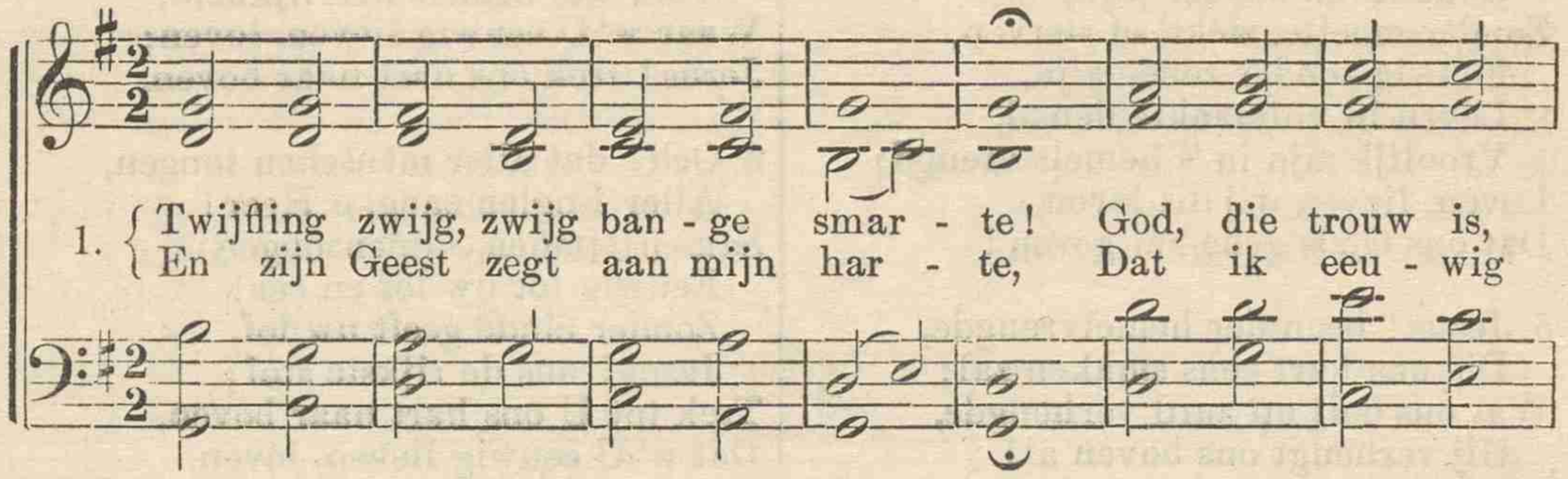
3 Steeds straald' op mijn wegen
Zijn leidstar mij tegen,
Zijn licht geeft mij kracht
Om willig te loopen,
En biddend te hopen,
Bij onspoed en nacht.

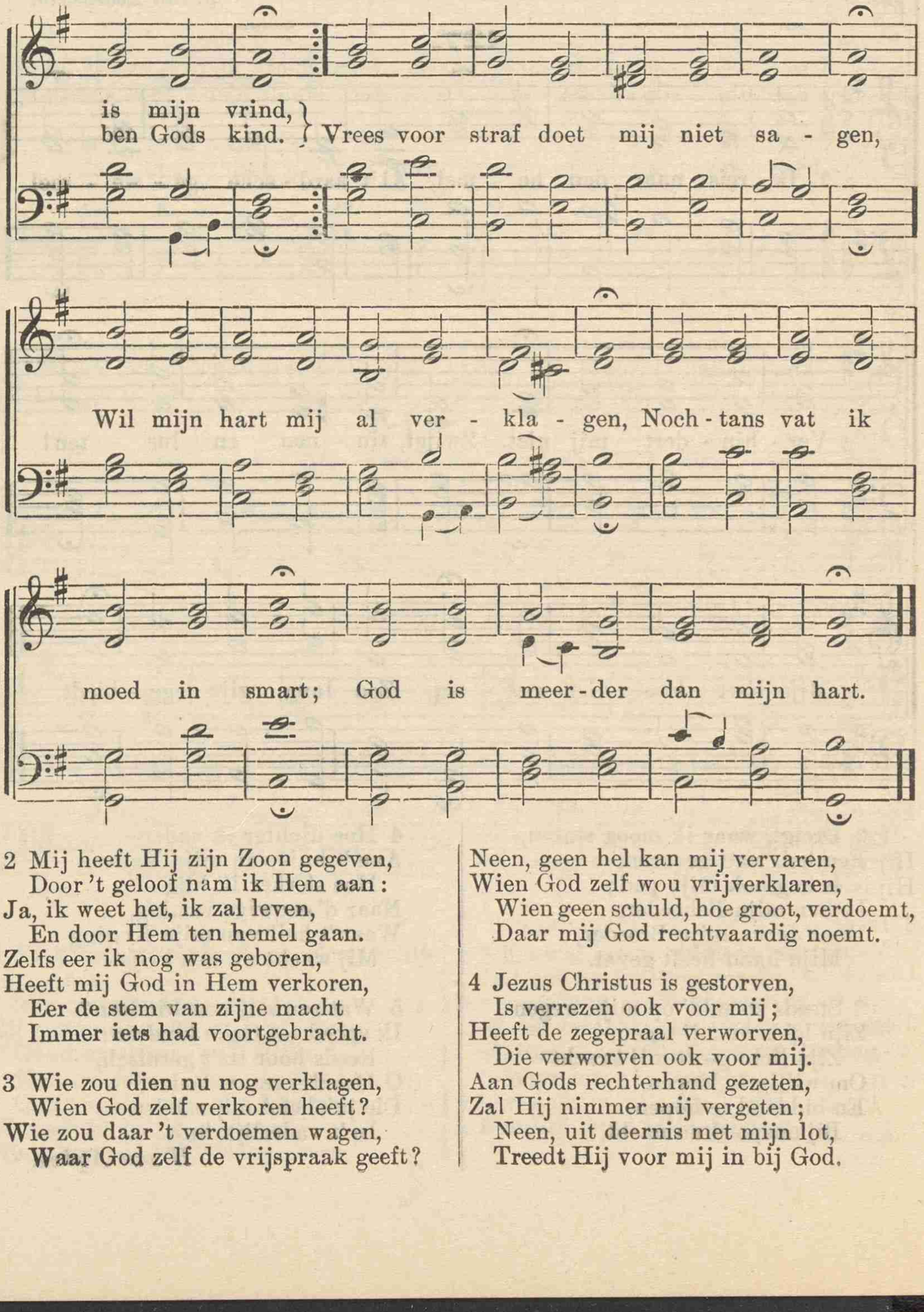
4 Hoe dichter ik nader
Aan 't huis van mijn Vader,
Hoe sterker ik hijg
Naar d' eeuwige woning,
Waar 't heil van mijn Koning
Mij wacht na den krijg.

5 Wat zou mij nog hindren?
Ik spoed tot Gods kindren:
Reeds hoor ik 't geruisch,
O Heer! van uw boden,
Die juichend mij nooden
In 't vaderlijk huis.

H. van Alphen.

128.

2 Mij heeft Hij zijn Zoon gegeven,
Door 't geloof nam ik Hem aan:
Ja, ik weet het, ik zal leven,
En door Hem ten hemel gaan.
Zelfs eer ik nog was geboren,
Heeft mij God in Hem verkoren,
Eer de stem van zijne macht
Immer iets had voortgebracht.

3 Wie zou dien nu nog verklagen,
Wien God zelf verkoren heeft?
Wie zou daar 't verdoemen wagen,
Waar God zelf de vrijspraak geeft?
Neen, geen hel kan mij vervaren,
Wien God zelf wou vrijverklaren,
Wien geen schuld, hoe groot, verdoemt,
Daar mij God rechtvaardig noemt.

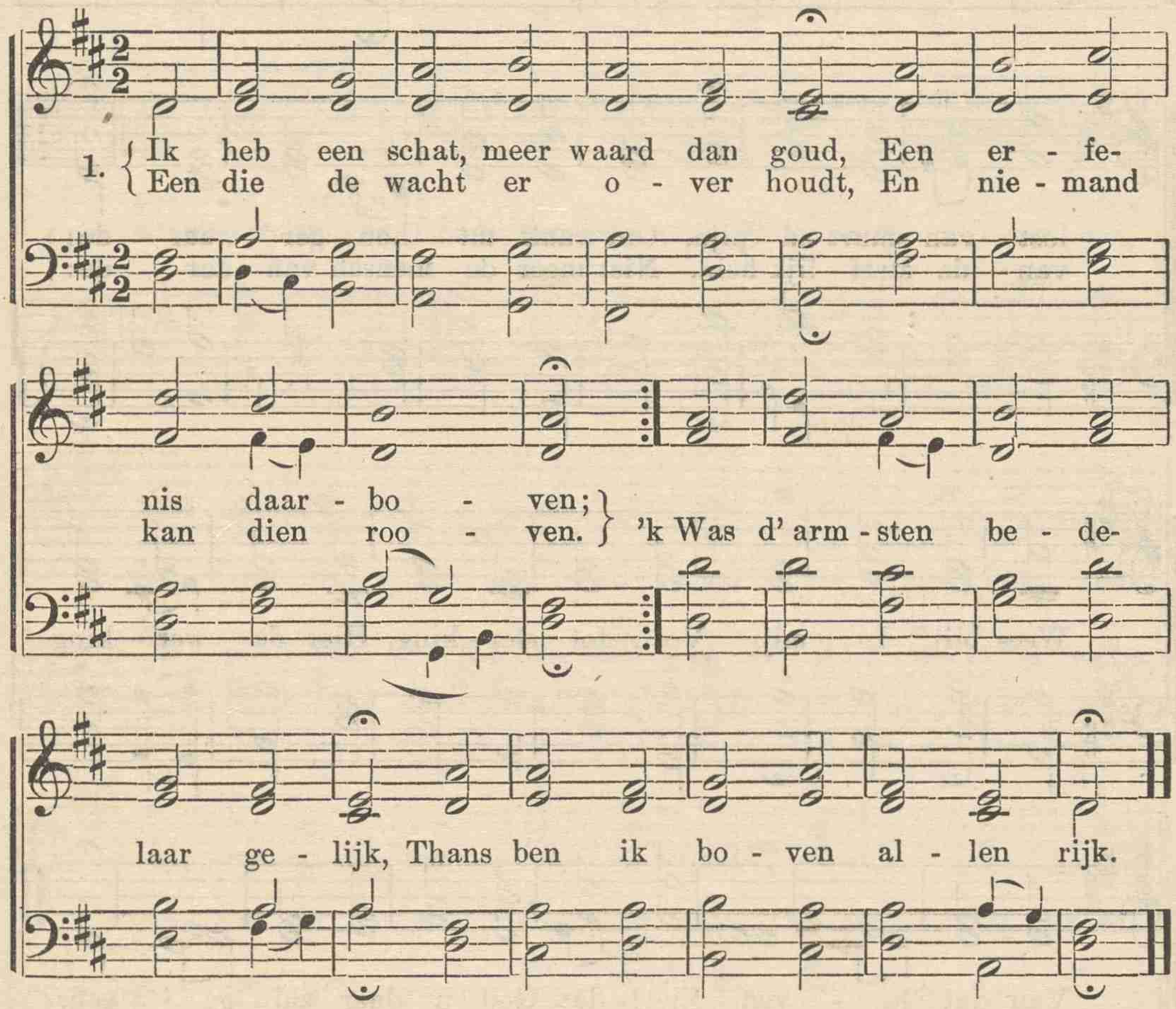
4 Jezus Christus is gestorven,
Is verrezen ook voor mij;
Heeft de zegepraal verworven,
Die verworven ook voor mij.
Aan Gods rechterhand gezeten,
Zal Hij nimmer mij vergeten;
Neen, uit deernis met mijn lot,
Treedt Hij voor mij in bij God.

5 Trots de wereld en haar laster,
Trots de hel en al haar woên,
Steun ik op Gods liefde vaster;
God zal mij getrouw behoên.
Niets dat mij van God kan scheiden,
'k Zal, wat ramp mij moog' verbeiden,
Juichen midden in de pijn,
Meer dan overwinnaar zijn.

6 Ruwe stormen mogen woeden,
Alles om mij heen zij nacht,
God, mijn God zal mij behoeden,
God houdt voor mijn heil de wacht.
Moet ik lang zijn hulp verbeiden,
Zijne liefde blijft mij leiden:
Door een nacht, hoe zwart, hoe dicht,
Voert Hij mij in 't eeuwig licht.

Naar *J. A. Schlegel.*

129.

2 Ik heb een liefde teêr en zoet,
Z' ontvlamt mijn hart en zinnen,
Eén dien ik min in mijn gemoed,
Eén die mij steeds zal minnen;
Hij voert m' uit alle strikken heen,
Hij is mijn liefde, Hij alleen.

3 Ik heb een kroon, een koningskroon
Van paarlen en robijnen;
Geen keizersdiadeem zoo schoon
Als op mijn hoofd zal schijnen.
Eens was 'k verachtlijk en veracht,
Thans ben 'k bekranst met hemelpracht.

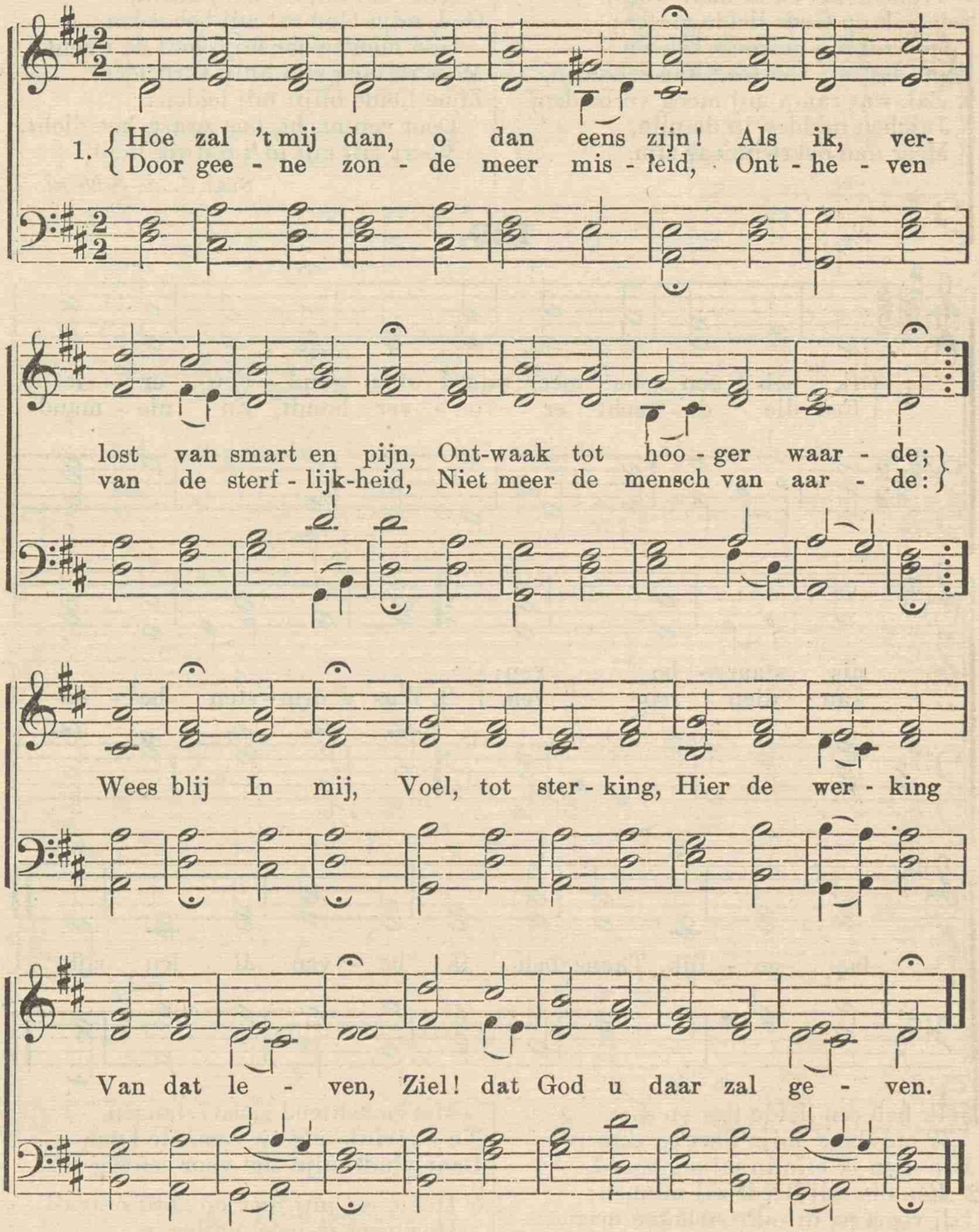
4 Ik heb een huis van schittrend licht,
Waar 'k weldra word ontvangen
Soms zie ik 't in het vergezicht
Met smachtend zielsverlangen.
Nu zwerf ik nog op vreemde kust,
Daar vindt mijn ziel voor eeuwig rust.

5 Hoe meer mij hier op aard ontvall',
Hoe meer ik moet ontberen,
Hoe meer 'k mijn Meester loven zal,
Die zoo mij wil vereeren.
Mijn Heiland zelf maakt mij bereid
Voor zulke groote zaligheid.

6 Hoe rijk en zalig in 't verschiet,
Ga 'k vaak nog neêrgebogen
En vloeien tranen van verdriet
Bij stroomen uit mijn oogen.
Maar kort nog . . . en de smart is uit,
Dan zing 'k voor eeuwig 't lied der Bruid.

P. Huët.

130.

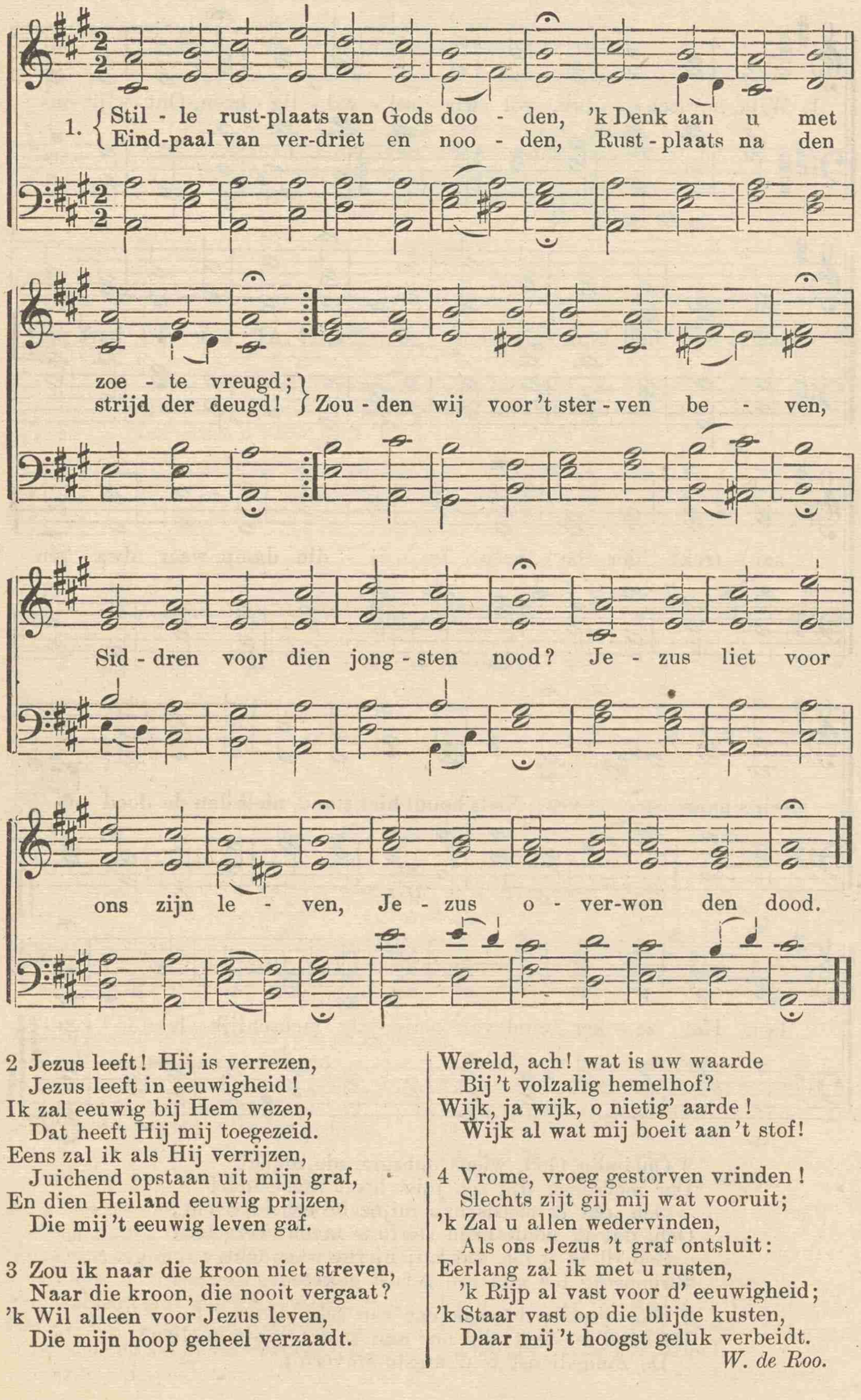

2 'k Verheug m', en echter beeft mijn hart,
Zoo drukt mij nog het juk der smart,
De vloek der zonde neder:
Maar God, God zelf verlicht mijn juk,
Mijn hart versterkt zich door den druk,
Gelooft, verheft zich weder.
Jezus Christus!
Wil mij geven U te leven,
U te sterven,
't Rijk uws Vaders eenmaal t' erven.

3 Veracht den doodschrik dan, mijn geest!
De donkre doodsweg, dien gij vreest,
Is 't pad tot blij aanschouwen;
Wat beeft, wat ijst gij voor uw lot?
De donkre doodsweg voert tot God,
Hij voert tot blij aanschouwen:
Die rust, Gods rust,
Gaat ons denken, Al ons denken
En gelooven
Onuitspreeklijk ver te boven.

Naar *F. G. Klopstock.*

131.

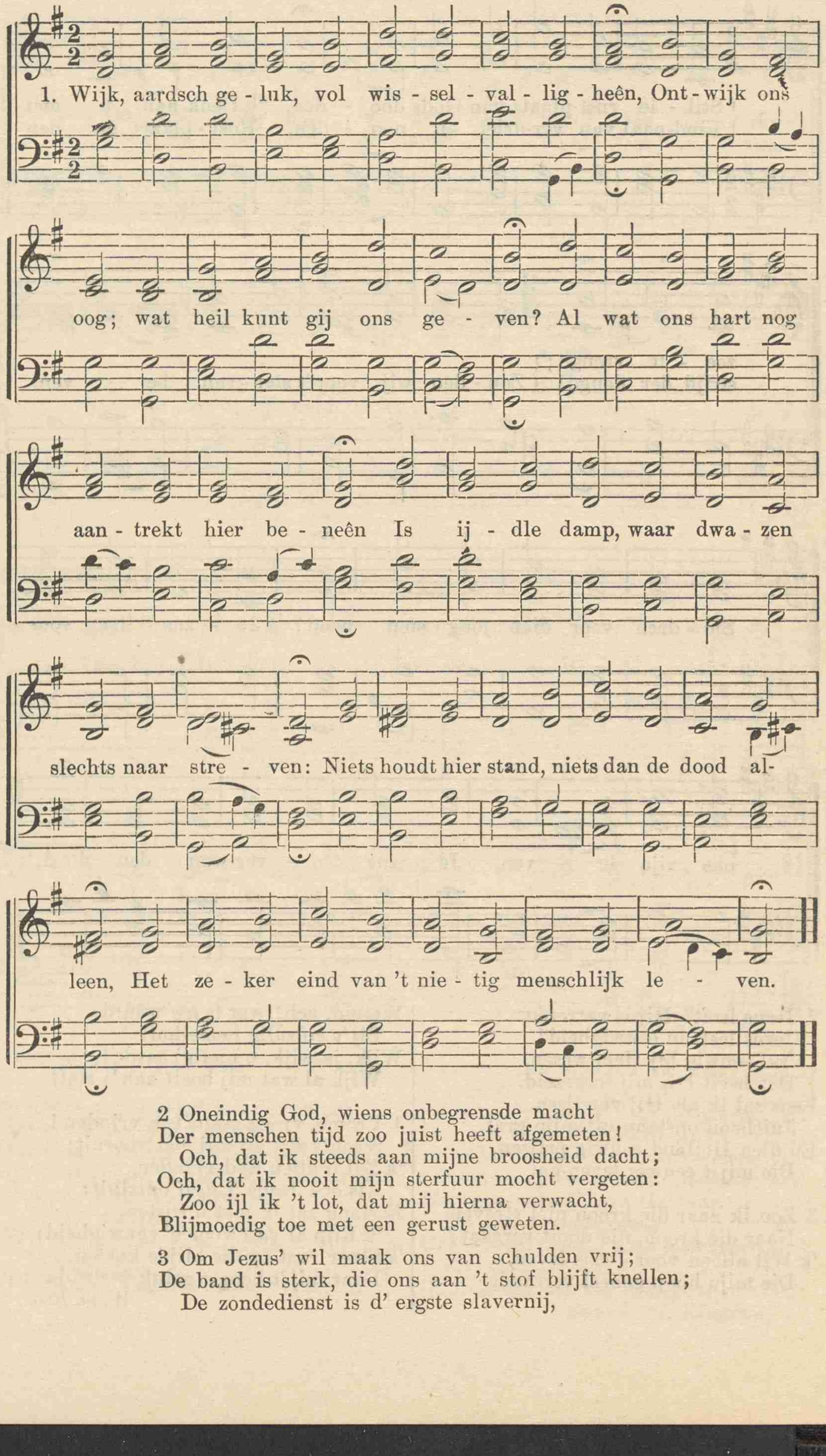
2 Jezus leeft! Hij is verrezen,
Jezus leeft in eeuwigheid!
Ik zal eeuwig bij Hem wezen,
Dat heeft Hij mij toegezeid.
Eens zal ik als Hij verrijzen,
Juichend opstaan uit mijn graf,
En dien Heiland eeuwig prijzen,
Die mij 't eeuwig leven gaf.

3 Zou ik naar die kroon niet streven,
Naar die kroon, die nooit vergaat?
'k Wil alleen voor Jezus leven,
Die mijn hoop geheel verzaadt.
Wereld, ach! wat is uw waarde
Bij 't volzalig hemelhof?
Wijk, ja wijk, o nietig' aarde!
Wijk al wat mij boeit aan 't stof!

4 Vrome, vroeg gestorven vrinden!
Slechts zijt gij mij wat vooruit;
'k Zal u allen wedervinden,
Als ons Jezus 't graf ontsluit:
Eerlang zal ik met u rusten,
'k Rijp al vast voor d' eeuwigheid;
'k Staar vast op die blijde kusten,
Daar mij 't hoogst geluk verbeidt.

W. de Roo.

132.

2 Oneindig God, wiens onbegrensde macht
Der menschen tijd zoo juist heeft afgemeten!
Och, dat ik steeds aan mijne broosheid dacht;
Och, dat ik nooit mijn sterfuur mocht vergeten:
Zoo ijl ik 't lot, dat mij hierna verwacht,
Blijmoedig toe met een gerust geweten.

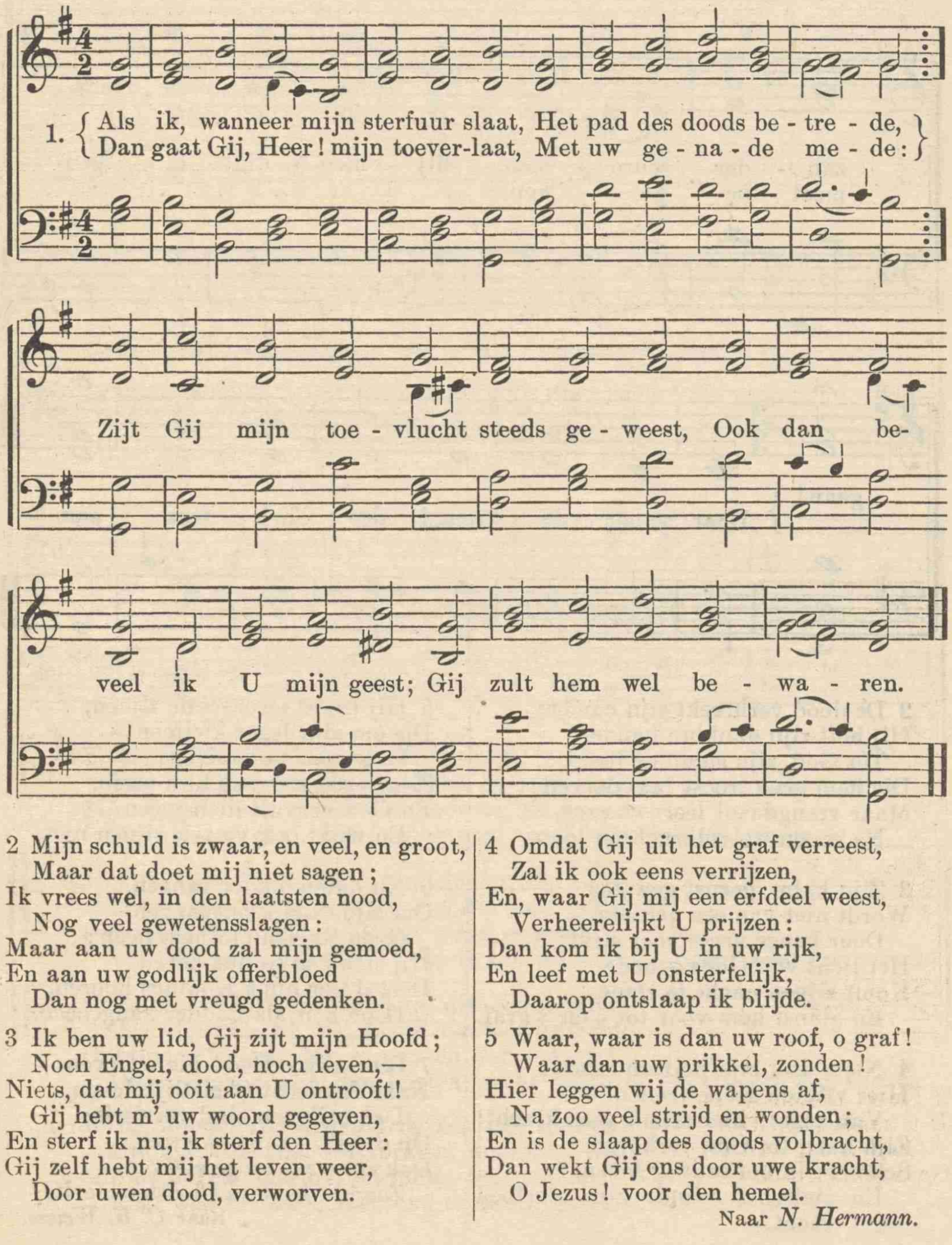
3 Om Jezus' wil maak ons van schulden vrij;
De band is sterk, die ons aan 't stof blijft knellen;
De zondedienst is d' ergste slavernij,

Hij knelt te meer, hoe meer de jaren snellen;
Zoo vliegt de dag der zaligheid voorbij,
En ijlings zal de zeis des doods ons vellen.

4 Vorm tot uw dienst, ons hart, o heilig God!
Dan zal in ons een vuur van ijver branden;
Uw dienst alleen geeft onvermengd genot,
En maakt ons vrij van droeve zondenbanden:
Dan juichen wij in ons toekomstig lot,
En stellen ons blijmoedig in uw handen.

Vr. A. M. Moens.

133.

2 Mijn schuld is zwaar, en veel, en groot,
Maar dat doet mij niet sagen;
Ik vrees wel, in den laatsten nood,
Nog veel gewetensslagen:
Maar aan uw dood zal mijn gemoed,
En aan uw godlijk offerbloed
Dan nog met vreugd gedenken.
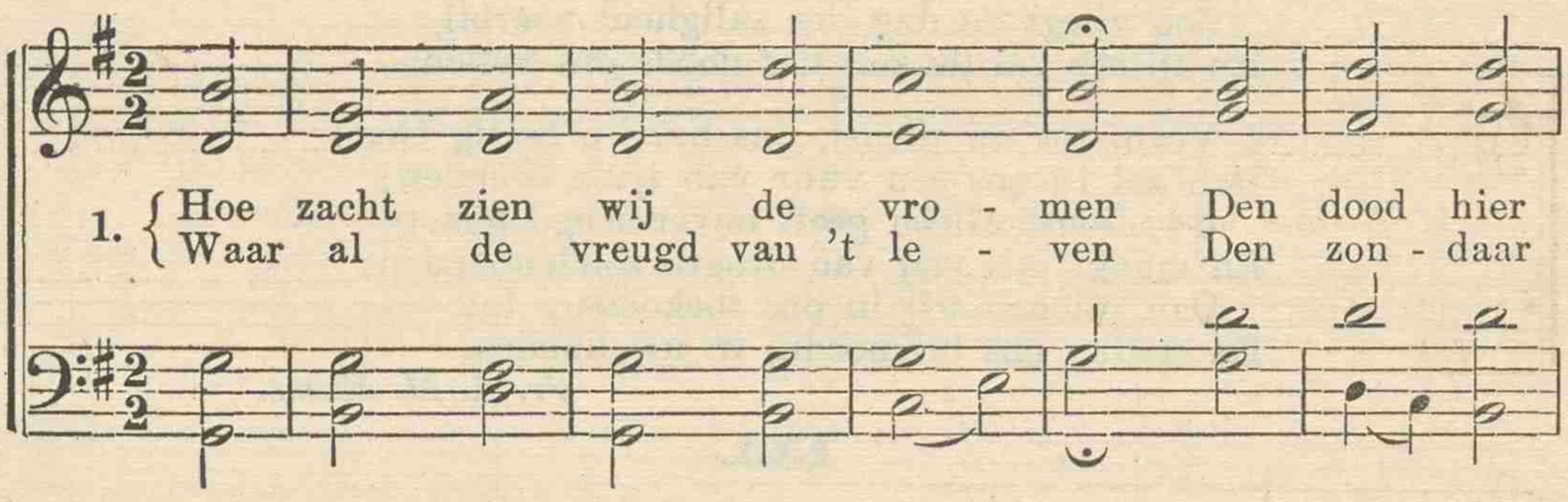
3 Ik ben uw lid, Gij zijt mijn Hoofd;
Noch Engel, dood, noch leven,—
Niets, dat mij ooit aan U ontrooft!
Gij hebt m' uw woord gegeven,
En sterf ik nu, ik sterf den Heer:
Gij zelf hebt mij het leven weer,
Door uwen dood, verworven.
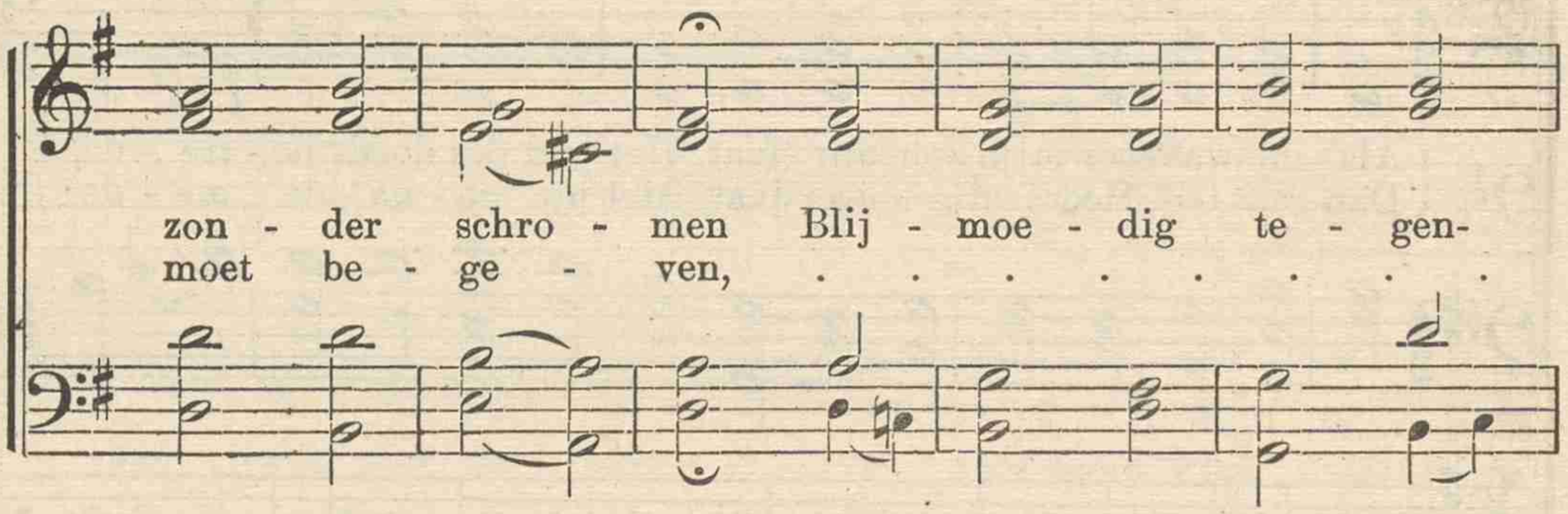
4 Omdat Gij uit het graf verreest,
Zal ik ook eens verrijzen,
En, waar Gij mij een erfdeel weest,
Verheerelijkt U prijzen:
Dan kom ik bij U in uw rijk,
En leef met U onsterfelijk,
Daarop ontslaap ik blijde.
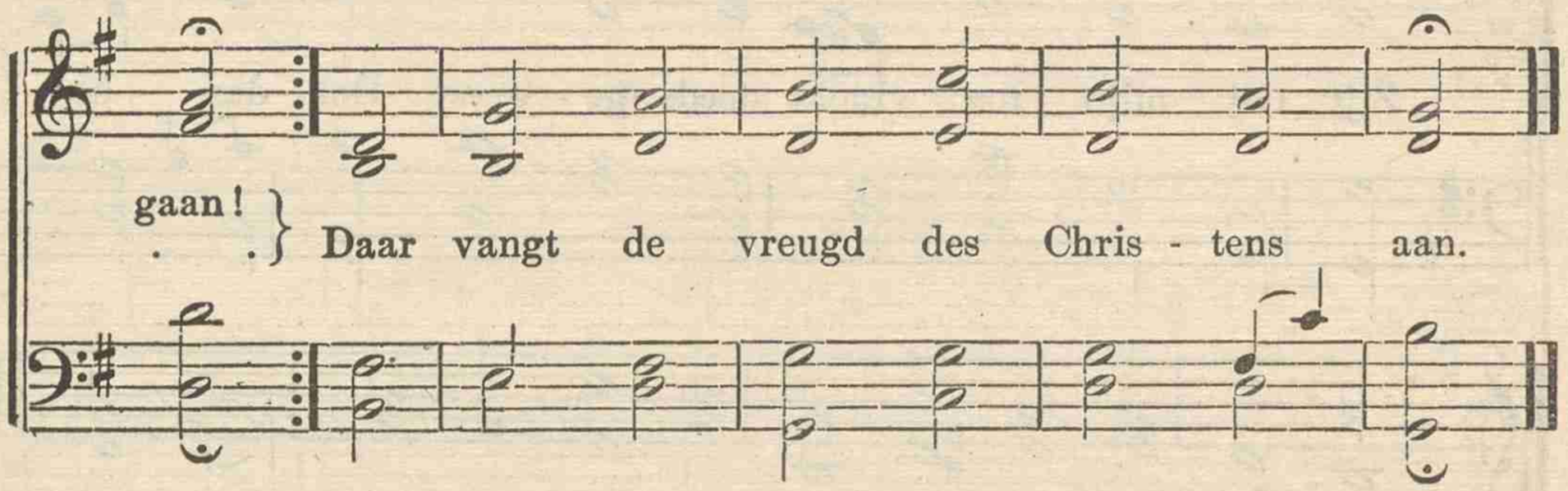
5 Waar, waar is dan uw roof, o graf!
Waar dan uw prikkel, zonden!
Hier leggen wij de wapens af,
Na zoo veel strijd en wonden;
En is de slaap des doods volbracht,
Dan wekt Gij ons door uwe kracht,
O Jezus! voor den hemel.

Naar *N. Hermann.*

134.

2 De dood verbreekt zijn banden,
Hij heft zijn dankbre handen
Tot God, zijn steun en hoop,
Die hem geen troost laat derven,
Maar vreugdevol leert sterven,
Na eenen welvolbrachten loop.

3 Zijn kalm, gerust geweten
Wordt niet van een gereten
Door bange vrees voor straf;
Het licht van Gods genade
Komt zijnen nacht te stade,
En glanst hem voor tot over't graf.

4 Niets doet zijn heilzon tanen;
Hier vlieten geene tranen
Van angst; hier steent geen klacht:
Zijn hart, tot God verheven,
Schouwt in het eeuwig leven,
En zielsrust schudt zijn sterfbed zacht.
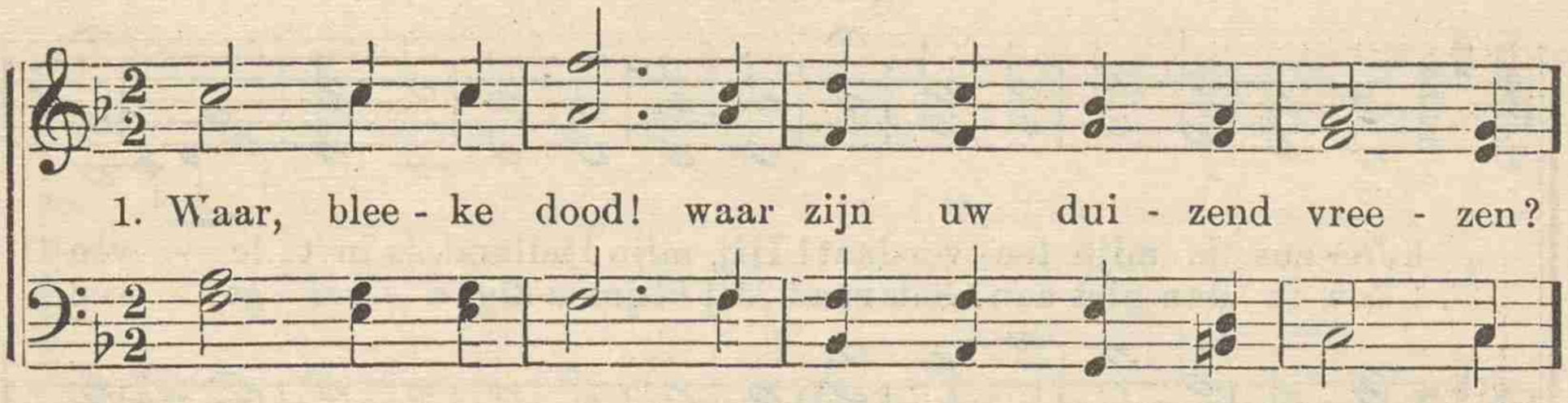
5 Hij troost en leert de zijnen,
Die om zijn leger kwijnen
In tranen en verdriet;
Zijn zegen stroomt hun tegen,
En God vervult dien zegen,
En wijkt ook van de zijnen niet.
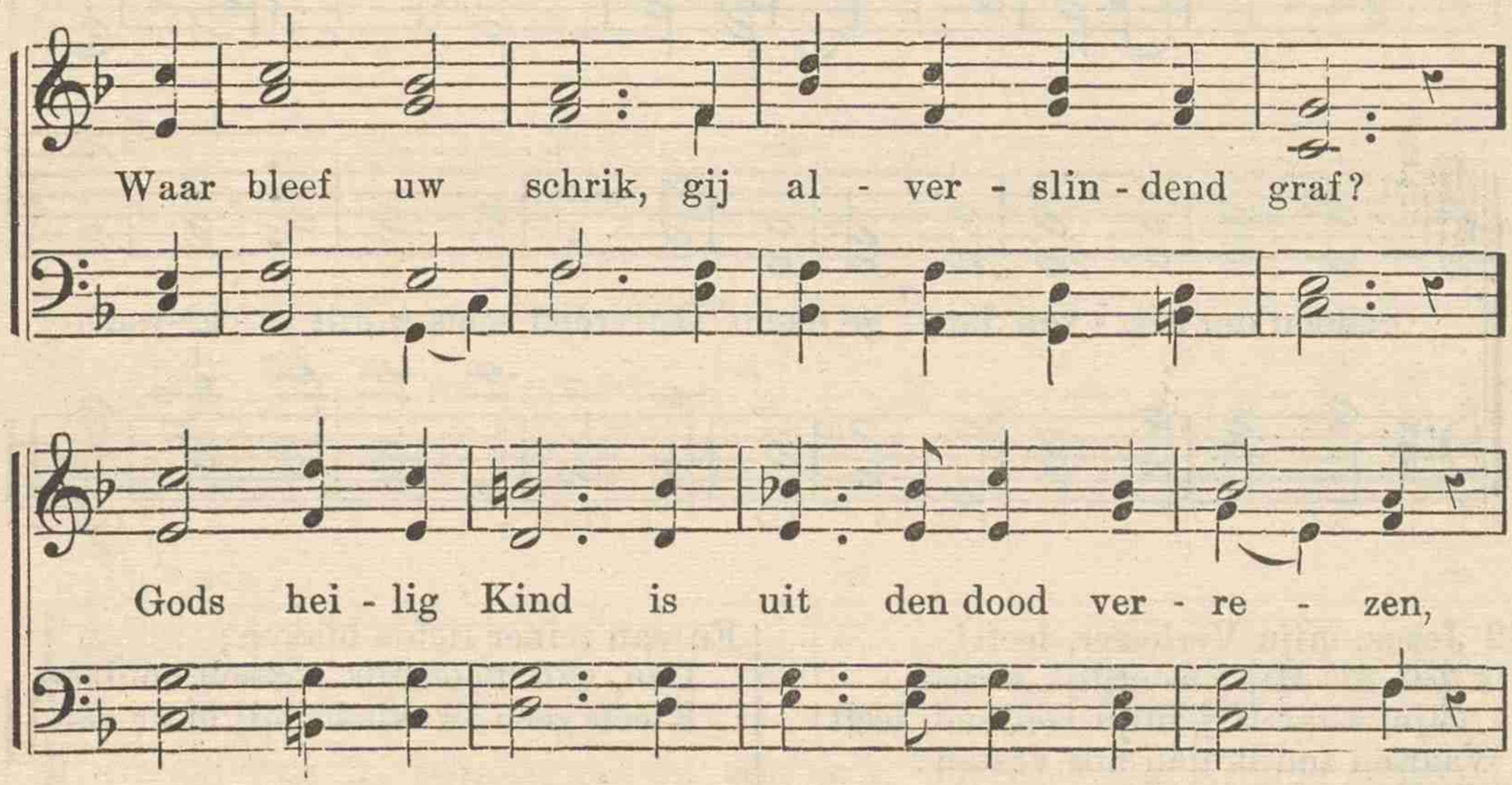
6 Nu dalen, onder zangen,
Om zijne ziel t' ontvangen,
Gods Englen om hem heen:
Hij stemt in hunne koren,
Doet d'eer huns Konings hooren,
Door hen als Redder aangebeên.
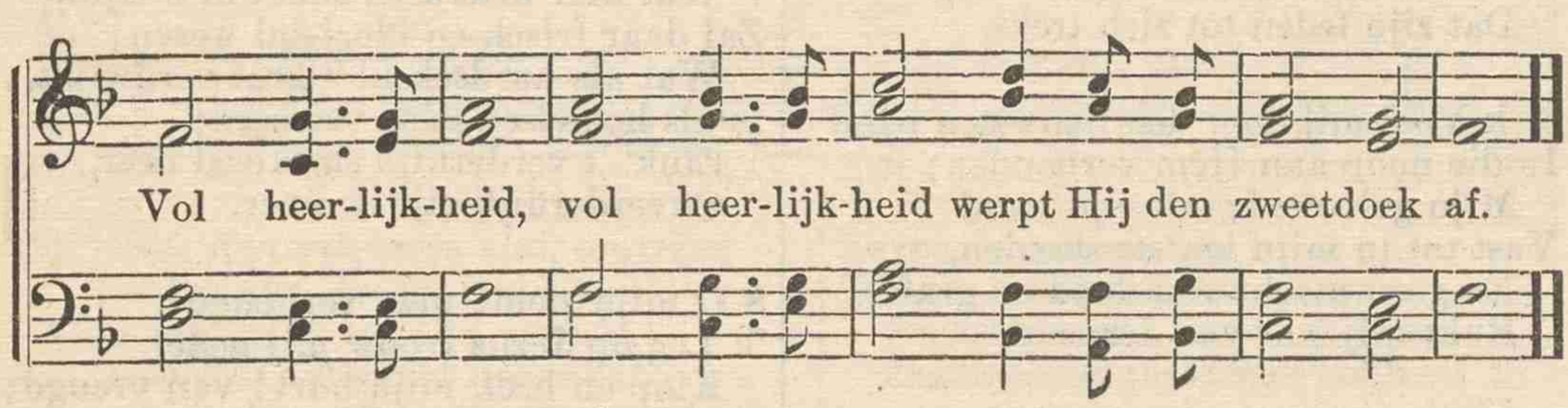
7 Leer mij, o God! hier streven
Naar dat recht Christlijk leven,
Dat zulk een eind verwerft;
Op dat ik, na dit zwerven,
Ook eenmaal moge sterven,
Zoo als de ware Christen sterft!

Naar *C. F. Weisse.*

135.

2 Met sterke hand droeg Hij de zwarte deuren
Van 't schimmenrijk daarheen in zegepraal.
Zijn Engel heeft een troost voor al die treuren;
Het donker graf, het donker graf werd 's hemels voorportaal.

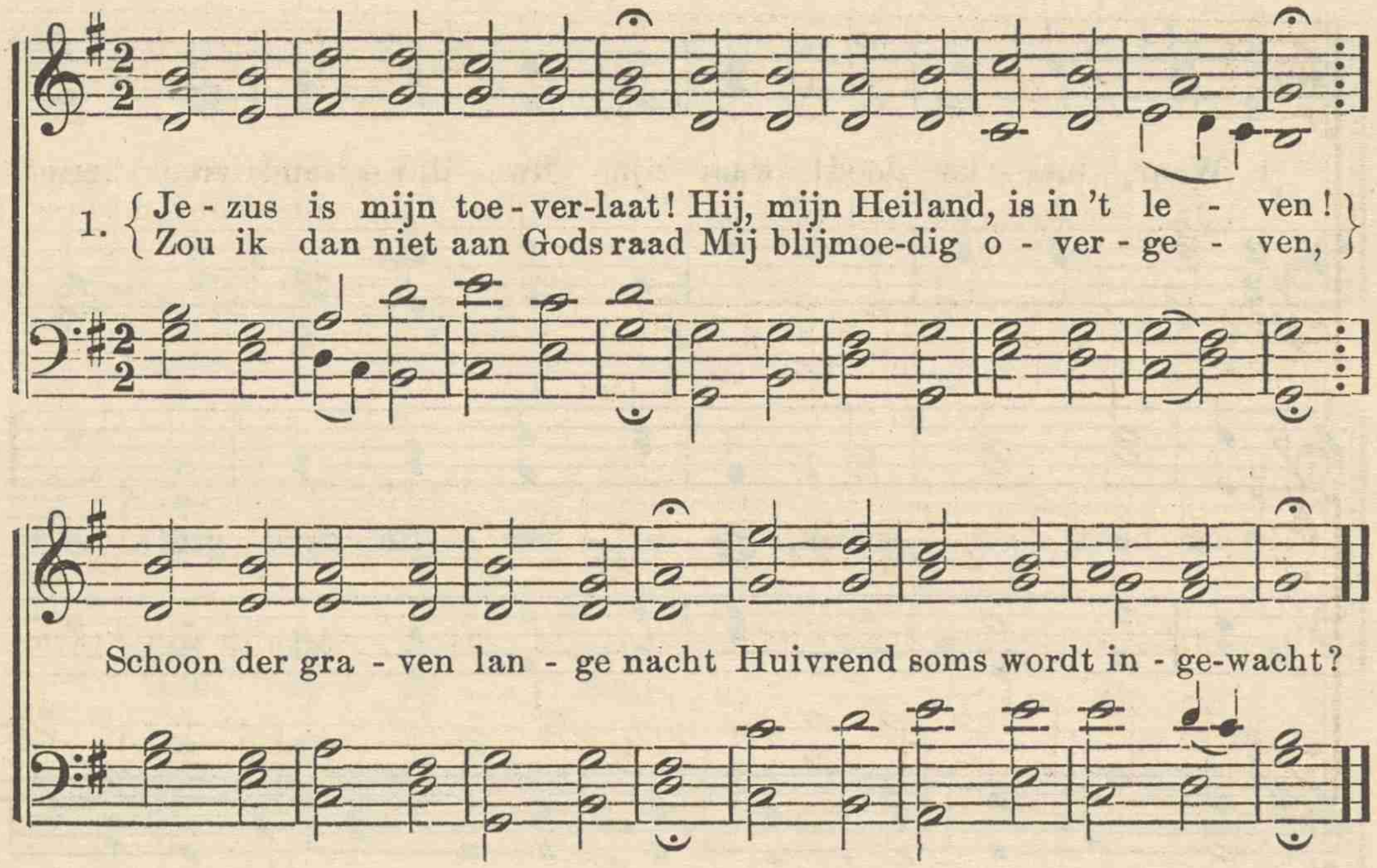
3 O Heiland! voor wat worstlingen des harten,
Tot welken prijs hebt G' ons dat heil gekocht?
Gij vondt het op den bodem uwer smarten,
't Wordt aan uw kruis, ' t wordt aan uw kruis, o Heer! door ons gezocht.

4 Op onze beurt de kluisters, die ons bonden,
Ons afgescheurd, het hoofd omhoog gericht!
Ontvloden 't graf der zorgen en der zonden!
Den korten nacht, den korten nacht verruild voor 't Eeuwig Licht!

5 Gij, Jezus! zijt der ziel de zon der zonnen:
Uw glans te zijn, uw stralen, wenschen wij.
Gij hebt voor ons het Paradijs herwonnen:
Voer ons er heen, voer ons er heen, en blijf ons eeuwig bij.

Naar *C. Malan.*

136.

2 Jezus, mijn Verlosser, leeft!
'k Zal, als Hij, onsterflijk wezen,
Zijn, waar Hij, mijn Heiland, leeft!
Waarom zou ik dan nog vrezen?
't Heerlijk Hoofd is opgewekt,
Dat zijn leden tot zich trekt.

3 'k Voel mij door den nauwsten band
In die hoop aan Hem verbonden;
Mijn geloove houdt zijn hand
Vast tot in mijn laatste stonden,
En geen macht van dood en graf
Rukt mij ooit van Jezus af.

4 Ik ben stof; dit sterflijk vleesch
Zal tot stof eens wederkeeren;
Maar gelijk Hij zelf verrees,
Wekt ook mij de stem des Heeren,
En in 't rijk der Heerlijkheid
Blijft een woonsteê mij bereid.

5 Als mijn lichaam zinkt in d' aard,—
't Is mijn vast geloofsvertrouwen,—
Blijft mij een gebouw bewaard;
En 't gelooven wordt aanschouwen;
'k Zal aan 't stof der aard ontvliên,
En dan eeuwig Jezus zien.

6 't Oog bestraald door hemelsch licht,
Zal 'k mijns Heilands omgang smaken,
Aangezicht tot aangezicht,
En van reiner liefde blaken;
Dan, van 't sterflijk vleesch ontdaan,
Kleeft geen zwakheid mij meer aan.

7 Wat hier krank is, zucht of kwijnt,
Zal daar frisch en bloeiend wezen;
Wat als aardsch in 't graf verdwijnt,
Is als hemelsch dáár verrezen;
Zink' 't verderflijk stofkleed neer,
Onverderflijk rijs ik weer.

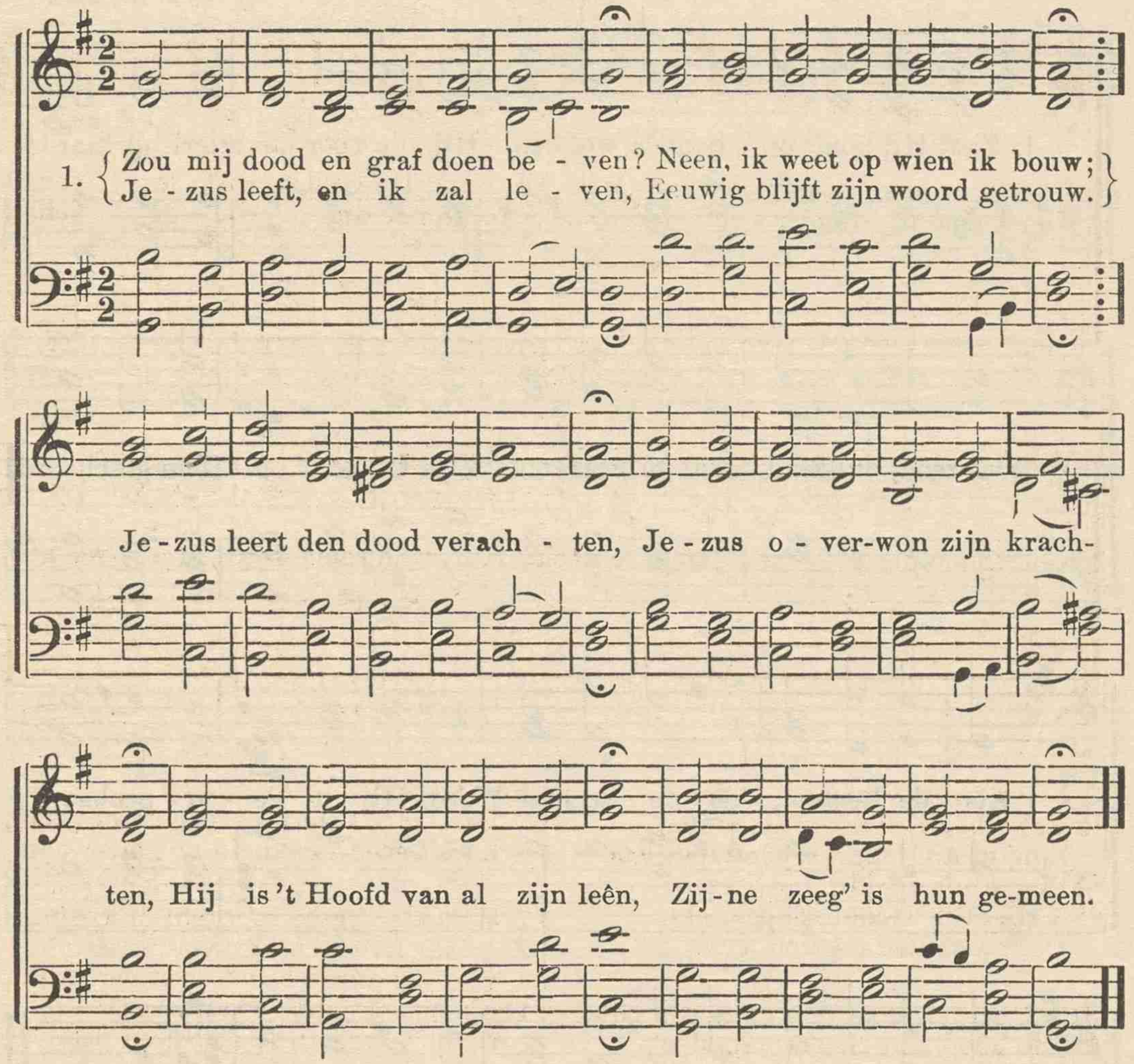
8 O mijn ziele! wees verheugd:
'k Leg op Jezus trouw mij neder.
Klop en beef, mijn hart! van vreugd;
Sterf ik;—Christus wekt mij weder,
Als ik op 't bazuingeschal
Zalig eens ontwaken zal.

9 Vrij moogt gij aan dood en graf
Vroolijk uw triomf vertellen;
Dan schudt gij uw kluisters af,
Zult g' uw Heiland tegenstellen,
En wat stof geeft tot geween
Onder uwen voet vertreên!

10 Slechts wat zondig is veracht!
Meer den geest van d' aard verheven!
Die u in zijn hemel wacht,
Hem geheel uw hart gegeven!
Waar uw eeuwge woning ligt,
Derwaarts oog en hart gericht!

Naar *Louise Henriette van Brandenburg, geb. Prinses van Oranje.*

137.

2 Neem dan vrij mijn stof, o aarde!
Tot het stof dat gij bedekt;
Eens herrijs ik weer in waarde,
Door Gods almacht opgewekt:
Jezus zal zijn woord dan staven,
Hij beheerscht het stof der graven;
Wie in Hem gelooft, verbeidt
Leven en onsterflijkheid.

3 Dierbre Heiland! die mijn smarte,
Die mijn schulden hebt getorscht;
Dierbre Heiland! ook mijn harte
Eert U als den Levensvorst.
Zouden uw beloftenissen,
Uwe woorden immer missen?
Neen, millioenen kwijnden heen,
Moedig op uw trouw alleen.

4 Op uw stem: Staat op, gij dooden!
Staat de dood zijn zeeg' U af;
Op uw stem: Staat op, gij dooden!
Rijst het leven uit het graf.
Leven, leven, eeuwig leven
Zal uw liefde mij dan geven,
En geen zonde, smart of pijn
Zal in eeuwigheid meer zijn.
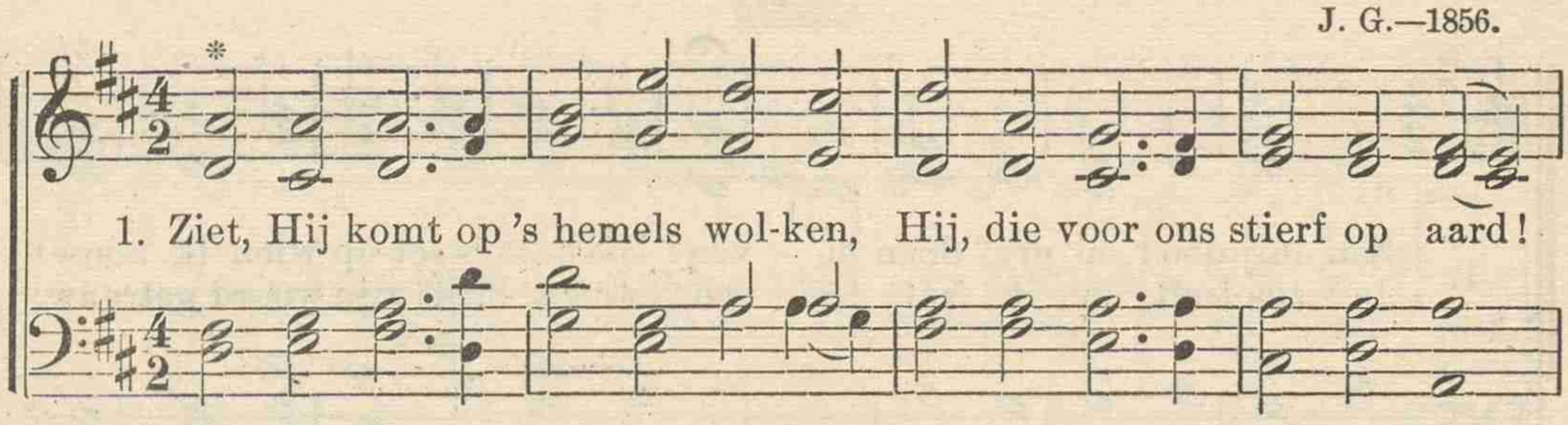
5 Kon 't geloof aan uwe liefde
Mij hier sterken in den nood,
Kon 't geloof aan uwe liefde
Mij doen juichen in den dood;
Wat zal 't zijn, als mijn vertrouwen
Eens verwisselt in aanschouwen,
En een liefde mij bestraalt,
Daar geloof noch wensch bij haalt!

6 Och! versterk in mij die hope,
Opdat ik, met nieuwe kracht,
Juichend mijne loopbaan loope,
Aan wier eind de kroon mij wacht.
Met het oog op U geslagen,
Kan geen last mijn loop vertragen;
Wat is 't leed dat hier ons beidt,
Bij de vreugd der eeuwigheid?

Rhijnvis Feith.

138.

J. G.—1856.

2 Ziet het gansch heelal bewogen!
Hemel, aarde vlieden heen;
Bergen smelten en verdwijnen,
Heet gelouterd, met de zeên.
"Komt ten oordeel! Komt ten oordeel!"—
De bazuin der laatste weên.

3 Aller oog zal Hem aanschouwen,
Vol van glans en majesteit;
Zij ook, die Hem eens verwierpen
In hun ongerechtigheid,
Zien met rouwe, Zien met rouwe
Des Messias' heerlijkheid.

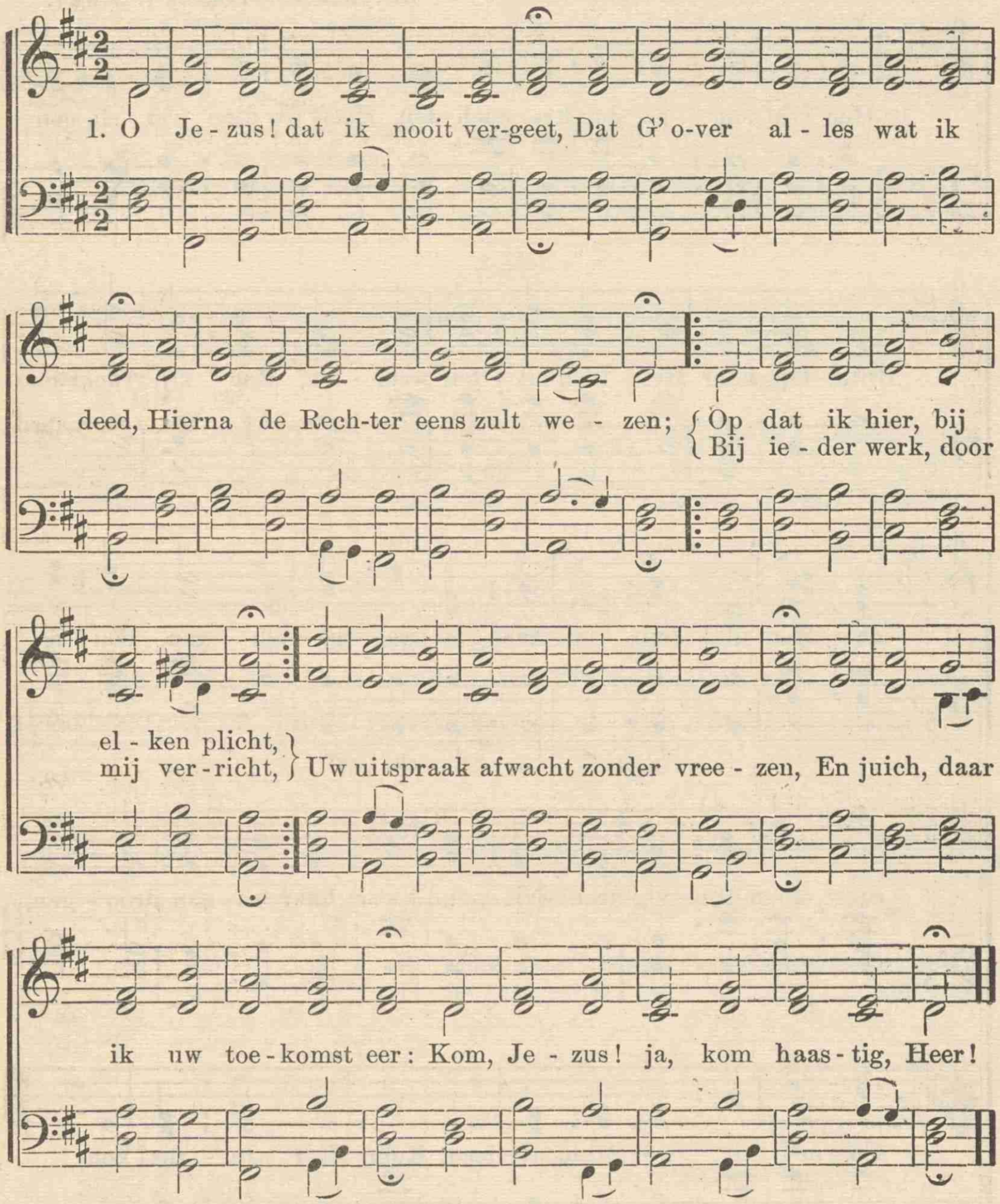
4 Ziet, de lang verwachte Lossing
Daagt met goddelijke pracht!
Al zijn heilgen, hier verworpen,
Worden om Hem saamgebracht:
Halleluja! Halleluja!
Lof aan 't Godslam, eens geslacht!

5 Amen! dat U allen eeren!
Alles breng' U huldeblijk!
Kom als aller heeren Heere,
En aanvaard uw Vrederijk:
O, kom haastig, O, kom haastig
In uw eeuwig Koninkrijk!

Naar het *Dies Irae.*

* Copyright, 1872, by Ivison, Blakeman, Taylor & Co. From Church Hymn Book, by per.

139.

2 Hij, die den Heer zich overgeeft,
Zijn Midlaar in zijn Rechter heeft,
Tot wien 't geloof hem had gedreven,
En sinds zijn vreugd en wellust vond
Om, naar dr leer uit Jezus' mond,
Hier dankbaar voor zijn God te leven,
Hij ziet gerust het oordeel aan;
Gods waarheid doet hem veilig staan.
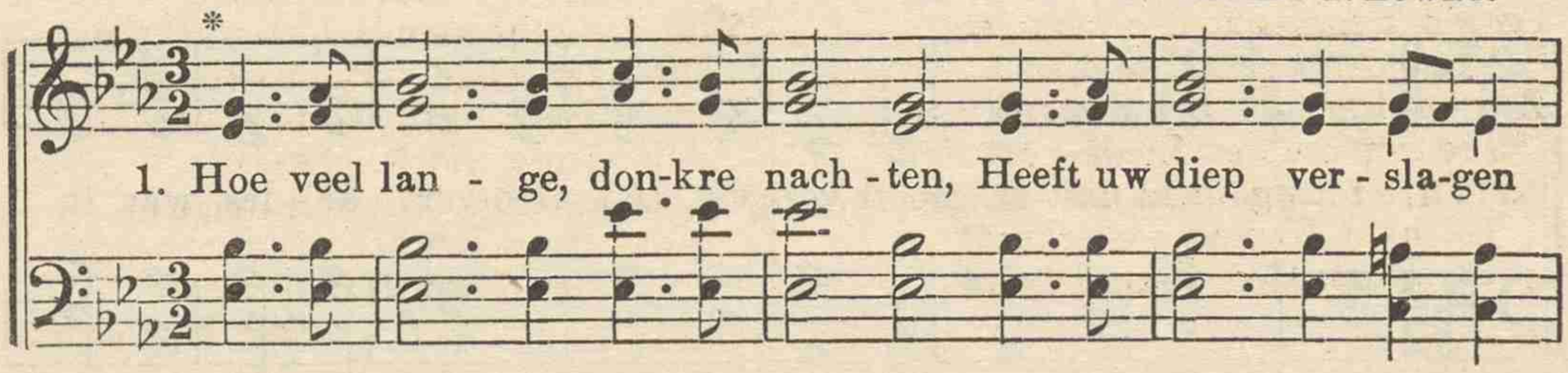
3 Wie beev', hij beeft niet voor 't gericht,
Hij wandeld in het godlijk licht;
En sloeg 't bederf hem duizend wonden,
Hij weet, hij voelt in zijn gemoed,
Hem reinigt Jezus' dierbaar bloed,
Het reinigt hem van alle zonden:
Geen vonnis baart hem vrees of smart;
Hij heeft de vrijspraak in zijn hart.

4 Mijn Heiland! dat uw toekomst mij
Tot troost in mijne loopbaan zij,
Tot baak en richtsnoer van mijn handel,
Ter noordstar die mij veilig leidt
Op mijne reis naar d' eeuwigheid;
Opdat ik als een wijze wandel,
En juich, daar ik uw toekomst eer:
Kom, Jezus! ja, kom haastig, Heer!

Rhijnvis Feith.

140.

Arr. from Rev. ROBERT T. LOWRY.

2 Menig vrome hier beneden
Heeft met ons op U gewacht,
Heeft zijn diensttijd uitgestreden,
Is door ons naar 't graf gebracht;
Treurend legden wij hem neder
Tot dat tijdstip wordt vervuld,
Waarop Gij ons allen weder
Uit de slaapstêe wekken zult.
Kom, Heer Jezus! kom!

3 Zie het gruwlijk dwaallicht schijnen,
Zie de macht der slang, hoe stout,
Zie 't geloof allengs verdwijnen,
Veler liefd' is lauw en koud.
Heer! hoe lang reeds laat G' ons smeeken,
Stelt Gij 't uur des oordeels uit;
Wacht G' om 't schreiend bloed te wreken,
't Lijden, 't kermen van uw Bruid?
Kom, Heer Jezus! kom!

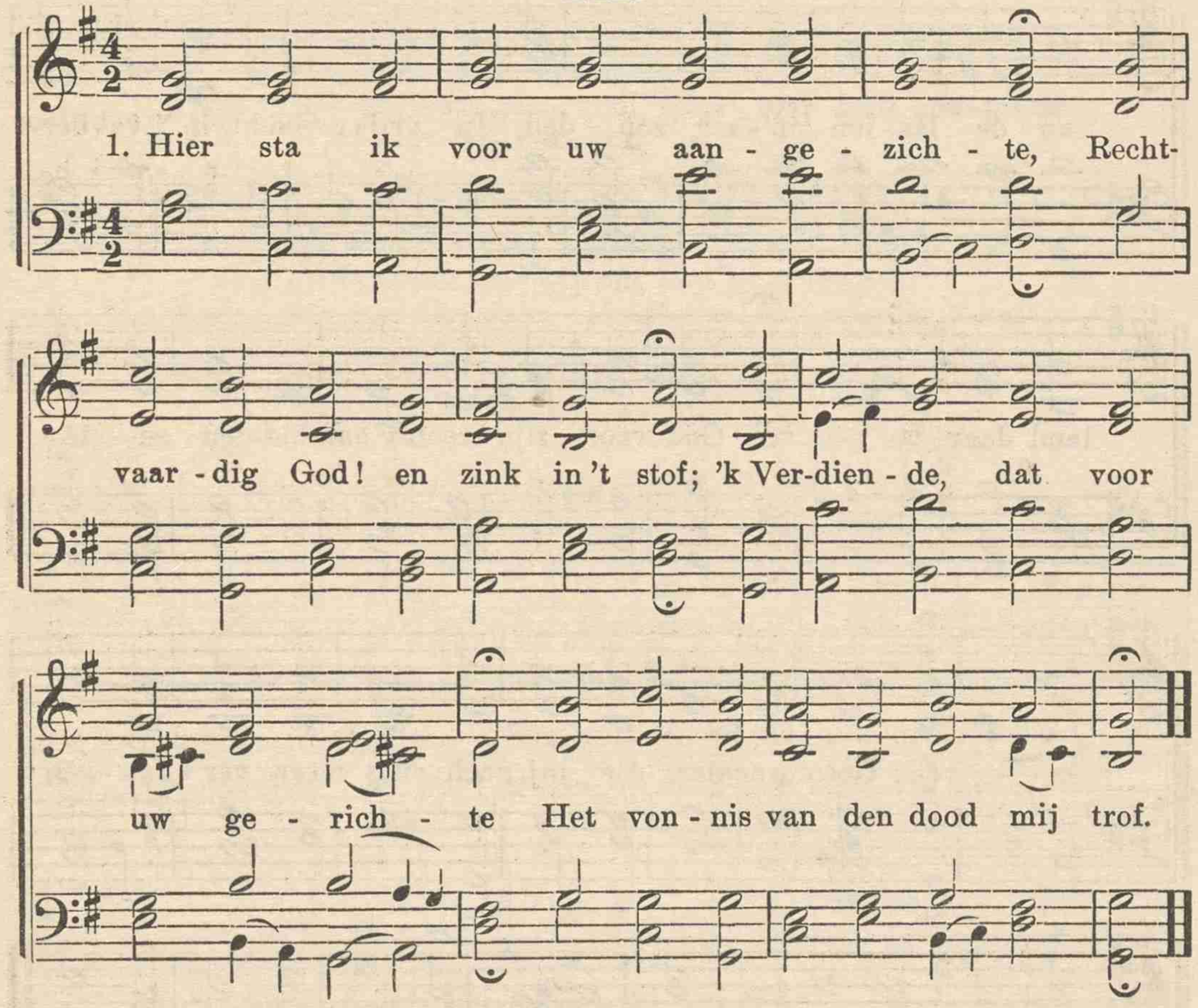
* Copyright, 1873, by BIGLOW & MAIN. From ROYAL DIADEM, by per.

4 Zie ons hijgend zielsverlangen
Om uw heerlijkheid te zien,
Om, in 't englenkoor ontvangen,
Vreugdezangen U te biên!
Zou het hart der Bruid niet klagen,
Treuren om den Bruidegom?
Zou zij 't rouwgewaad niet dragen
Tot haar Koning wederkom?
Kom, Heer Jezus! kom!

5 Reeds is heel de schepping zuchtend
Naar het luid bazuingeschal,
Naar den schoonen Sabbats-uchtend,
Die haar jeugd vernieuwen zal.
Kom, o Heer! om weg te vagen
Alle zonde, vloek, geween;
En ons aardrijk, vol van plagen,
Maak 't uw lusthof als voorheen.
Kom, Heer Jezus! kom!

Naar *H. Bonar.*

141.

2 Dit ééne bid ik: "heb erbarmen!"
Dit ééne geeft tot bidden moed:
Uw woord tot alle geestlijk armen,
Uw zaligheid in Jezus' bloed.

3 Nauw durf ik tot uw hemeltrone,
Vergeving smekend, op te gaan;
O God des Wonders!—en een krone
Biedt Gij, met uw gena, mij aan!

4 Nauw durf ik knielend U bejeegnen,
En staamlen: "zie mijn schuld voorbij!"
Daar heft Gij m' op om mij te zeegnen,
Ja zelfs tot koning zalft Gij mij!

5 Door uw genade leer ik strijden,
Uw Woord tot zwaard, uw Geest tot schild;
Door uw genade kan ik lijden,
Tot dat mijn jongste polsslag trilt.

6 En als dan, met mijn laatste beden,
Mijn laatste zonden mij ontvliên,
Dan mag ik voor uw aanschijn treden,
Dan zal het kind zijn Vader zien.

7 Dan rust ik in uw moederarmen,
En juich als ik mijn kroon aanschouw;
Zij heeft haar glans van uw erbarmen,
Zij heeft haar vastheid van uw trouw.

8 Dan werp ik, bij 't gewuif der palmen,
Mijn kroon ter neer waar Jezus troont;
En ook mijn Halleluja's galmen:
"Gij hebt mij met gena gekroond!"

Naar *J. P. Lange.*

142.

1. Hoe hijgt ons 't hart, om, van dit vleesch ont - bon - den, Ont-bon-den
van de las - ten on - zer zon - den, In vrij - e lucht, in 't va - der-
land daar bo - ven, God voor zijn troon t' aan-bid-den en te
lo - ven! Geen wachter, die bij nacht Met meer ver - lan - gen
smacht Naar 't licht, eer 't aan komt bre - ken; Geen moê ge - vlo - den
hert, Dat ooit met groo-ter smert Verlangt naar wa-ter - be - ken.

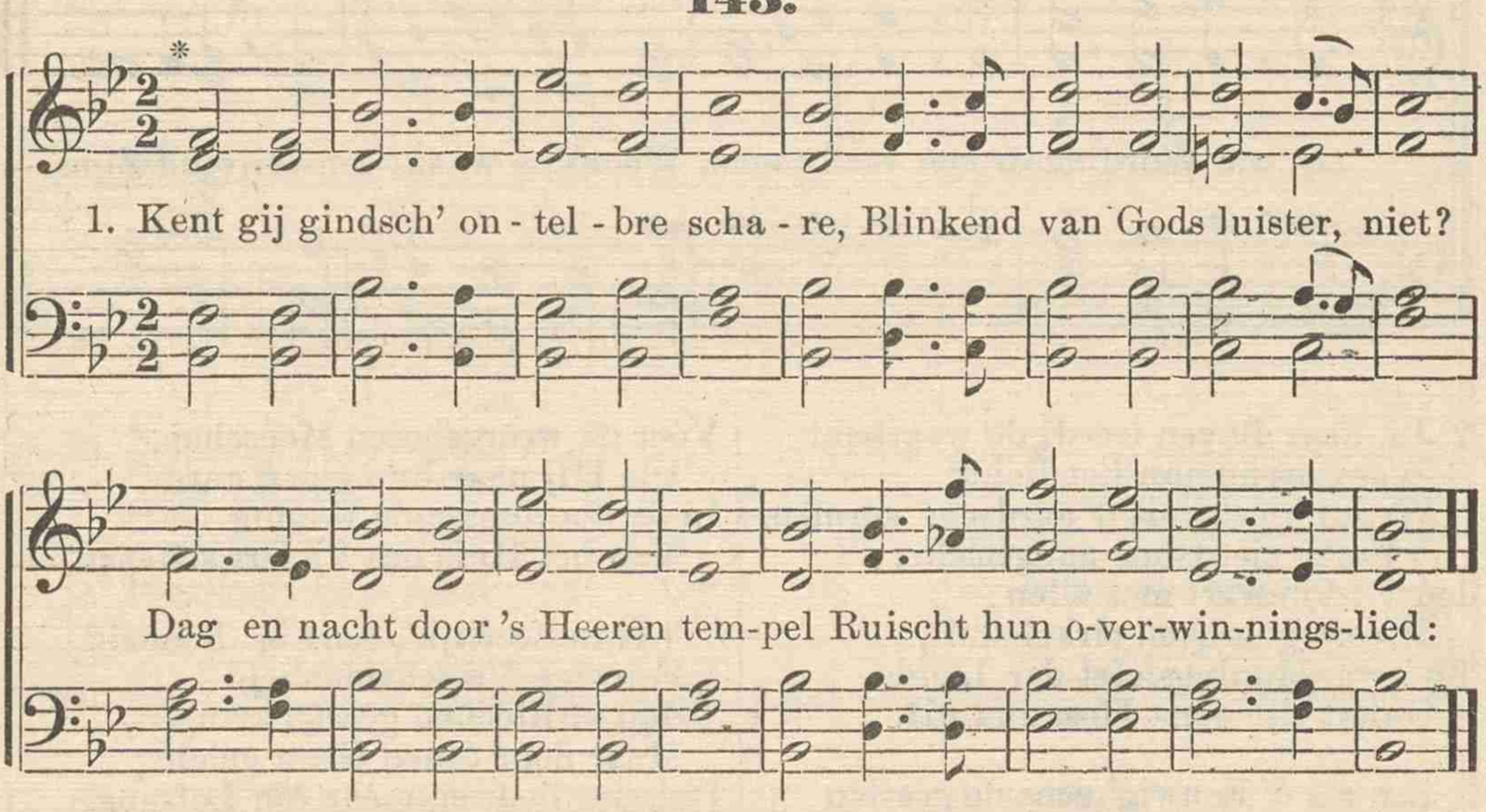
2 Och! of ons God haast derwaarts t' huis wou halen,
In 's Vaders huis, het eind van alle kwalen,
Waar Hij ons zelf de tranen van onz' oogen,
Hier rood geschreid, teêrhartig af zal droogen;
Daar, waar wij vrij van pijn, Bevrijd van moeite zijn,
En eeuwig vrij van klagen;
Daar, waar wij voor altijd, Als winnaars van den strijd,
De zegekronen dragen!

3 Daar zal na 't licht geen duisternis meer komen,
Daar wordt geen vreugd door droefheid weggenomen,
Daar heeft men voor geen krankheên ooit te vreezen,
De zwakste zelf zal daar heldhaftig wezen;
Daar heeft geen schoonheid vlek, Genoegen geen gebrek,
De liefde geen verkoeling;
Daar vreest de roem geen nijd, Daar kent men geen verwijt
Van lage zelfbedoeling.

4 Armzalig' aard! verblijf van leed en rampen,
Waarmee wij hier, zoo lang wij leven, kampen,
Wij zijn u moê; och! wierden w' eens ontslagen
Van 't zware juk, dat gij ons hier doet dragen:
Verlos ons van dit kruis, Heer! haal ons spoedig t' huis,
Die hijgend naar U smachten;—
Maar neen! leer Gij ons stil, Gelaten in uw wil,
Met lijdzaamheid U wachten.

Wm. Sluijter.

143.

2 "Onzen God, die op den troon zit,
En het Lam, voor ons geslacht,
Lof, aanbidding, dank en eere,
Voor het heil ons toegebracht!"

3 Uit verdrukkingen gekomen,
Pelgrims op den weg van 't kruis,
Staan zij nu, Gods naam aan 't voorhoofd,
Voor zijn troon in 't Vaderhuis.

4 Juichend wuiven zij hun palmen
In des hemels zonneschijn,
Nu zij door de kracht des Midlaars
Meer dan overwinnaars zijn.

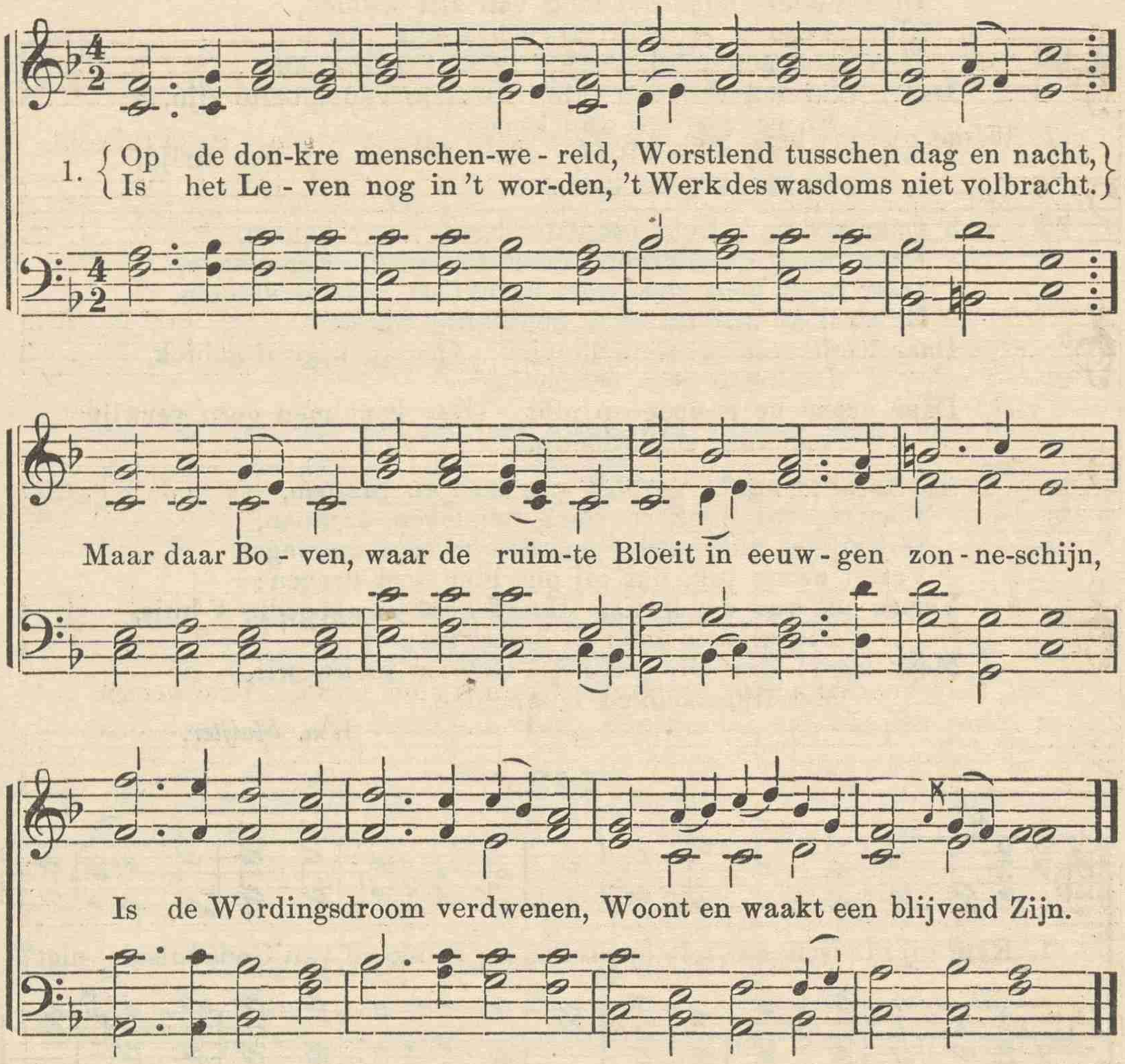
5 Niet meer hongrend, niet meer dorstend,
Niet meer door de zon geschroeid,—
Blijft nu eeuwig 't Lam hen weiden,
Waar het levend water vloeit.

6 Al het treuren, al het zuchten
Is vergeten daar omhoog:
Waar geen dood en rouw meer heerschen
Wischt God-zelf hun tranen droog.

Naar *J. Montgomery.*

* Bd. of Pub., R. C. A. By per.

144.

2 Ja, daar Boven treedt de waarheid
Zegevierend aan het licht;
't Wezen breekt uit d' aardsche vormen,
't Reine ziet Gods aangezicht;
Ieder triomfeert met allen;
D' eens gebroken cirkel sluit,
En 't verwinningsfeest der Liefde
Galmt zijn eerst Hosanna uit.

3 Zoo als d' Eeuwig' eens de geesten
Met zijn geestesoogen zag,
Zoo als eenmaal, vóór haar wentlen,
In Gods plan de wereld lag:
Zóó zal 't einde hen aanschouwen;
Niet vermengd en niet gedeeld,
Vrije leden van één Lichaam,
Waar des Scheppers licht door speelt.
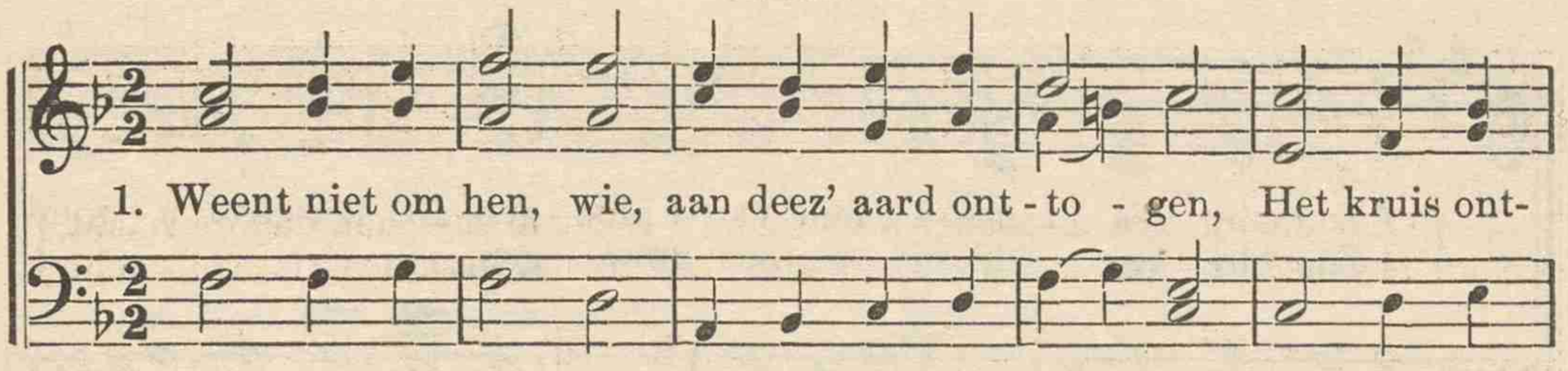
4 Christus zal het Hoofd van allen,
't Godsbeeld en het Voorbeeld zijn,
Voor den Engel en Aartsengel,
Cherubijn en Serafijn,
Voor de weêrgeboren Menschen,
Die Hij naar hun eigen aard
In de voorbestemde woning
Van het Huis des Vaders schaart.

5 't Is in heerlijk', eeuwig' Eenheid
Eeuwige Verscheidenheid:
't Zijn millioenen geestenkringen,
Maar door éénen Geest geleid;
Duizend liedren, maar één Lofzang;
Duizend harten, maar één Zin:
God in allen, allen alles:
Dat heeft aller hemel in!

6 Voort, mijn ziele! voort, naar Boven!
't Heden is uw wordenstijd.
Laat d' Almachtig' u hervormen
Tot en in en door den strijd!
Loop ze door, d' ontwikklingstrappen,
Voerend naar Gods Heiligdom:
't Aardsche ga voorbij met d' Aarde,
Keer' uw geest tot God weêrom!

Naar *J. P. Lange.*

145.
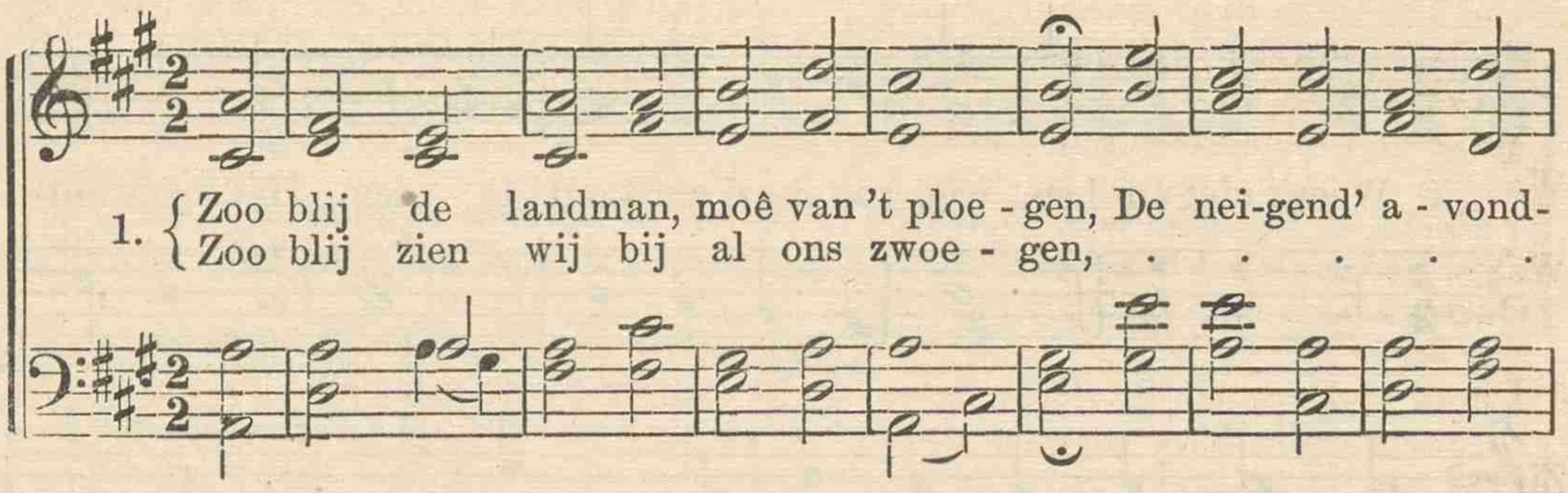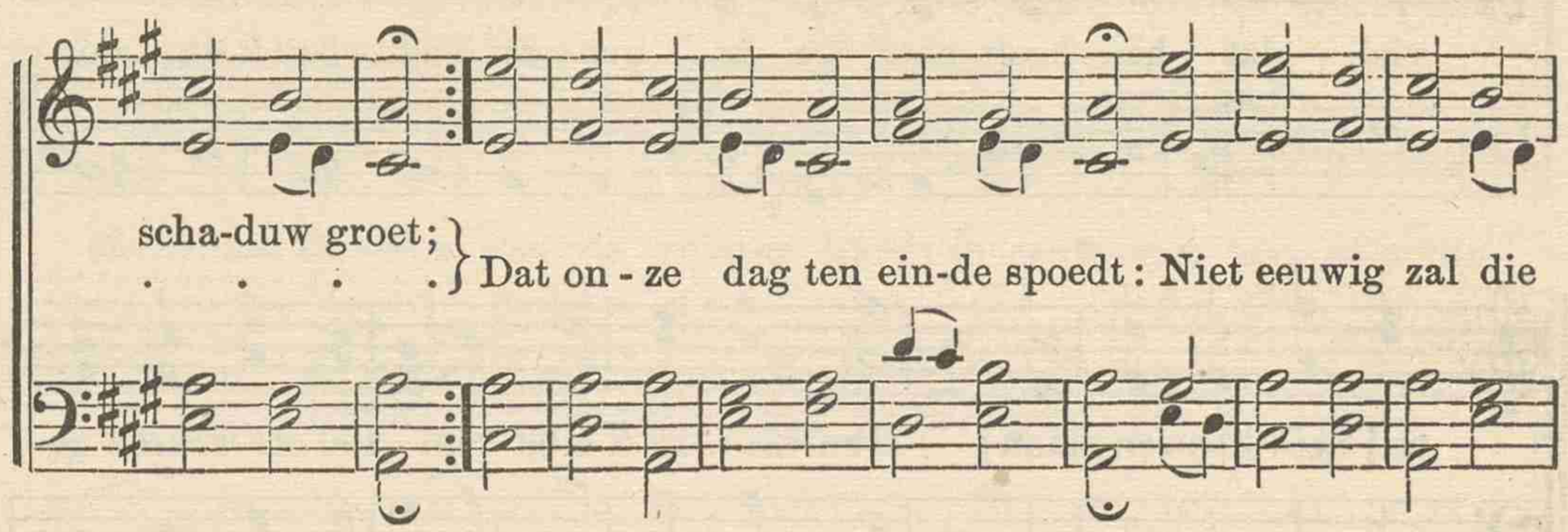

2 Wat is het zoet, 't ontwaken van Gods vromen,
Wier liedren ginds van gouden citers stroomen,
Terwijl zij saam voor God met d' Englen staan.
Komt, paren wij, in heimweevol verlangen,
Met hen vereend, o broedren! onze zangen:
Hoe nood' ontbeerd, zij zijn slechts voorgegaan.

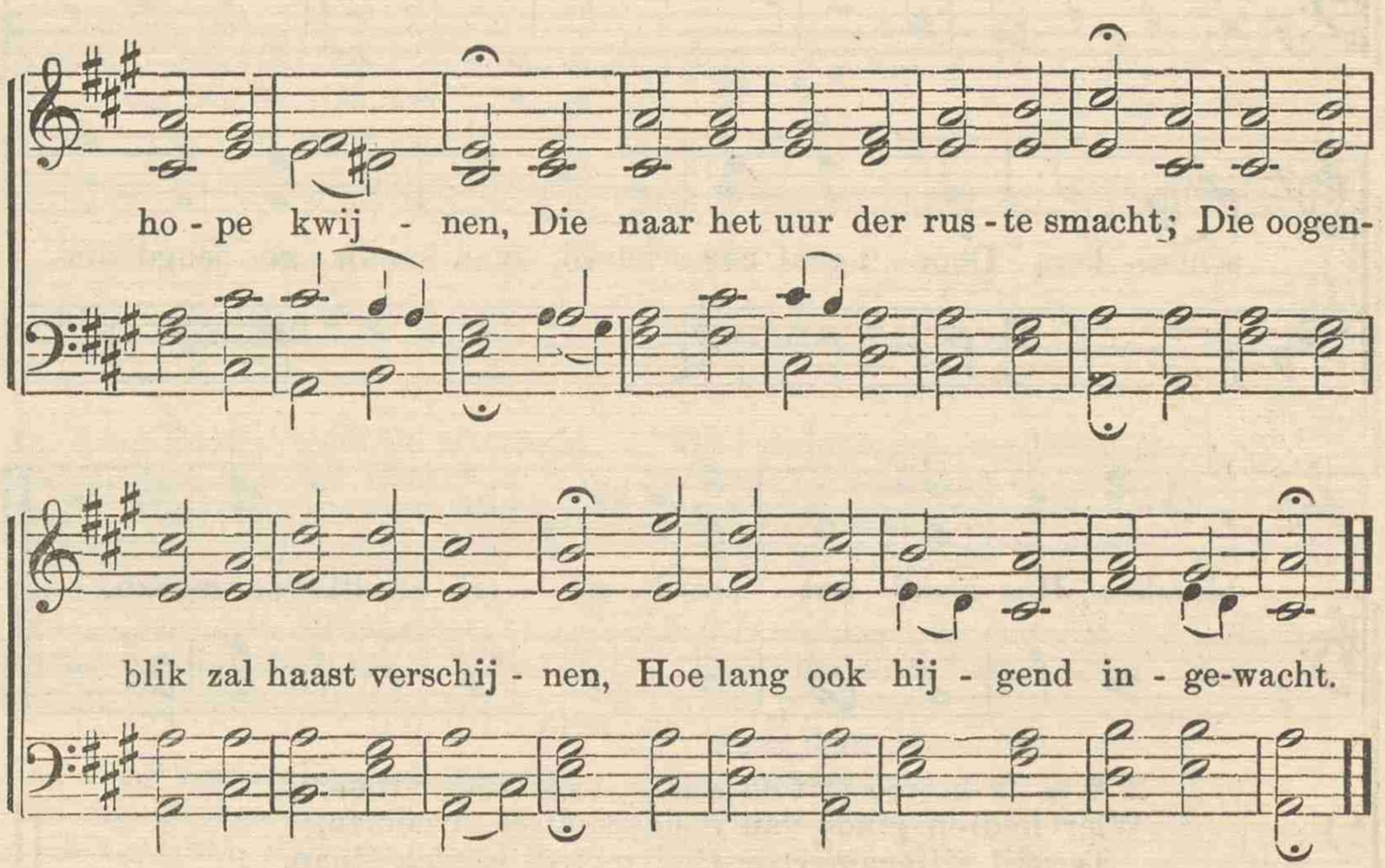
3 Moog' maar 't geloof, dat lichtte voor hun schreden,
De leidstar zijn op 't pad dat wij betreden!
Dan streven wij ten hemel langs hun baan,
Waar 't eerloon rijst naar 't aantal onzer wonden;
Daar zijn w' op nieuw in liefde saam verbonden!
Hoe nood' ontbeerd, zij zijn slechts voorgegaan.

H. J. Koenen.

146.

2 Eens zullen wij met Jezus leven,
Dan voelt, dan kent men geen verdriet;
Dat uitzicht moet ons nooit begeven:
Zij die gelooven haasten niet.
De dood zal ons die ruste schenken,
Dies stappen wij met vreugd naar 't graf;
Blijmoedig aan het graf te denken
Is ook een vrucht, die 't kruis ons gaf.

3 Zinkt haast ons vleesch in 't graf ter neder,
In 't graf is geen vermoeiing meer;
Eens hooren wij de wekstem weder
Tot hooger heil bij onzen Heer:
En dan, dan worden w' al te gader
Door Hem volzalig ingeleid
In 't eeuwig huis van zijnen Vader;
Daar heeft Hij zelf ons plaats bereid.

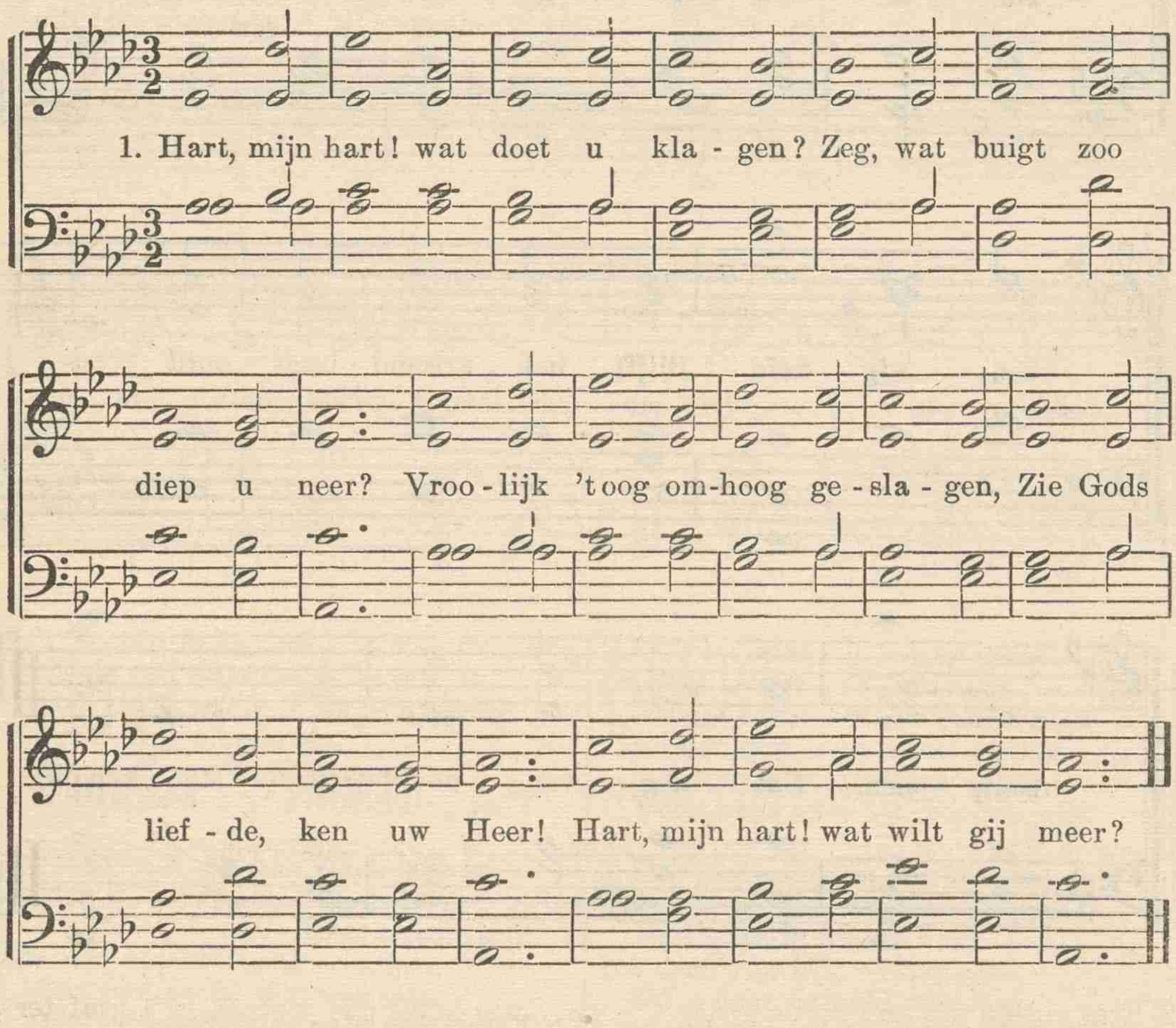
4 Nooit kan 't geloof te veel verwachten,
Des Heilands woorden zijn gewis;
't Faalt aardschen vrienden vaak aan krachten,
Maar nooit een vriend als Jezus is.
Wat zou ooit zijne macht beperken?
't Heelal staat onder zijn gebied:
Wat zijne liefde wil bewerken,
Ontzegt Hem zijn vermogen niet.

5 Die hoop leert wijs en heilig leven,
Zij lenigt zelfs den zwaarsten druk;
Zij zal aan 't hart voldoening geven,
Dat smachtend uitziet naar geluk;
Zij geeft gelatenheid in 't lijden,
Als 't kwaad ons aangrijpt of belaagt;
Zij leert in boeien zich verblijden,
Als d' onschuld die om Jezus draagt.

6 Die hoop moet al ons leed verzachten;
Komt, reisgenooten! 't hoofd omhoog!
Voor hen, die 't heil des Heeren wachten,
Zijn bergen vlak en zeeën droog.
O zaligheid niet aftemeten!
O vreugd, die alle smart verbant!
Daar is de vreemdlingschap vergeten,
En wij, wij zijn in 't vaderland!

Uit de Cantate—"*De Hope der Zaligheid.*"

147.

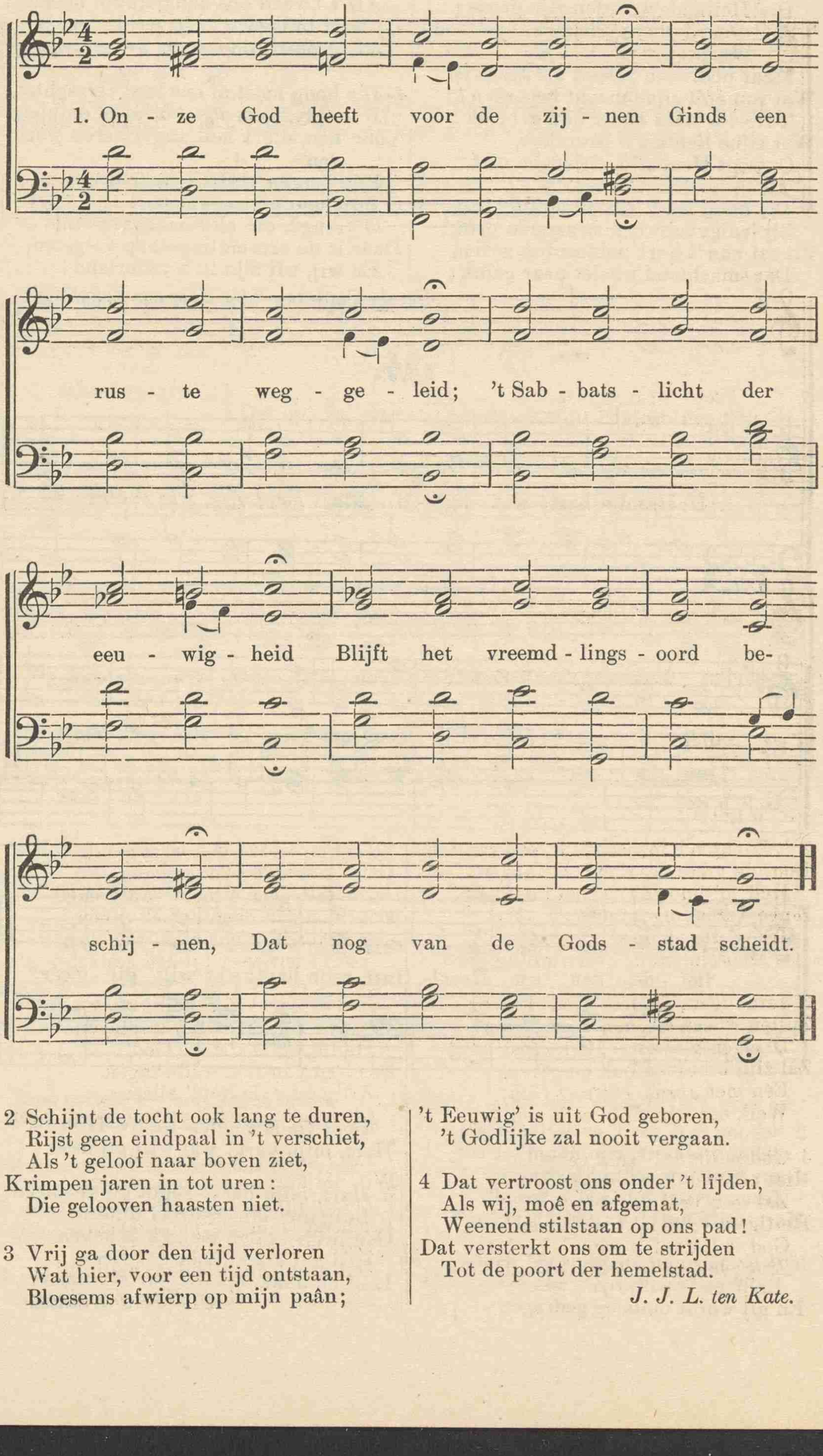
2 Schoon is d' aard, en welbehagen
Schonk u meer, zijn naam ter eer;
Jezus heeft uw schuld gedragen,
Jezus brengt tot God u weer!
Hart, mijn hart! wat wilt gij meer?

3 Schooner morgenglans zal dagen;
Brengen 't paradijs u weer;
En gij wordt omhoog gedragen
Door Gods Englen tot uw Heer!
Hart, mijn hart! wat wilt gij meer?

4 Hart, mijn hart! zoudt gij versagen?
Buig niet langer droef u neer:
God heeft in den mensch behagen,
God gaf u zijn Zoon tot Heer,
Loof en dank, maar treur niet meer.

Uit "*Huis en School.*"

148.
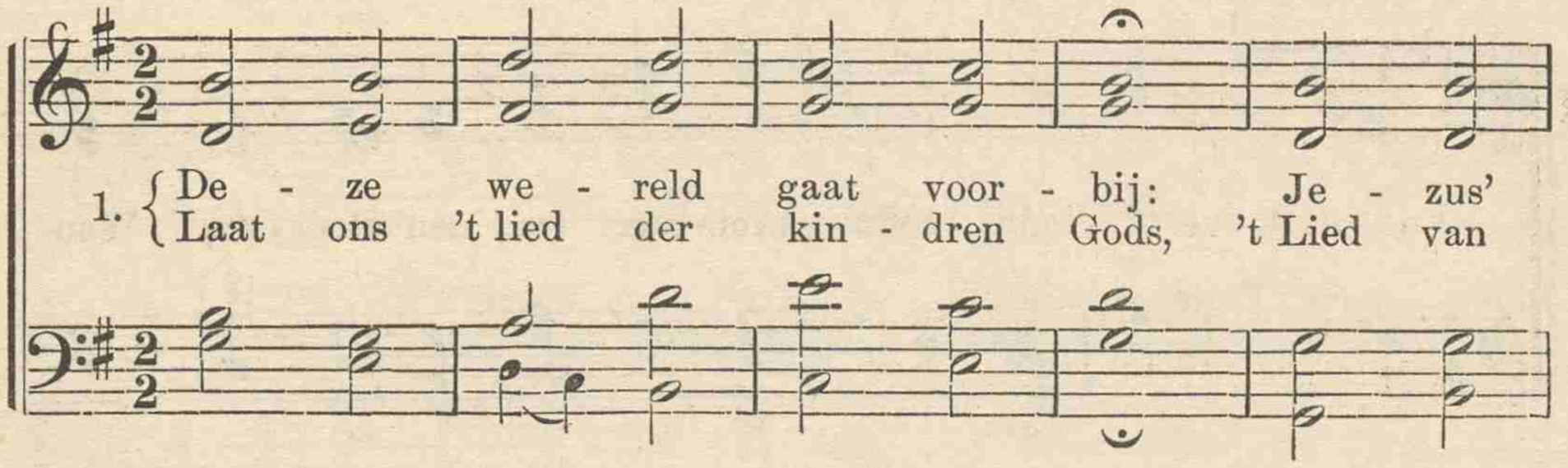

2 Schijnt de tocht ook lang te duren,
Rijst geen eindpaal in 't verschiet,
Als 't geloof naar boven ziet,
Krimpen jaren in tot uren:
Die gelooven haasten niet.
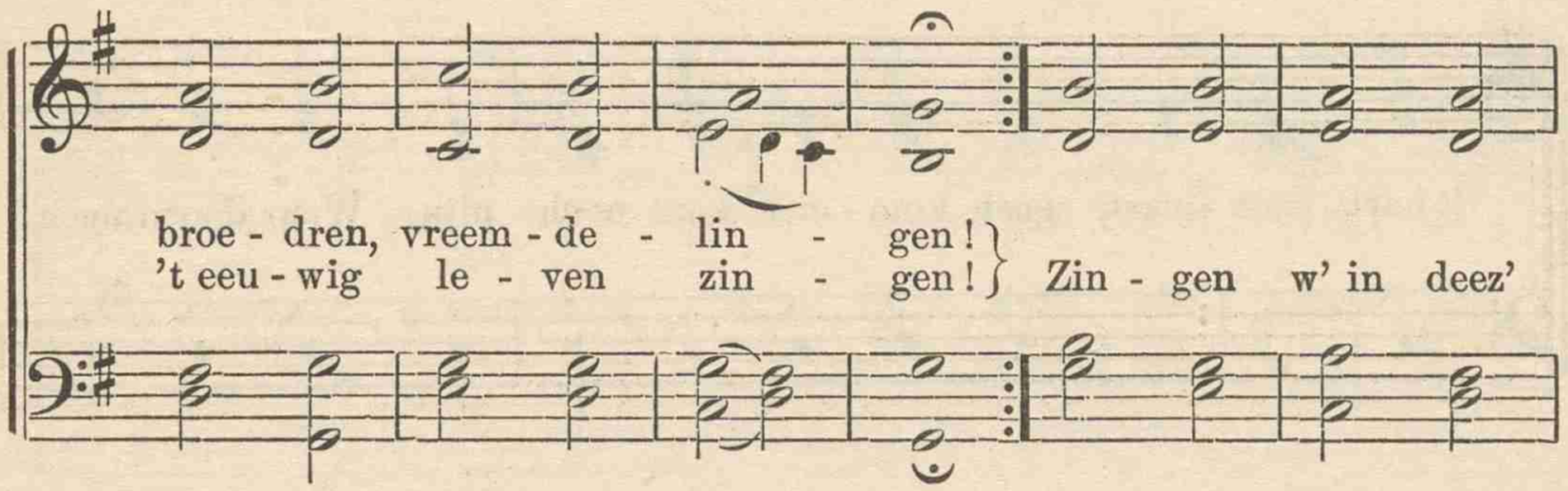
3 Vrij ga door den tijd verloren
Wat hier, voor een tijd ontstaan,
Bloesems afwierp op mijn paân;
't Eeuwig' is uit God geboren,
't Godlijke zal nooit vergaan.
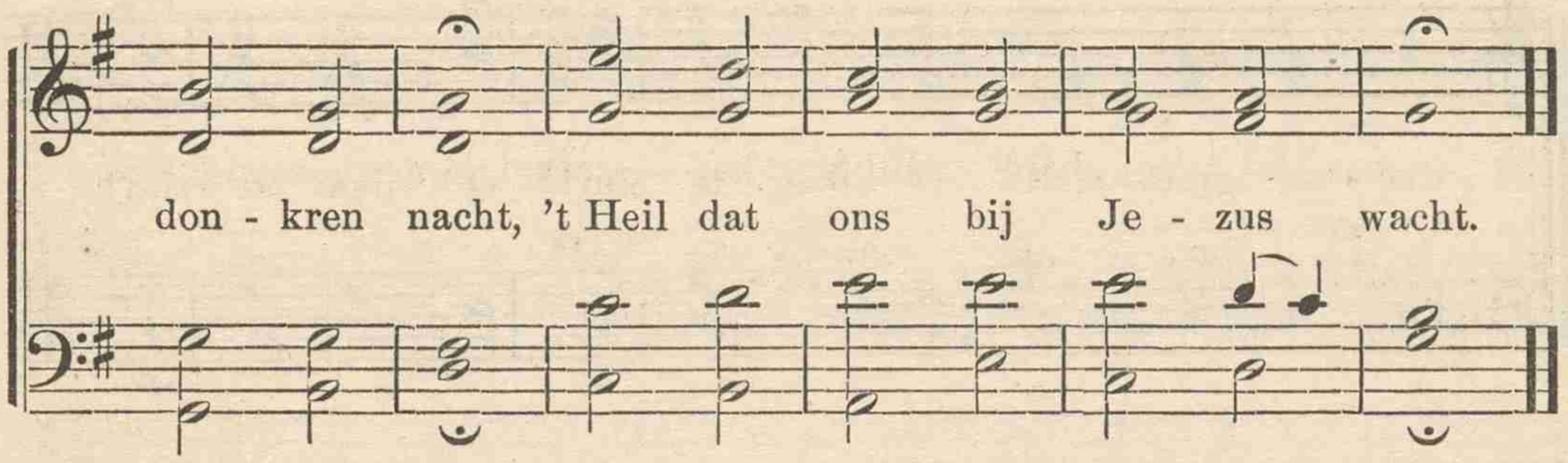
4 Dat vertroost ons onder 't lijden,
Als wij, moê en afgemat,
Weenend stilstaan op ons pad!
Dat versterkt ons om te strijden
Tot de poort der hemelstad.

J. J. L. ten Kate.

149.

2 't Zuchtend menschdom, eeuwen lang
Door de vrees des doods bevangen,
Heff' blijmoedig 't hoofd omhoog,
Zinge Jezus lofgezangen,
Jezus, die op dood en graf
't Menschdom d' overwinning gaf!

3 Jezus leeft, en door Gods kracht
Zullen w' eeuwig met Hem leven!
D' eigen glans die Hem omstraalt,
Zal zijn broedren ook omgeven;
Eén met Jezus, één met God,
Welk een uitzicht, welk een lot!

4 God is liefde! welk gevoel:
Niet misleid door zwakke zinnen,
Zal men heel den hemel door
Heilig en volmaakt beminnen!
God is liefde! 't gansch heelal
Zing', hoe zalig 't worden zal!

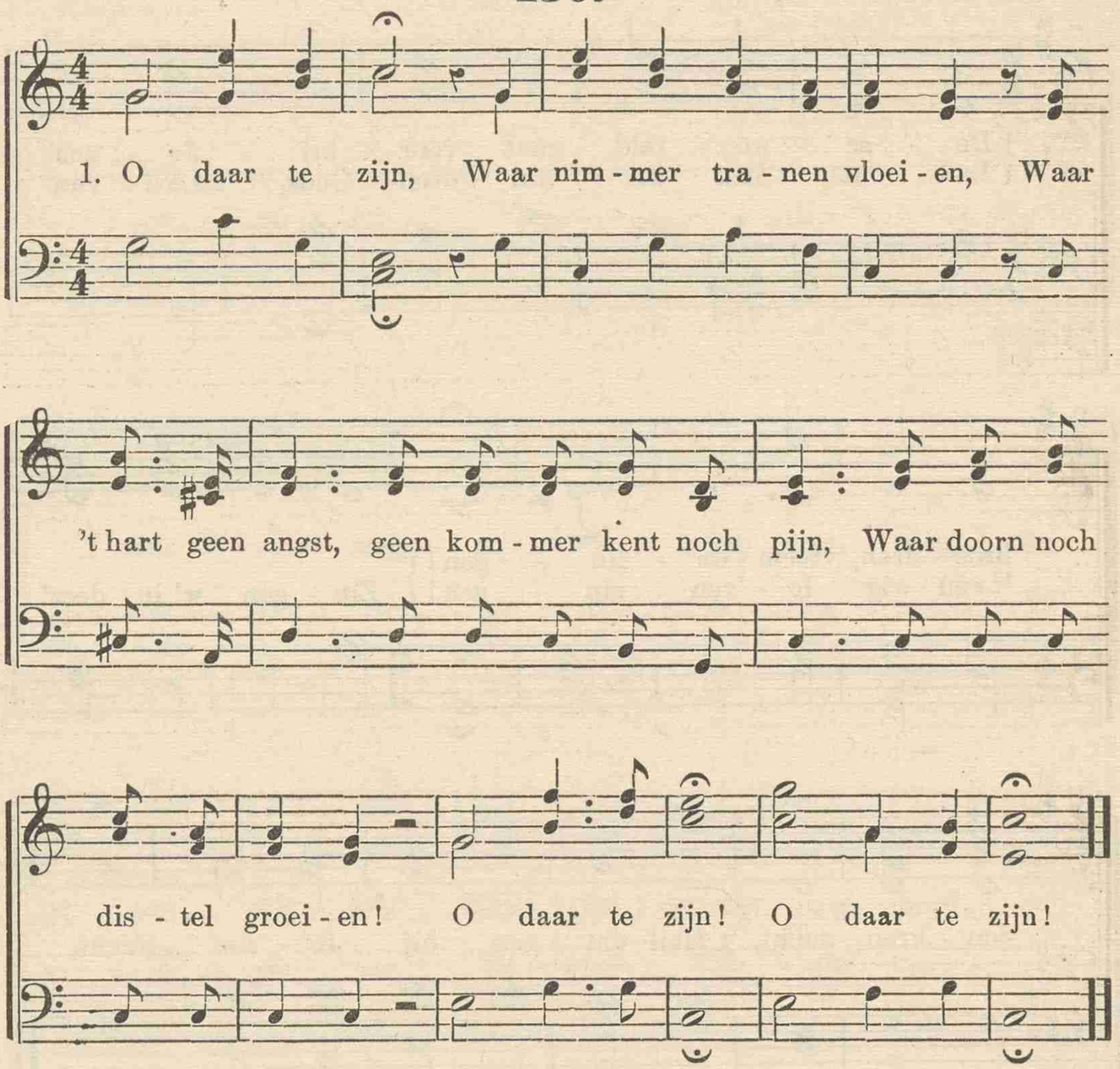
5 God is liefde! 't hoogst geluk,
Dat elk zaalge kan genieten,
Zal tot éénen stroom van vreugd
Door den ganschen hemel vlieten.
't Leven, dat ons allen wacht,
Vormt ons weer tot één geslacht.

6 Eén geslacht, één heilig volk,
Vrij van zorgen, vrij van plagen,
Heilig, zalig zoo als God,
Kindren van zijn welbehagen,
Zalig door de liefd' alleen;
Christnen! juicht! de tijd spoedt heên.

7 Deze wereld gaat voorbij:
Wij, die hier met tranen zaaien,
Zullen op haar jongsten dag
Juichend volle garven maaien!
Deze wereld gaat voorbij:
Dat heel 't menschdom heilig zij!

M. P. Elter-Woesthoven.

150.

2 O daar is 't schoon,
In 't Vaderland der vromen;
Daar is geen kruis, daar wordt de doornenkroon
Van 't buigend hoofd genomen.
O daar is 't schoon! O daar is 't schoon!

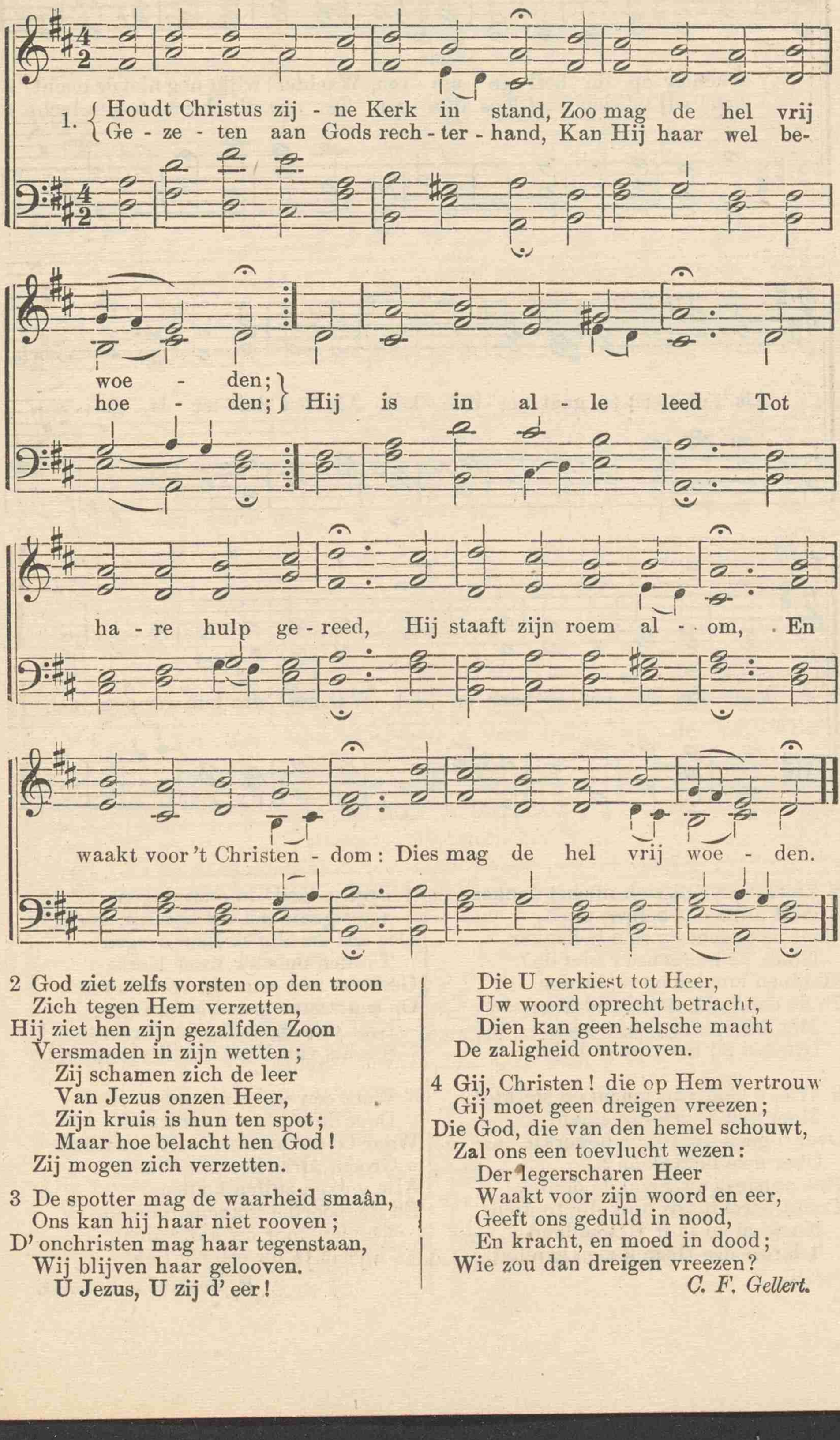
3 O daar, daar heen,
Waar puinen zijn noch graven!
Dorst hier het hart naar Gods gerechtigheên,
't Kan daar zich eeuwig laven.
O daar, daar heen! O daar, daar heen!

4 O daar zijt Gij,
De Bron en Heer des levens!
Daar ben ik vrij, daar van de zonde vrij,
En eeuwig zalig tevens.
O daar zijt Gij! O daar zijt Gij!

J. de Liefde.

CHRISTELIJKE GEMEENSCHAP.

151.

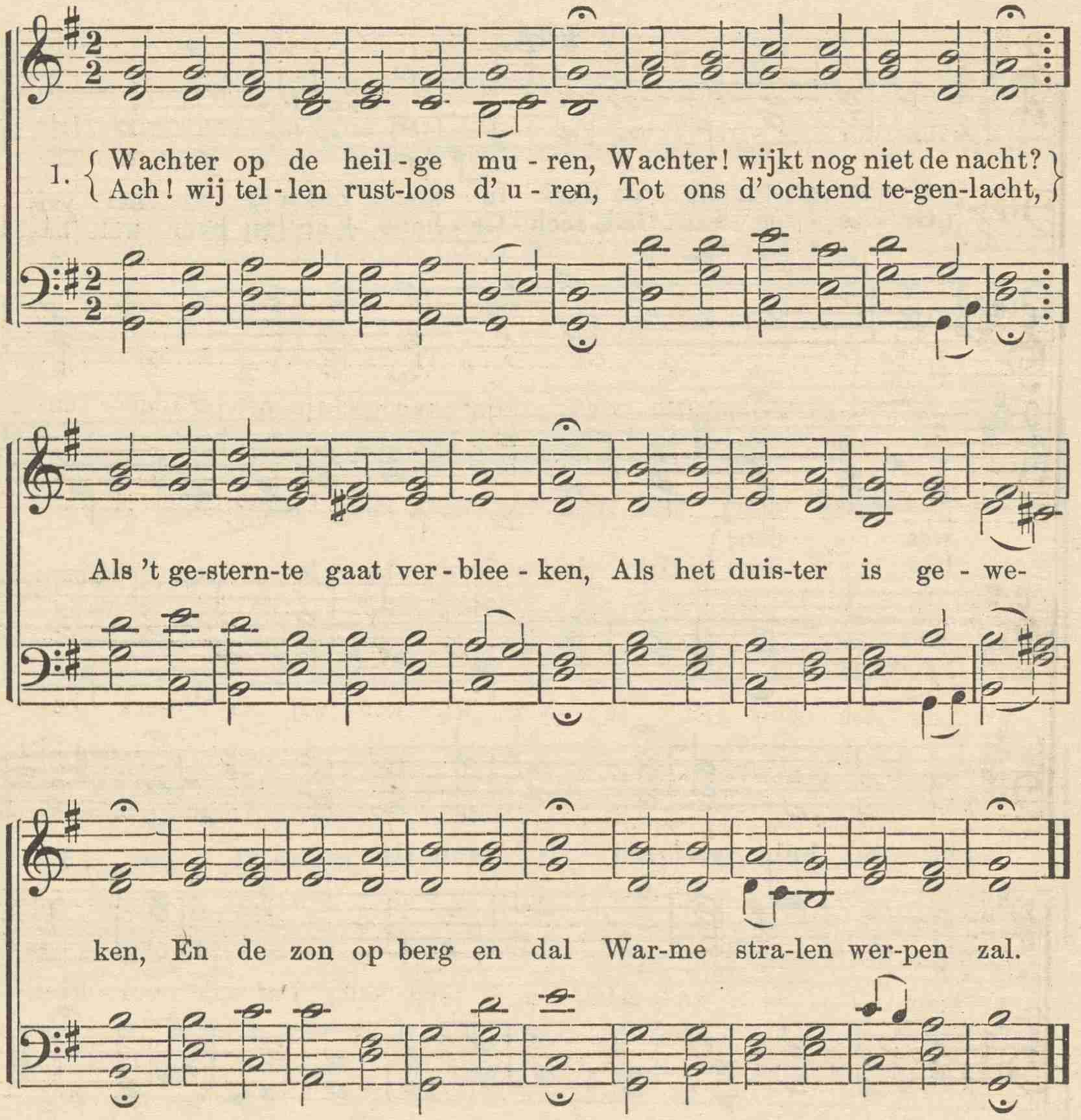
2 God ziet zelfs vorsten op den troon
Zich tegen Hem verzetten,
Hij ziet hen zijn gezalfden Zoon
Versmaden in zijn wetten;
Zij schamen zich de leer
Van Jezus onzen Heer,
Zijn kruis is hun ten spot;
Maar hoe belacht hen God!
Zij mogen zich verzetten.

3 De spotter mag de waarheid smaân,
Ons kan hij haar niet rooven;
D' onchristen mag haar tegenstaan,
Wij blijven haar gelooven.
U Jezus, U zij d' eer!
Die U verkiest tot Heer,
Uw woord oprecht betracht,
Dien kan geen helsche macht
De zaligheid ontrooven.

4 Gij, Christen! die op Hem vertrouw
Gij moet geen dreigen vreezen;
Die God, die van den hemel schouwt,
Zal ons een toevlucht wezen:
Der legerscharen Heer
Waakt voor zijn woord en eer,
Geeft ons geduld in nood,
En kracht, en moed in dood;
Wie zou dan dreigen vreezen?

C. F. Gellert.

152.

2 Ziet! vertoont zich uit het donker
Niet alreê der bergen top?
Gaat met zacht en rein geflonker
Ginds de morgenster niet op?
Heidnen houden op te dwalen
In de doodsche schaduwdalen;
Met ontsluierd aangezicht
Groeten zij het rijzend licht.

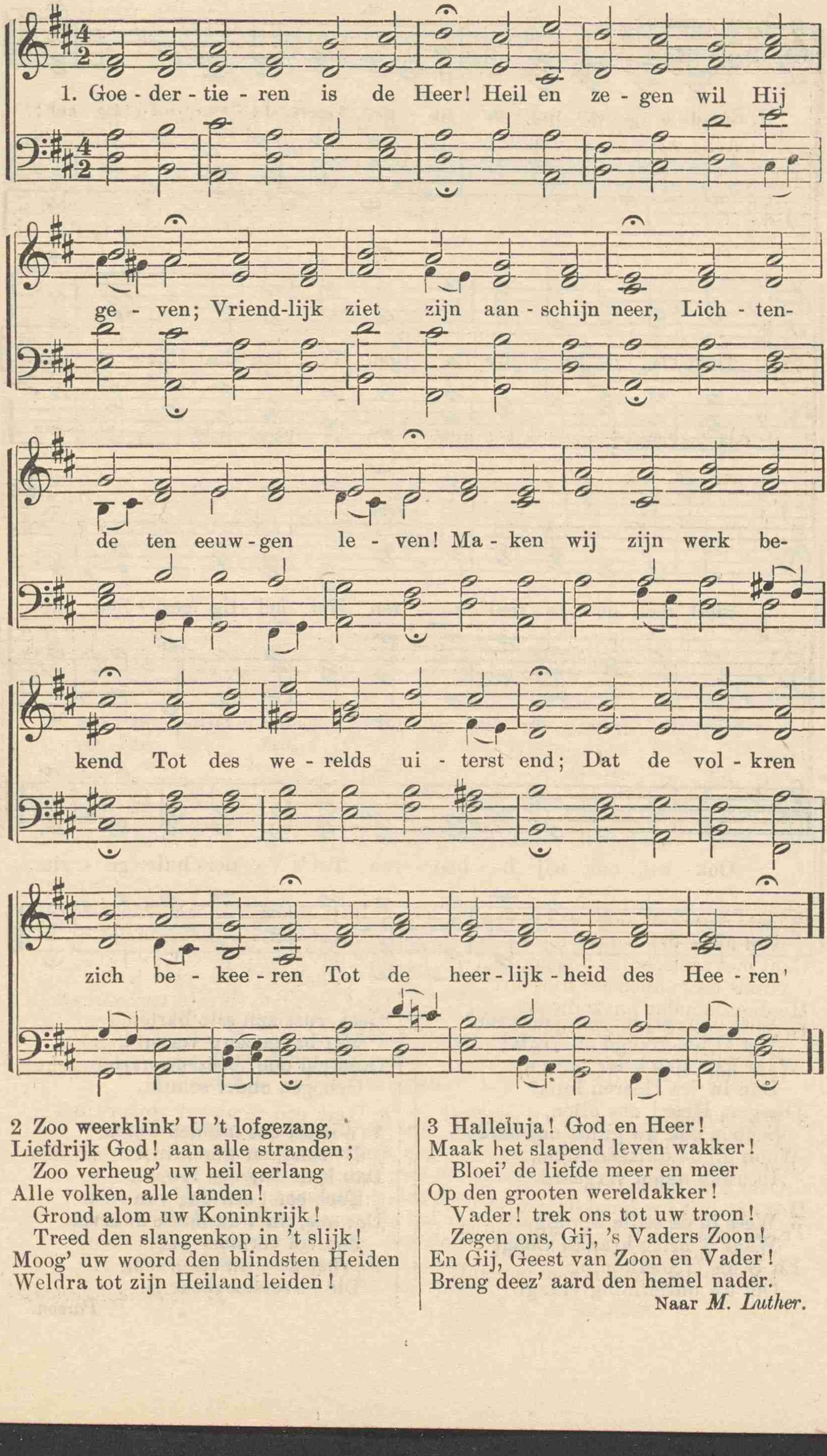
3 Wie, o God van macht en sterkte!
Moet niet opgetogen staan
Over 't geen uw trouw bewerkte,
Over uwe liefdedaân?
Hoe ontsluit uw hand de deuren!
Troost bereidt Gij hun, die treuren,
Nu w' alom in 't Heidenland
't Kruis des Heeren zien geplant.

4 Blijf, o God! in onze dagen
Voortgaan met uw heerlijk werk;
Doe ons moedig steenen dragen
Tot den opbouw uwer Kerk.
Geef ons met een rein vertrouwen
Op een vasten grond te bouwen;
Niet van eigen doen en kracht,
Slechts van U zij 't heil verwacht!

5 Welk een zegen zal ontspruiten
Door de werken uwer hand!
Waar G' uw bronnen wilt ontsluiten
Groent alras het dorre land.
Alle volken zullen komen
En uw poorten binnenstroomen,
Knielen voor uw aangezicht,
Juichen in uw eeuwig licht.

R. Bennink Janssonius.

153.

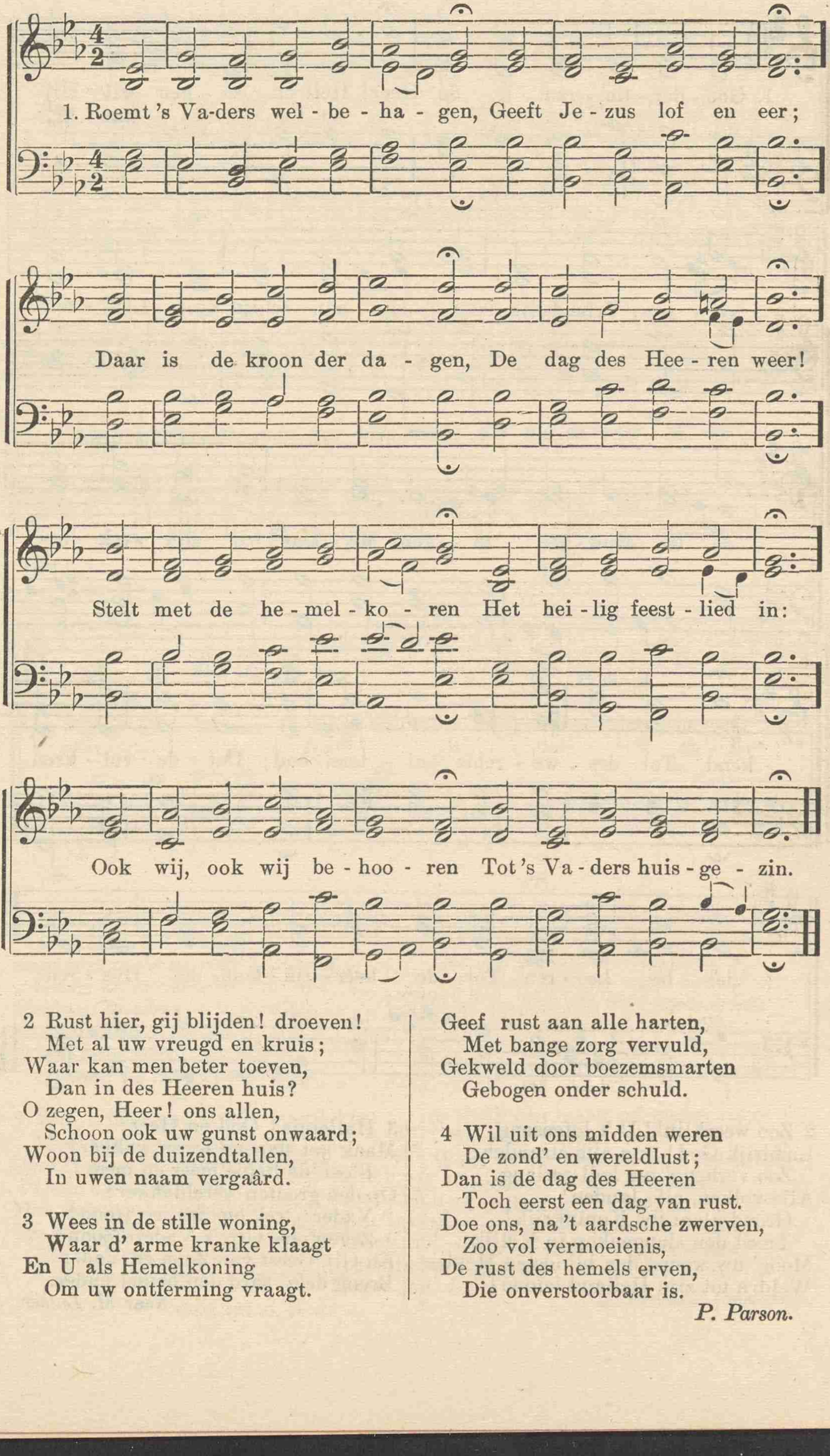

2 Zoo weerklink' U 't lofgezang,
Liefdrijk God! aan alle stranden;
Zoo verheug' uw heil eerlang
Alle volken, alle landen!
Grond alom uw Koninkrijk!
Treed den slangenkop in 't slijk!
Moog' uw woord den blindsten Heiden
Weldra tot zijn Heiland leiden!

3 Halleluja! God en Heer!
Maak het slapend leven wakker!
Bloei' de liefde meer en meer
Op den grooten wereldakker!
Vader! trek ons tot uw troon!
Zegen ons, Gij, 's Vaders Zoon!
En Gij, Geest van Zoon en Vader!
Breng deez' aard den hemel nader.

Naar *M. Luther.*

154.
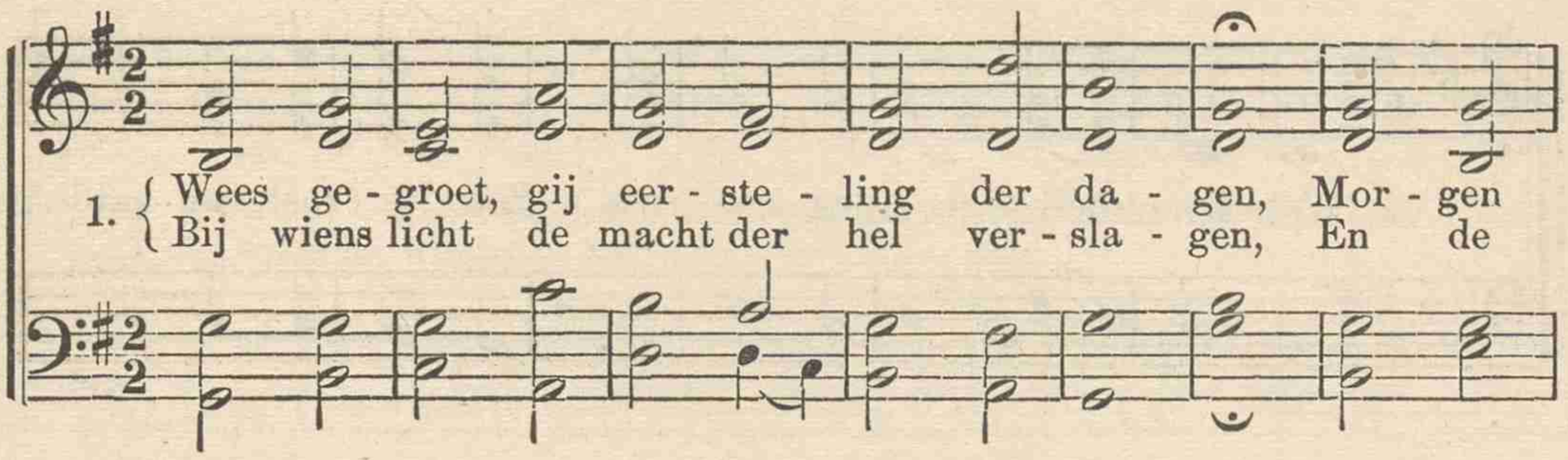

2 Rust hier, gij blijden! droeven!
Met al uw vreugd en kruis;
Waar kan men beter toeven,
Dan in des Heeren huis?
O zegen, Heer! ons allen,
Schoon ook uw gunst onwaard;
Woon bij de duizendtallen,
In uwen naam vergaârd.
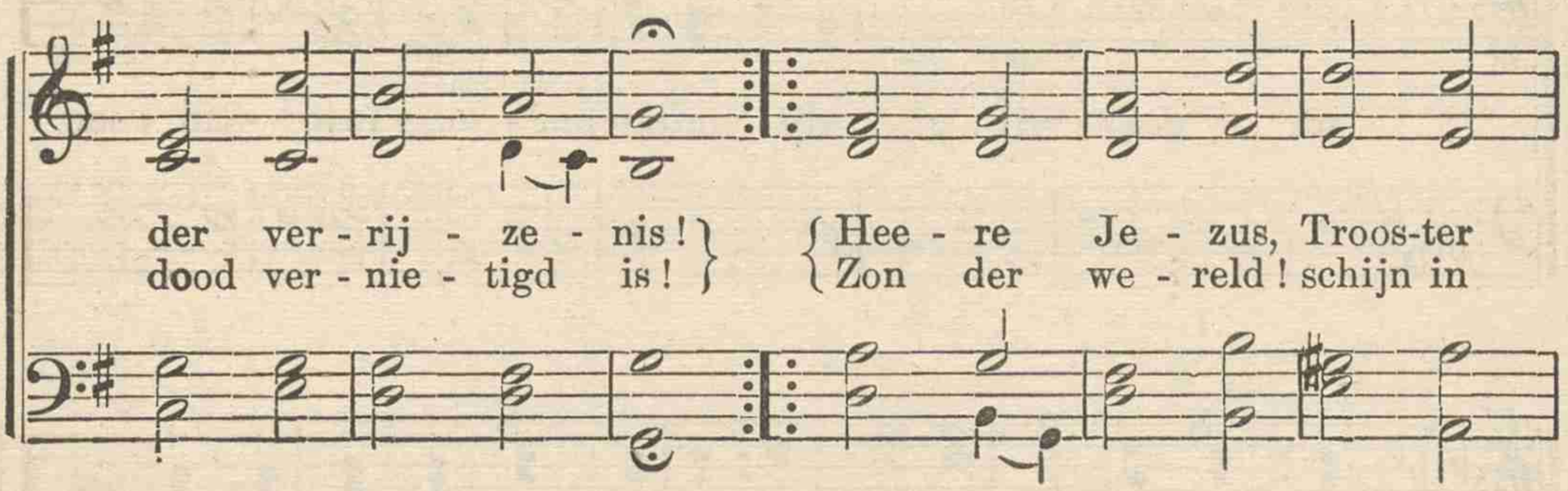
3 Wees in de stille woning,
Waar d' arme kranke klaagt
En U als Hemelkoning
Om uw ontferming vraagt.
Geef rust aan alle harten,
Met bange zorg vervuld,
Gekweld door boezemsmarten
Gebogen onder schuld.
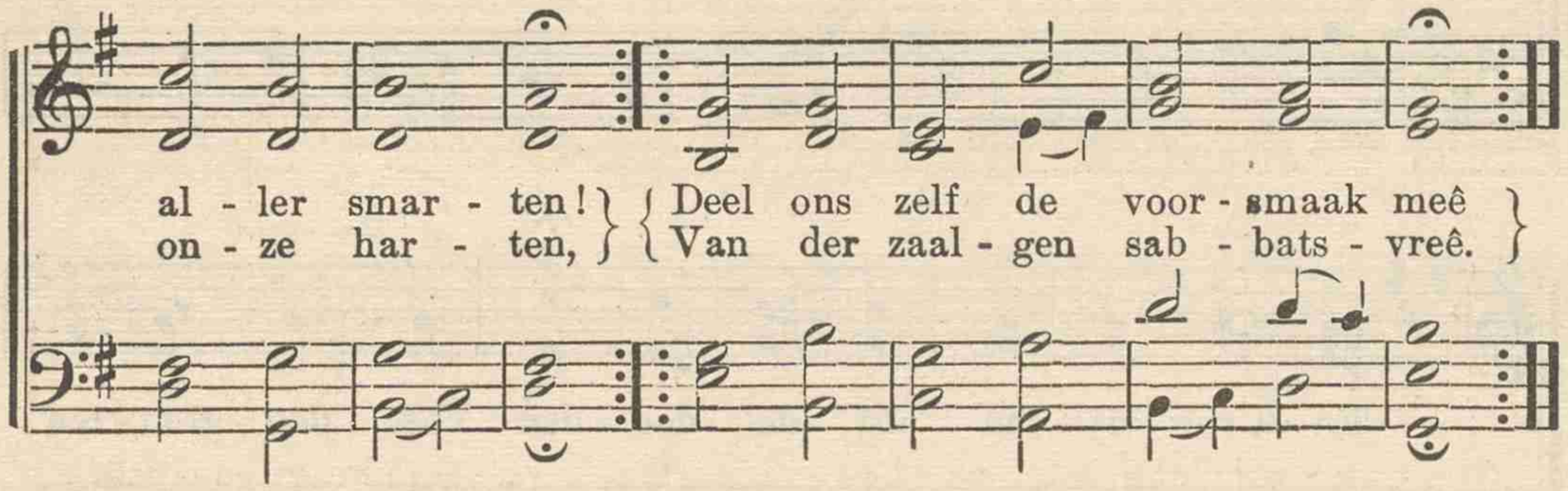
4 Wil uit ons midden weren
De zond' en wereldlust;
Dan is de dag des Heeren
Toch eerst een dag van rust.
Doe ons, na 't aardsche zwerven,
Zoo vol vermoeienis,
De rust des hemels erven,
Die onverstoorbaar is.

P. Parson.

155.
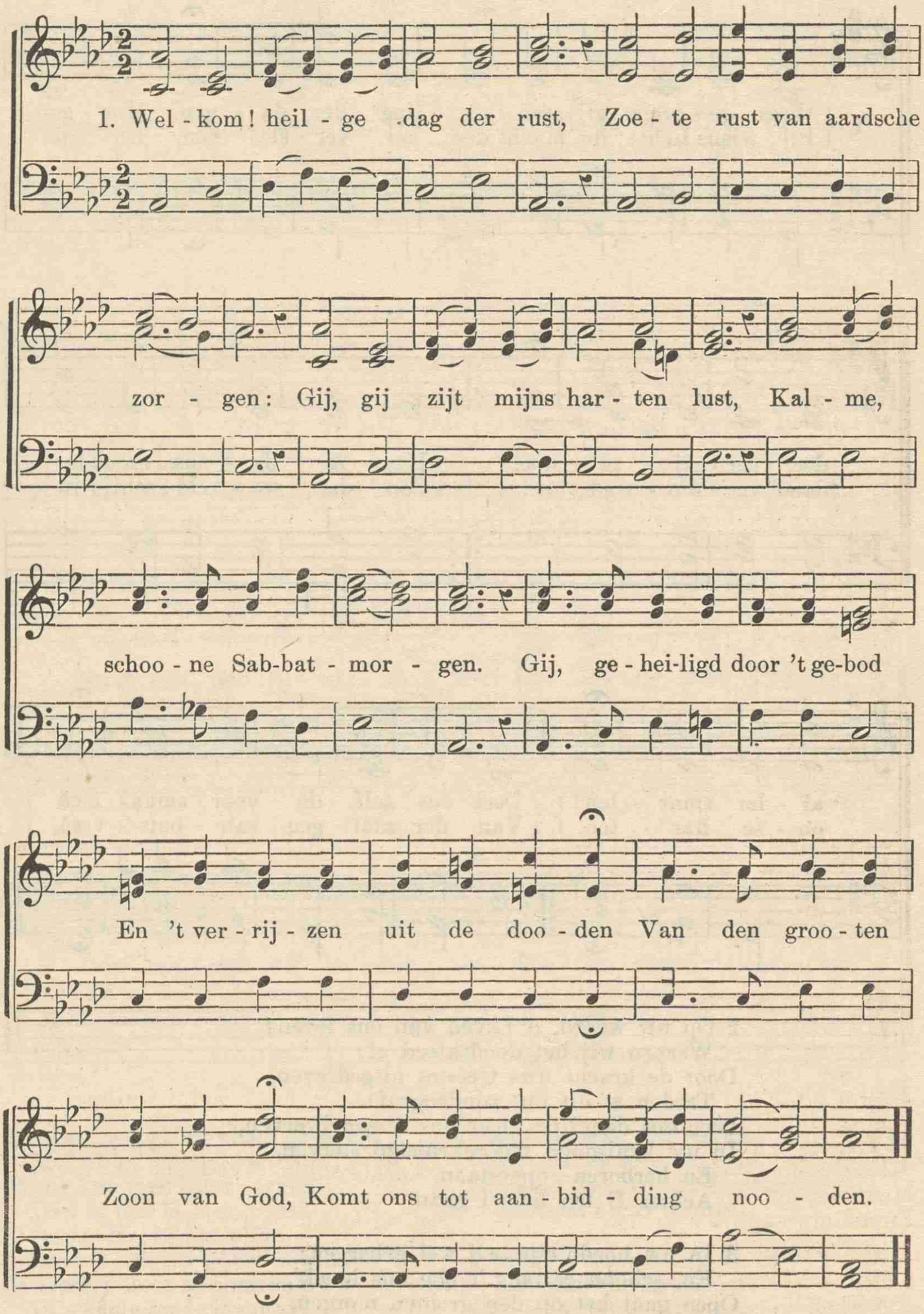

2 Op uw woord, o Leven van ons leven!
Werpen wij het doodskleed af;
Door de kracht uws Geestes uitgedreven,
Treden w' uit ons zondengraf:
Leer ons daaglijks, leer ons duizendwerven,
In uw kruisdood meêgekruisigd sterven,
En herboren—opgestaan,
Achter U ten hemel gaan.

3 In uw hoede zijn wij wél geborgen;
En, schoon eerlang 't oog ons breek',
Open gaat het op den grooten morgen,
Na deez' aardsche lijdensweek!
Welk een dag der ruste zal dat wezen,
Als w' onsterflijk, uit den dood verrezen,
Knielen voor uw dankaltaar:
Amen, Jezus! maak het waar!

J. J. L. ten Kate.

156.
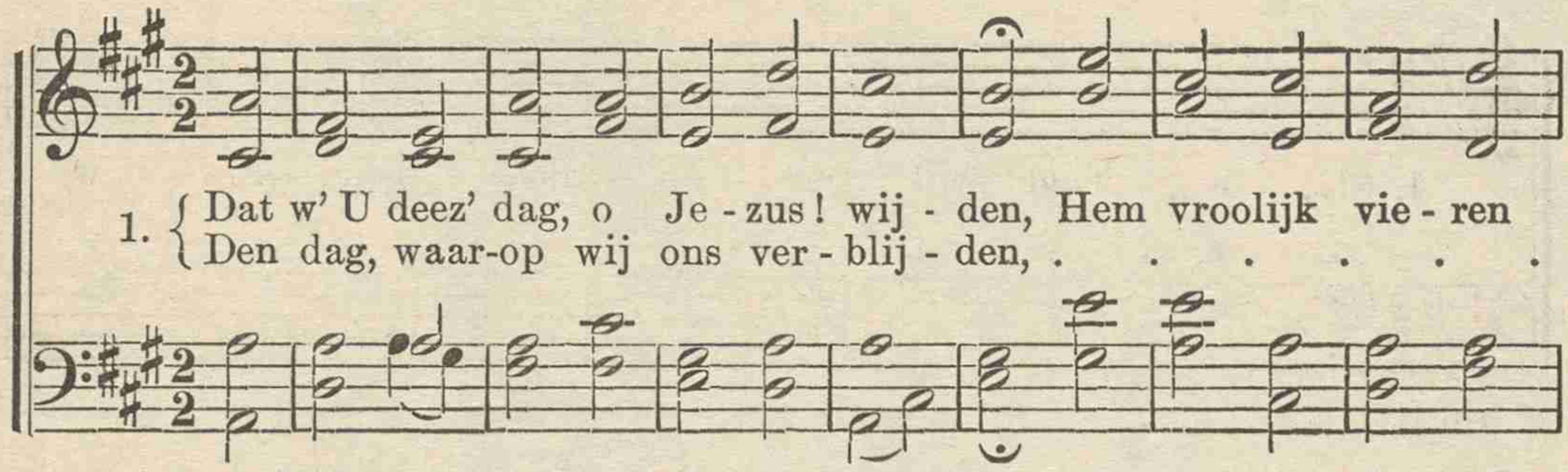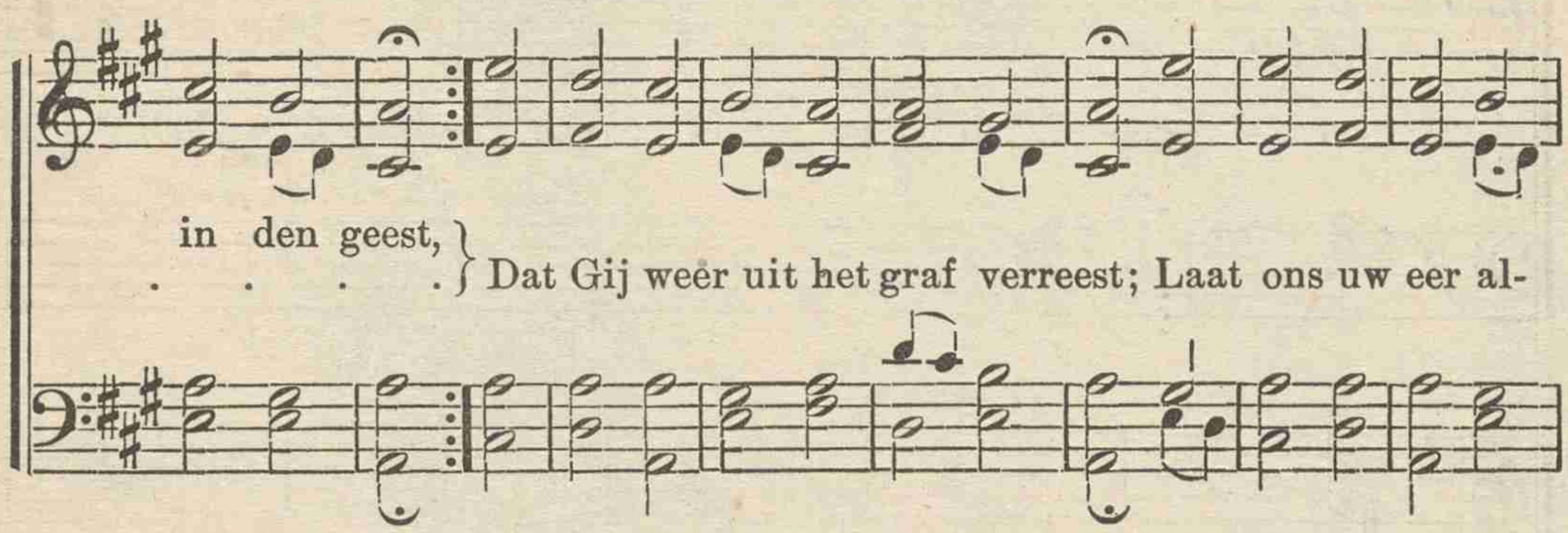

2 Heer! die ons genadig zijt,
U t' aanbidden, U te loven
Op den dag aan U gewijd,
Gaat elk aardsch genot te boven:
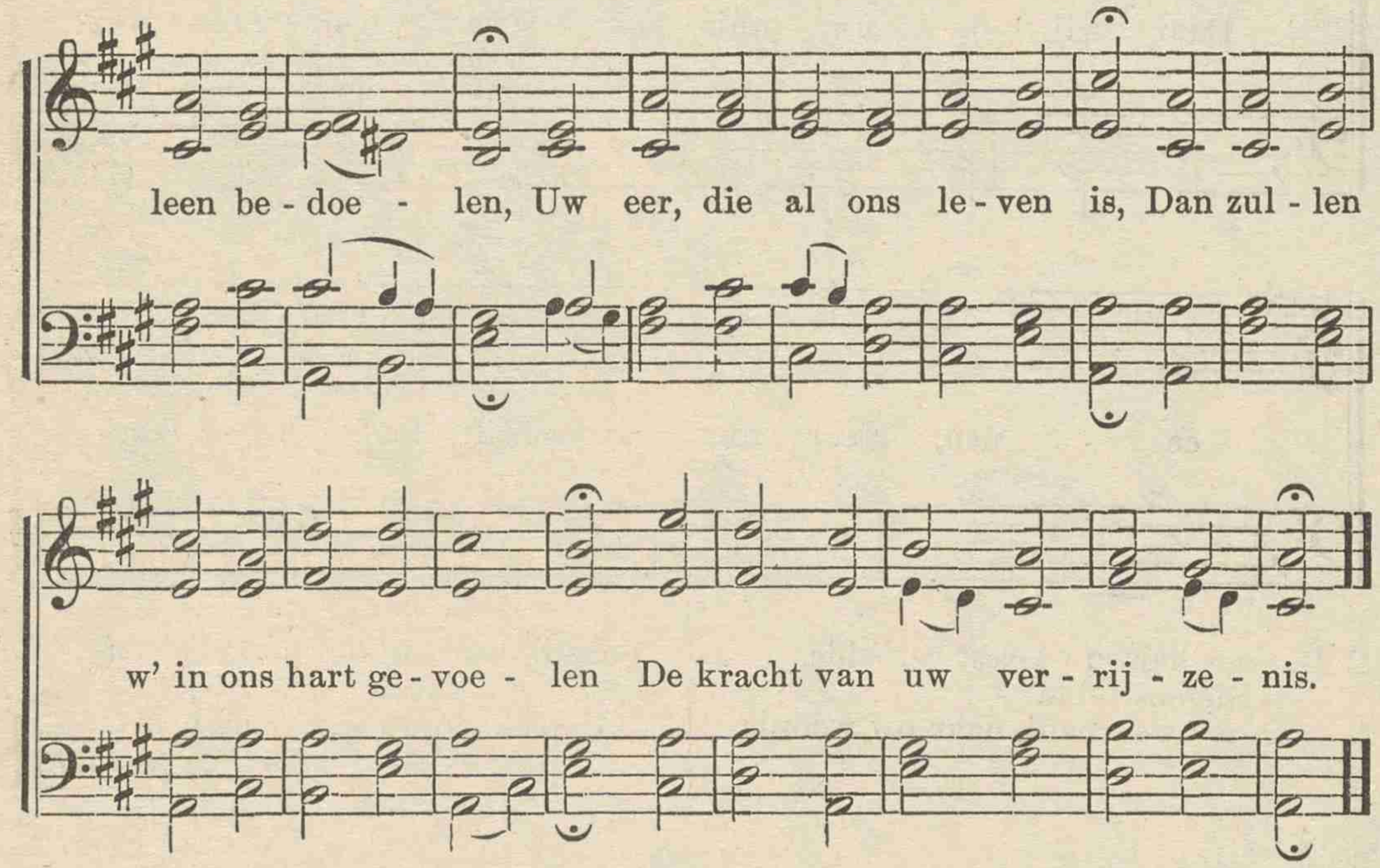
Toch blijft daar een beetre rust,
Nooit door zond' of smart te storen,
Aan des hemels zaalge kust,
Voor het volk door God verkoren.

Wm. Brown. (?)

157.
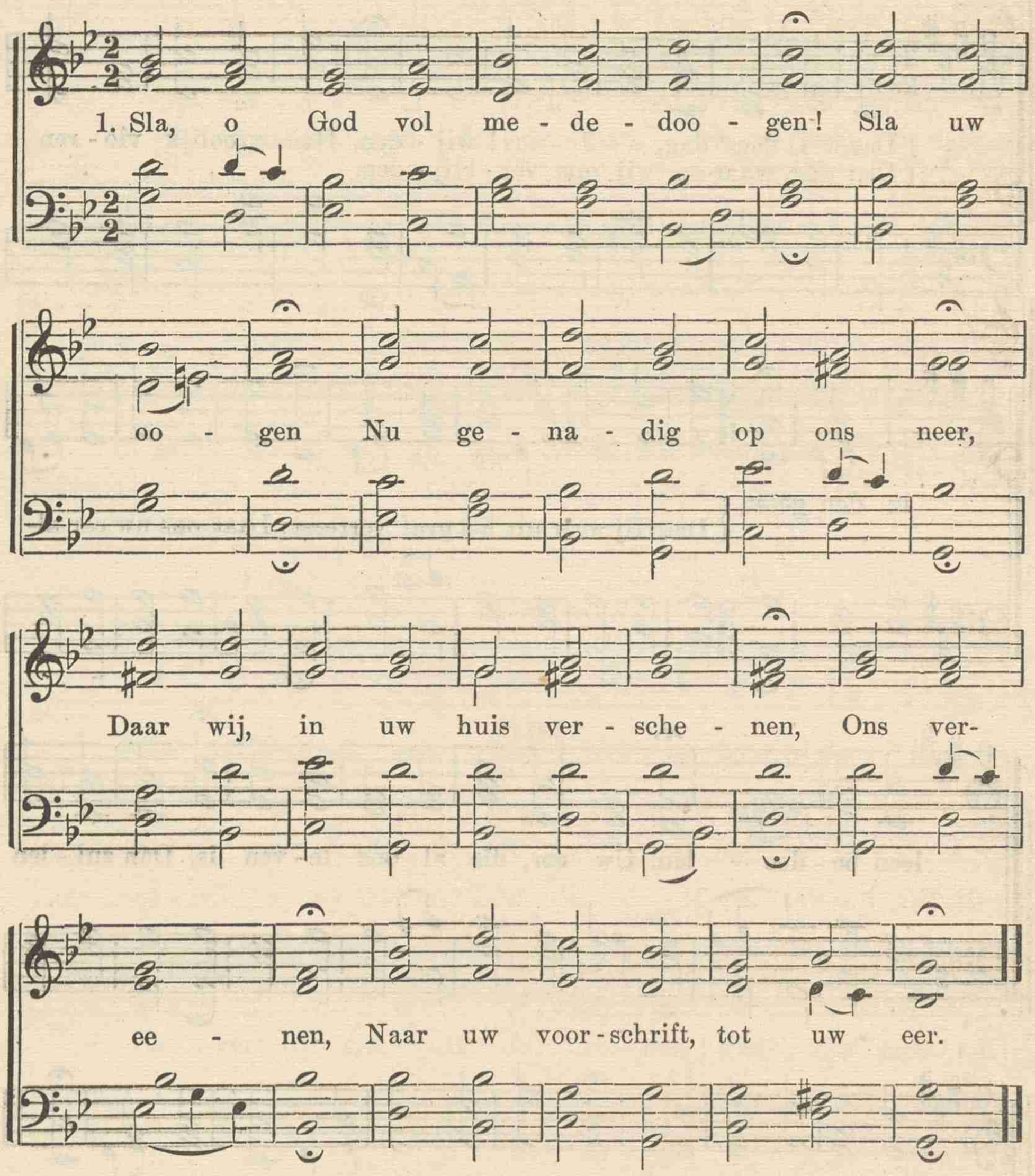

2 Hier zullen wij ons met uw vrinden,
Die voor uw godlijk aanzicht staan,
Door liefd' en door geloof verbinden,
Vermelden uwe liefdedaân;
Hier, waar uw heilgen zich verzaamlen,
Hier zingen w' U ons needrig lied,
Al kunnen wij uw lof maar staamlen:
't Ootmoedig hart versmaadt Gij niet.

3 Hier danken w' U, met al uw leden,
Hier wordt uw liefdestem gehoord,
Hier zenden w', in uw naam, gebeden
Tot Hem die ons als Vader hoort:
Zend uwen Geest nu in ons midden,
Verlicht, vertroost ons hart, o Heer!
Dan zal ons zingen, hooren, bidden
Ons zalig zijn, en U tot eer.

A. van den Berg.
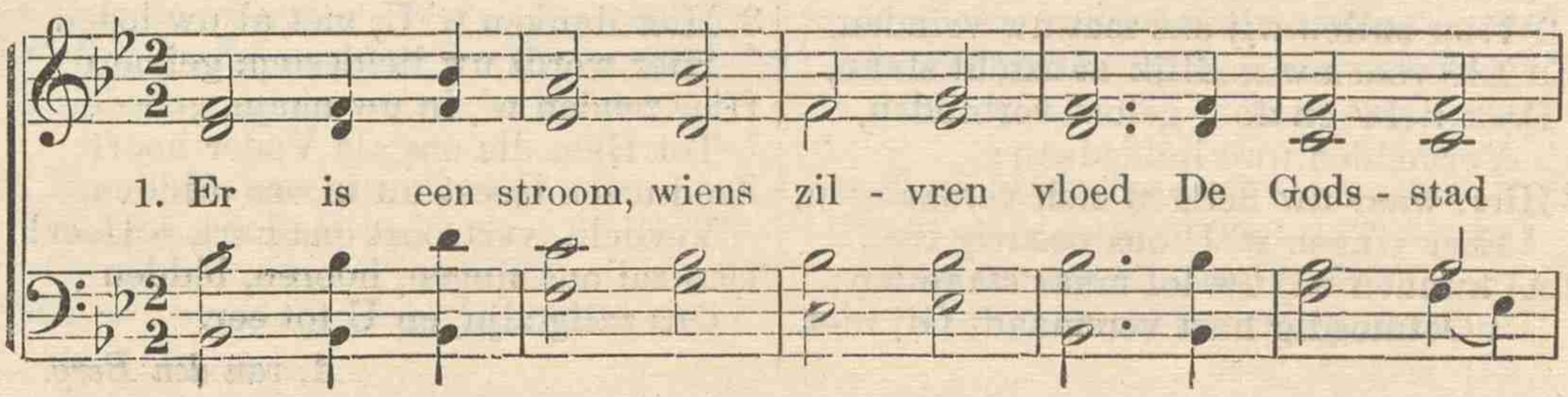
158.
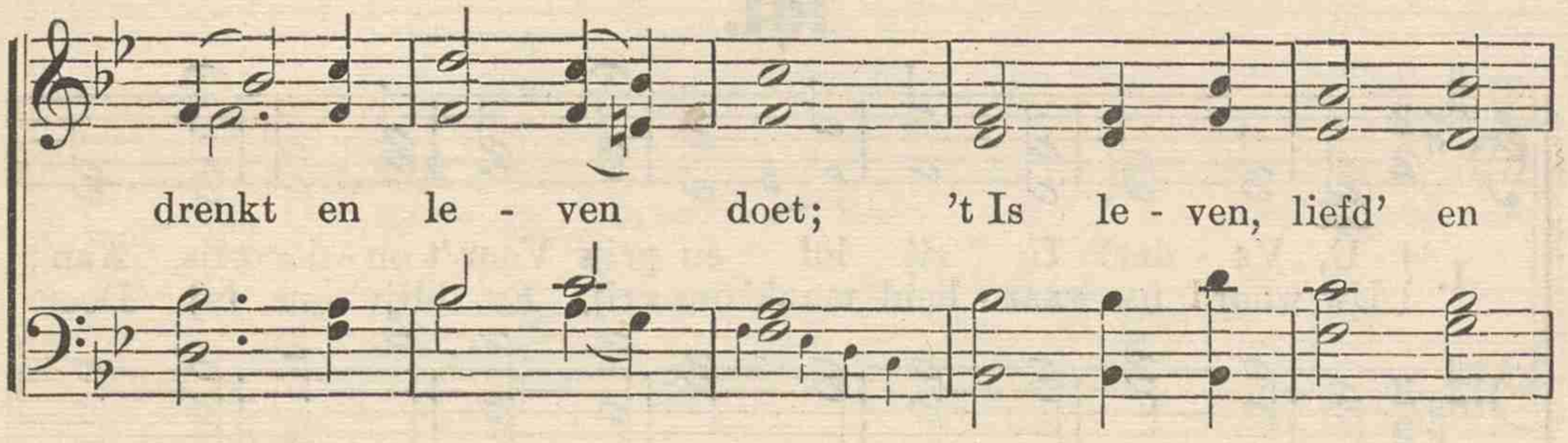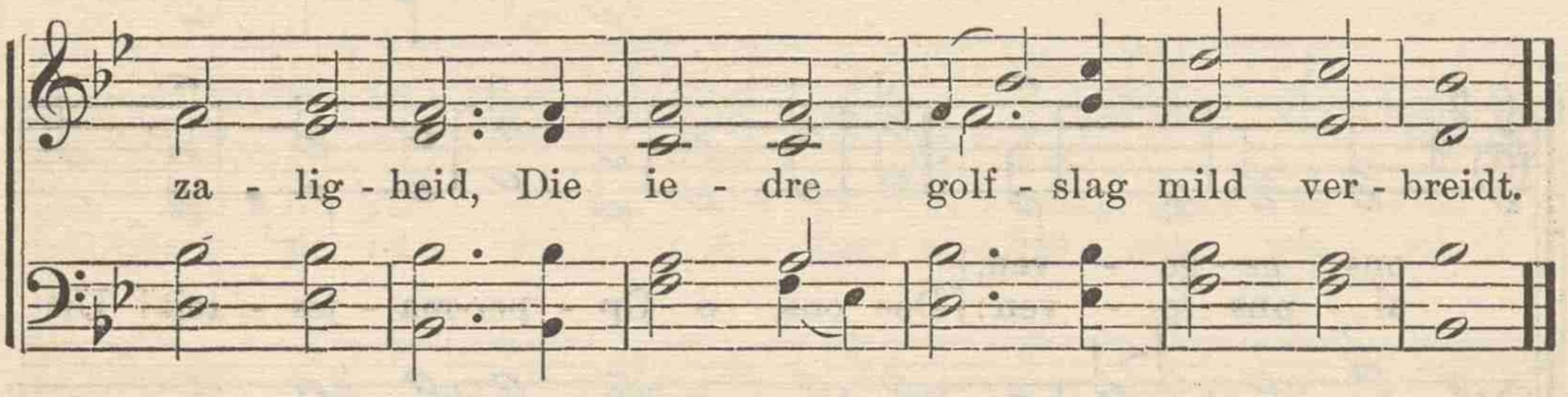

2 Dat ons hart uw Geest verbeide,
Die ons leide
In uw waarheid, naar uw woord;
Schenk uw bijstand tot gelooven
Nu van boven;
Spreek, en uw gemeente hoort.

A. Rutgers.

159.
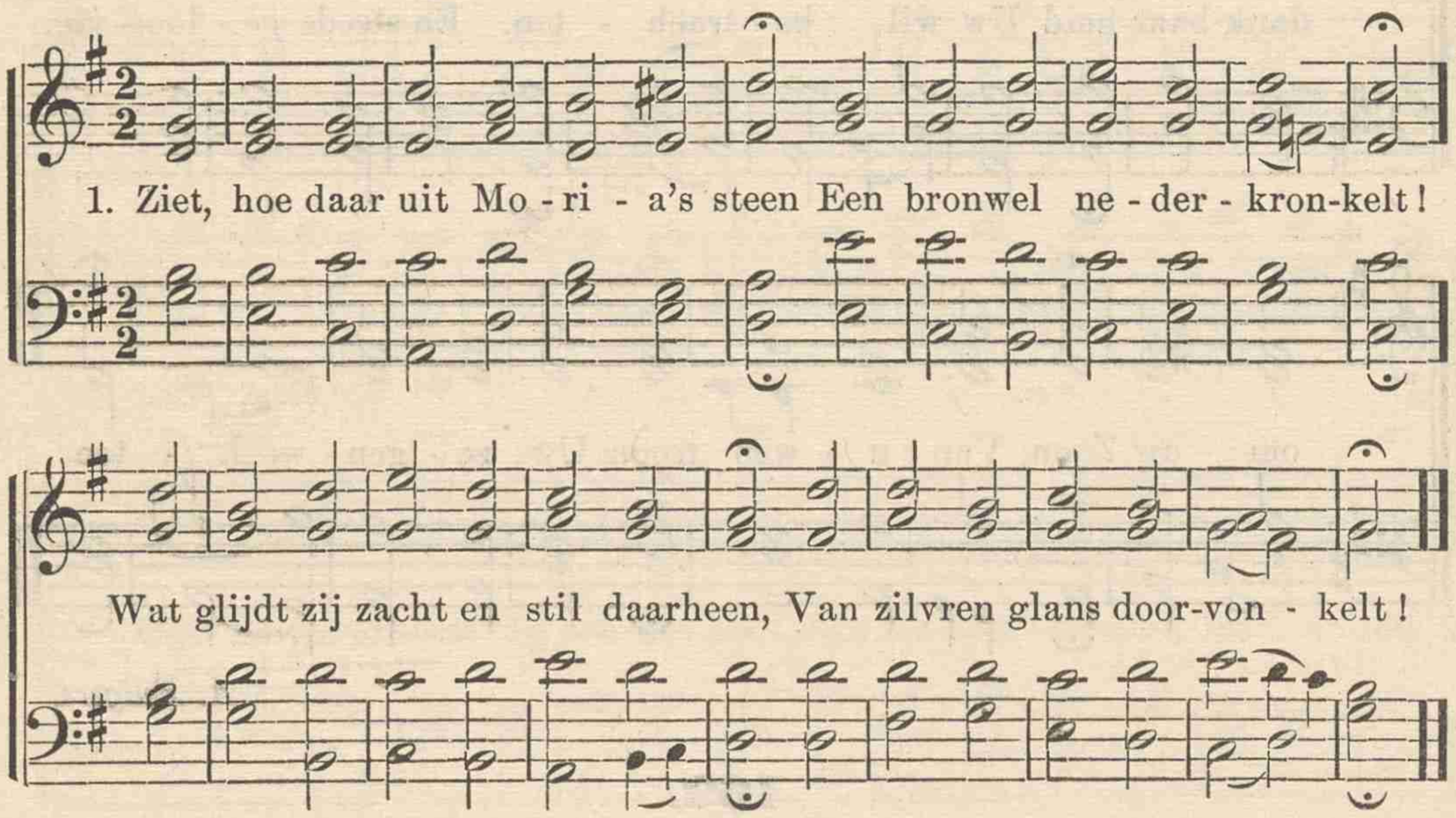

2 Die levensstroom, uw heilig Woord,
Brengt, Vader! in ons vruchten voort,
Daar 't vol van Jezus' liefdegloed,
Uw eigen beeld ons dragen doet.

Naar *I. Watts.*

160.

2 Daar werpt zich d' Arabier ter neer,
Waar koele teugen wenken:
En 't Christenhart gedenkt den Heer,
Die al wie dorst wil drenken.

3 Die reine bron heet Siloäm,
Dat is: Van God gezonden.
Zij spreekt van Hem, die tot ons kwam,
Tot heeling onzer wonden:

4 Die 't smachtend hart de laafnis biedt
Uit 's Hemels Heilrivieren,
Die water op het drooge giet,
En 't dorre zand doet tieren!

5 O, mocht ik, even als deez' Bron,
Het beeld mijns Heilands dragen,
Mij spieglen in zijn Levenszon,
En van zijn lof gewagen.

Naar *R. M. McCheyne.*
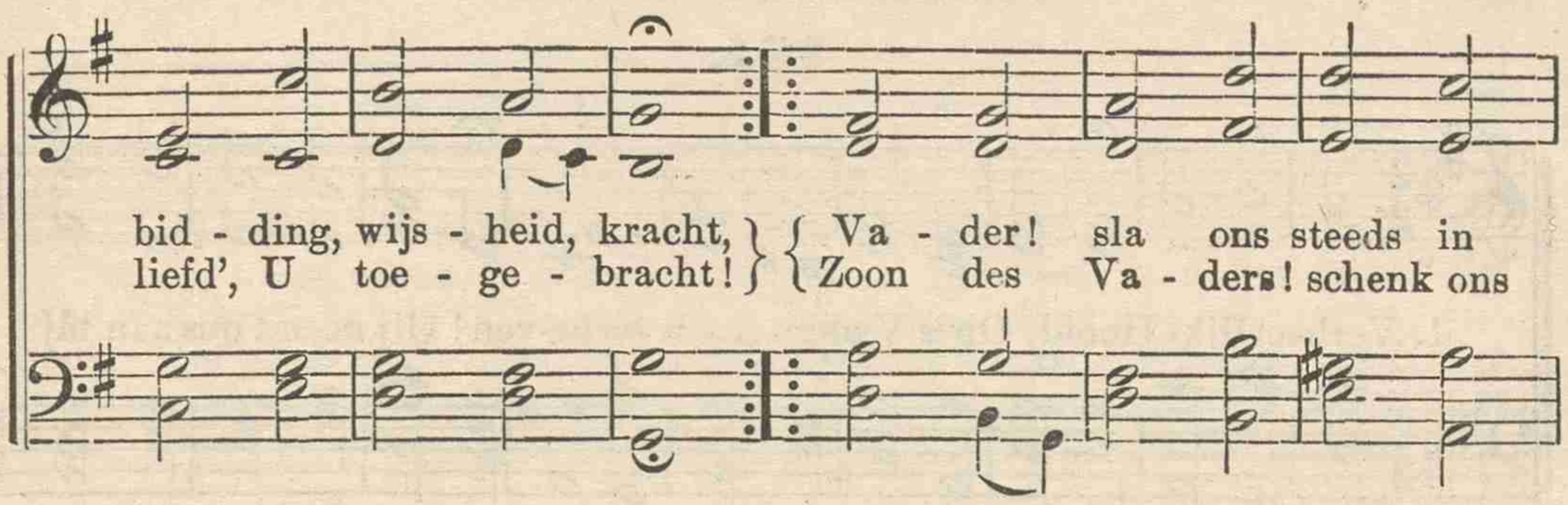
161.
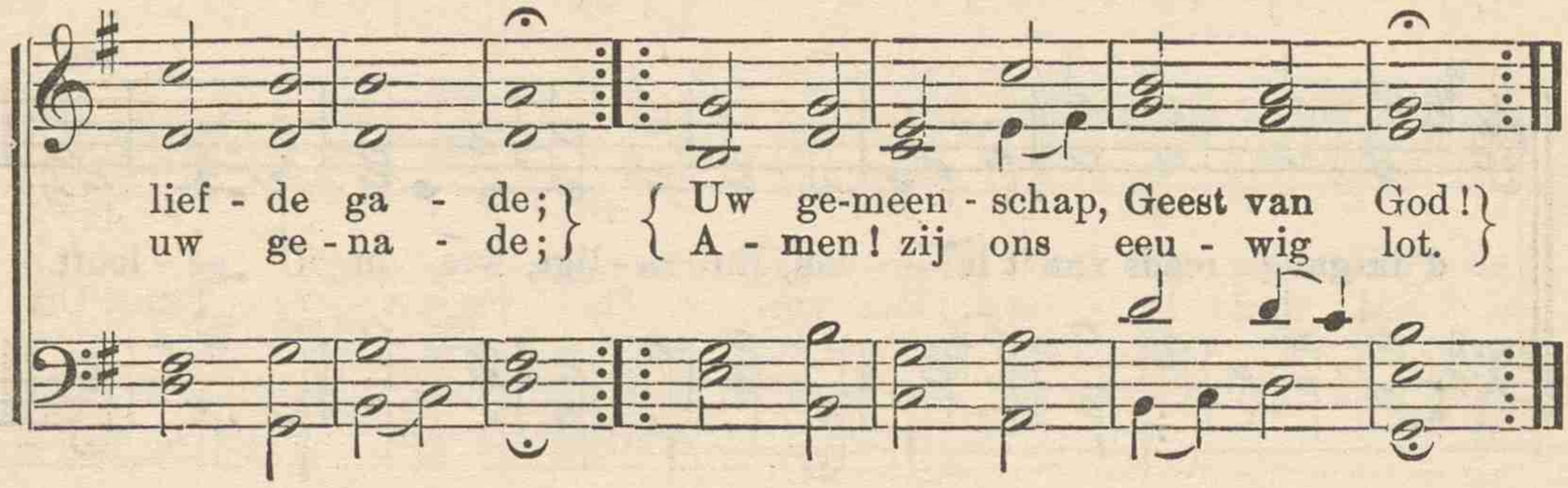
1. U, Va - der! U zij lof en prijs Voor 't on - der-wijs, Aan
Uw woord, uw waar - heid maak' ons vrij, En blijv' ons bij Door
ons ge - ge - ven,
al ons le - ven: Doe ons, o Op - per-ma - jes - teit! Uit
dank-baar-heid Uw wil be - trach - ten, En steeds ge - loo - vig,
om uw Zoon, Van u - wen troon Uw ze - gen wach - ten.

A. Rutgers.

162.
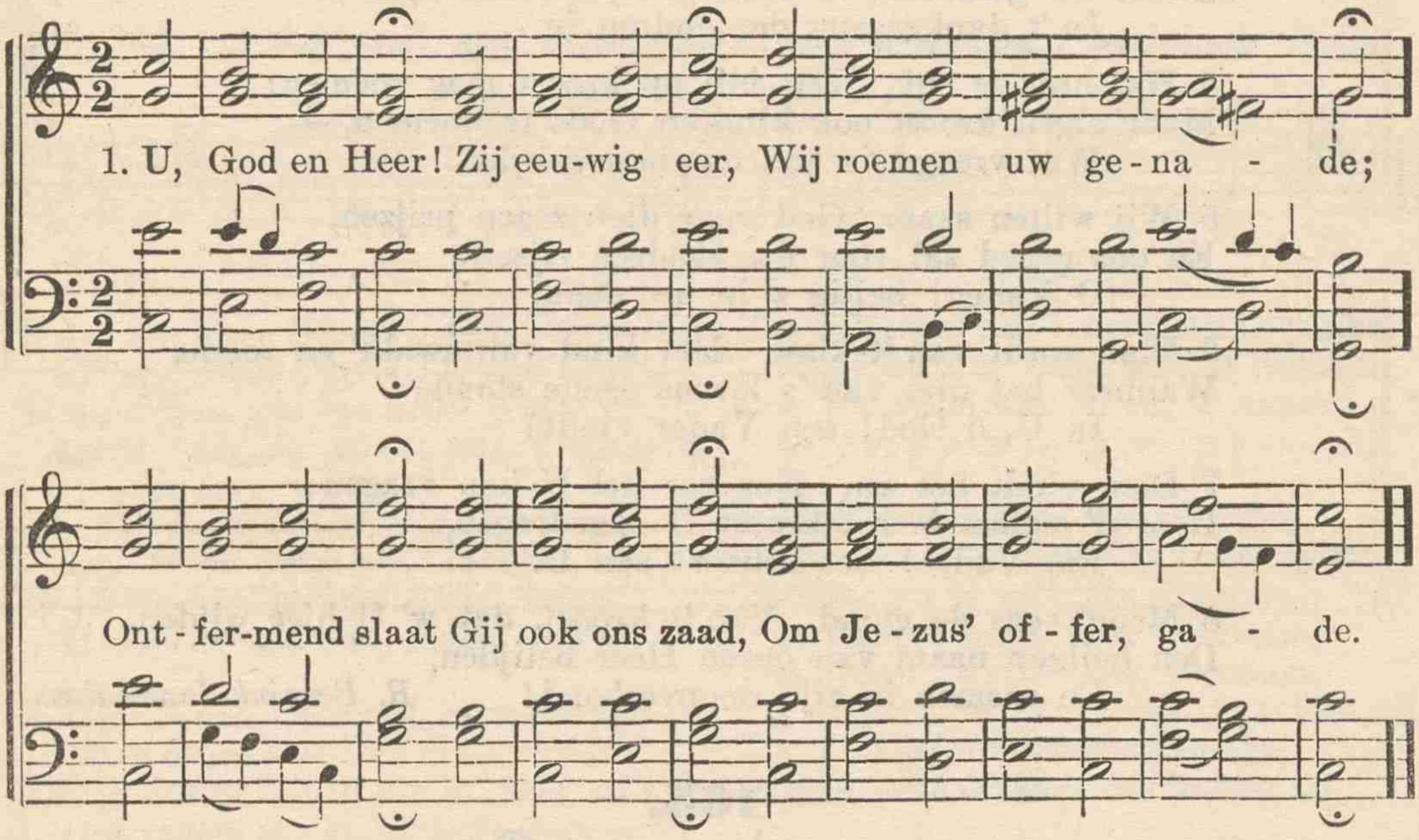
1. Hal - le - lu - ja! eeu - wig dank en ee - re, Lof, aan-
Word', op aard en in den he - mel, Hee - re! Voor uw

A. Rutgers.

163.

2 Hoe zondig zij Ook zijn, als wij,
Onrein voor U geboren;
Gij, zalig lot! Gij zijt hun God,
Aan wien zij toebehooren.
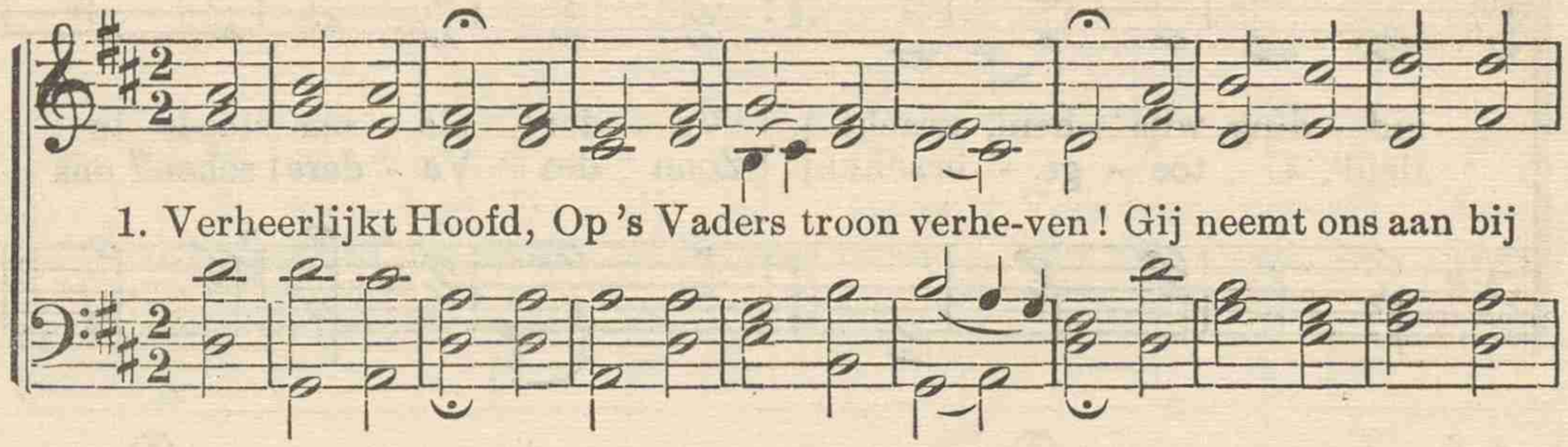
3 Heeft uwe hand Den doop, ten pand
Van uw verbond, gegeven,
Die blijde troost Doet ons dit kroost
Met vreugd U overgeven.
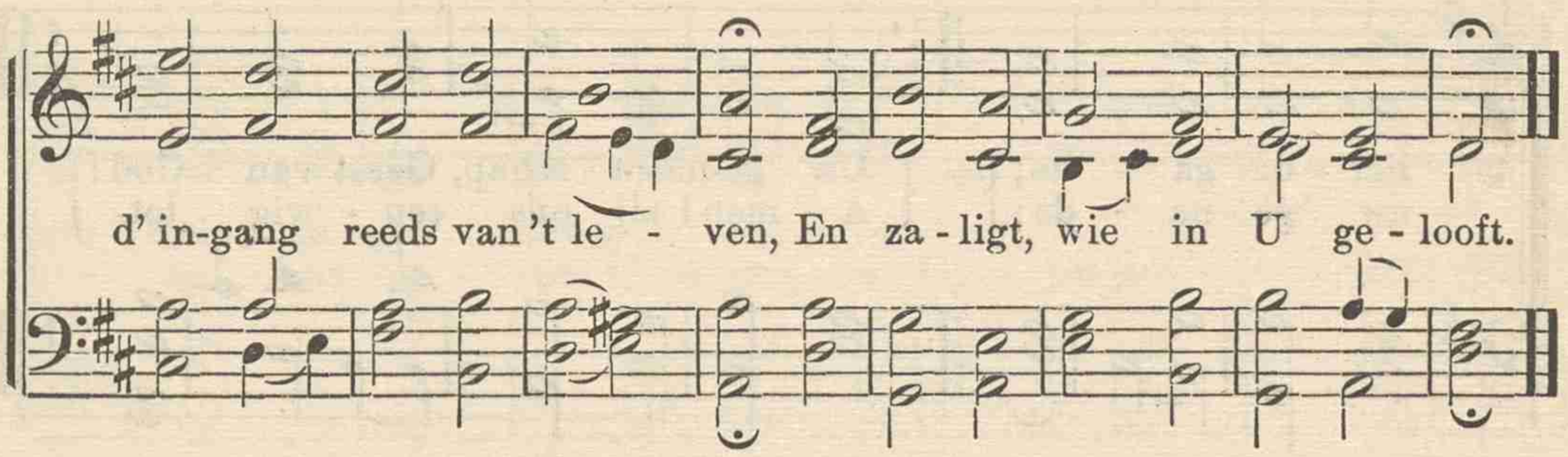
4 Uw zondaarsmin Stort blijdschap in,
En lust, en moed, en krachten:
Der oudren plicht, Hoe zwaar, wordt licht
Voor hen—die op U wachten.

5 Wil ons beleid Met waakzaamheid,
Ons kroost uw zegen geven:
Zoo zullen zij, Zoo zullen wij
U hier, en eeuwig leven.

A. Rutgers.

164.

2 Gij gaaft uw doop; Gij wilt deez' kindren leiden,
En hun in 't huis uws Vaders plaats bereiden
Aan 't einde van hun levensloop.

3 Door Christusmin Met d' oudren saam verbonden,
Stemt uw gemeent', in deez' gewijde stonden,
In 't dankgezang der oudren in.

4 Het huis is rijk, Dat blij op kroost mag roemen;
Maar eigen kroost ook kindren Gods te noemen,—
Wat vreugd is aan dat heil gelijk?
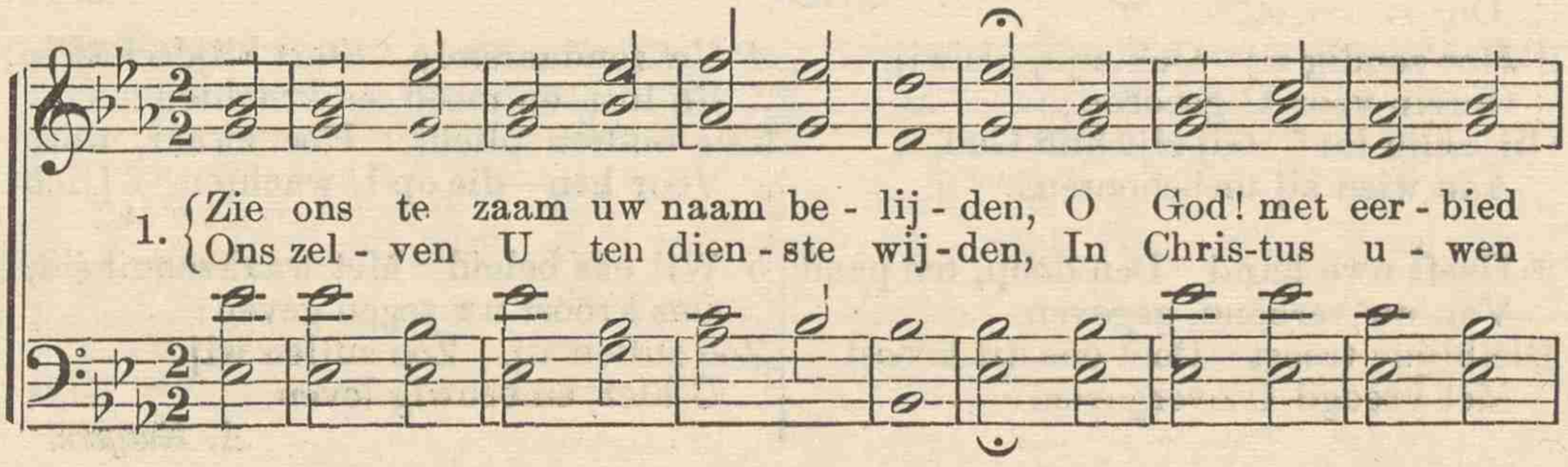
5 Wij willen saam God voor dien zegen prijzen,
En ons gebed zal voor die kindren rijzen:
O Vader! heilig z' in uw naam!
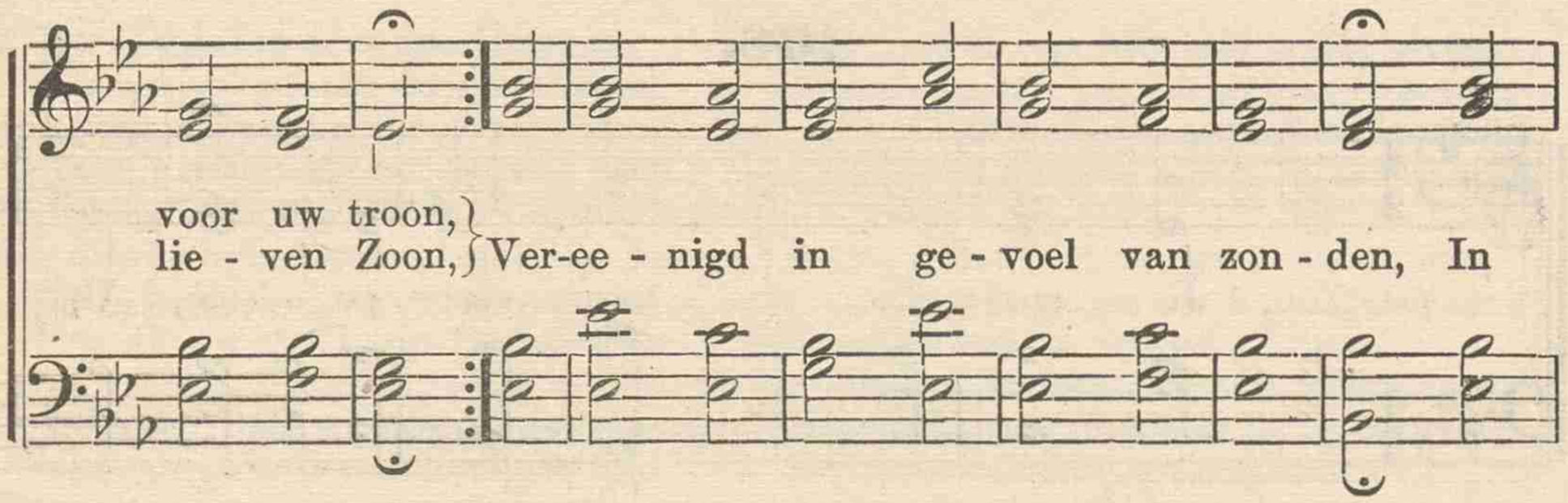
6 Wat wordt van 't kind, Het kind van zwakt' en zonde,
Wanneer het niet van 's levens eerste stonde
In U, o God! een Vader vindt?
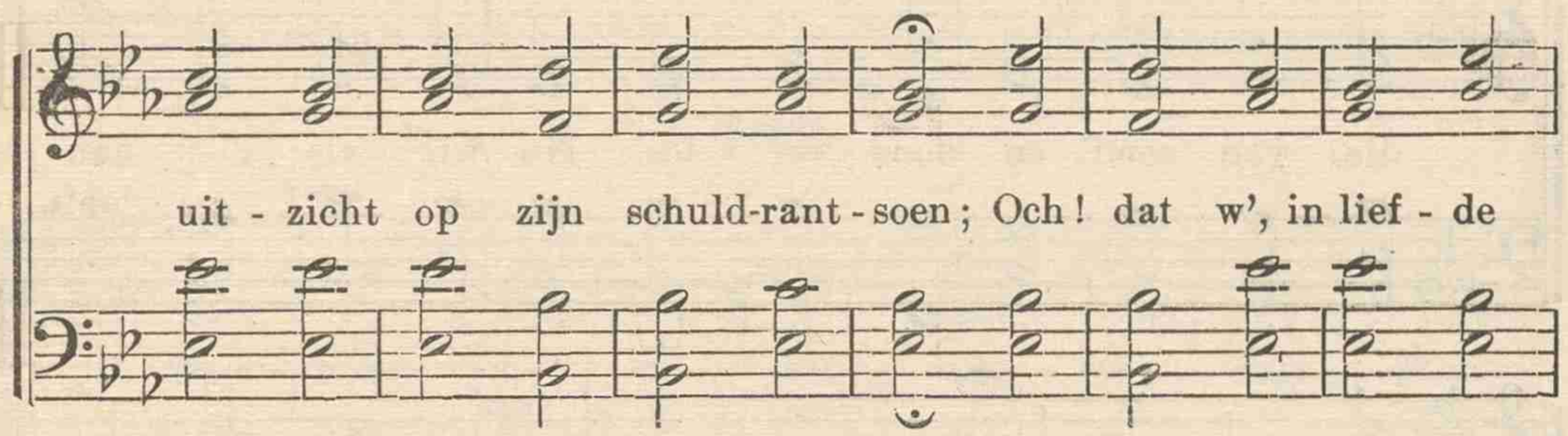
7 Dien vindt het nu, Nog eer het U kon vragen;
Door d' ouders is het kroost U opgedragen,
En, Vader! het behoort aan U.
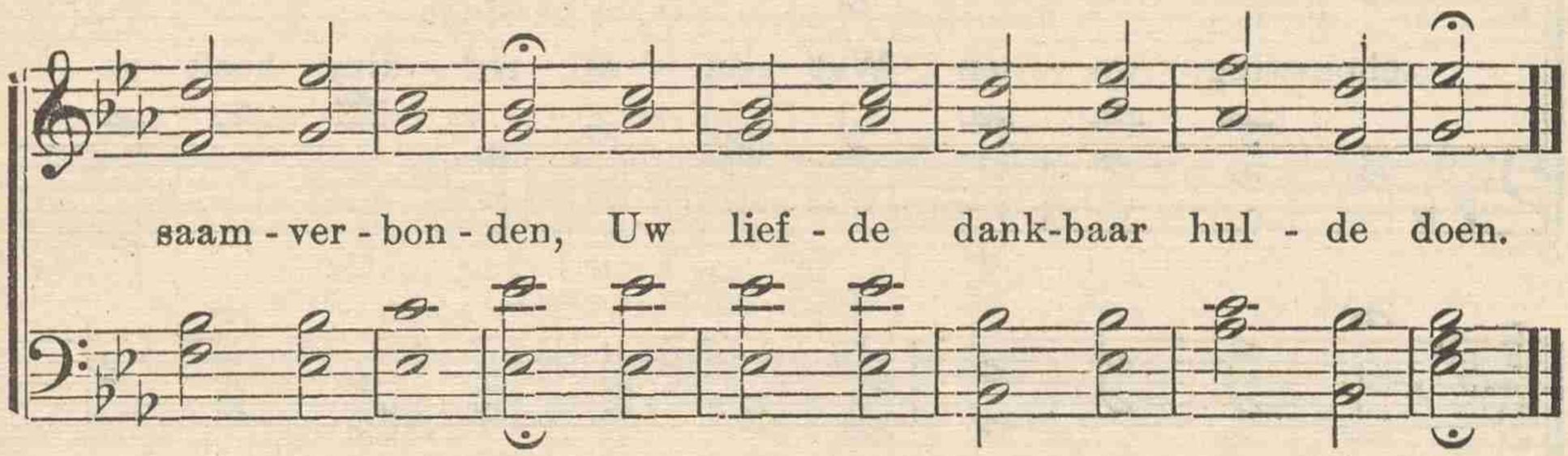
8 Moog' eens de mond Van 't kroost, dat w' U hier wijden,
Den heilgen naam van onzen Heer belijden,
En roemen in zijn doopverbond! *R. Bennink Janssonius.*

165.

2 Ja, zondaars zijn wij, diep bedorven,
W' erkennen dit voor U met smart;
Maar Jezus, aan het kruis gestorven,
Geeft rust en troost aan 't schuldig hart;
Die waarheid is 't, die ons te zamen
Aan U, en uwen wil verhecht,
Waar op ons hart geloovig, Amen!
Met al uw kindren, Amen! zegt.

3 Door éénen Heer zijn onze harten,
Door éénen Geest en doop vereend,
Eén Trooster is het, die in smarten
Ons samen sterkt, en hulp verleent;
't Is één geloof, waardoor wij leven,
Eén hoop op uwe zaligheid;
Eén hart wilt Gij ons allen geven,
Dat hebt Gij zelf ons toegezeid.

4 Och! heilig ons dan in uw waarheid,
Zij voer' in ons steeds heerschappij,
Uw woord, o Vader! is de waarheid;
Zet Gij ons licht en ijver bij,
Zoo zullen w' uwer ons nooit schamen,
Wien hart en mond geheel behoort,
Zoo, zoo verbinden w' ons te zamen
In trouw aan U, en aan uw woord.

5 Gedenk aan onze nieuwe leden,
Die, door 't belijden van uw naam,
Met ons nu in verbintnis treden,
O Vader! heilig z' in uw naam,
Dat niets hun ijver ooit verdoove,
Uw liefd', uw waarheid blijv' hun bij,
Dat hun geloof opreeht geloove,
Hun keus de keus des harten zij.

6 Bewaar, o God! hun ziel en zinnen,
Dat, hoe de wereld vleien moog',
Zij boven alles U beminnen,
In vreeze wandlen voor uw oog:
Zoo richten zij getroost hun treden
Op Jezus' spoor, hoe zwaar 't ook schijn',
Zoo zal, op 't geen zij nu beleden,
Hun wandel 't sprekend Amen zijn.

A. Rutgers.

166.

1. Zou, Je - zus! U ons hart ver - ge - ten, U,
die van zond' en dood ver - lost; Nu wij als door aan-
schou-wing we - ten Wat on - ze red - ding heeft ge-
kost? Neen! met het oog op't kruis ge - sla - gen, Waar
G' on - ze zon - den hebt ge - dra - gen, Ver - hef - fen
wij het dan - kend lied: Ons hart ver - geet zijn Hei - land niet!

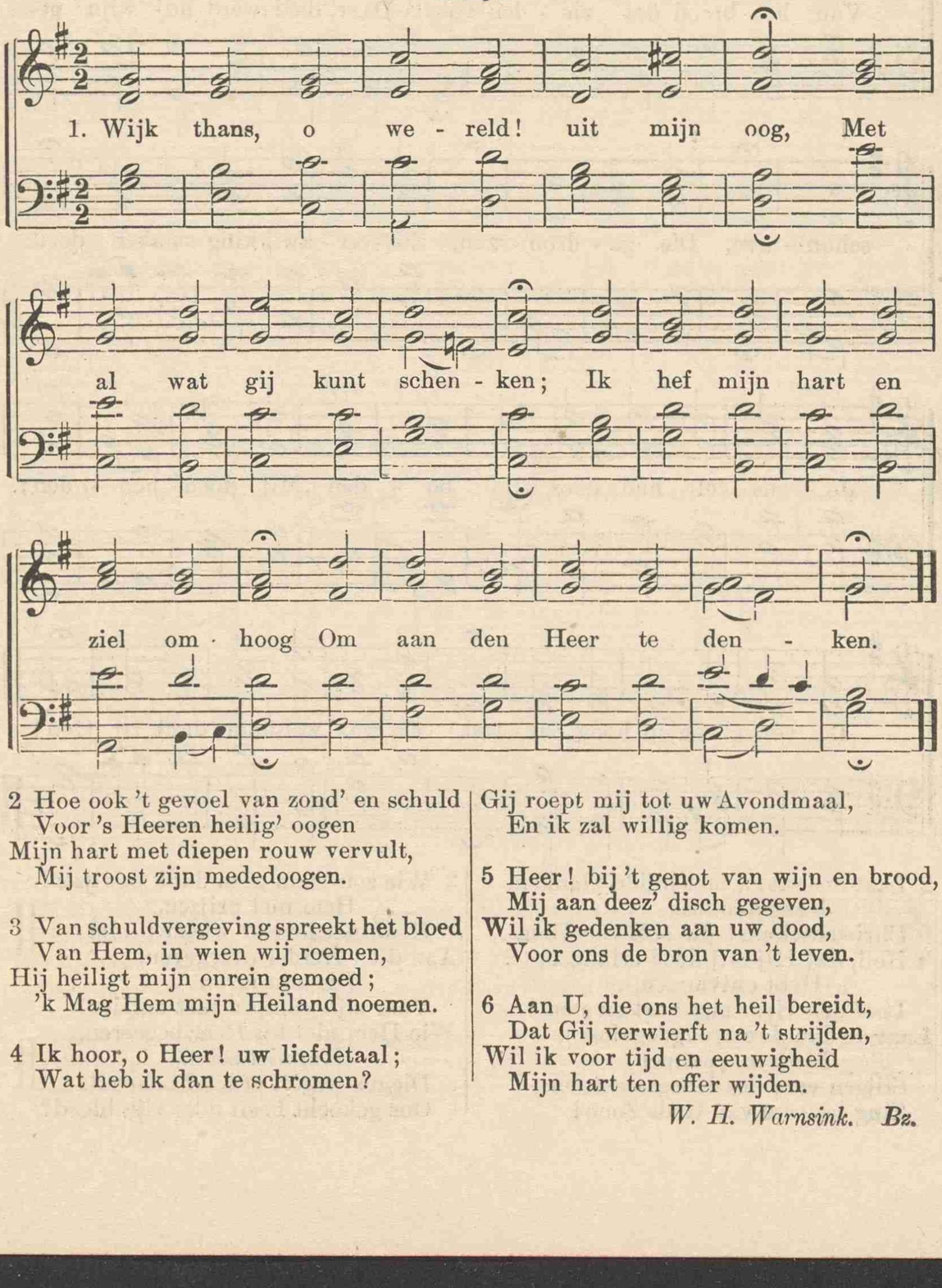
2 Uw Golgotha doet ons U eeren,
Als vrijgekochten door uw bloed,
Die oog en hart vrijmoedig keeren
Naar 't eens verloren eeuwig goed.
Voor ons zonk alle hoop in 't duister,
Uw dood hergeeft den mensch zijn luister,
En 't hemelhof verneemt het lied:
Ons hart vergeet zijn Heiland niet!

3 Hebt Gij, toen wij nog zondaars waren,
Voor ons Uzelf ten dood gewijd;
Thans moet ons leven openbaren,
Wat G' in uw dood voor zondaars zijt:
Een nieuw, een rein, een heilig leven
Moog' van uw kracht getuignis geven,
En weerklank zijn op 't dankbaar lied:
Ons hart vergeet zijn Heiland niet!

4 Zie, Jezus! in den geest ons samen,
Als broedren om uw kruis geschaard;
En aller harten zeggen: Amen!
Op wat ons loflied heeft verklaard.
Hier hebben w' ons aan U verbonden;
En broederliefde zal verkonden
Den zin, de waarheid van het lied:
Ons hart vergeet zijn Heiland niet!

C. S. Adama v. Scheltema.

167.

2 Hoe ook 't gevoel van zond' en schuld
Voor 's Heeren heilig' oogen
Mijn hart met diepen rouw vervult,
Mij troost zijn mededoogen.

3 Van schuldvergeving spreekt het bloed
Van Hem, in wien wij roemen,
Hij heiligt mijn onrein gemoed;
'k Mag Hem mijn Heiland noemen.
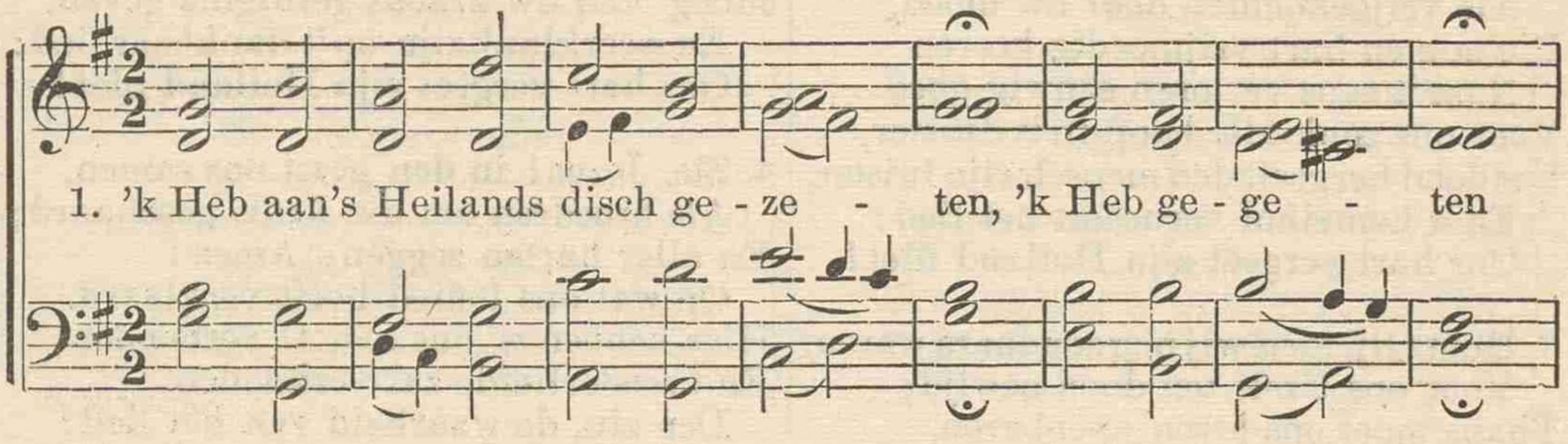
4 Ik hoor, o Heer! uw liefdetaal;
Wat heb ik dan te schromen?
Gij roept mij tot uw Avondmaal,
En ik zal willig komen.

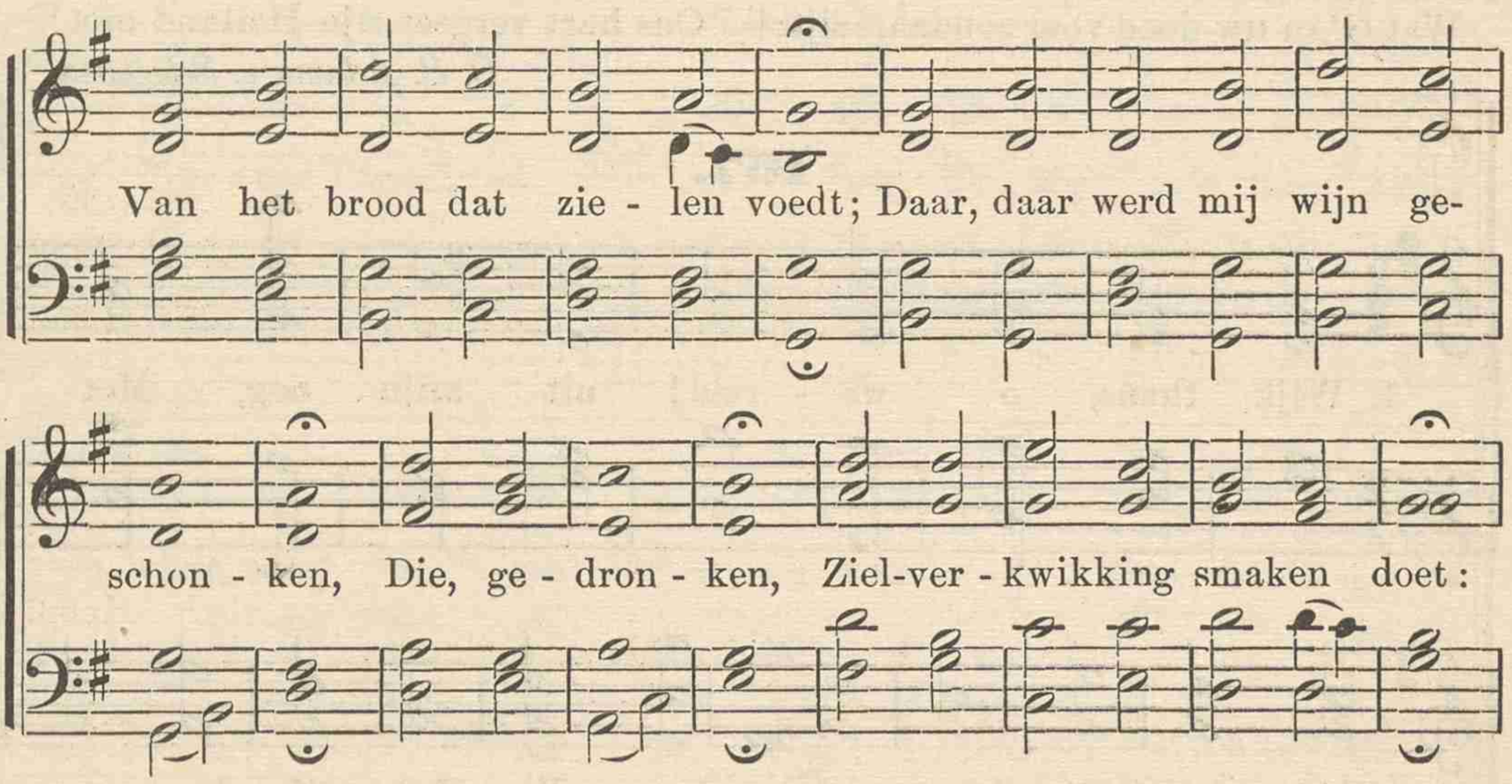
5 Heer! bij 't genot van wijn en brood,
Mij aan deez' disch gegeven,
Wil ik gedenken aan uw dood,
Voor ons de bron van 't leven.
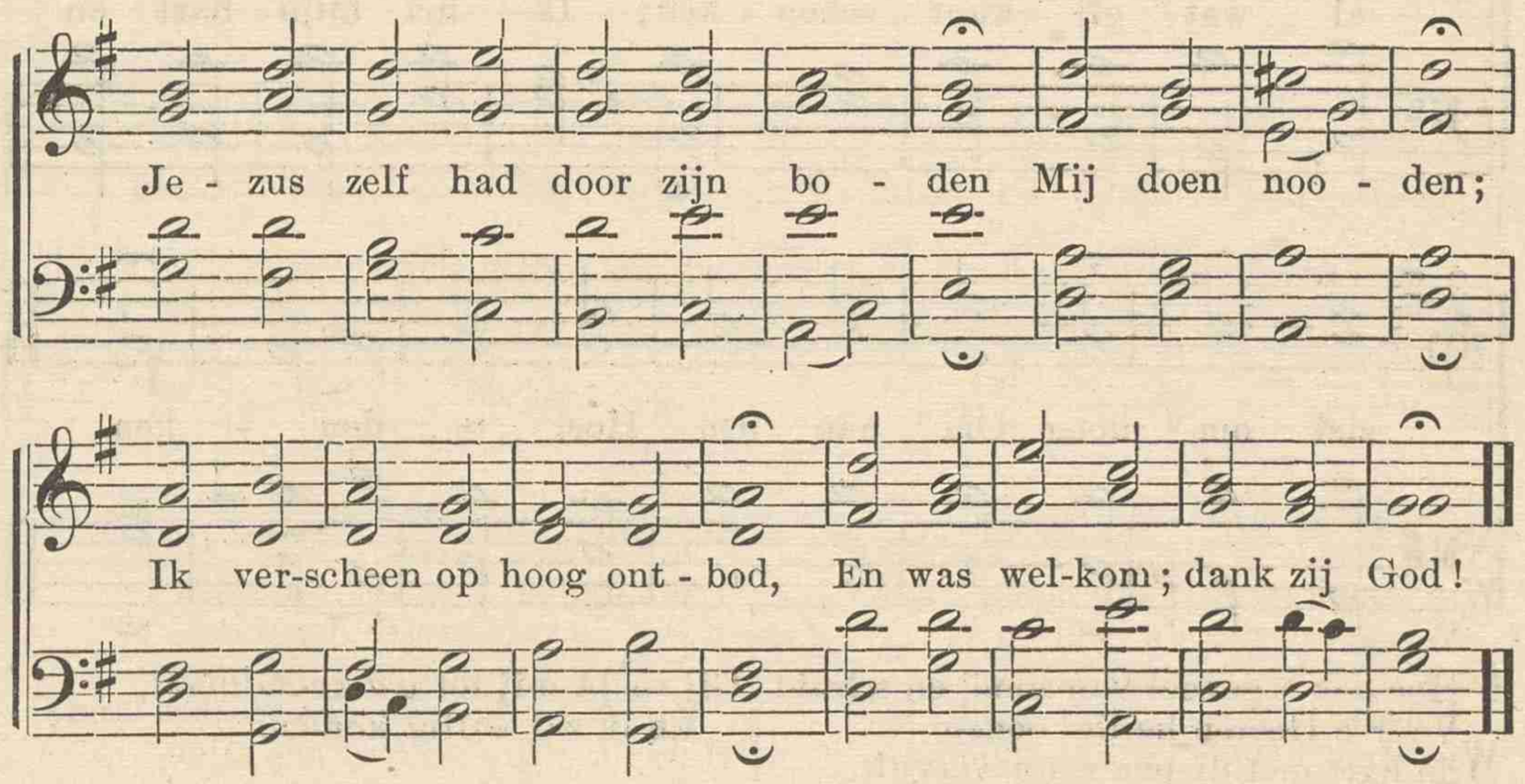
6 Aan U, die ons het heil bereidt,
Dat Gij verwierft na 't strijden,
Wil ik voor tijd en eeuwigheid
Mijn hart ten offer wijden.

W. H. Warnsink. Bz.

168.

2 Laat ons saam, met blijde klanken,
Jezus danken;
Christenschaar! die ook van Hem
't Heil, dat Hij mij deed erlangen,
Hebt ontvangen,
Loof den Heer met hart en stem!
Laat de dankbre vreugdegalmen,
Liedren, psalmen
Stijgen voor des Hoogsten troon;
Zing ter eere van Gods Zoon!

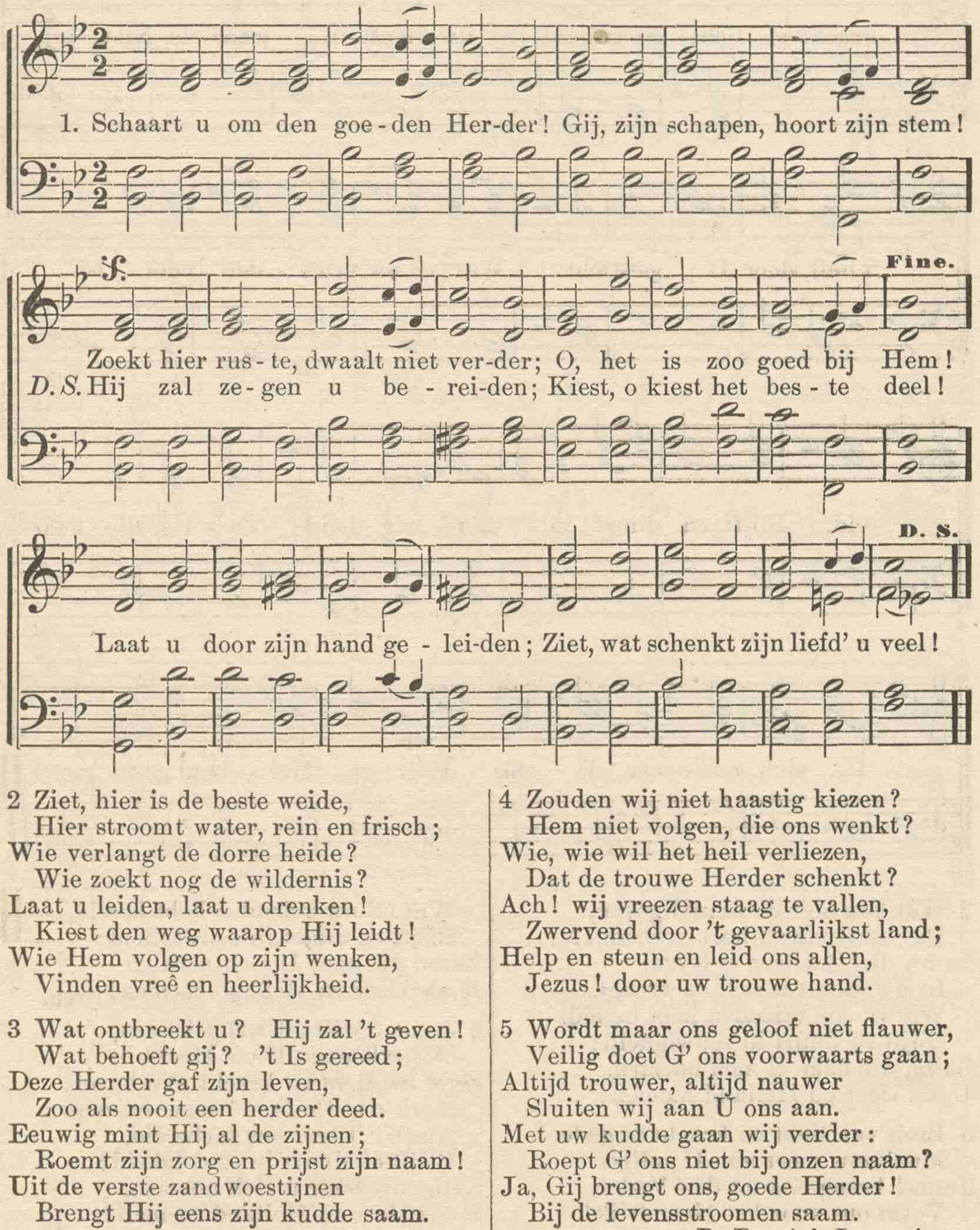
3 Wie zou Hem geen dank bewijzen,
Hem niet prijzen,
Hem niet loven? wie zich niet
Aan dien Herder overgeven,
Die zijn leven
Voor zijn schapen niet ontziet?
Wie Hem niet tot Heer begeeren,
Hem niet eeren,
Die ons van 't verderf behoedt,
Ons gekocht heeft door zijn bloed?

4 't Lust ons, naar zijn welbehagen,
Steeds te jagen
Naar de hoogste heiligheid;
't Lust ons Hem met vaste schreden
Na te treden,
Daar Hij ons ten hemel leidt;
't Lust ons Hem het oor te leenen,
Ons te spenen
Van de wereldsch' ijdelheên,
Hem te dienen, Hem alleen.

5 Dierbre Jezus! zoo weldadig,
Zoo genadig,
Dierbre Zaligmaker! Gij,
Die 't geloof, dat G' in ons werktet,
Heden sterktet,
Sta met uwen Geest ons bij;
Die verleen' ons moed en krachten!
Al ons trachten
Naar volmaking vordert niet,
Zoo uw Geest geen bijstand biedt.

H. G. Oosterdijk.

169.

2 Ziet, hier is de beste weide,
Hier stroomt water, rein en frisch;
Wie verlangt de dorre heide?
Wie zoekt nog de wildernis?
Laat u leiden, laat u drenken!
Kiest den weg waarop Hij leidt!
Wie Hem volgen op zijn wenken,
Vinden vreê en heerlijkheid.
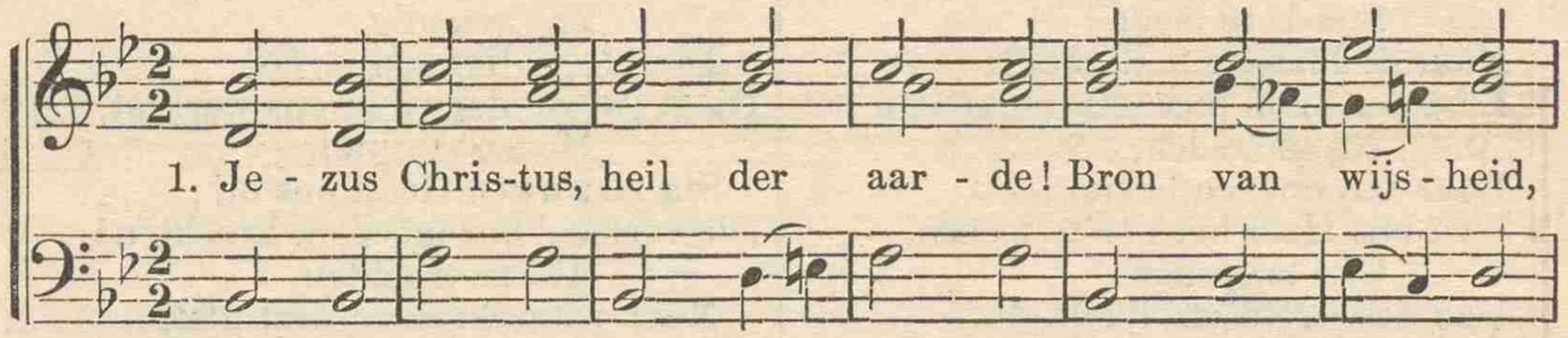
3 Wat ontbreekt u? Hij zal 't geven!
Wat behoeft gij? 't Is gereed;
Deze Herder gaf zijn leven,
Zoo als nooit een herder deed.
Eeuwig mint Hij al de zijnen;
Roemt zijn zorg en prijst zijn naam!
Uit de verste zandwoestijnen
Brengt Hij eens zijn kudde saam.

4 Zouden wij niet haastig kiezen?
Hem niet volgen, die ons wenkt?
Wie, wie wil het heil verliezen,
Dat de trouwe Herder schenkt?
Ach! wij vreezen staag te vallen,
Zwervend door 't gevaarlijkst land;
Help en steun en leid ons allen,
Jezus! door uw trouwe hand.

5 Wordt maar ons geloof niet flauwer,
Veilig doet G' ons voorwaarts gaan;
Altijd trouwer, altijd nauwer
Sluiten wij aan Ú ons aan.
Met uw kudde gaan wij verder:
Roept G' ons niet bij onzen naam?
Ja, Gij brengt ons, goede Herder!
Bij de levensstroomen saam.

R. Bennink Janssonius.

170.
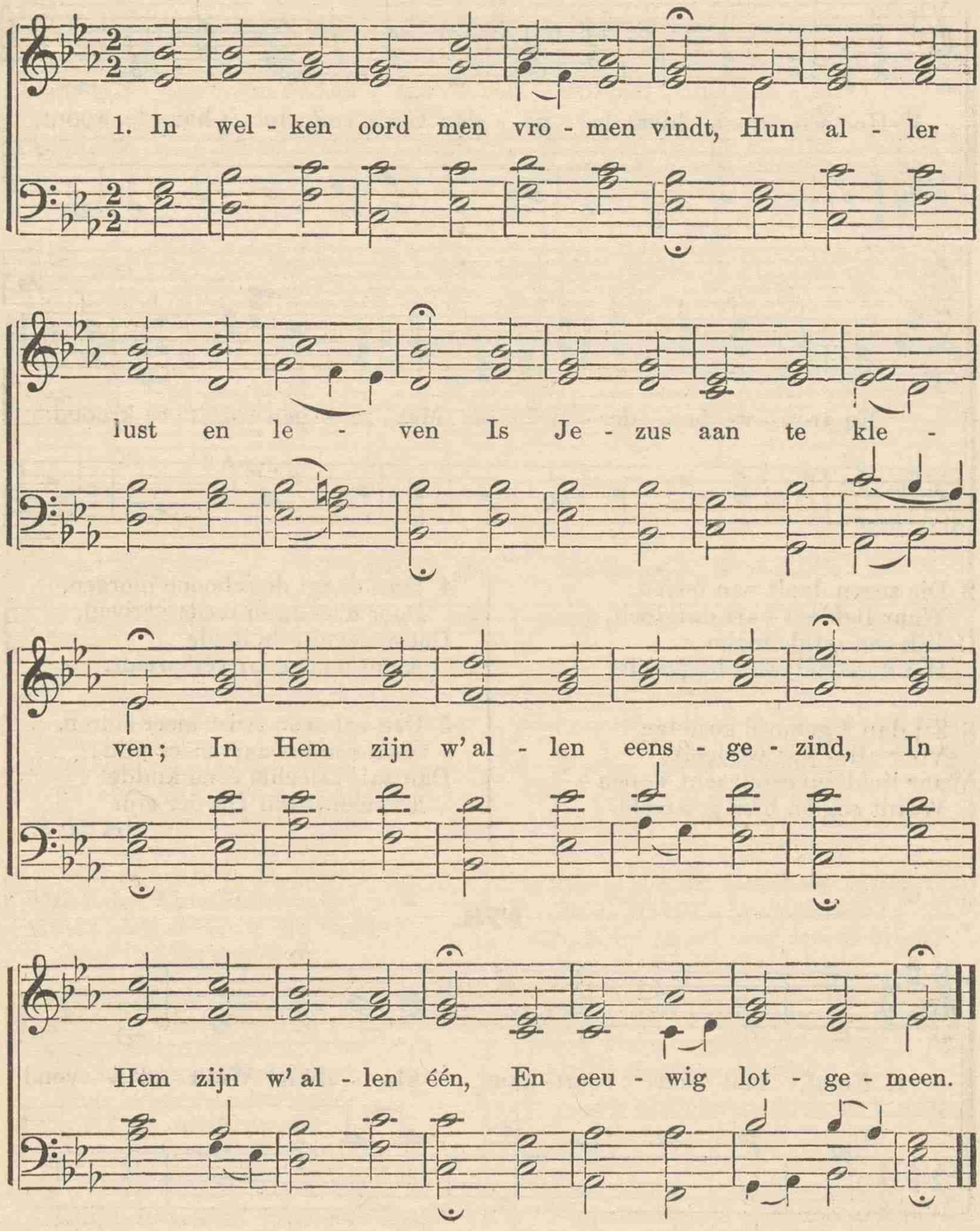

2 Wat kan ooit de wereld geven,
Dat bestendig 't hart verheugt?
In uw dienst alleen is leven,
In uw dienst is heil en vreugd.
Wat G' uw vrienden hebt bereid,
Blijft en duurt in eeuwigheid;
Zalig, die naar U zich noemen,
U als Heer en Heiland roemen!

3 Bron van licht en kracht te gader!
Maak ons meer aan U gelijk.
Jezus! breng ons tot den Vader,
Vorm ons voor het Hemelrijk!
Wat G' uw vrienden hebt bereid,
Blijft en duurt in eeuwigheid;
Zalig, die naar U zich noemen,
U als Heer en Heiland roemen!

4 Jezus Christus! wij gelooven,
Wij erkennen U als Heer!
Zend uw licht en kracht van boven,
Sterk ons Heiland! meer en meer:
Amen! 't heil ons toebereid,
Blijft en duurt in eeuwigheid:
Zalig, die naar u zich noemen,
U als Heer en Heiland roemen!

W. H. Warnsink. Bz.

171.
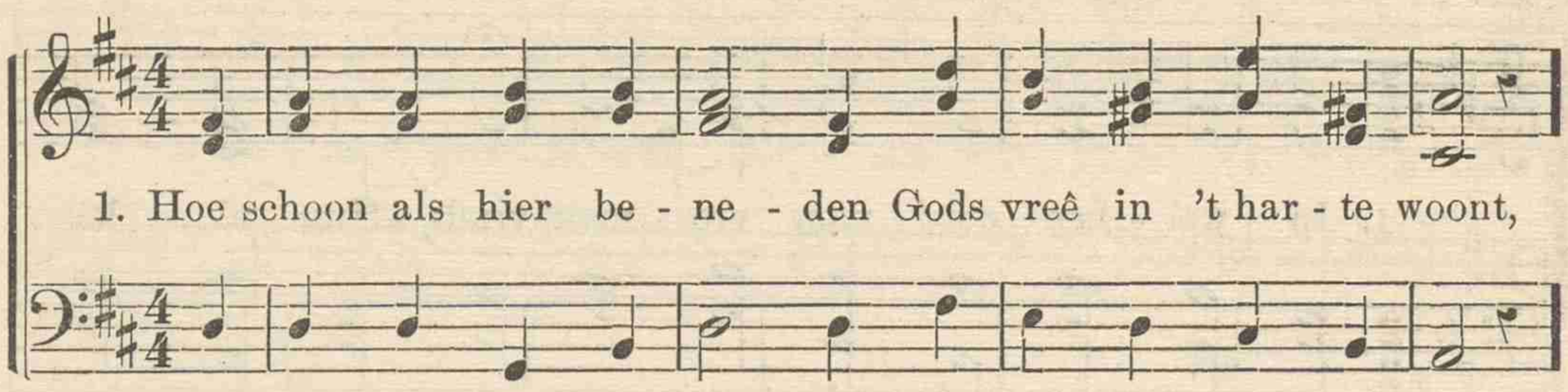

2 Als één van ziel, als één van zin,
Die één belang gevoelen,
Die 't zelfde wit bedoelen,
Verbinden w' ons in broedermin;
Zoo dat w', in vreugd en pijn,
Elkander alles zijn.
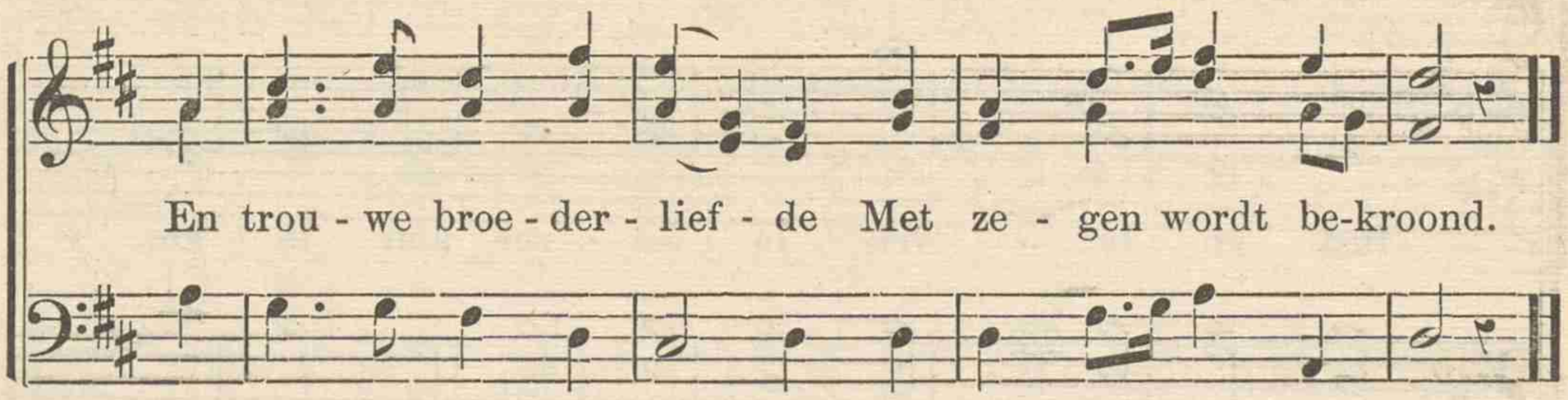
3 Komt, sterken wij dien liefdeband!
Eén strijd is 't, dien wij strijden,
Eén lijden, dat wij lijden,
Op reis naar 't hemelsch vaderland,
Waar w' eenmaal binnentreên;
Daar zijn wij eeuwig één.

4 Gij, Jezus! die ons saam verbindt,
Wil zelf dien band versterken,
Laat liefde liefde werken;
Dat, waar ons ooit de wereld vindt,
Zij, uwen naam ter eer,
Van ons ook liefde leer'.

H. van Alphen.

172.

2 Die zegen daalt van boven,
Waar liefde 't hart ontgloeit,
Gelijk een milde regen
Het dorstend veld besproeit.
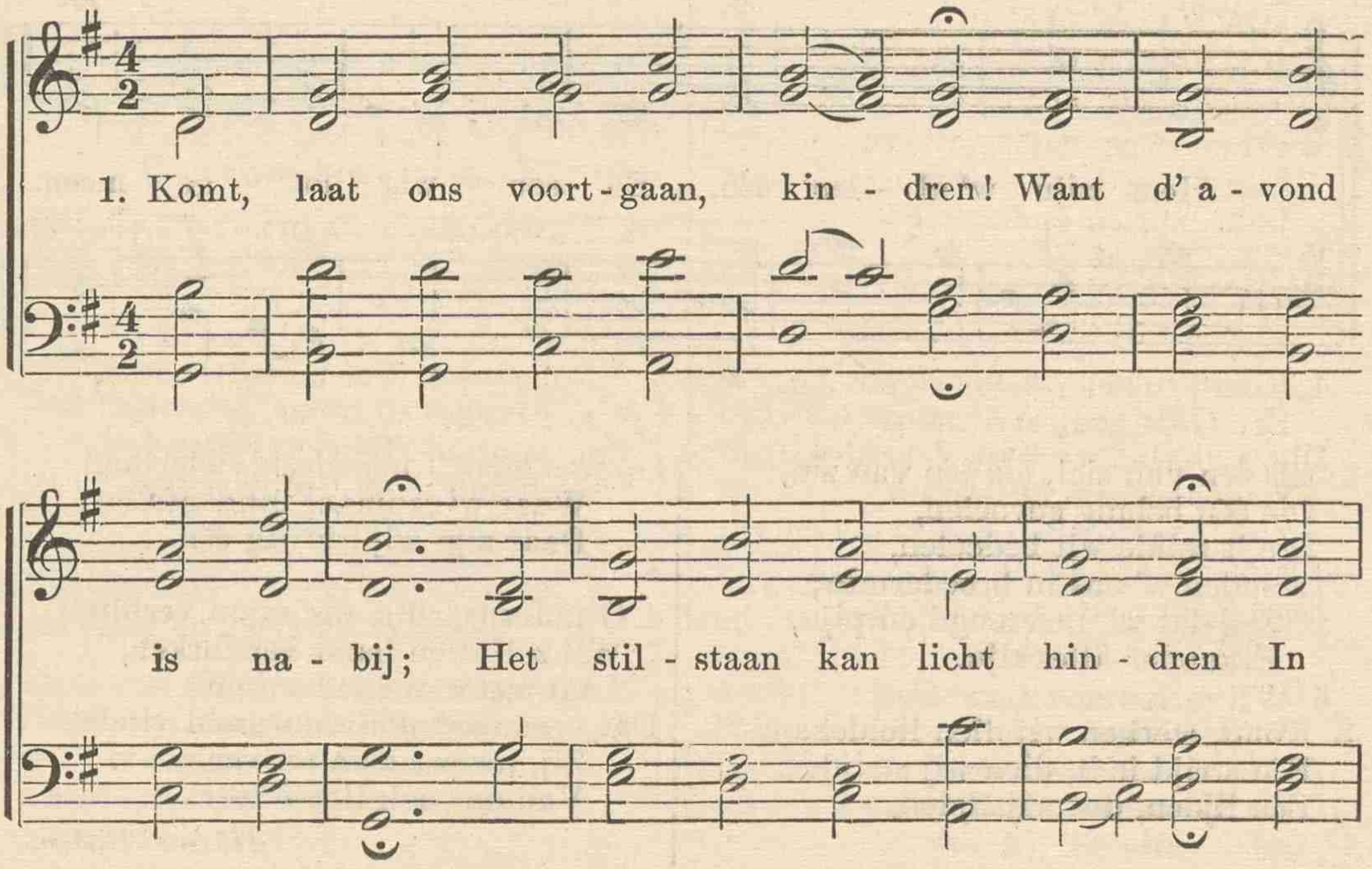
3 Zij dan 't gemoed gesloten
Voor alles wat verdeelt;
Waar liefd' en eendracht wonen
Wordt oog en hart gestreeld.

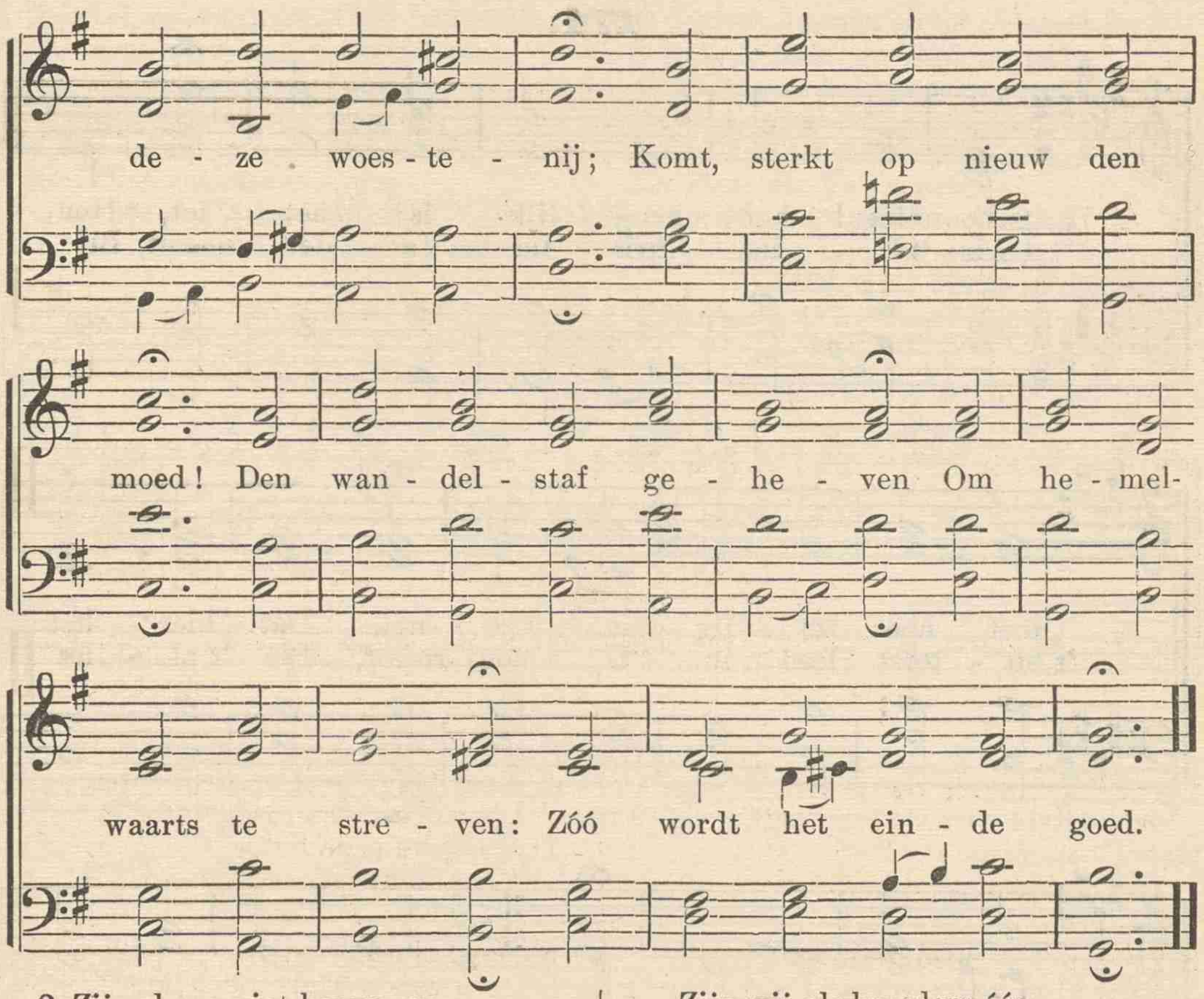
4 Eens daagt de schoone morgen,
Door d' eeuwen reeds verbeid,
Dat ongeveinsde liefde
Alom haar geur verspreidt.

5 Dan zal geen twist meer storen,
Geen zonde baart meer pijn;
Dan zal 't slechts ééne kudde
En slechts één Herder zijn.

S. H. S.

173.

2 Zij zal ons niet berouwen
De keus van 't smalle pad;
Wij kennen den Getrouwen,
Die ons heeft liefgehad.
Vest al uw hoop op Hem!
Dat ieder 't aangezichte
Ginds naar de Godsstad richte:
Daar ligt Jerusalem!

3 Moog' ons de weg vermoeien,
Oneffen zijn de baan,
Waar scherpe distels groeien
En telkens kruisen staan;
Daar is geen andre weg!
Wij volgen, altijd verder,
Als schapen onzen Herder,
Door struiken heen en heg.

4 Komt, broeders! voortgetreden;
Een Gids gaat aan uw zij',
Die, wanklen soms uw schreden,
Staat met zijn hulp nabij.
Ziet! 't zonlicht schenkt ons moed,
Als of de zoete blikken
Eens Vaders ons verkwikken:
Voorwaar wij hebben 't goed!

5 Wij reizen met elkander;
Wij wandlen hand aan hand;
D' één zij tot troost den ander
Op weg naar 't Vaderland!
Zijn wij als broeders één,
Geen strijd om beuzelingen,
Daar Englen ons omringen
En zweven voor ons heen!

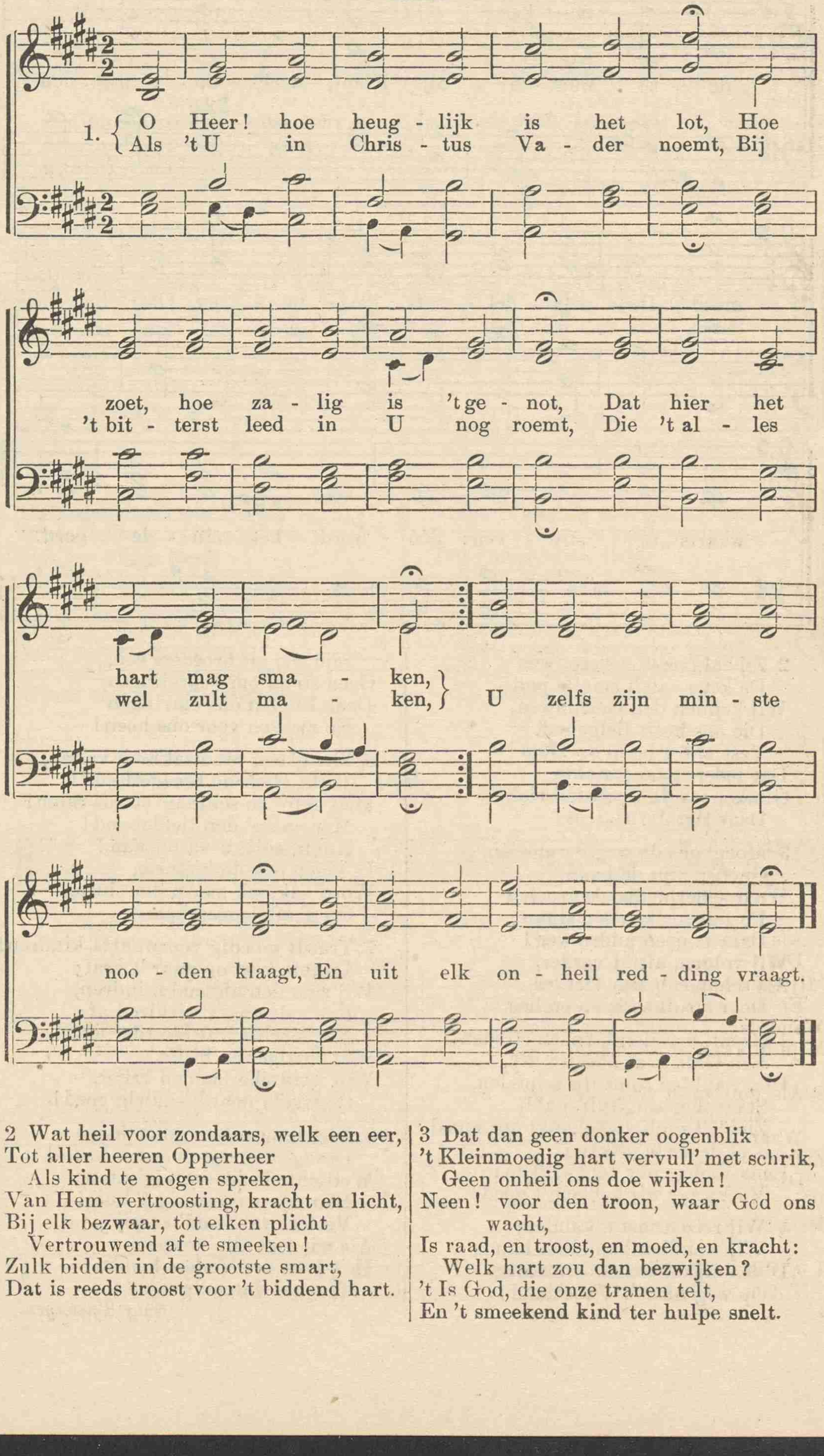
6 Ziet g' een uit zwakheid vallen,
Reikt Hem de broederhand!
Men help' en schraag' steeds allen!
Men snoer' den liefdeband!
Komt, sluit u vaster aan!
In eigen oog de kleinste,
Word' elk ook gaarn de reinste,
Op d' afteleggen baan!

7 Treedt moedig voorwaarts, kindren!
De reis kort op naar 't graf;
Wij zien den afstand mindren,
Ras valt ons 't reiskleed af:
Nog slechts wat meerder moed,
Wat rustiger en blijer,
Van aardsche banden vrijer,
Gestreefd naar 't eeuwig goed!

8 Niet lang zal 't lijden duren;
Draagt nog een poos uw kruis!
Wellicht slechts weinig' uren,
Dan zijn wij eeuwig t' huis!
Verlost van zond' en pijn,
Als wij met alle vromen
In 't huis des Vaders komen:
Wat zal dat zalig zijn!

Naar *Tersteegen.*

174.

2 Wat heil voor zondaars, welk een eer,
Tot aller heeren Opperheer
Als kind te mogen spreken,
Van Hem vertroosting, kracht en licht,
Bij elk bezwaar, tot elken plicht
Vertrouwend af te smeeken!
Zulk bidden in de grootste smart,
Dat is reeds troost voor 't biddend hart.
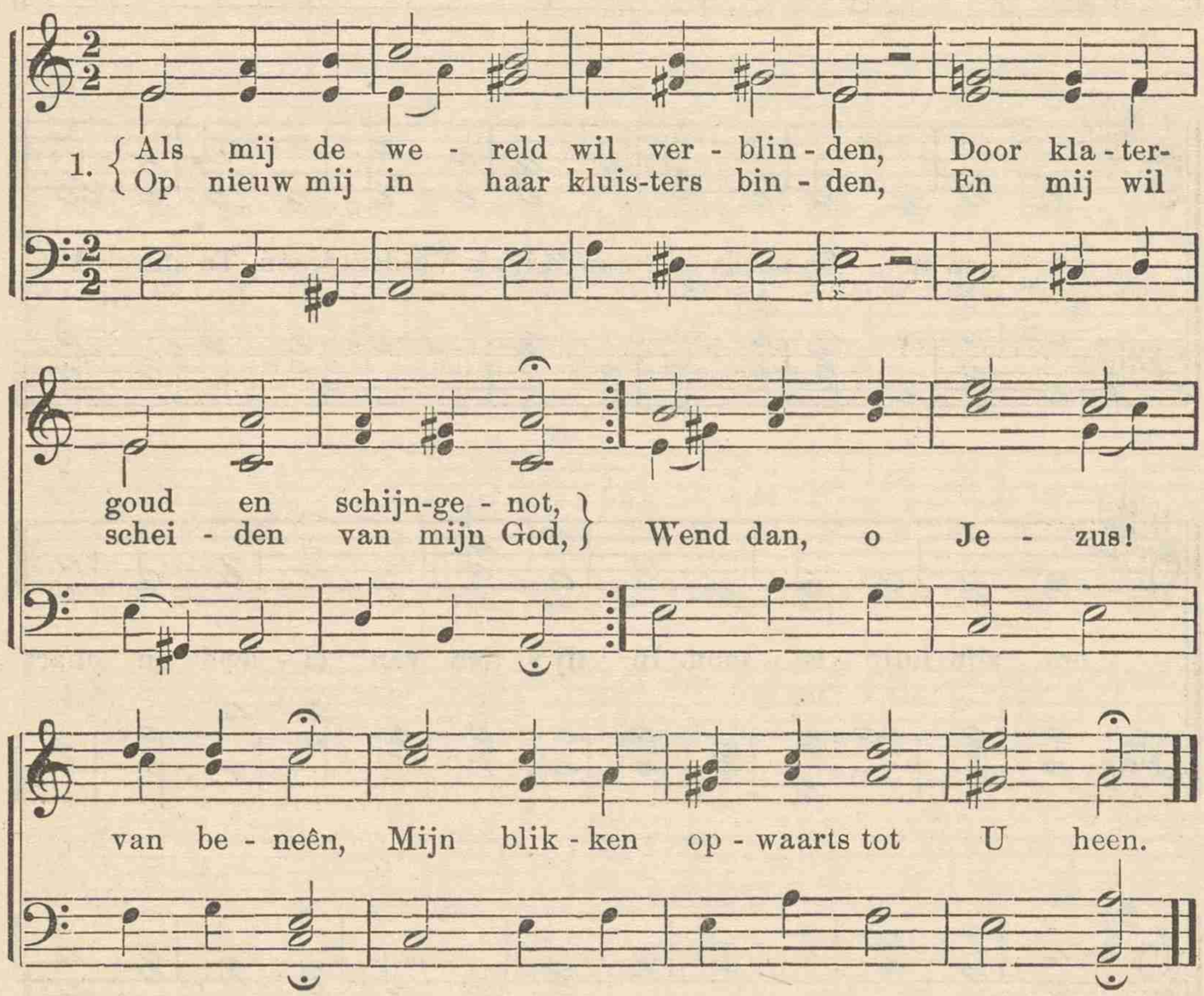
3 Dat dan geen donker oogenblik
't Kleinmoedig hart vervull' met schrik,
Geen onheil ons doe wijken!
Neen! voor den troon, waar God ons wacht,
Is raad, en troost, en moed, en kracht:
Welk hart zou dan bezwijken?
't Is God, die onze tranen telt,
En 't smeekend kind ter hulpe snelt.

4 Stort eigen dwaasheid ons in smart,
O, dat geen vrees ons weenend hart
Verwijder' van Gods oogen!
God is een Vader, die vergeeft,
Die blijdschap in verlossen heeft,
Een God vol mededoogen,
Die, op het stil geloofsgebed,
Het zuchtend kind uit angsten redt.

5 O Jezus! die den strijd volstreedt,
Die lijdend badt, en biddend leedt,
Wil Gij ons bidden leeren;
Uw Geest vuur' onzen ijver aan,
Die leer' ons tot den Vader gaan,
En Hem als Vader eeren:
Zoo worden wij reeds hier bereid
Voor 't eeuwig lied der dankbaarheid.

Mej. v. d. Velde—Helmcke.

175.

2 Als Satan mij den troost wil rooven,
Dat Gij mijn deel en erve zijt,
Mij wanklen doet in 't stil gelooven,
En mij mijn zonden steeds verwijt,
Wend dan, o Jezus! van beneên,
Mijn blikken opwaarts tot U heen.

3 Als ooit mijn hart de trouw mocht schenden,
Waardoor het zich aan U verbond,
Zich trouwloos van U af mocht wenden,
Dien duren eed zoo roekloos schond,
Wend dan, o Jezus! van beneên,
Mijn blikken opwaarts tot U heen.

4 Als ik in liefde mocht verkoelen
Tot U, die enkel liefde zijt,
U niet in alles mocht bedoelen,
U niet mijn teêrste liefde wijd',
Wend dan, o Jezus! van beneên,
Mijn blikken opwaarts tot U heen.

5 Als lijden hier mijn deel mocht wezen,
En tranen 't deel mijns bekers zijn,
Als, onder bang en stadig vreezen,
Het hart bezwijkt van angst en pijn,
Wend dan, o Jezus! van beneên,
Mijn blikken opwaarts tot U heen.

6 Als eens de dood mij aan zal grijnzen,
En zelfs nog op mijn stervensspond
Mij voor dien stap terug doen deinzen,
Bij 't naadren van dien bangen stond,
Wend dan, o Jezus! van beneên,
Mijn blikken opwaarts tot U heen.

J. H. F. Gangel.

176.

1. O za - lig' u - re van ge - bed! Gij voert mij uit der

zor - gen net, En noodt mij, aan mijn 's Va-ders troon, Te smee - ken

om zijn hulp - be - toon. In tij - den van el - lend' en smart

Gaaft gij ver - troos-ting aan mijn hart: En vaak weer-stond ik

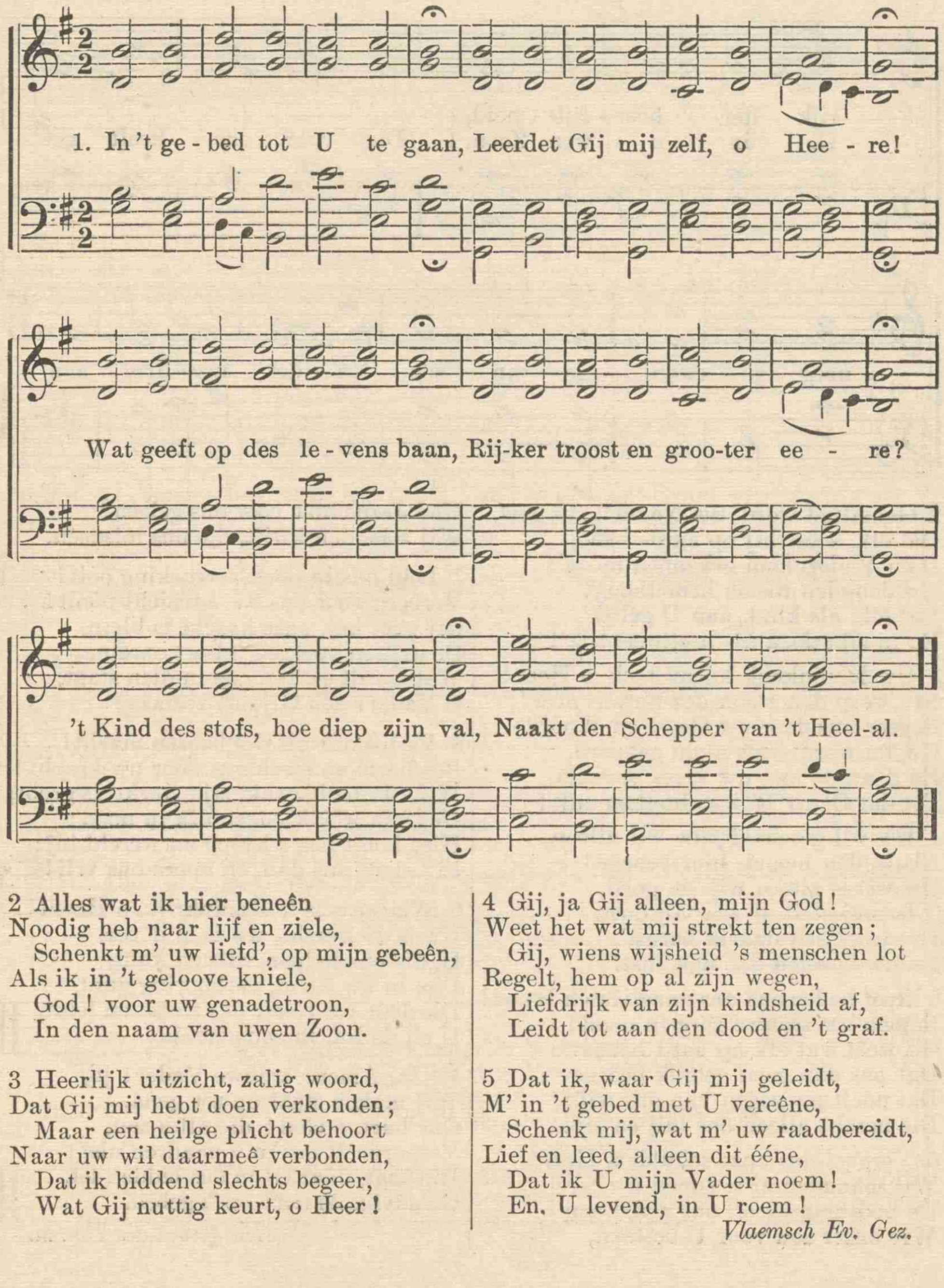
Sa - tans macht, Waar gij m' op nieuw uw sterk - te bracht.

2 O zalig' ure van gebed!
Tot Hem, die 't smachtend harte redt,
Naar zijn onwrikbaar heilverbond,
Voert gij m' in uw gewijden stond;
En, daar mijn hart zijn stemme hoort:
"Geloof mijn heil–en troostrijk woord!"
Verbeid ik U, in al mijn strijd,
O zoete, zaalge biddenstijd.

3 O zalig' ure van gebed!
Die mij het hart in ruimte zet,
Tot ik, ver boven 't aardsch gedruisch
Mijn vlucht neem naar het Vaderhuis,
En, voor mijn lauwerkrans gereed,
Mijn tente saamrol als een kleed:
Zoo stijg ik op met blij geklank,
En juich U toe mijn eeuwgen dank.

Naar *Fannie Crosby.*

177.

2 Alles wat ik hier beneên
Noodig heb naar lijf en ziele,
Schenkt m' uw liefd', op mijn gebeên,
Als ik in 't geloove kniele,
God! voor uw genadetroon,
In den naam van uwen Zoon.

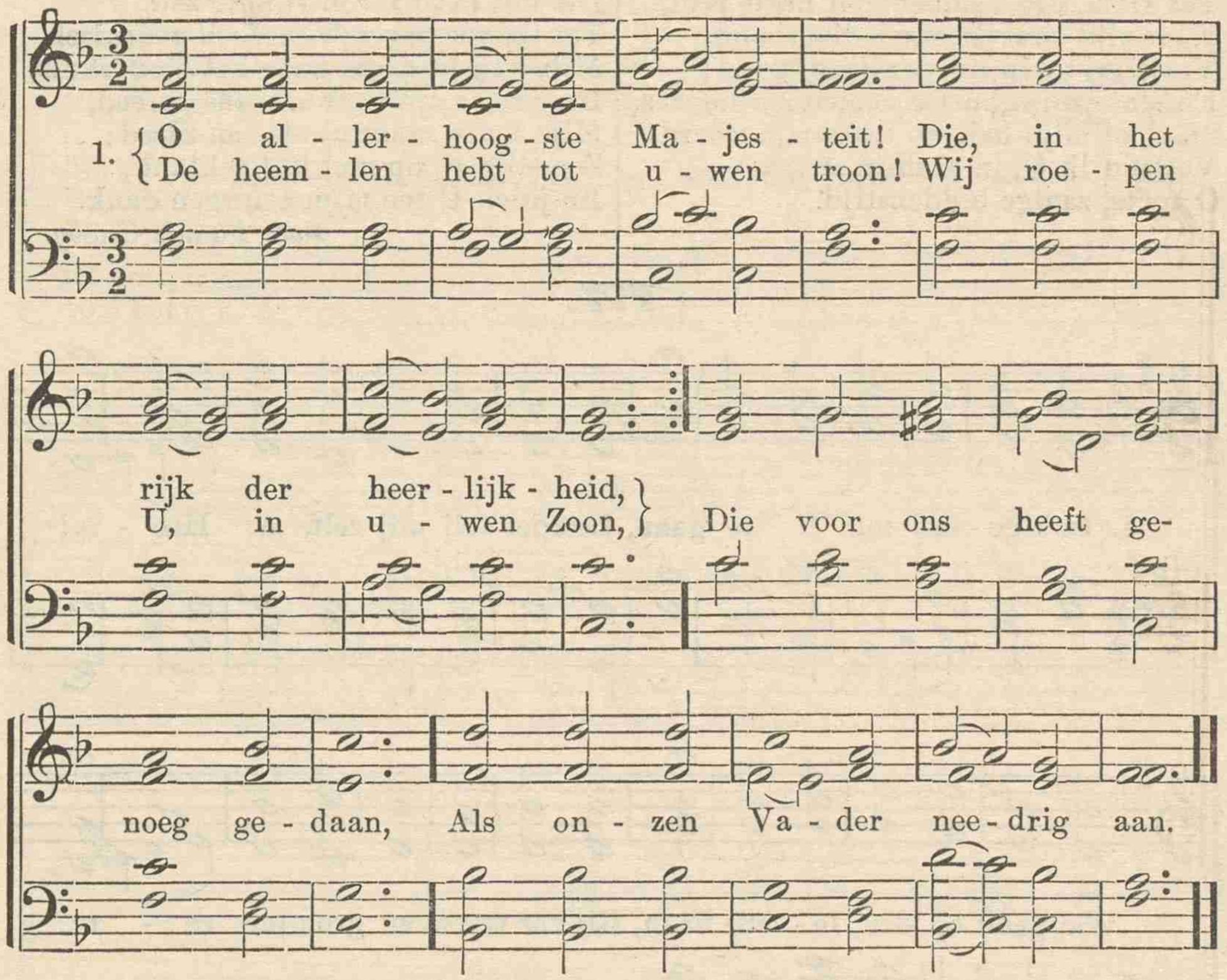
3 Heerlijk uitzicht, zalig woord,
Dat Gij mij hebt doen verkonden;
Maar een heilge plicht behoort
Naar uw wil daarmeê verbonden,
Dat ik biddend slechts begeer,
Wat Gij nuttig keurt, o Heer!

4 Gij, ja Gij alleen, mijn God!
Weet het wat mij strekt ten zegen;
Gij, wiens wijsheid 's menschen lot
Regelt, hem op al zijn wegen,
Liefdrijk van zijn kindsheid af,
Leidt tot aan den dood en 't graf.

5 Dat ik, waar Gij mij geleidt,
M' in 't gebed met U vereêne,
Schenk mij, wat m' uw raadbereidt,
Lief en leed, alleen dit ééne,
Dat ik U mijn Vader noem!
En, U levend, in U roem!

Vlaemsch Ev. Gez.

178.

2 Geheiligd word' uw Naam! Ei geef,
Dat elk, waar hij op aarde leev',
Dien Vadernaam erkennen moog';
Uw deugden roeme hemelhoog!
Dat elk, als kind, aan U gelijk',
En in zijn doen uw beeltnis blijk'!

3 Uw Koninkrijk koom' toch, o Heer!
Ei! werp den troon des Satans neer!
Regeer ons door uw Geest en Woord!
Uw lof word' eens alom gehoord,
En d' aarde met uw vrees vervuld,
Tot dat G' uw Rijk volmaken zult!

4 Uw wil geschied', uw wil alleen,
Als in den hemel, hier beneên!
Uw wil is altoos wijs en goed,
't Is majesteit al wat Gij doet.
Dat ieder stil daarin berust',
En uw bevelen doe met lust!

5 Geef heden ons ons daaglijksch brood!
Betoon uw trouwe zorg in nood!
Gij weet wat elk op aard behoev',
Dat ons dan geen gebrek bedroev';
Dat nooit uw zegen van ons wijk'!
Die maakt alleen ons blij en rijk.

6 Vergeef ons onze schulden, Heer!
Wij schonden al te snood uw eer;
De boosheid kleeft ons altijd aan.
Wie onzer zou voor U bestaan,
Had Jezus niet voor ons geleên?
Wij schelden kwijt, die ons misdeên.

7 Leid ons in geen verzoeking ooit!
Verberg voor ons uw aanzicht nooit!
Gij weet het, onze kracht is klein,
De driften veel, en 't hart onrein.
Wat wordt er van ons in dien staat,
O Vader! zoo Gij ons verlaat?

8 Verlos ons uit des boozen macht!
Bescherm en sterk ons door uw kracht!
Wij zijn toch zwak, zijn sterkt' is groot;
Dus zijn w' elk oogenblik in nood;
Hier komt nog vleesch en wereld bij:
Ei! sterk ons dan, en maak ons vrij!

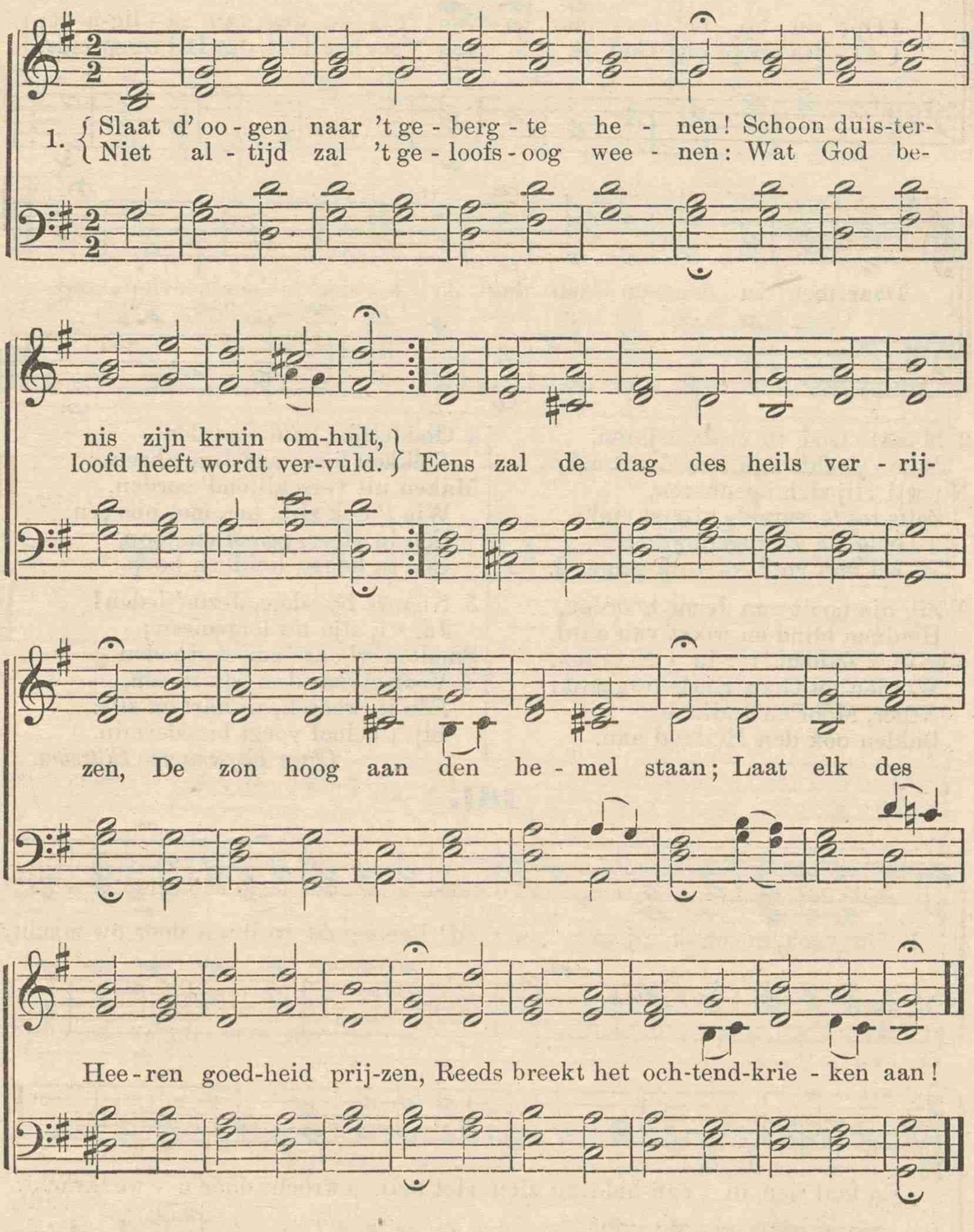
9 Want uw is 't Koninkrijk, o Heer!
Uw is de kracht, uw is al d' eer.
U, die ons helpen wilt en kunt,
Die, in uw Zoon, verhooring gunt,
Die door uw Geest ons troost en leidt,
U zij de lof, in eeuwigheid!

10 Ja, Amen! trouwe Vader! ja,
Wij maken staat op uw gena.
Ons hart, o God! die alles ziet,
Veroordeelt ons in 't naadren niet;
Het zegt, daar G' op ons bidden let,
Geloovig, Amen! op 't gebed.

Het Gebed des Heeren.
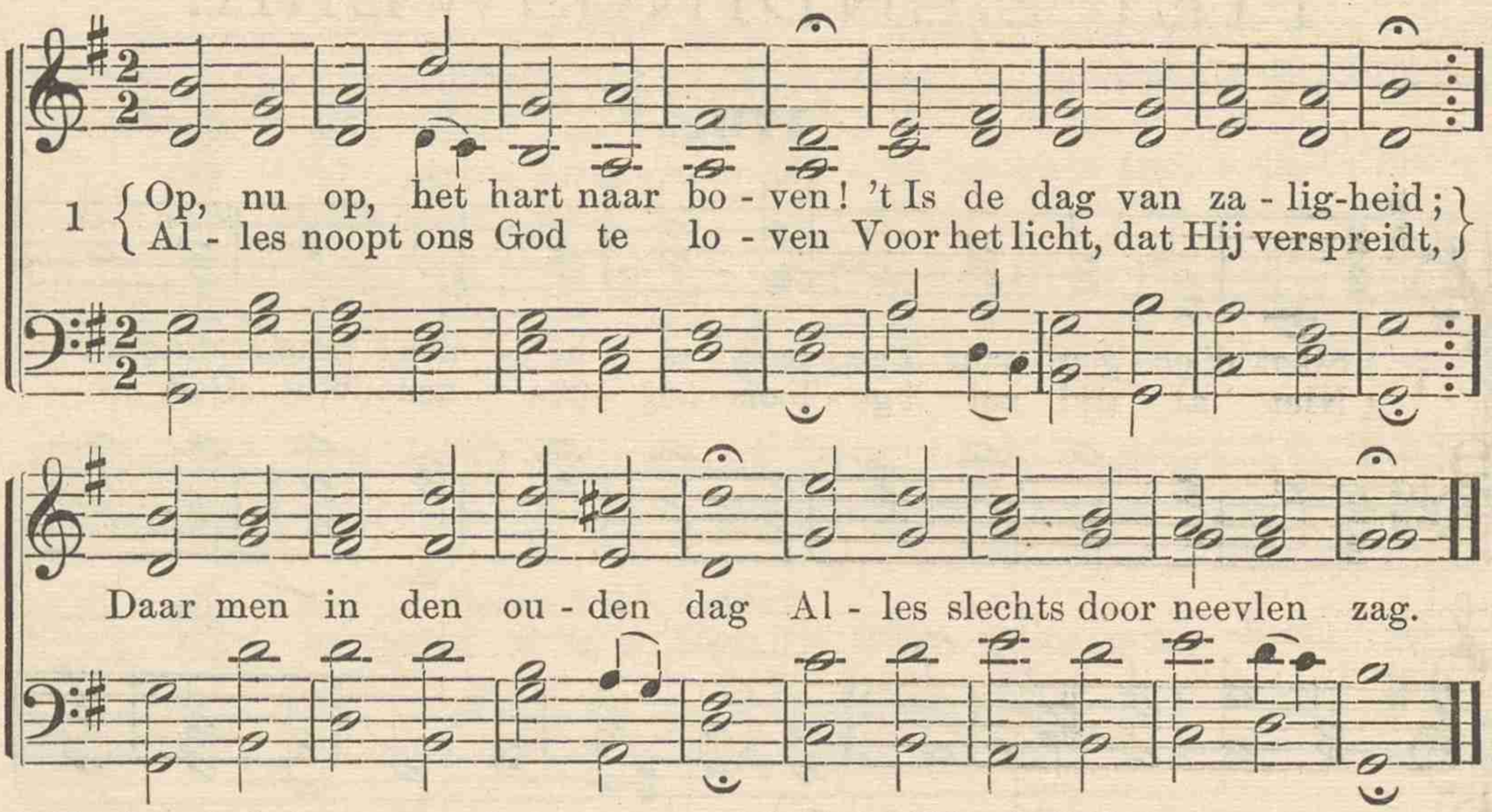
HET ZENDINGSWERK.

179.

2 O machtig' Evangelie-woorden!
Spoedt heerlijk voort en overwint!
Och! dat u alle volkren hoorden,
Zoo ver men immer volkren vindt!
Bekroon uw werk, o groote Koning!
Uw zachte schepter heersch' alom;
Zoo wordt eens aller hart uw woning
En heel deez' aard uw heiligdom. *J. Scharp.*

180.

2 Maakte God, in vroeger jaren,
Jakob slechts zijn woord bekend;
Nu wil Hij zich openbaren,
Zelfs tot 's werelds uiterst end:
't Heuglijk Evangeliewoord
Wordt van volk tot volk gehoord.
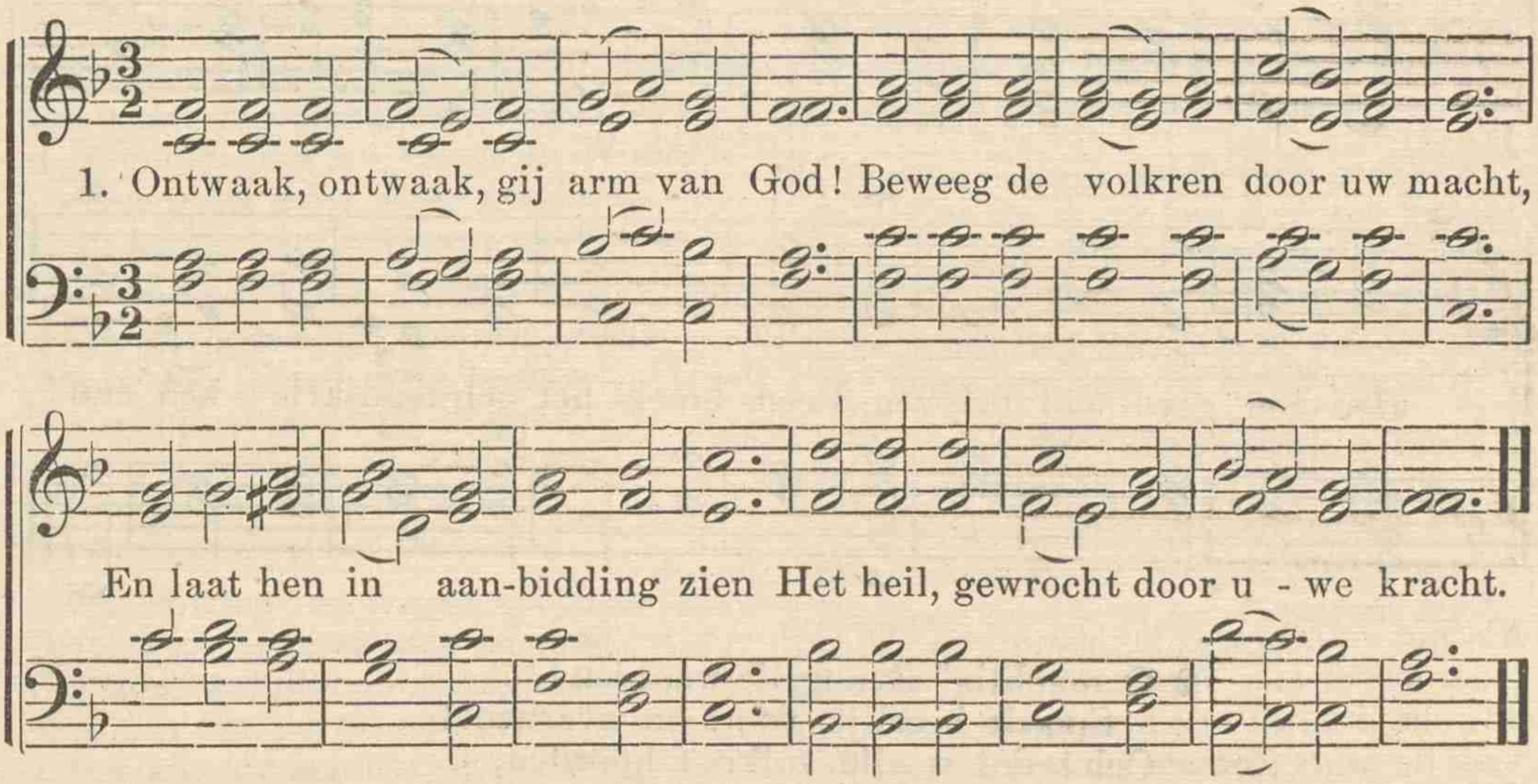
3 Zij, die nooit van Jezus hoorden,
Heidnen blind en woest van aard,
Ver in 't Zuiden, ver in 't Noorden,
Worden tot Gods Kerk vergaârd:
Neger, Moor en Indiaan
Bidden ook den Heiland aan.

4 Goddelijke liefdekoorden
Trekken hen naar Jezus heen,
Maken uit verschillend' oorden,
Wie z' ook zijn, hen met ons één,
Eén in Heer, geloof en doop,
Eén in keuze, liefd' en hoop.

5 Nieuwe broeders, Jezus' leden!
Ja, wij zijn nu lotgemeen;
Smelten w' onze smeekgebeden
Voor elkàâr dan ook in één,
Eén in wensch, in hart en zin:
Bij 't geloof voegt broedermin.

Clara Feyoena van Sijtzema.

181.

2 Spreek tot de Heidnen van uw troon:
"Ik ben Jehovah, God alleen!"
Werp door uw kracht hun afgoôn neer,
Verbreek d' altaren om hen heen.

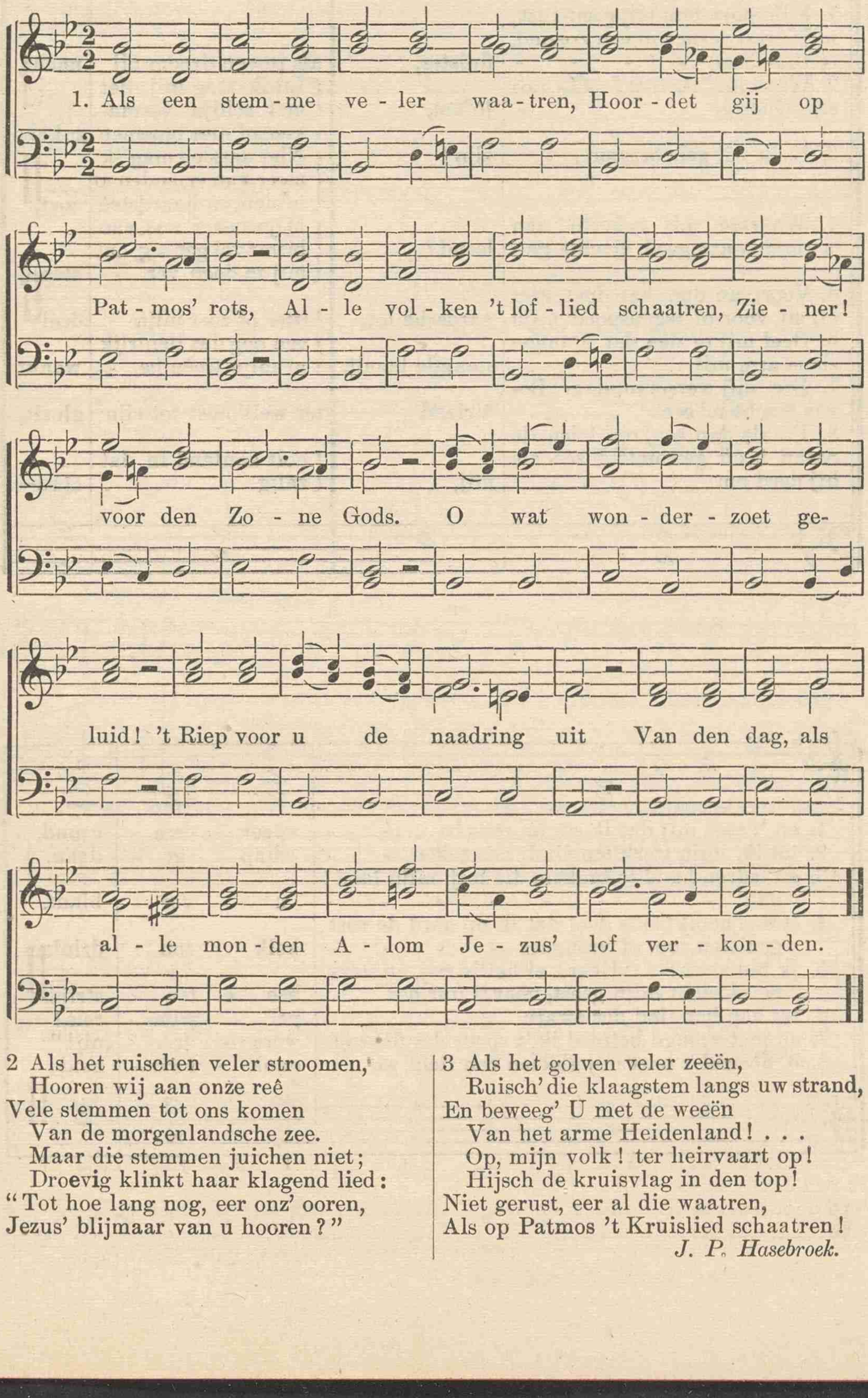
3 Geen menschenbloed word' meer geplengd
Op altaars van der Heidnen goôn;
Maar zij heel 't menschdom haast besprengd
Met 't offerbloed van uwen Zoon!

4 Verhaast den tijd van Sions gunst!
O, breng de stammen Israels t' huis!
Laat 's werelds oog in wonder zien
Den Jood, aanbiddend bij uw kruis!

5 O Gij, drieëenig God! breek door;
Werp alle hinderpalen neer!
Laat Isrel met de volkren saam
U kronen aller heeren Heer!

Naar *W. Shrubsole.*

182.

2 Als het ruischen veler stroomen,
Hooren wij aan onze reê
Vele stemmen tot ons komen
Van de morgenlandsche zee.
Maar die stemmen juichen niet;
Droevig klinkt haar klagend lied:
"Tot hoe lang nog, eer onz' ooren,
Jezus' blijmaar van u hooren?"

3 Als het golven veler zeeën,
Ruisch' die klaagstem langs uw strand,
En beweeg' U met de weeën
Van het arme Heidenland! . . .
Op, mijn volk! ter heirvaart op!
Hijsch de kruisvlag in den top!
Niet gerust, eer al die waatren,
Als op Patmos 't Kruislied schaatren!
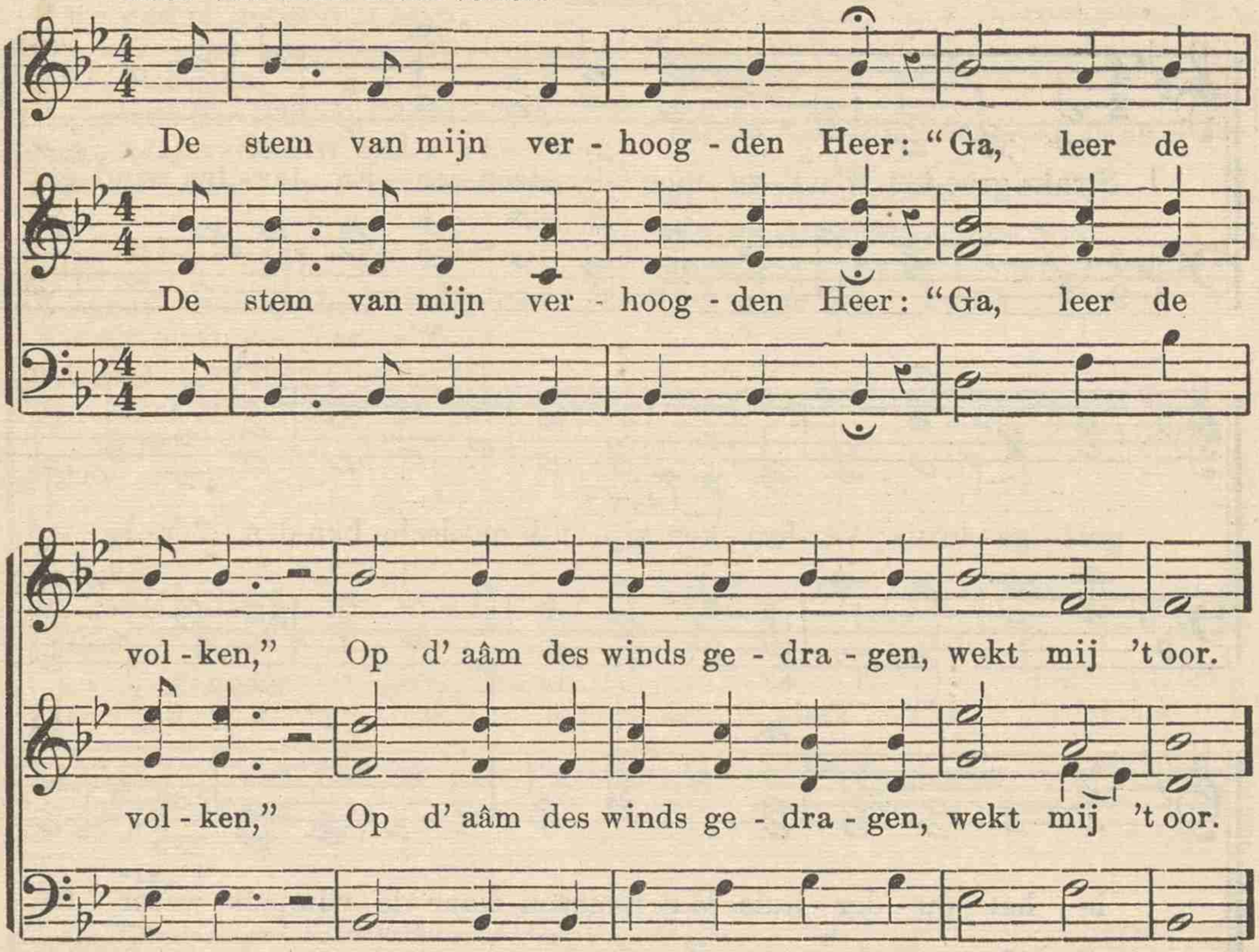
J. P. Hasebroek.

183.

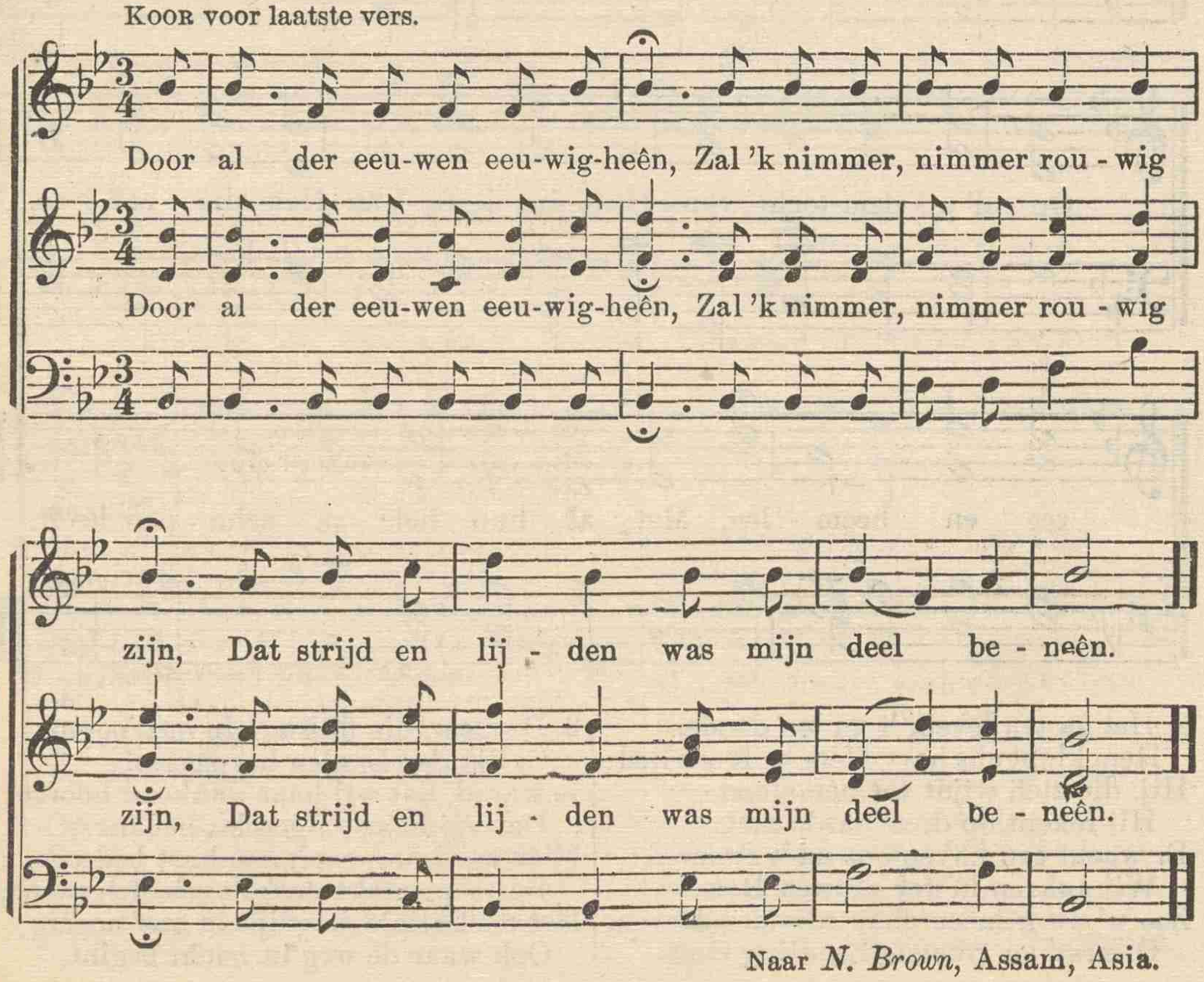
1. Mijn hart laat mij geen rust; mijn geest verneemt een vreemd, een zacht ge - - - - fluister, als in een droom bij nacht,
2. Waar leef ik voor? Op mij zijn Gods ge - - - loften, { En ik mag mij niet met schijn verma- ken, of hier bloemen plukken,
3. En 'k wil gehoorzaam . . . zijn! { Niet aarzlen mag ik meer, van vrienden af te zien, en haardsteê zoet,
4. Waartoe mij gehecht aan 's werelds armgoed, slechts ge - leend? { Mijn beker was van bitter vol genoeg, om mij te doen ver - staan,
5. Voortaan dan, het doet niet af, zij voor-of tegenspoed mijn aardsche lot, bitter of zoet mijn deel;
6. Geef mij te zien dat d' ongeziene arm mij . . . staande houdt, { een oog dat liefdrijk al mijn treên be - waakt
7. Doe mij verstaan, daar Boven wacht m' een . . . Vriend ter welkomst tot zijn glorie,
8. En als dan een, om wien de Satan heeft geworsteld zoo als hij deed om . . . . mij, { ooit aanland in dat zalig . . . oord—

1. en 't zegt mij dat ik sta op eens be - - zweer - ders grond.
2. tot ik, mijn werk ten eind, heb reken - - schap ge - daan.
3. en iedren band te breken, die mij, mijn land! aan - - - - - - - - u ver - bindt.
4. 't was nooit Gods doel dat ik op aard de rust genieten zou, of vreugdes - - - - kelk zou drinken.
5. ik bid slechts: "Heer! ei heilig mij, en sterk met kracht mijn geest, voor 't uur des . . hee - ten strijds!
6. tot aan het eind der zware . . . . pel - grims - reis!
7. en met vreugd betreed ik 't spoor der donkre woes - te nij!"
8. o, hoe zal 't hart mij gloeien van liefd' en . dank - baar - heid!

KOOR voor eerste zeven verzen.

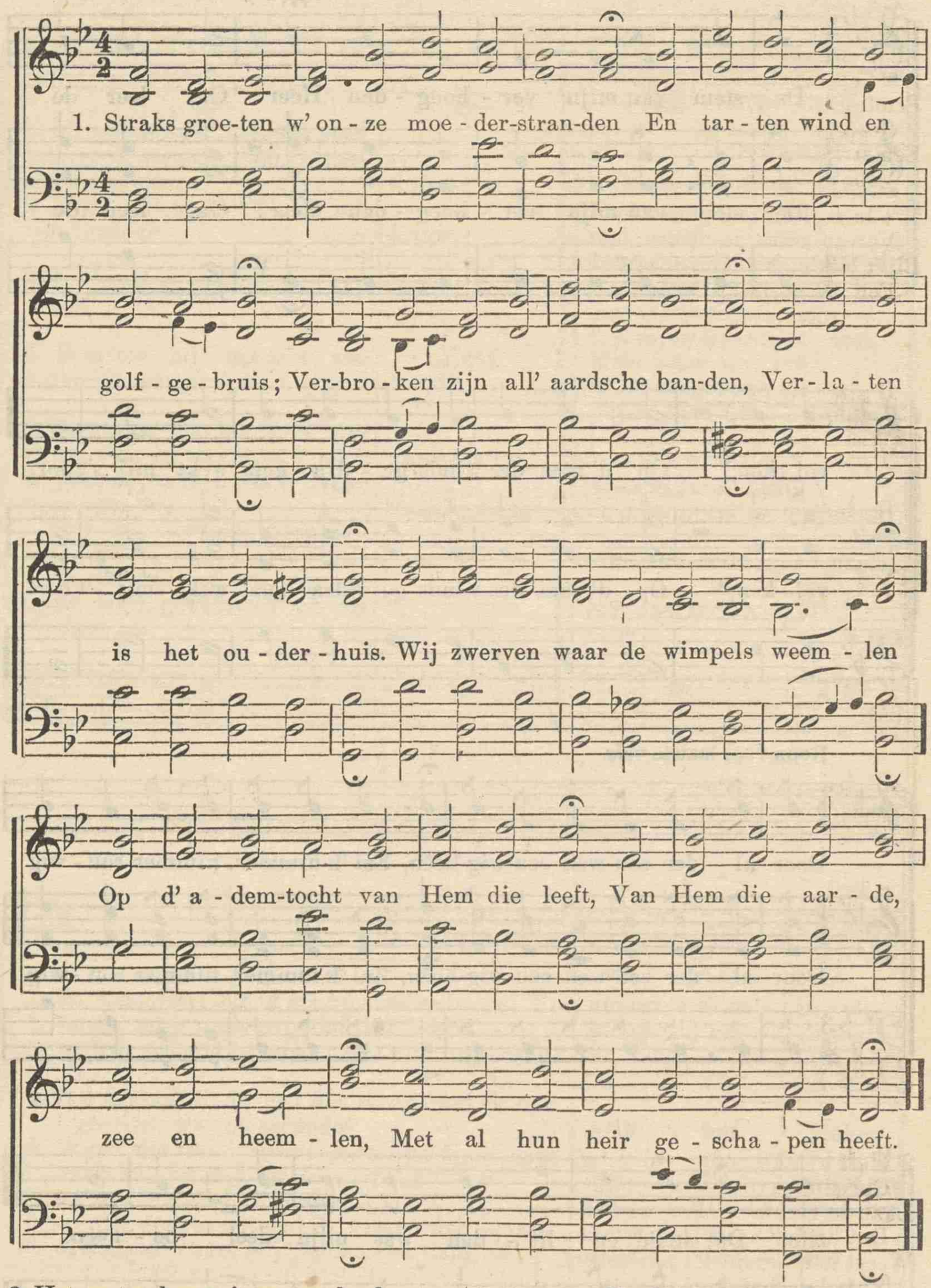

KOOR voor laatste vers.

Naar *N. Brown*, Assam, Asia.

184.

2 Het ga ten leven, 't ga ten doode,
Hem klopt ons hart, Hem looft ons lied;
Hij, die zich wijdt tot hemelbode,
Hij rekent op deez' aarde niet.
Er wacht een haven ons na 't zwerven;
Wij ankren in der eeuwen Rots,
Zoo w' uw gemeenschap nimmer derven,
O eerst' en grootste Zendling Gods.

3 De stem, die fluistert in onz' ooren,
Gelijk der Englen harpgezang,
Is waard, dat wij haar dankend hooren,
Dat wij haar volgen levenslang.
Hier werd nog nooit een hart bedrogen:
De hoop maakt sterk, 't geloof verwint;
Het doel blinkt heerlijk in onz' oogen,
Ook waar de weg in nacht begint.

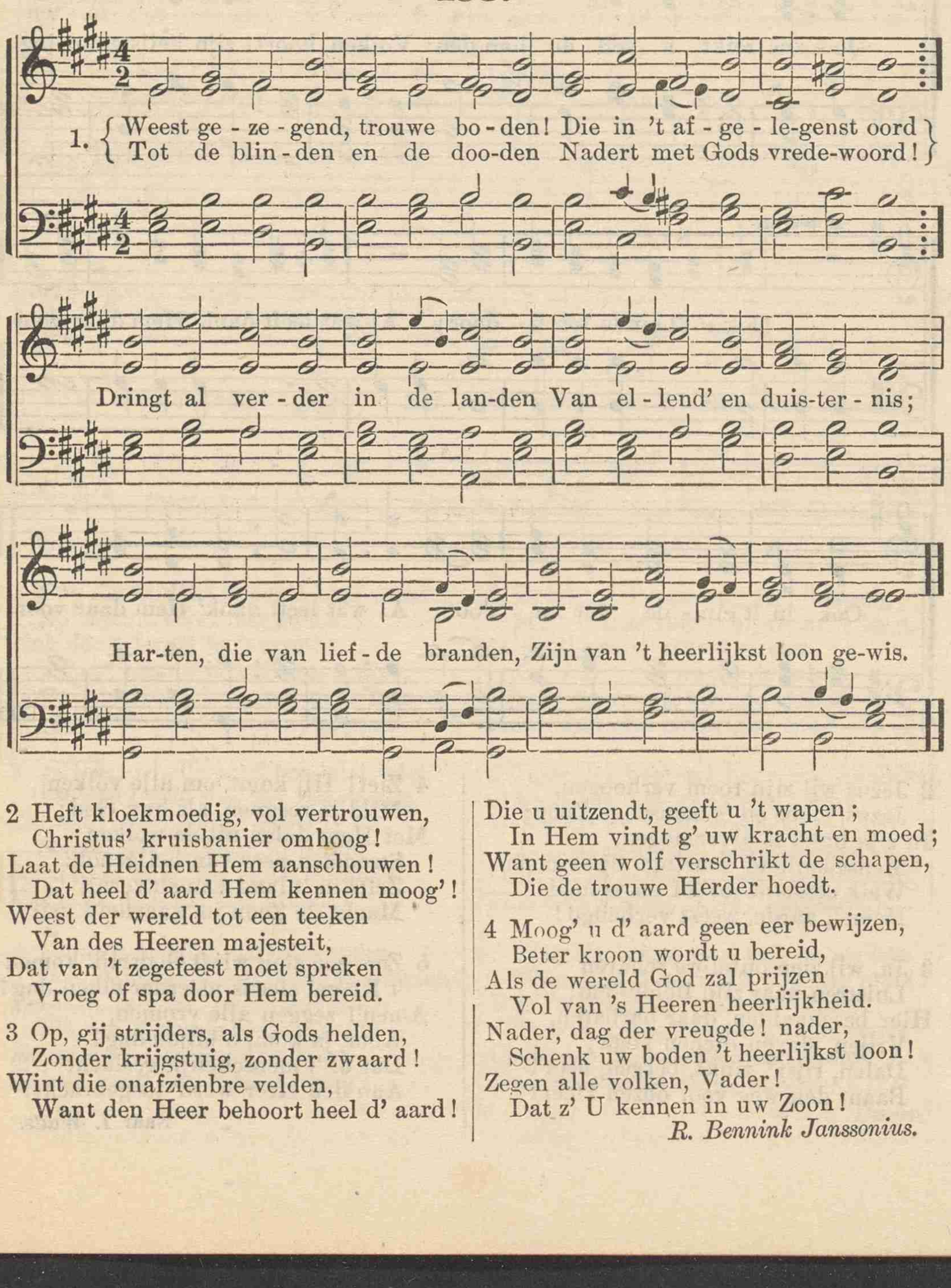
4 De broederkring is wijd getrokken,
Om zeeën en gebergten heen;
Toch zal geen macht zijn ringmuur schokken:
't Cement der liefde hecht aanéen.
Eendrachtig werken w' onder 't zwerven,
Gezegend meest op 't onvoorzienst:
Eén strijden is 't, één rustloos werven
Voor Jezus en zijn liefdedienst.

5 't Is zoet en zalig, neer te knielen,
Vereénigd in des Vaders Zoon:
Bij 't bidden smaken onze zielen
Een daaglijksch weerzien voor Gods troon.
Al dobbren w' op de verste golven,
Geen afstand, die de harten scheidt!
Wordt hier het zaad in d' aard bedolven,
Stil rijpt de kiem voor d' eeuwigheid.

6 Straks roept de Heer zijn welbeminden
In 't licht van d' eeuwgen zonneschijn:
Dan zullen wij elkaâr hervinden
En zonder einde samen zijn;
Dan wacht ons kalmte na d' orkanen,
De palm na 't zwaard, de kroon na 't kruis,
En na het pelgrimspad der tranen
De blijde rust in 't Vaderhuis.

J. J. L. ten Kate.

185.
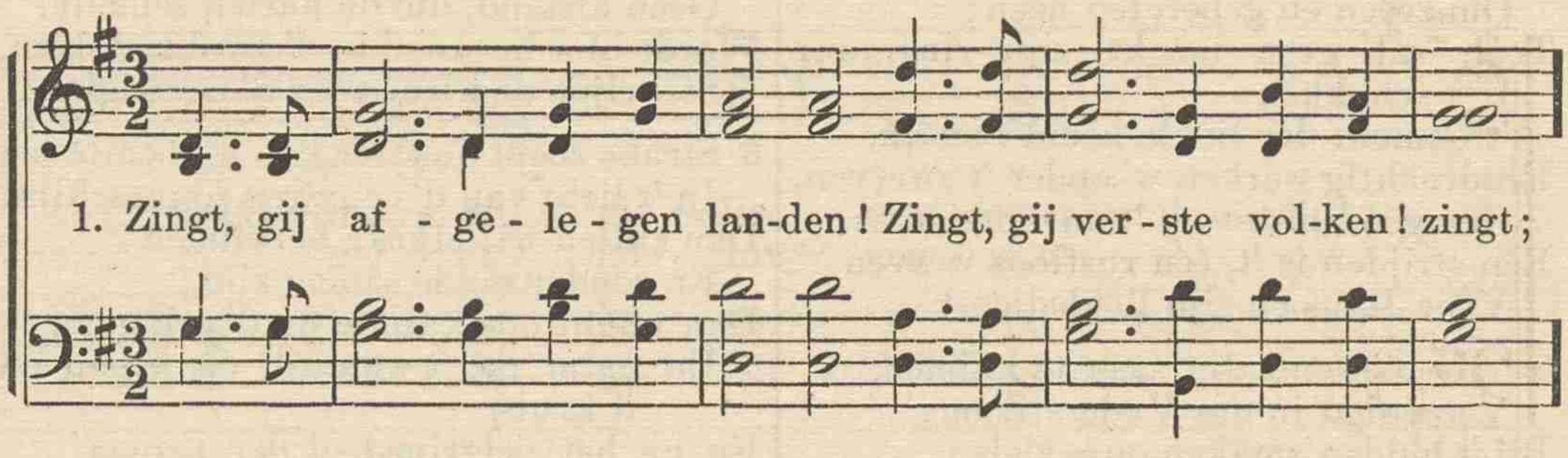

2 Heft kloekmoedig, vol vertrouwen,
Christus' kruisbanier omhoog!
Laat de Heidnen Hem aanschouwen!
Dat heel d' aard Hem kennen moog'!
Weest der wereld tot een teeken
Van des Heeren majesteit,
Dat van 't zegefeest moet spreken
Vroeg of spa door Hem bereid.

3 Op, gij strijders, als Gods helden,
Zonder krijgstuig, zonder zwaard!
Wint die onafzienbre velden,
Want den Heer behoort heel d' aard!
Die u uitzendt, geeft u 't wapen;
In Hem vindt g' uw kracht en moed;
Want geen wolf verschrikt de schapen,
Die de trouwe Herder hoedt.

4 Moog' u d' aard geen eer bewijzen,
Beter kroon wordt u bereid,
Als de wereld God zal prijzen
Vol van 's Heeren heerlijkheid.
Nader, dag der vreugde! nader,
Schenk uw boden 't heerlijkst loon!
Zegen alle volken, Vader!
Dat z' U kennen in uw Zoon!

R. Bennink Janssonius.

186.

2 Jezus wil zijn roem verhoogen,
Jezus, Gods en 's menschen Zoon;
In zijn hand is alvermogen,
Menschenliefd' omringt zijn troon:
Welk een stof tot lof en vreugd!
Hemel, aarde, weest verheugd!
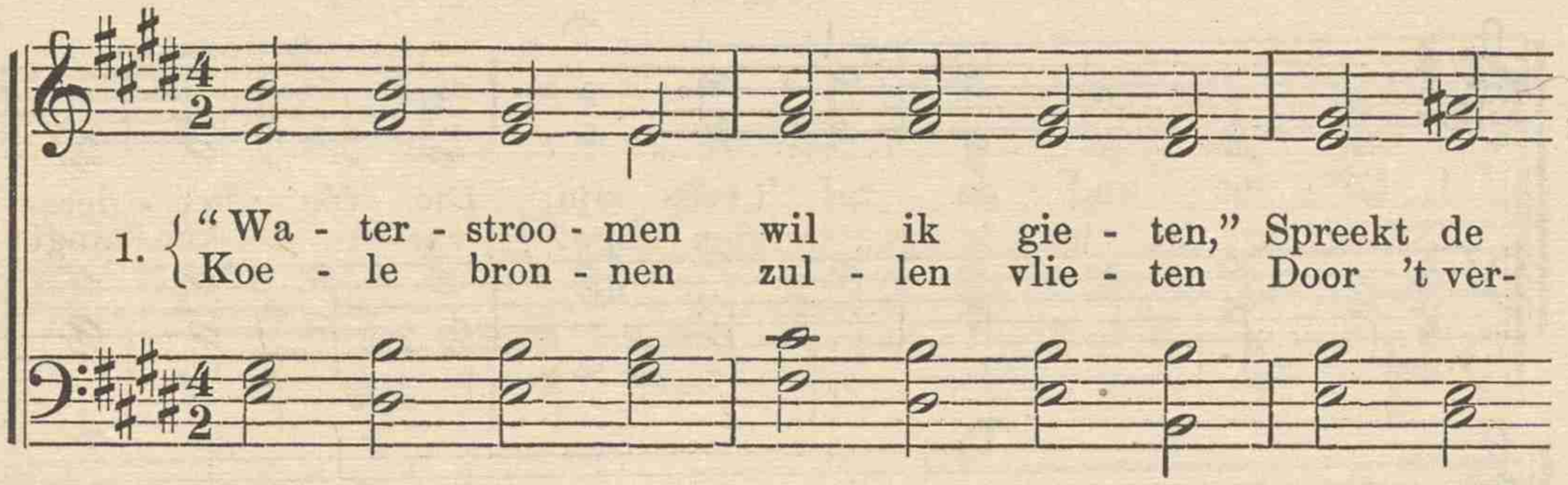
3 Ja, wij zien ontelbre scharen
Luistren naar zijn liefdestem;
Hier beschaafden, daar barbaren,
Vrijen, slaven dienen Hem;
Dalen, rijst! zinkt, bergen, neer!
Baant den weg voor onzen Heer!
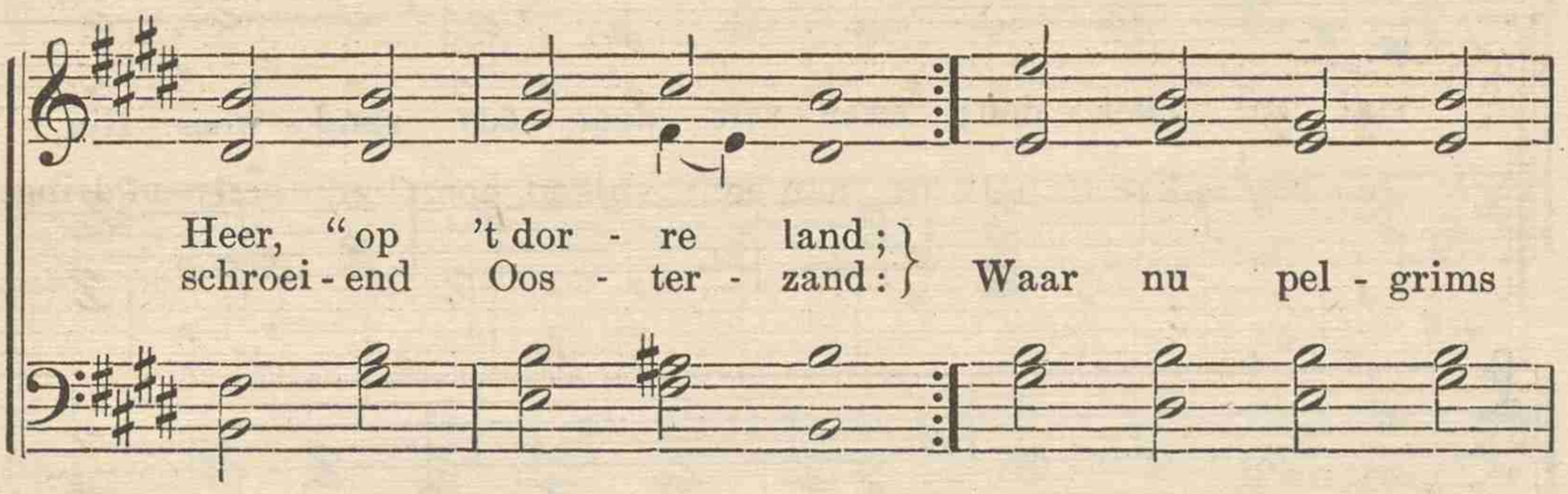
4 Ziet! Hij komt, om alle volken
Mild te zeegnen, als hun God;
Met Hem dalen uit de wolken
Stroomen neer van heilgenot:
Zelfs in 't land van slavernij
Maakt de Zoon in waarheid vrij.
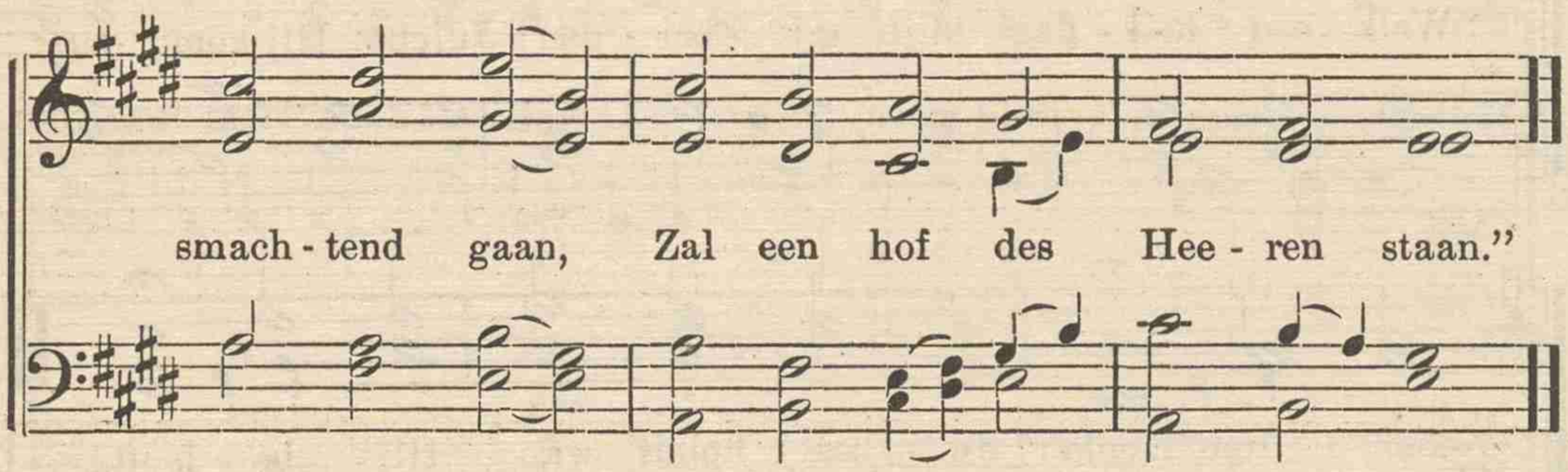
5 Zoo, zoo zien wij 't Godsrijk komen;
't Koom' steeds meerder elken dag!
Amen! zeggen alle vromen,
Kom, ja kom, o blijde dag!
Dat al 't menschelijk geslacht
Aan den Heer word' toegebracht!

Naar *I. Watts.*

187.

2 Nog drukt d' aard een bange stonde;
Duisternis voert nog gebied;
Nog doolt Israël in 't ronde,
Vraagt naar zijnen Koning niet;
Maar zijn Koning vraagt naar hem . . .
Kom, verdoolde! hoor zijn stem!

3 's Heeren heilwoord kan niet falen:
Als zijn Geest den hof doorwaait,
Zal het lichten in de dalen,
Rijpen wat de hoop nu zaait,
Schiet het veld, nu naakt en dood,
Volle halmen uit zijn schoot.

4 Toont u moedig, uitverkoornen!
Doet Gods werk, maar in Gods kracht;
Leidt de blinden, redt verloornen
Uit des afgronds bangen nacht;
Roept heel Isrel tot den Heer,
Tot de hoop der vaadren weer!

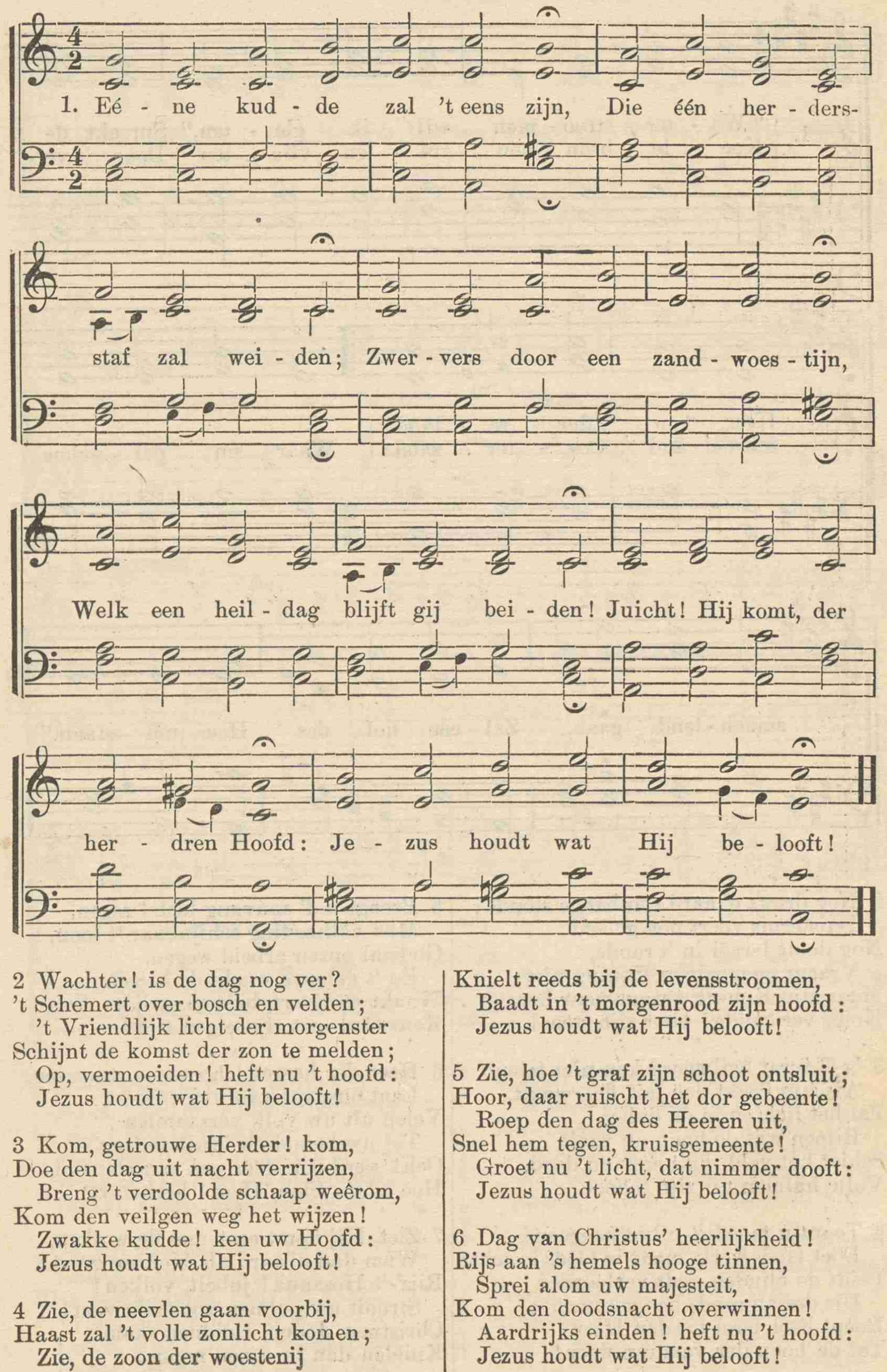
5 Brengt u d' aanvang luttel zegen,
Mist volharding schijnbaar 't loon,
God zal onzen arbeid wegen,
En 't geloove wacht de kroon.
Waakt en ijvert, bidt en strijdt:
Kent God niet zijn eigen tijd?

6 Heer der heeren! hoor ons staamlen,
Laat ons, vol van uwen Geest,
Velen uit uw volk verzaamlen
Tot uw hemelsch bruiloftsfeest!
Och! werd ook door ons aanschouwd,
Hoe G' uw Sion, Heer! herbouwt!

7 Ziet, Hij komt eens met de wolken,
Wien dan d' aard als Koning groet!
Rijz' 't Hosanna! jubelt, volken!
Strooit uw palmen voor zijn voet!
Christnen, Joden, Heidnen saam
Knielen dan in éénen naam!

W. A. Dwars.

188.

2 Wachter! is de dag nog ver?
't Schemert over bosch en velden;
't Vriendlijk licht der morgenster
Schijnt de komst der zon te melden;
Op, vermoeiden! heft nu 't hoofd:
Jezus houdt wat Hij belooft!

3 Kom, getrouwe Herder! kom,
Doe den dag uit nacht verrijzen,
Breng 't verdoolde schaap weêrom,
Kom den veilgen weg het wijzen!
Zwakke kudde! ken uw Hoofd:
Jezus houdt wat Hij belooft!

4 Zie, de neevlen gaan voorbij,
Haast zal 't volle zonlicht komen;
Zie, de zoon der woestenij
Knielt reeds bij de levensstroomen,
Baadt in 't morgenrood zijn hoofd:
Jezus houdt wat Hij belooft!

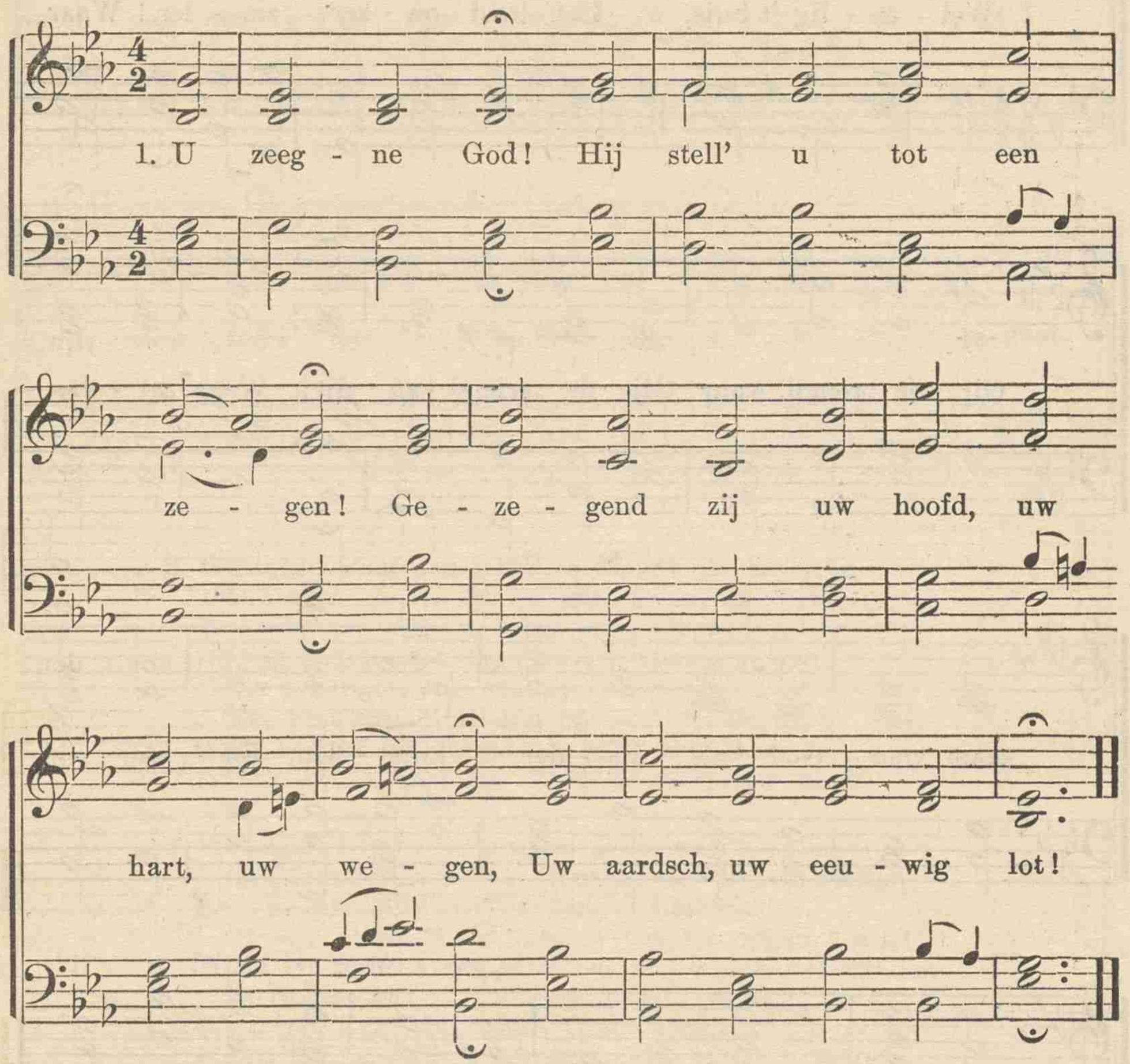
5 Zie, hoe 't graf zijn schoot ontsluit;
Hoor, daar ruischt het dor gebeente!
Roep den dag des Heeren uit,
Snel hem tegen, kruisgemeente!
Groet nu 't licht, dat nimmer dooft:
Jezus houdt wat Hij belooft!

6 Dag van Christus' heerlijkheid!
Rijs aan 's hemels hooge tinnen,
Sprei alom uw majesteit,
Kom den doodsnacht overwinnen!
Aardrijks einden! heft nu 't hoofd:
Jezus houdt wat Hij belooft!

W. A. Dwars.

Het Huisgezin.

189.

2 Gezegend d' echt, Die u verbindt; zijn banden,
Zijn bloemen en zijn juk; de trouwe handen,
Door God in één gelegd!

3 Gezegend 't huis, Waarin de liefde wone,
Waar u de Heer met vreugd en eere krone,
Gezegend ook het kruis!
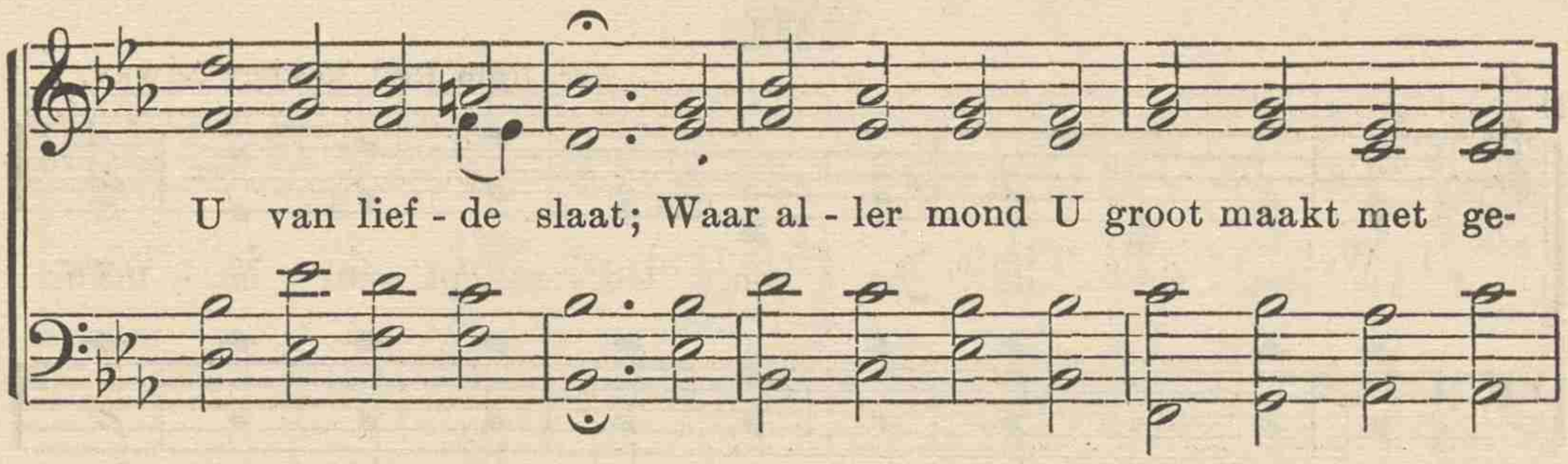
4 Het kruis te zaam, Als een van ziel, gedragen,
Den blik op Hem, die 't kruis verdroeg, geslagen,
En in zijn kracht en naam!
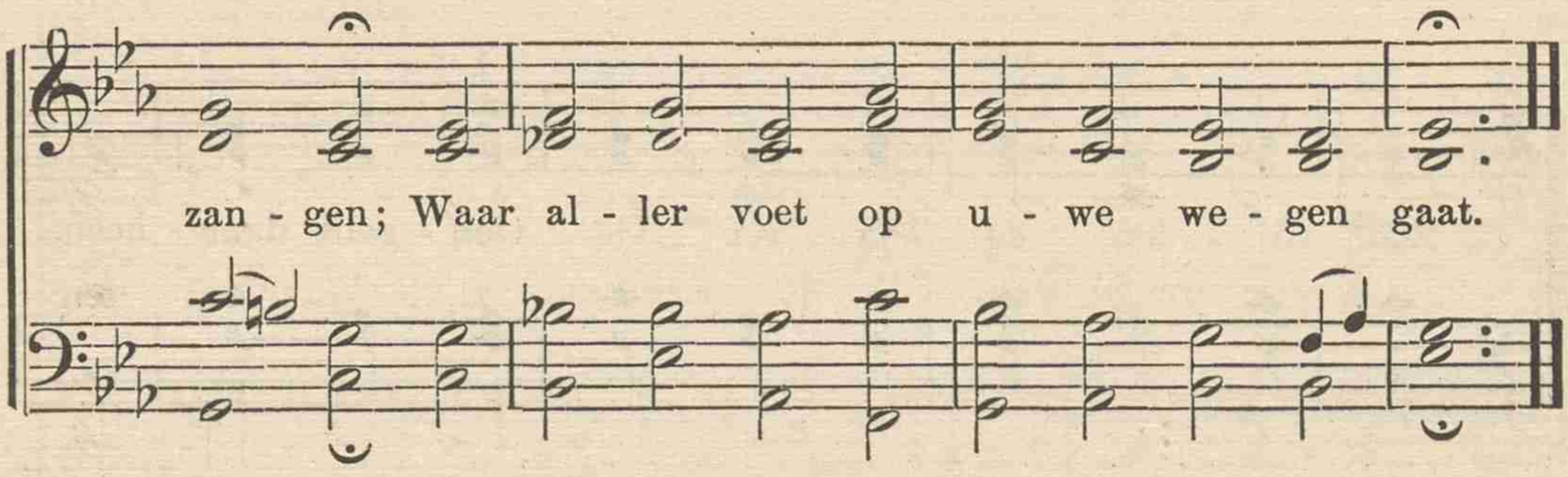
5 O God! verhoor En schenk ons onze bede!
Toon hun uw gunst, doordring hen van uw vrede·
Licht met uw licht hen voor!

N. Beets.

190.

1. Wel - za - lig 't huis, o Hei - land on - zer zie - len! Waar
Gij de vreugd, waar Gij de vriend van zijt; Waar al - len
saam voor God als Va - der knie - len, En aan zijn
dienst zich ie - der heeft ge - wijd; Waar al - ler oog blijft
aan uw wen - ken han - gen; Waar al - ler hart voor

2 Welzalig, waar uw liefd', o Heer! de band is,
Die man en vrouw ten nauwste saam verbindt;
Waar beider ziel op 't innigste verwant is,
Daar iedre dag hen aan uw voeten vindt;
Waar zij in U zich eeuwig één gevoelen
En, vast aan U in lief en leed verkleefd,
Geen hooger heil begeeren noch bedoelen,
Dan dat in God zijn bron en oorsprong heeft.

3 Welzalig 't huis, waar men de huwelijkspanden
Met biddend hart U, Heer! in d' armen draagt,
En van uw mild' en liefderijke handen
Voor 't kinderhoofd reeds vroeg uw zegen vraagt;
Waar zij reeds vroeg zich om uw schoot verzaamlen
En luistren, wat uw liefdestem verkondt;
Waar zij, hoe jong, reeds Gode 't loflied staamlen,
Dat lieflijk schoon klinkt in der kindren mond.
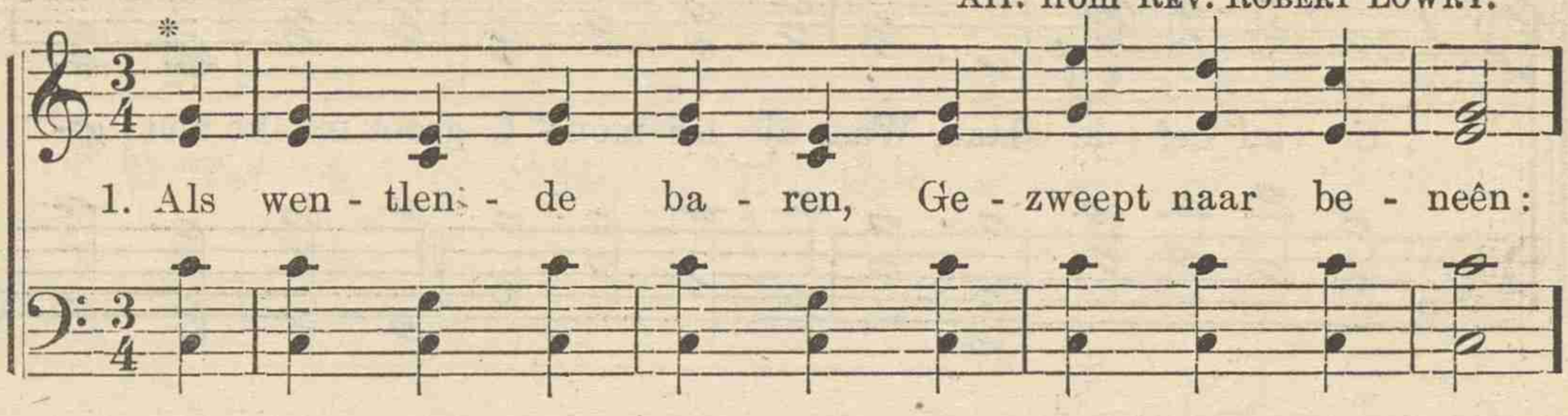
4 Welzalig 't huis, waar U de dienstbren eeren
En, wetend dat uw oog hen gadeslaat,
Hun arbeid doen, als d' arbeid hunnes Heeren,
Uw naam ter eer en met een blij gelaat;
Waar ieder werk met U wordt ondernomen
En iedre taak, al wat hun hand verricht,
Met d' eigen trouw wordt heilig nagekomen,
De kleinste last, gelijk de zwaarste plicht.

5 Welzalig 't huis, dat rijk met vreugd gezegend,
U niet vergeet, maar zich in U verblijdt.
Welzalig 't huis, door ziekt' en smart bejegend,
Als Gij, o Heer! daar Arts en Trooster zijt:
Dan zullen w' eens, aan d' avond van ons leven,
Ontslapen in 't vertrouwen op uw kruis
En 't aardsche huis, ons hier ter woon gegeven,
Verwisslen met Gods heerlijk Vaderhuis.

B. ter Haar.

191.

Arr. from REV. ROBERT LOWRY.

2 De lelies, de rozen,
Hoe teeder gekelkt,
Hoe lieflijk zij blozen,
Zijn spoedig verwelkt.
Gij ook zijt als bloemen
Zoo broos en zoo teêr:
Waar zoudt gij in roemen?
Ei, roemt in den Heer!
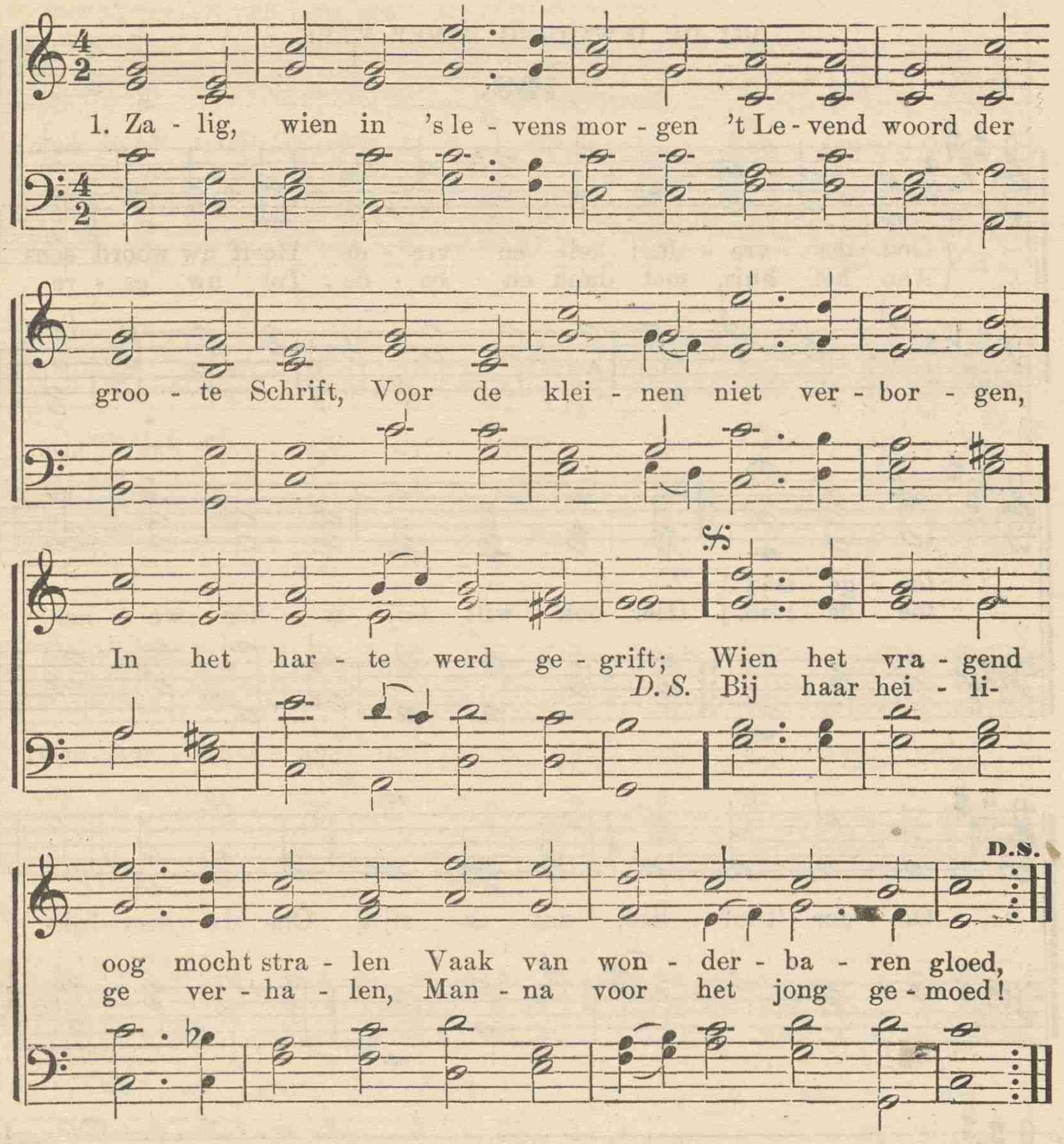
3 De God van genade,
Die jeugdigen mint,
Sloeg Samuël gade,
En riep hem als kind.
Die vroeg zijn gekomen,
Verdwalen niet weer.
Waarom zoudt gij schromen?
Reeds wenkt u de Heer!

4 Bij Jezus is zegen
In blijdschap en smart,
Gods licht op uw wegen,
Gods liefd' in uw hart.
Uw sterven wordt zweven
Naar heiliger sfeer—
Hoe zalig te leven
In 't Rijk van den Heer!

Naar *R. M. McCheyne.*

* Copyright, 1873, by BIGLOW & MAIN. From ROYAL DIADEM, by per.

192.

2 Zalig, die in d' eerste jaren,
't Hart gericht naar Gods geboôn,
Leerd' op 't heilig beeld te staren
Van den eengen Menschenzoon,
Die de wereld heeft bejegend
Met zijns Vaders vredegroet,
Die de kindren heeft gezegend,
D' aard verloste met zijn bloed!

3 Want die indruk kan niet sterven,
En de weerklank van dat woord
Ruischt, waar ooit de voet moog' zwerven
Door het menschenleven voort:
Echo uit het vroom verleden,
Vol geloof en rein genot;
Wekstem uit der kindschheid Eden,
Moederwoord en woord van God!

4 Onvergeetlijk—schoon vergeten,
Onweerstaanbaar—schoon weerstaan,
Dringt vaak plotsling door 't geweten
Weer het woord der oude blaân;
In de nachtwaak, om de sponde
Van den zwerver daalt een klacht,
En de zondaar voelt zijn wonde,
En 't verloren kind versmacht!
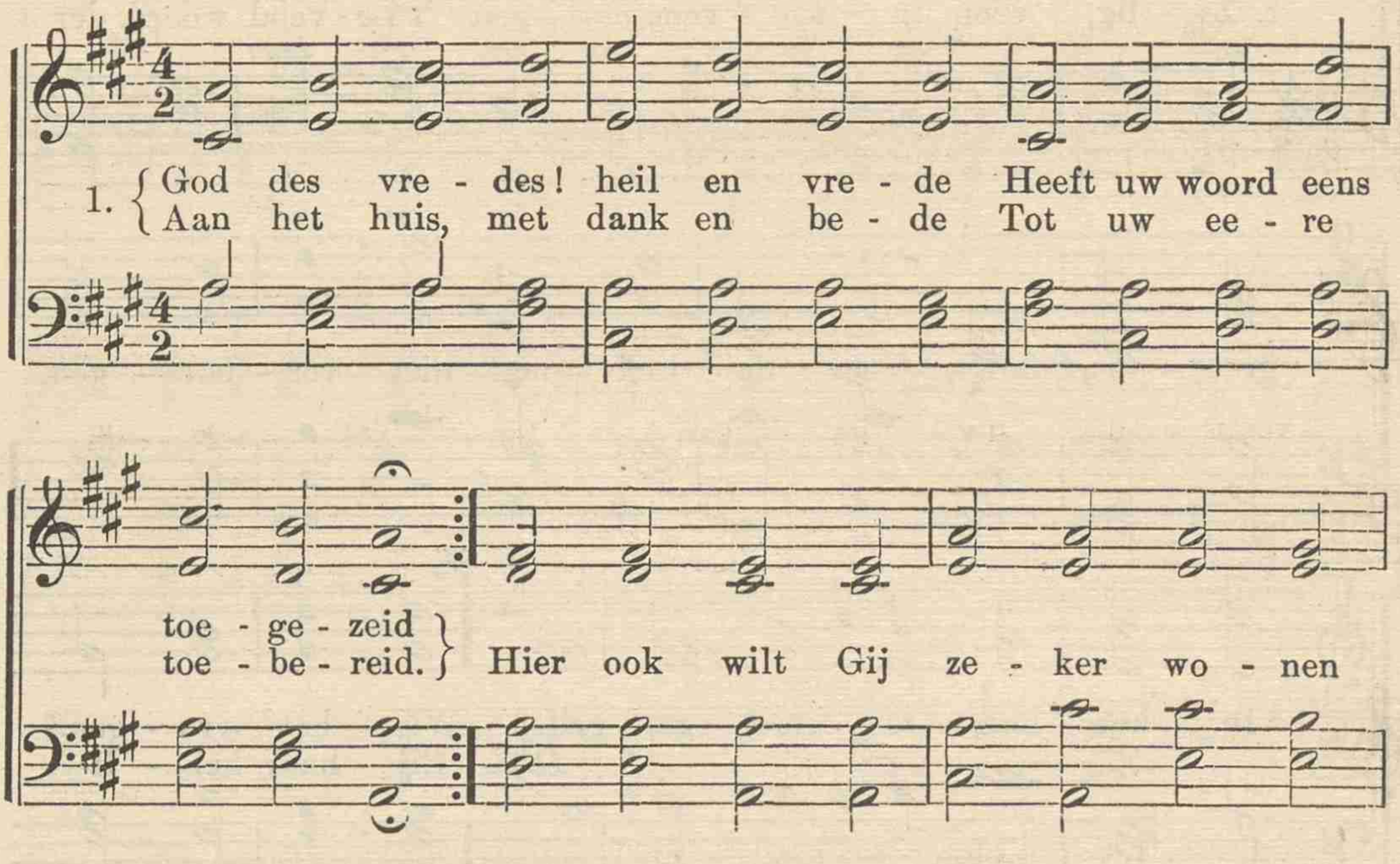
5 't Zijn d' aandoenlijke verhalen
En de lessen van weleer,
Ach! vernomen duizendmalen
En geschonden duizendkeer.
't Is een psalmtoon van 't verleden,
't Is een klachte van het kruis....
En zijn ziel keert in gebeden,
En de boetling reist naar huis!
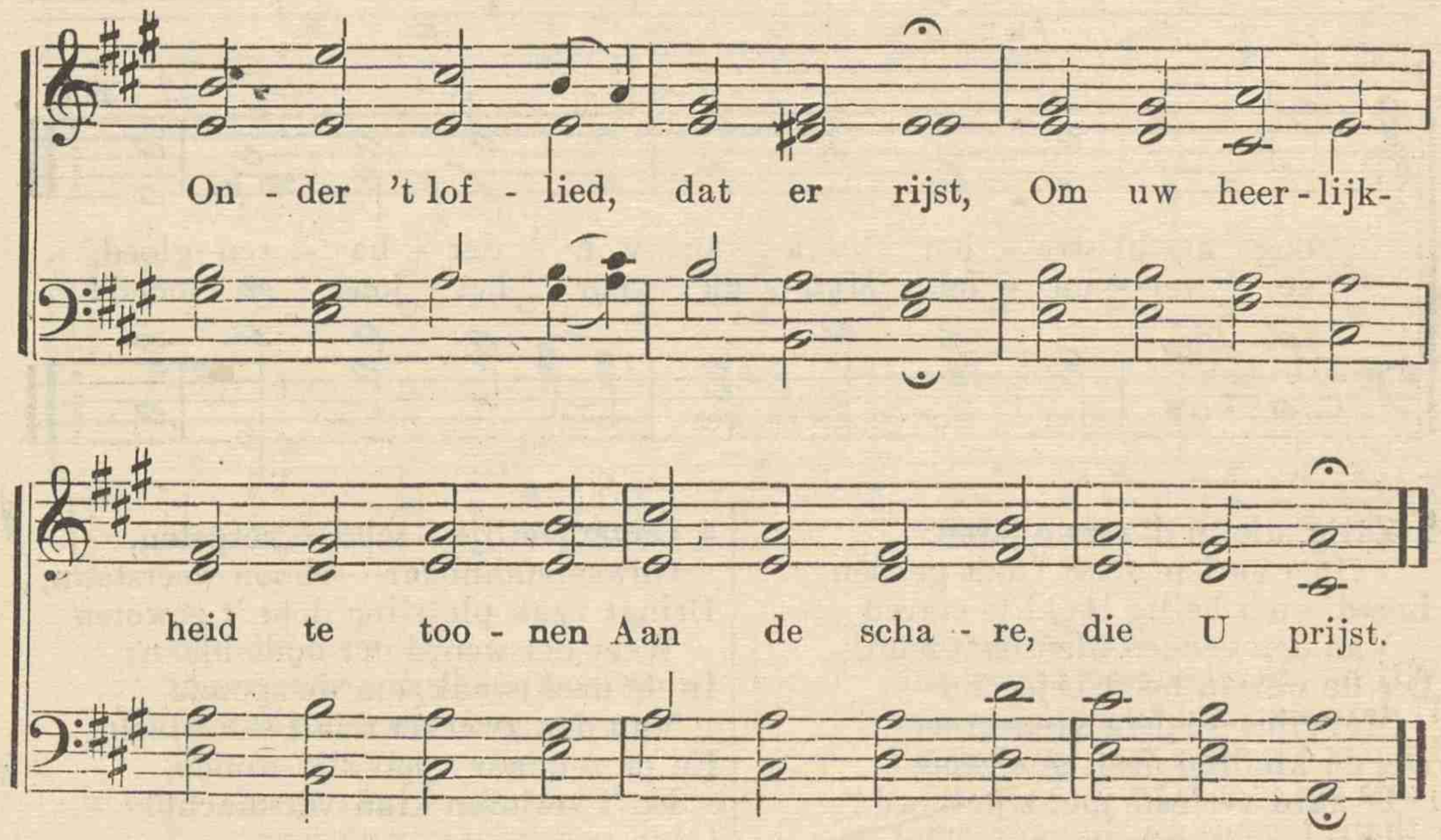
P. A. de Gènestet.

BIJZONDERE GELEGENHEDEN.

BIJ DE INWIJDING EENER KERK.

193.
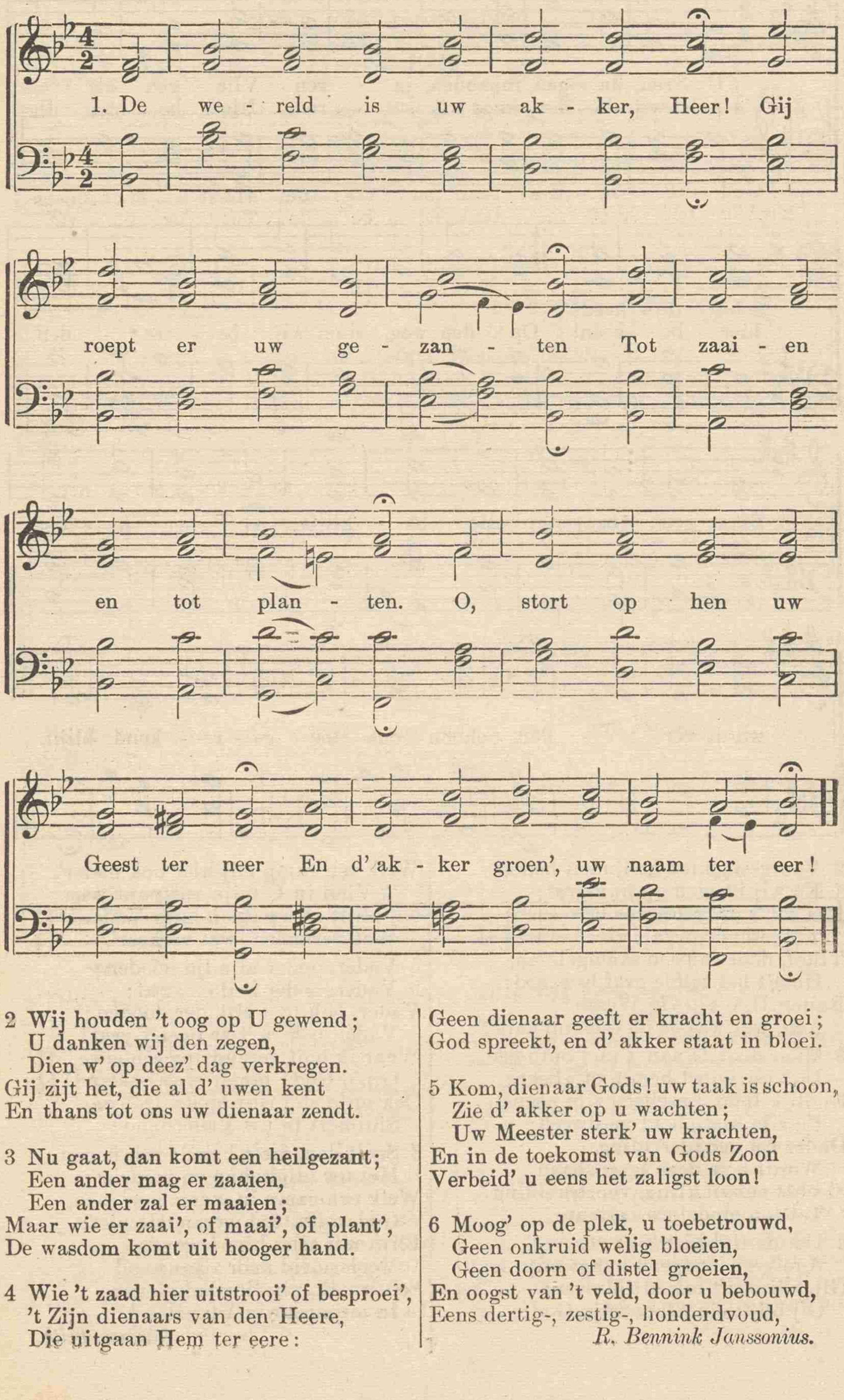

2 Zie de woning hier verrezen
En door menschen opgericht,
Laat haar een der zalen wezen
Van den tempel, dien Gij sticht!
Heeft in Isrels tempelhoven
Eens uw heerlijkheid gewoond;
Vader! zend uw Geest van boven,
Die ons uw genade toont!

3 Zegen allen, die hier naadren;
Prijk' eens menig naam met eer
Op de vlekkelooze blaadren
Van het boek des levens, Heer!
Dat wij eens met Jezus' vrinden,
En verlost door zijne hand,
D' eerplaats in uw tempel vinden,
In het eeuwig Vaderland.

R. Bennink Janssonius.

194.

2 Wij houden 't oog op U gewend;
U danken wij den zegen,
Dien w' op deez' dag verkregen.
Gij zijt het, die al d' uwen kent
En thans tot ons uw dienaar zendt.

3 Nu gaat, dan komt een heilgezant;
Een ander mag er zaaien,
Een ander zal er maaien;
Maar wie er zaai', of maai', of plant',
De wasdom komt uit hooger hand.
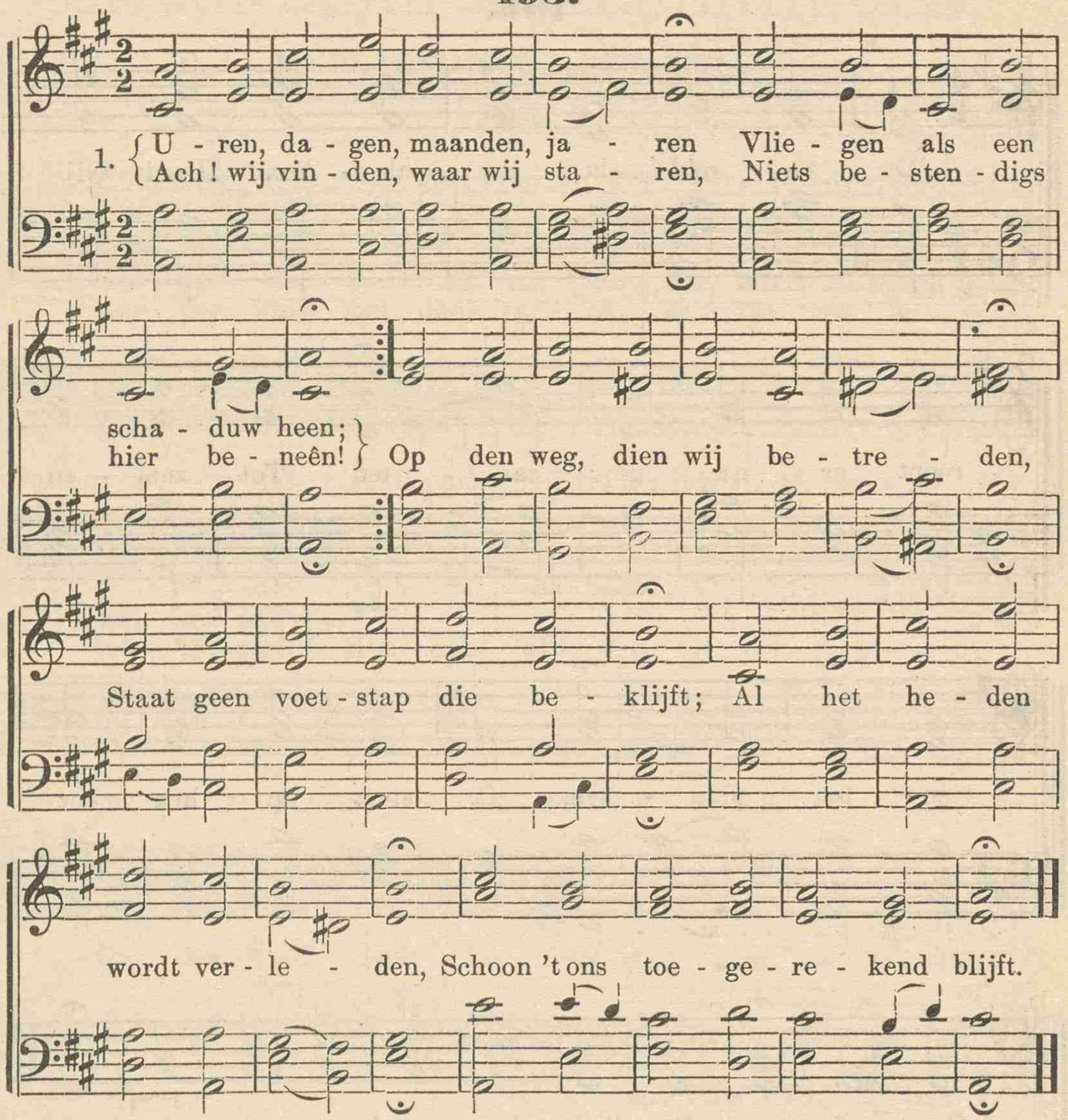
4 Wie 't zaad hier uitstrooi' of besproei',
't Zijn dienaars van den Heere,
Die uitgaan Hem ter eere:
Geen dienaar geeft er kracht en groei;
God spreekt, en d' akker staat in bloei.

5 Kom, dienaar Gods! uw taak is schoon,
Zie d' akker op u wachten;
Uw Meester sterk' uw krachten,
En in de toekomst van Gods Zoon
Verbeid' u eens het zaligst loon!

6 Moog' op de plek, u toebetrouwd,
Geen onkruid welig bloeien,
Geen doorn of distel groeien,
En oogst van 't veld, door u bebouwd,
Eens dertig-, zestig-, honderdvoud,

R. Bennink Janssonius.

195.

2 Voorgeslachten kwijnden henen,
En wij bloeien op hun graf;
Ras zal 't nakroost ons beweenen:
't Menschdom valt als blaadren af.
't Stof, door eeuwen saamgelezen,
Houdt het zelfde graf bewaard:
Buiten U, o eeuwig Wezen!
Ach, wat was de mensch op aard!

3 Maar door U aan 't niet onttogen,
Liet uw gunst hem niet alleen;
Godlijk licht omscheen zijn oogen,
En zijn nietigheid verdween:
Onder uw genadeleiding
Wordt hem deze levensbaan
Slechts ontwikkling, voorbereiding
Tot een eindeloos bestaan.

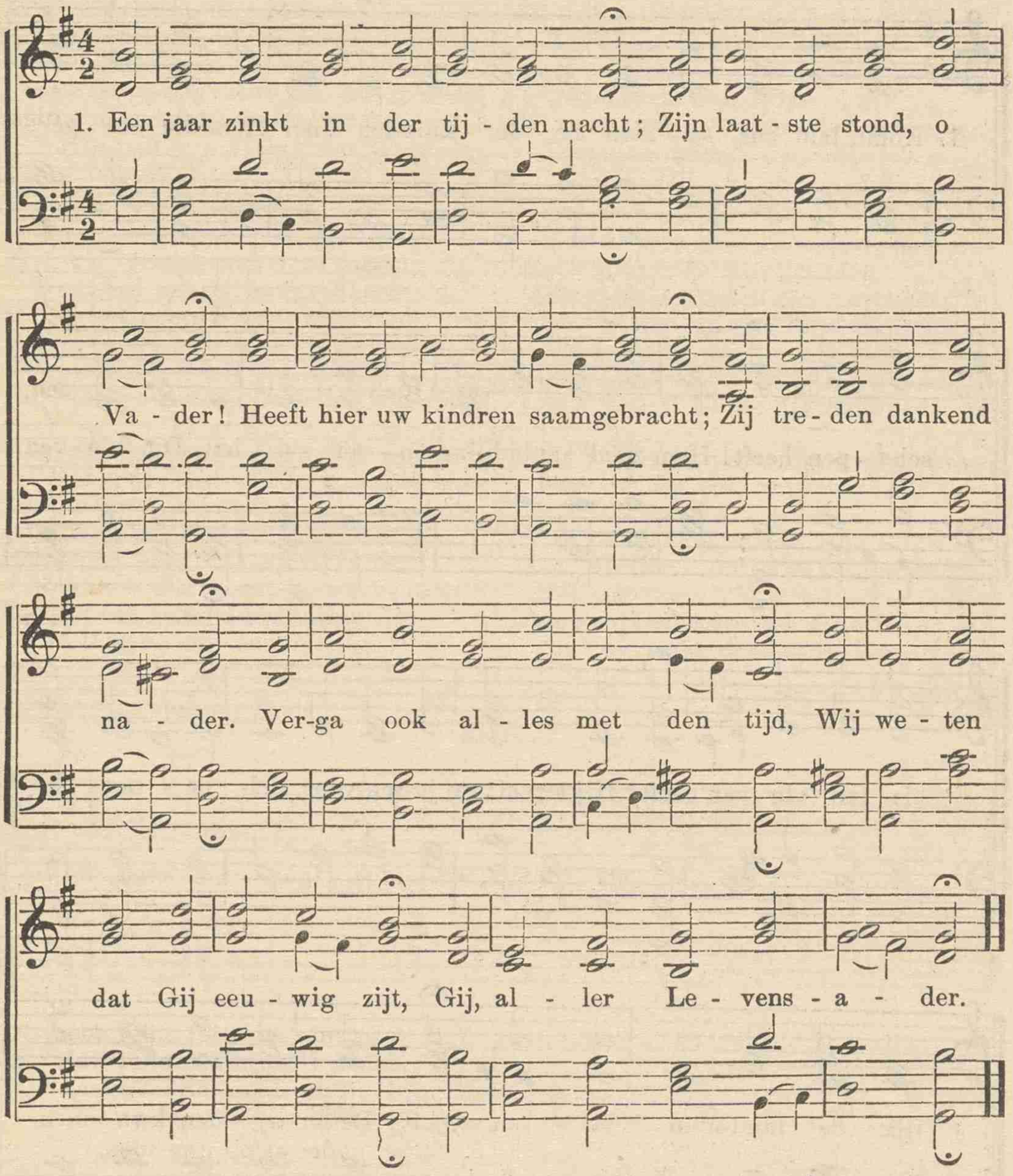
4 Dat de tijd hier 't al verover',
Aan geen tijdperk hangt mijn lot;
Gij, Gij blijft mij altijd over;
Gij blijft eindeloos mijn God:
Welk een ramp mij hier ook nader',
'k Vind in U mijn rustpunt weer;
Gij blijft in uw Zoon mijn Vader,
Wat verander', wat verkeer'.

5 Vader, onder al mijn nooden;
Vader, onder heil en straf;
Vader, ook in 't rijk der dooden;
Vader, ook in 't zwijgend graf!
Waar ik ooit verandring schouwe,
Gij, o God! houdt eeuwig stand;
Ook mijn stof rust op uw trouwe,
Sluimert in uw Vaderhand!

6 Snelt dan, jaren! snelt vrij henen
Met uw blijdschap en verdriet;
Welk een ramp ik moog beweenen,
God, mijn God, verandert niet:
Blijft mij alles hier begeven,
Voortgeleid door zijne hand
Schouw ik, uit dit nietig leven,
In mijn eeuwig Vaderland.

Rhijnvis Feith.

196.

2 Neem aan ons staamlend dankgebed:
Waar w' in 't verleden staren,
Hebt Gij behoed, gesterkt, gered
Uit lijden en gevaren.
Waar 't oog niets zag dan leed en nood,
Waart Gij het, die ons uitkomst boodt
En zeegnend woudt bewaren.

3 Wij voelen in deez' avond weer
Ons tot U heen gedreven:
Schoon alles ons ontzonk, o Heer!
Gij zult ons niet begeven,
Gij, die ons troost en sterkt en laaft,
Die uwen eigen Zoon ons gaaft
Voor dit en 't eeuwig leven!

4 Al snellen onze jaren heen,
Al naadren wij de groeve,
Wij naadren ook den dag met een,
Schoon nog de morgen toeve,
Dat wij U zien gelijk Gij zijt,
U, die 't geloovig hart verblijdt,
U, Trooster van den droeve!

5 De bede rijst met vollen toon;
Gij zult ons niet beschamen:
O, zegen nogmaals van uw troon
Wie biddend herwaarts kwamen,
Gij, God van tijd en eeuwigheid,
Die ons door 't aardsche leven leidt
Naar 't hemelsch Eden, Amen.

S. J. Van den Bergh.

197.

1. Komt, laat ons sa - men ne - der - knie-len Voor Hem die ons ge-

scha - pen heeft! Hem zij d' aanbidding on - zer zie - len, Die 't le - ven

is en 't le - ven geeft! Hij strooit de ja-ren voor zich he - nen, Ge-

lijk de land-man 't ko - ren strooit; De tij - den kwa - men

en ver - dwe - nen, Der tij - den God ver - an - dert nooit.

2 Ja ook uw liefd', o God van zegen!
Is eeuwig, wijl Gij liefde zijt!
Gij leidt ons op de rechte wegen,
Gij sterkt ons in den goeden strijd!
Als w' in den geest al 't heil verzaamlen
Dat G' in één enkel jaar ons schenkt,
Dan buigen w' ons in stof en staamlen:
"Wie zijn wij, Heer! dat G' ons gedenkt?"

3 Schoon wij de starren tellen konden,
Uw gunstbewijzen telt niet één;
Wij, wij vermeerdren onze zonden,
Maar Gij uw goedertierenheên;
Ik ben geringer, Heere, Heere!
Dan al het heil dat mij weêrvaart;
Uw goedheid, die ik heden eere,
Is wel een eeuwig danklied waard!

4 In 's Heilands naam kom ik U smeeken:
Vernieuw m' uw liefd' in 't nieuwe jaar;
Laat m' uw vertroosting niet ontbreken,
Omring mij met uw Englenschaar;
Breng ons terug van elke dwaling,
Maak van den dienst der zond' ons vrij,
En geef dat ieder' ademhaling
Een lofzang aan uw liefde zij!

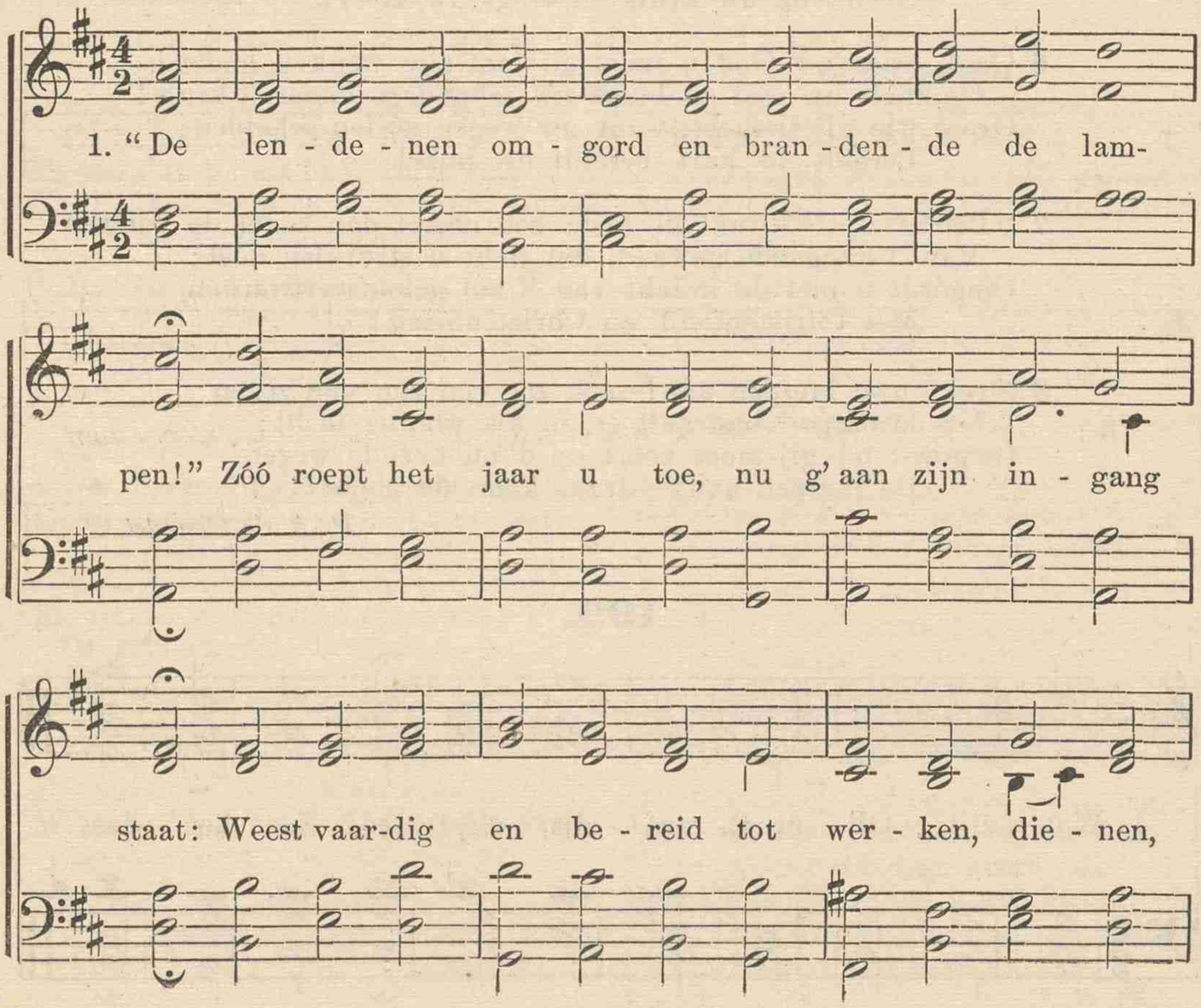
5 Wil door uw zegen ons verblijden,
Zoo ons de blijdschap heilzaam is;
Of wel, beschikt G' ons kruis en lijden,
Zoo heilig ons door droefenis;
Laat ons geen wereldsch goed bejagen,
Dat met de wereld henen drijft,
Maar naar dien waren rijkdom vragen,
Die onverderflijk overblijft!
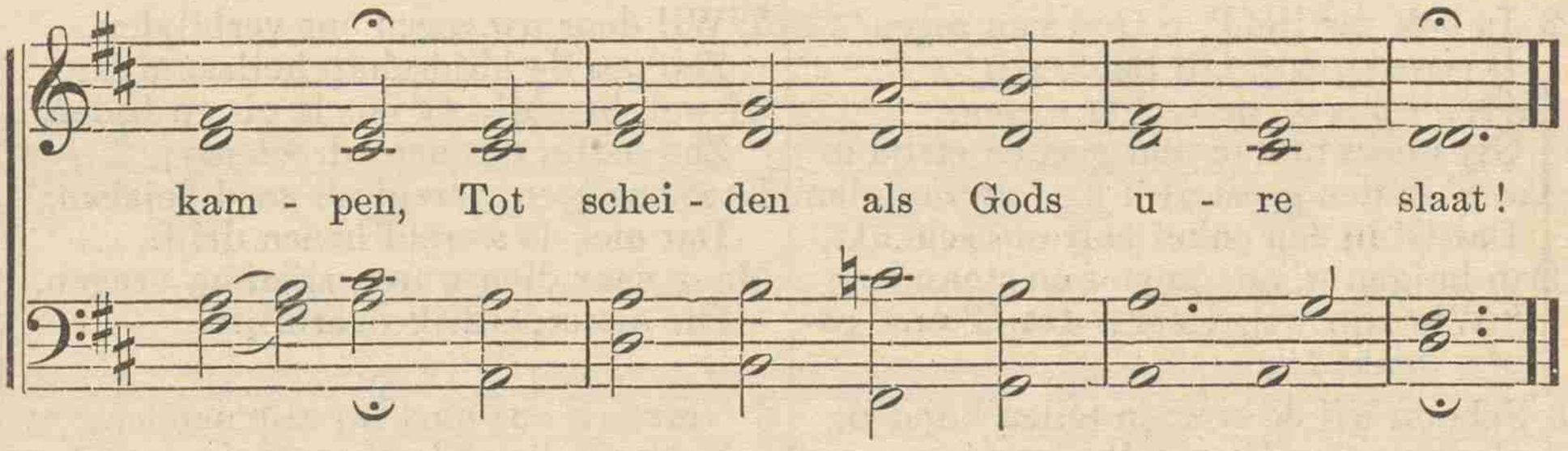
6 Versterk ons hart bij alle nooden,
Verkwik de ziel, die angstig vreest,
Bescherm uw Evangelieboden,
En zalf de vorsten met uw Geest;
Wees Gij der armen Troost en Rader,
Der zwakken Steun en Hulp in nood,
Der weêuwen Man, der weezen Vader,
Ons allen 't Leven uit den dood!

7 En mocht dit jaar mijn laatste wezen,
Geef dat het ook mijn beste zij!
Die alle wonden kan genezen,
Hij balsem' en geneze mij!
Wees, Heiland! mij van God gegeven,
Het licht waar 't brekend oog op staart:
Dan wordt mijn sterven mijn herleven,
En 't uur mijns doods mijn hemelvaart.

J. J. L. ten Kate.

198.

2 De lendenen omgord! schikt weg wat u zou hindren
Om volgzaam, t' aller uur, langs d' ongewisse paân,
Als knechten in Gods dienst, neen! als geliefde kindren,
Den weg, dien Hij u wijst, te gaan!

3 Ons leven is een staag verreizen en vertrekken:
Wij vinden vast verblijf noch rustplaats hier beneên;
Ons komt gedurig weer de stem des Geestes wekken:
Op, maakt u vaardig en reist heen!

4 Op, uit uw woning naar het stroodak in de verte!
Der armen Heiland roept in guren winternacht:
Op, uit uw blij gezin naar 't eenzaam huis der smarte:
Van wie daar weenen 't leed verzacht!

5 Op, van de plek der rust in 't kampperk van het leven!
Daalt, willig, moet het zijn, ook van de plaats der eer!
Of, zoo Gods pad u leidt door donkr' olijven-dreven,
Neemt op uw kruis en volgt uw Heer!
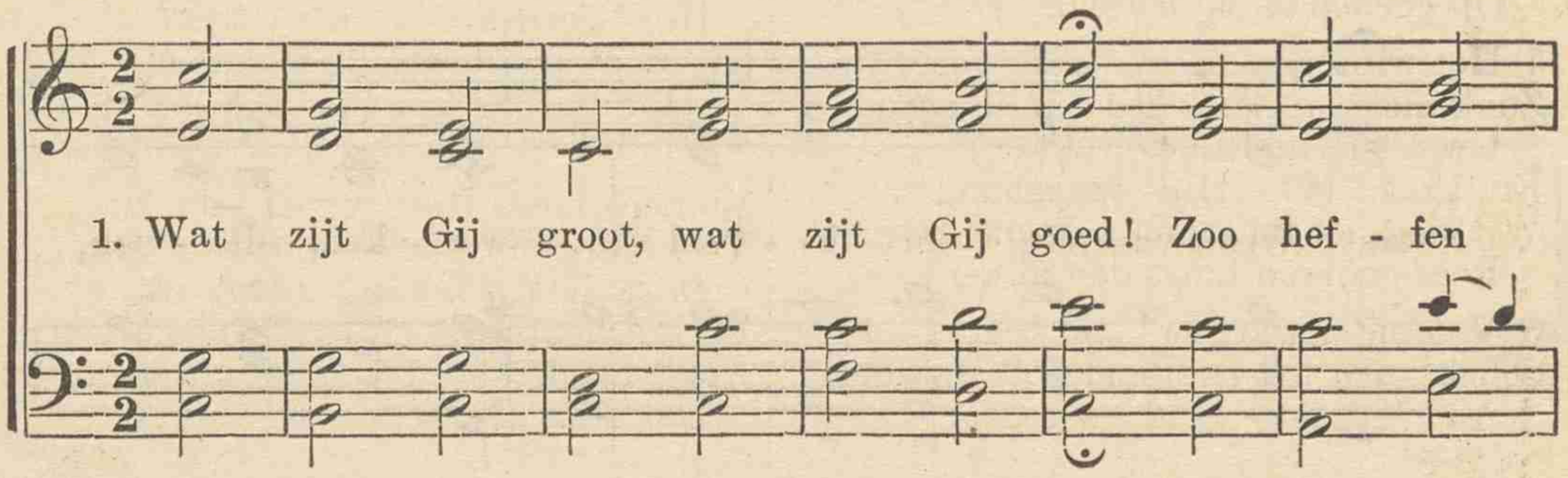
6 Gaat, waar uw God u roept en laat zijn wenk u leiden!
Omknelt uw staf en buigt uw schoudren onder 't kruis!
Groet wie gij liefhebt, want uw wegen zullen scheiden:
Bereidt uw hart, bereidt uw huis!
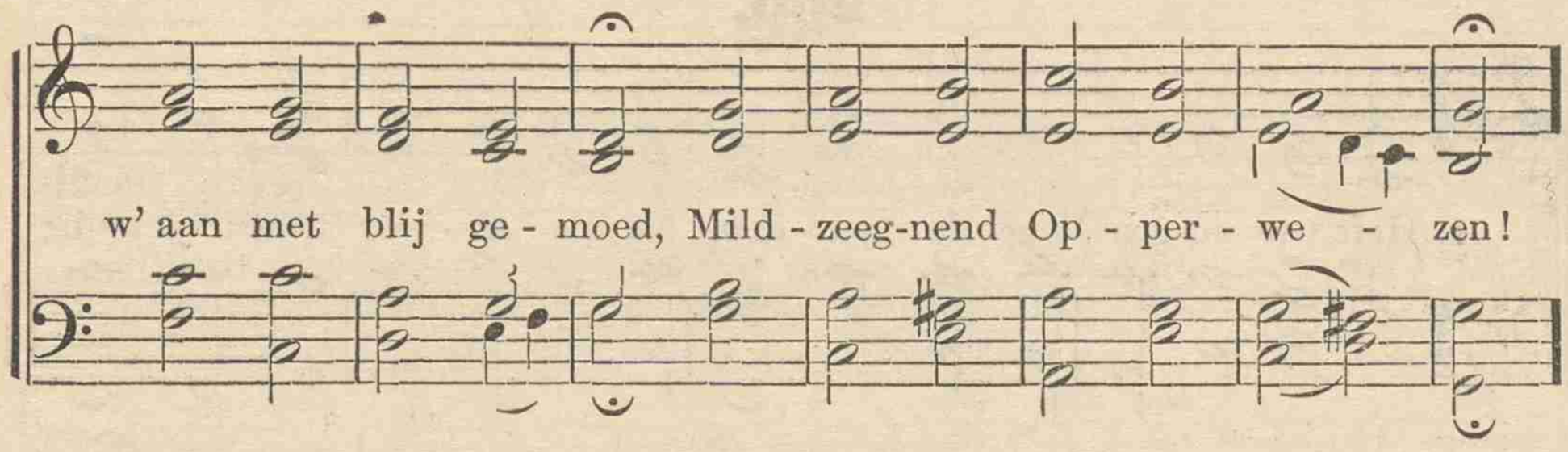
7 "Bereid zijn" klinkt de last: zoo neemt dan saam de vouwen
Van 't hangende gewaad, dat licht u struiklen doet;
Omgordt u met de kracht van 't vol geloofsvertrouwen,
Met Christenliefd' en Christenmoed!
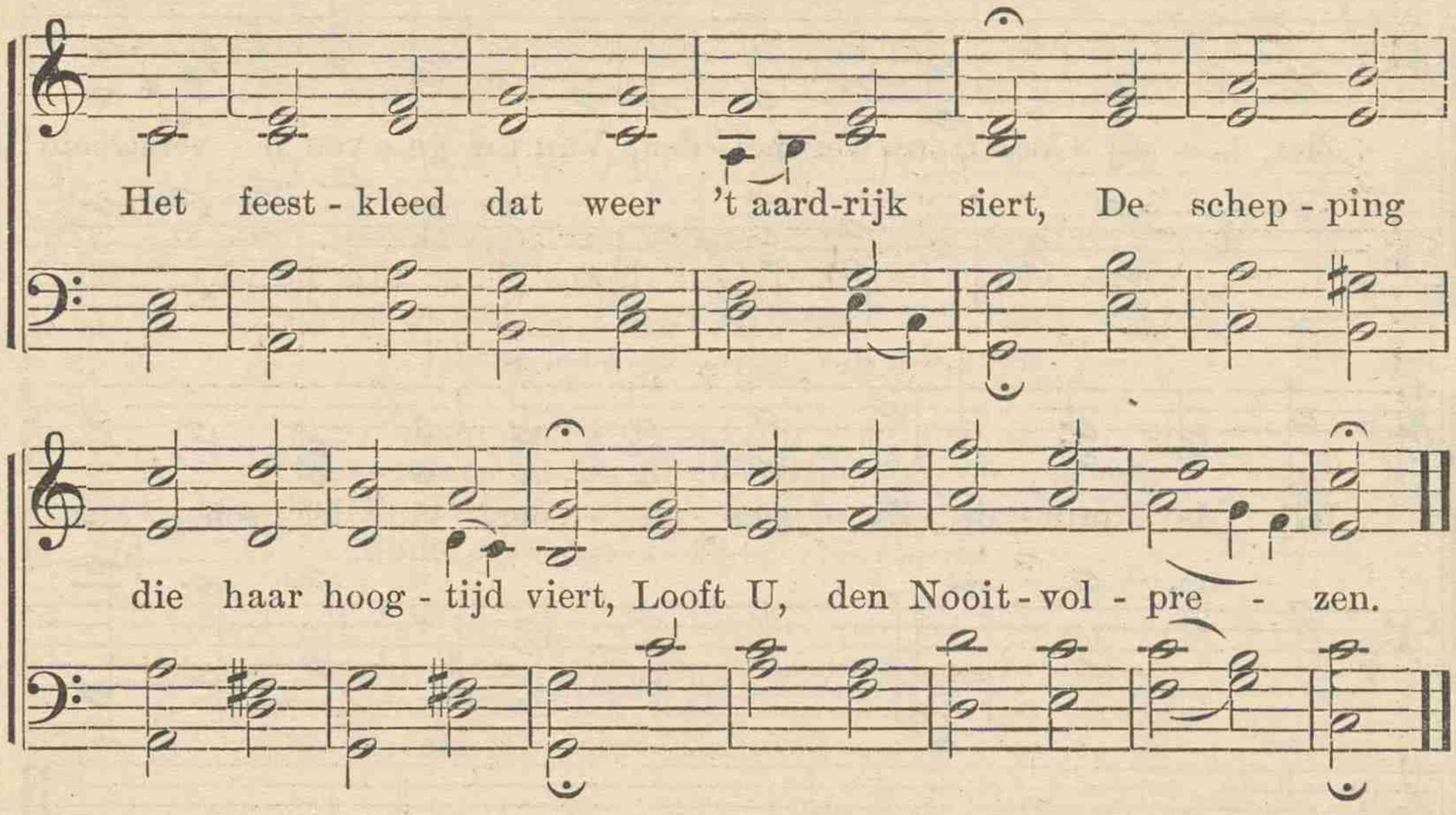
8 Steekt uwe lampen aan!—ook zoo een zon van zegen
Uw levenspad bestraalt en in uw woning lacht;
Omgordt u! gij moet voort op d' onbekende wegen!
De lampen aan!—straks komt de nacht!

P. A. de Génestet.

199.

2 Het groen ontsprongen aan zijn knop,
Hangt, U ter eer, zijn kransen op,
En beemd en akkers bloeien;
En zou dan 't hart in U verheugd,
U, die uw schepping kroont met vreugd,
Niet dankend tegen gloeien!

3 Wat zijn uw giften veel en rijk!
Welk vader is aan U gelijk
In zegenend erbarmen?
Uw liefd' is over allen groot,
Gij stort uw weldaân in den schoot
Van rijken en van armen.

4 Uw zonne, die Gij op laat gaan,
Lacht dankbren en ondankbren aan;
Gij strooit uw lenterozen
Ook op het pad van zondaars, Heer!
En uit uw wolk drupt zegen neer
Op goeden en op boozen.

5 Het wintergraan, met zorg vergaârd,
Zonk met een stille beed' in d' aard,
Uw adem hield het wakker;
En 't zaad is heerlijk opgegaan;
Wij zien het langzaam rijpend graan
Reeds golven langs den akker!

6 Voleindig wat uw hand begon,
Schenk aan het zwellend ooft uw zon,
Aan 't dorstig land uw regen,
En over 't Evangeliezaad,
Dat in ons hart ontkiemen gaat,
Een milden Pinksterregen!

7 Dies heffen w' aan met blij gemoed:
Wat zijt Gij groot, wat zijt Gij goed
En rijk in 't weldoen, Heere!
Uw macht, die 't al tot aanzijn wenkt,
Een nieuw gelaat aan 't aardrijk schenkt,
Uw liefd' en macht zij d' eere!
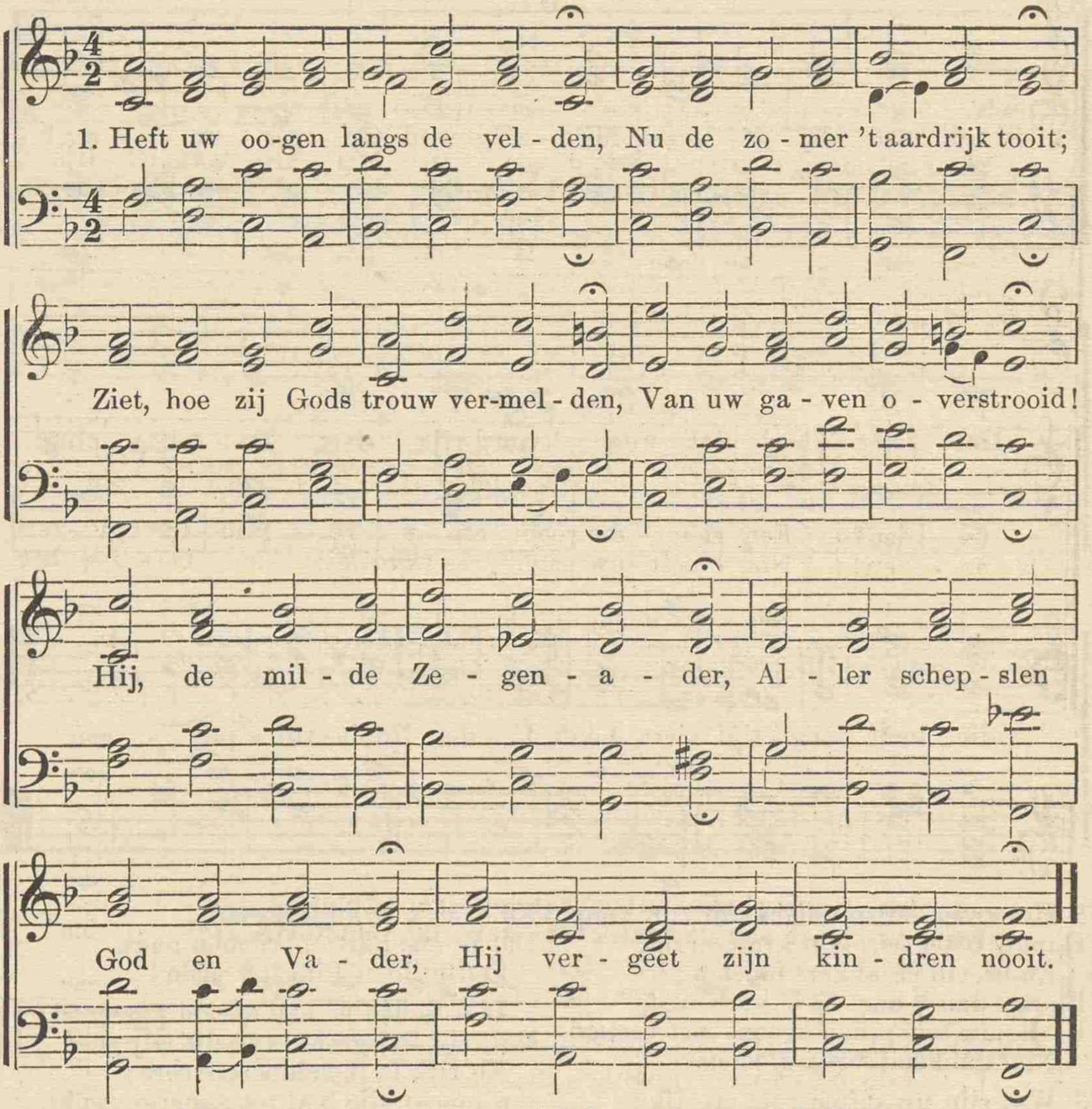
8 O mocht de nieuwe levensgloed,
Die d' aard doordringt, ook ons gemoed
Doorloutren en bezielen;
Dan rijst voor U, d' Alzegenaar!
Op iedre plek het dankaltaar,
Waarvoor w' aanbiddend knielen.

9 Hoe zwak ons staamlend loflied zij,
Reeds op deez' aarde juichen wij:
Hoe heerlijk zijn uw werken!
Gij roept het leven uit den dood,
Uw liefd', in Christus eindloos groot,
Vindt niet in 't stof haar perken.

10 Eens komt uw eeuwge Lentedag,
Veel schooner dan ons oog hier zag,
In zaalger stand en orden;
En 't scheppingslied wordt hemeltoon,
Als 't machtwoord uitgaat van uw troon,
Dat alles nieuw doet worden!

B. ter Haar.

200.

2 Hoort den blijden juichtoon galmen:
Maaiers! gaat de sikkels slaan.
Ziet, hoe buigen zich de halmen
Met een vracht van goud belaân!
Gij, die hopend 't zaad gingt zaaien,
Moogt nu rijke garven maaien,
Want de dag van d' oogst brak aan.

3 't Rijpend ooft in gaard en hoven
Schildert ons uw goedheid, Heer!
Uit een legerplaats van schoven
Stijgt de lofpsalm tot uw eer.
Met het zilverwitte laken,
Onder groene looverdaken,
Dekt G' uw ruime tafel weer!

4 Vloeit die stroom van zegeningen
In zijn volheid ook voor mij?
Vader! leer mij 't danklied zingen,
Dat U 't lieflijkst reukwerk zij,
U, die 't bloem en vrucht laat reegnen,
U, die dondert om te zeegnen,
In dit prachtig jaargetij!
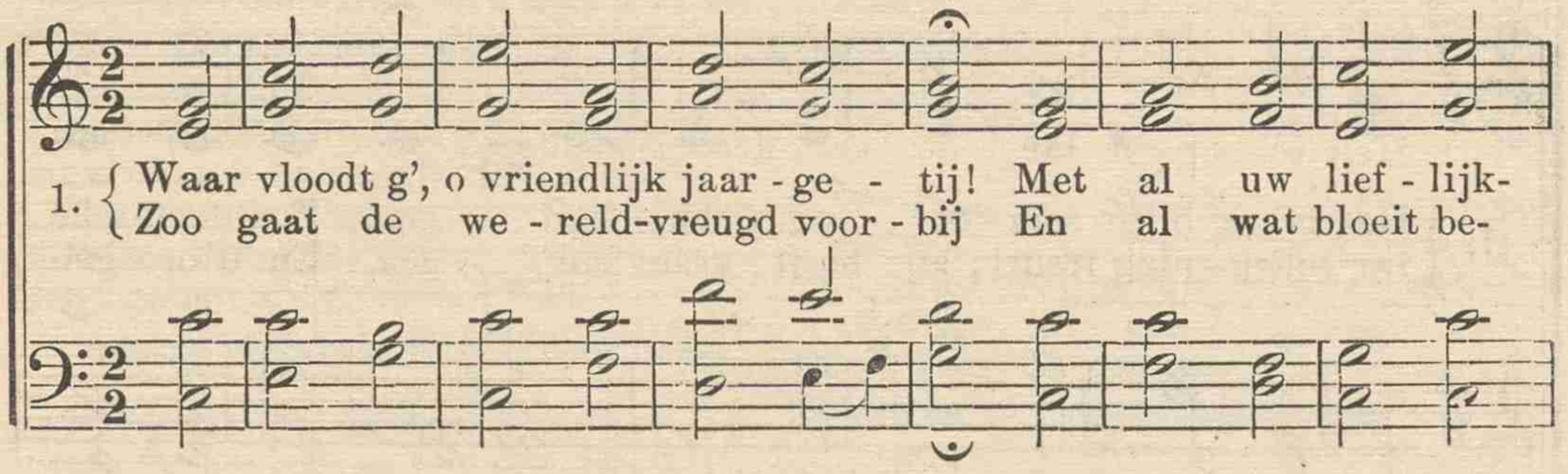
5 Zien wij soms ook distlen bloeien,
Tarw en onkruid naast elkaâr,—
Laat ze beiden opwaarts groeien,
Ledig' en gezwollen aar!
Eens, als 't Godsrijk is gekomen,
Scheidt het kaf zich van de vromen,
Is Gods heerlijk' oogstdag daar!
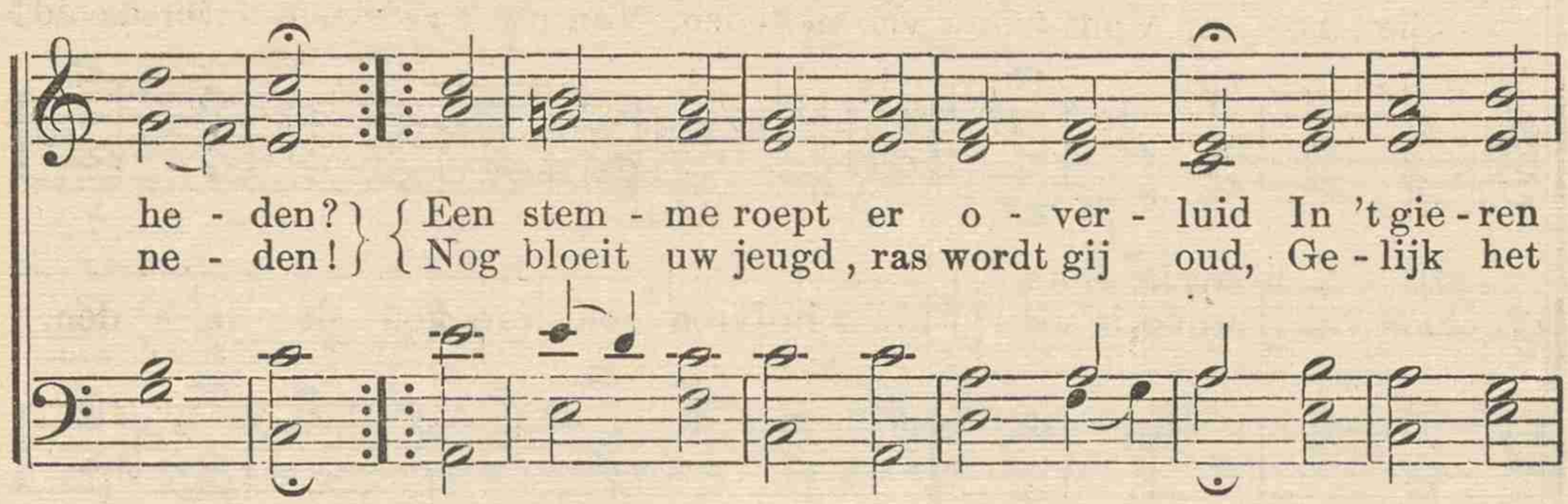
6 Zien wij menig'plant versterven,
't Zaad, ras door den wind verwaaid,
Moog' het zaad niet ras verderven,
Thans weer in ons hart gezaaid!
Moog' de zomer van ons leven
God ter eere vruchten geven:
Vruchten, die de hemel maait!
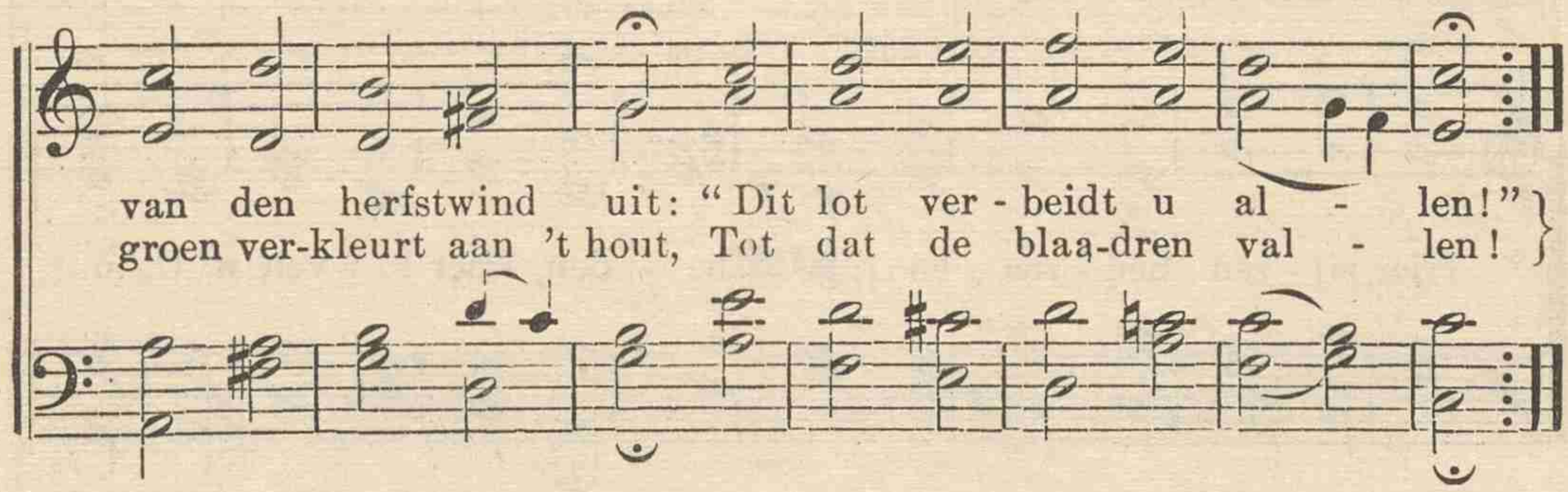
7 Zal een herfst ons zijn beschoren?
Ach! wie zegt dat u of mij?
's Zomers velt de sikkel 't koren;
Licht is d' oogsttijd ons nabij.
Vraagt dan in uw zomerdagen:
Of uw akker vrucht ging dragen
En reeds wit om t' oogsten zij?

B. ter Haar.

201.

2 Voorwaar! al 't menschdom is als gras,
Geslachten zijn verdwenen;
Hun heerlijkheid werd stuivend' asch,
Hun glans heeft uitgeschenen;
De bloem valt af, het gras verdort,
Nog eer het heden avond wordt;
Maar wat in puin moog zinken,
Gods Woord houdt stand in eeuwigheid,
En 't licht dat hier ons troost en leidt
Blijft in den doodsnacht blinken.

3 Wel straalt de zon van 's hemels tinn',
Maar met omwolkten luister.
Wat krimpen weer de dagen in!
Hoe overvalt ons 't duister!
Maar schoon aan d' overfloersde lucht
De zon gestaâg ons oog ontvlucht
En vroeg ter kim gaat dalen,—
Gij, Heer! mijn zon, mijn licht, mijn lied,
Verandert of verduistert niet
Met uw genadestralen!

4 Wat klaag ik, dat mijn jeugd verdween,
Bij 't mindren mijner krachten!
Mijn oog blikt naar den hemel heen:
Ik blijf Gods lente wachten.
Gods schepping is geen woestenij,
Maar blijft in 't late herfstgetij
Nog geurge bloemen dragen.
Al word ik oud,—mijn hart blijv' jong,
Het danklied dat mijn kindsheid zong
Klink' in mijn najaarsdagen!

5 Wat zegt het, zoo 'k met blij ontzag
Op uw gena mag hopen,
Dat d' aardsche mensch van dag tot dag
Deez' kranke hut ziet sloopen?
Zoo slechts, verjongd van dag tot dag,
De nieuwe mensch meer leven mag
En wasdom mag verwerven;
Zoo Gij, o God! mij rijp bevindt,
En nog mijn herfst een bloemknop wint,
Die open gaat bij 't sterven!

B. ter Haar.

202.

1. Het zwerk blijft som - ber ne - der - han - gen, Een dood-sche
De schep - ping treurt; zij heeft geen zan - gen, En d' or - gel-

stil - te heerscht al-om;
toon van 't woud is stom; Maar huivren ook van koû de le - den,

Hier rij - zen lied - ren en ge - be - den, Hier lo - ven w' U, o

God! te zaam! De dag zwijm' weg in neev - lig don - ker, Nog le - zen

w' in het star - ge - flon - ker De let - tren van uw Va - der-naam!

2 Groot blijft G' in al uw werken, Heere!
Heeft niet de winter ook zijn pracht?
U zij de lof, de sterkt', en eere,
U, en de grootheid uwer macht,
Wiens aâm de waatren doet verstijven,
Dat z' als een vloer gezolderd blijven,
Van marmren zuilen onderschraagd:
Op wiens bevel des hemels sluizen
Zich oopnen, de rivieren bruisen,
De sneeuwstorm langs de velden jaagt.

3 Gij blijft als Koning hooggezeten,
Ook bij het stijgen van den vloed,
Ook als de stroom, zijn boei vergeten,
Zijn keten dondrend springen doet;
't Zij Hij het ijs daar werpt in stukken
En berggevaarten aan doet rukken,
Die zwalpend kneuzen op den wal;
't Zij zich de waatren zacht ontbinden
En vreedzaam zich langs d' oevers winden:
Uw Vaderoog waakt overal!

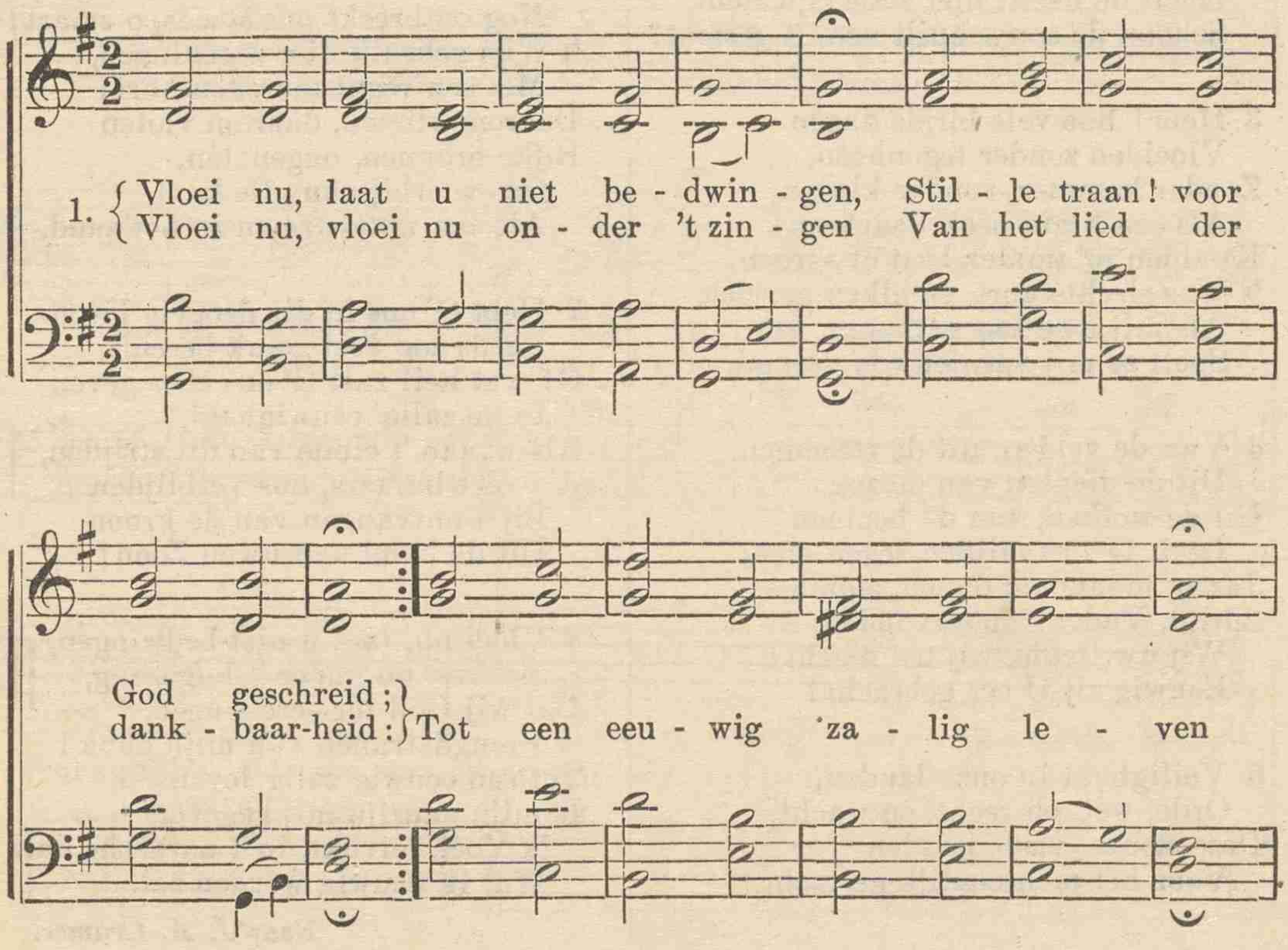
4 Gij blijft de steun, de troost der armen,
Bij 't snerpen van den winternacht;
Gij, die den wind in uw erbarmen
Voor 't pas geschoren lam verzacht;
Geen muschjen, over 't aardrijk zwervend
En hongrig 't laatste voedsel dervend,
Valt buiten U op 't sneeuwdek neer;
Hoe zoudt G', o Vader! één vergeten
Van wie uw kindren mogen heeten?
Gij moedlooz' armen hoopt dan weer!
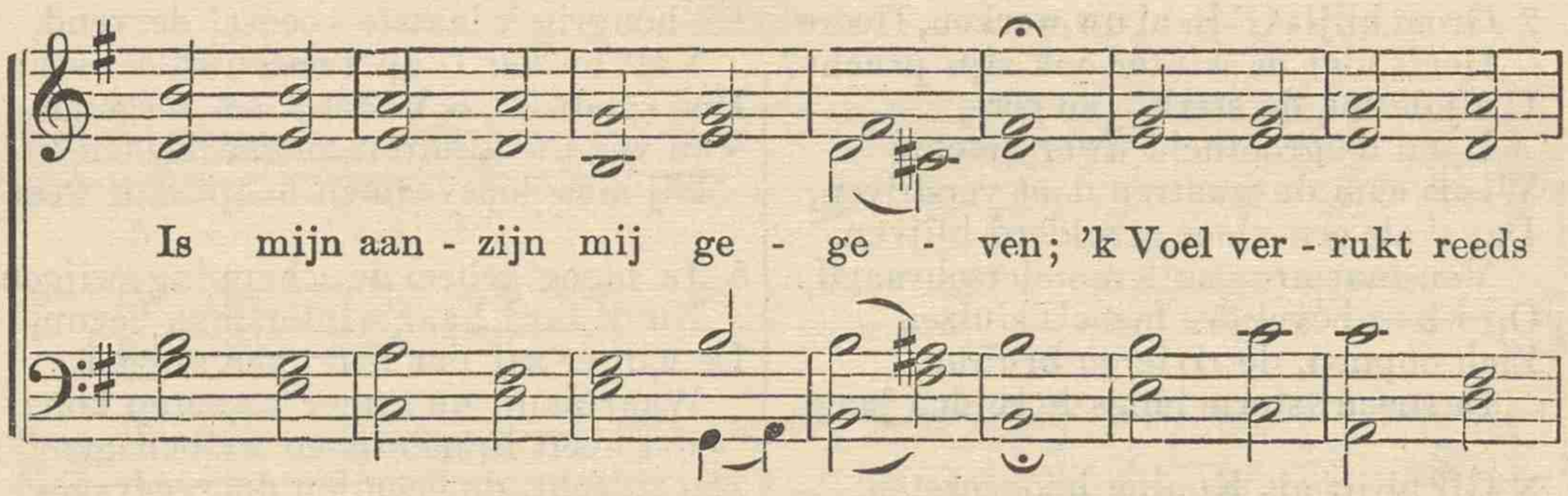
5 Ja, moog' geheel de schepping zwijgen,
Nu d' aard haar winterslaap begon,
De winter zal ons lied doen stijgen
Waar nooit de zomer 't voeren kon;
"God heeft in menschen welbehagen,"
Zoo ruischt, de heemlen doorgedragen,
Het lied van Bethlem Ephrata:
En wij, die voor de kribb' ons buigen,
Die aard en hemel saam doet juichen,
Wij zingen 't lied der Englen na.
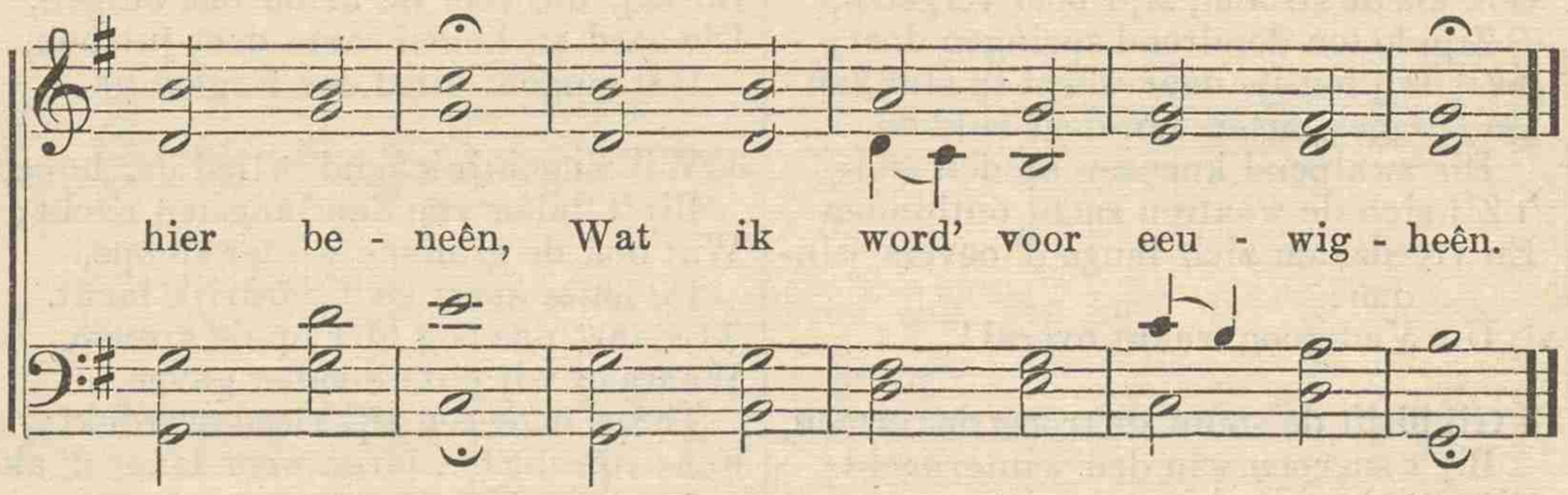
6 Wij zingen juichend 't lied der hope,
Bij 't dalen van den langsten nacht;
Wat ook de gramme winter sloope,
De lente keert en 't aardrijk lacht.
Al staart ons oog hier op de graven,
Waaraan wij onze dooden gaven,
Thans door een lijkkleed overdekt;
Eens ruischt het leven weer langs d' akker;
Al wat gestorven scheen wordt wakker,
God! als uw levenszon het wekt.

B. ter Haar.

203.

2 Elke dag geeft mij genoegen,
Stof van danken ieder uur;
Zelfs de smart, die mij deed zwoegen,
Wordt mij zegen op den duur:
Ruischen in deez' dorre landen
Ook geen bronnen door de zanden,
Heeft de nacht niet zelfs zijn licht,
Schoon de zon schuilt voor 't gezicht?

3 Heer! hoe vele blijde dagen
Vloeiden zonder tegenheên,
Zonder kommer, zonder klagen,
Als een klare beek daarheen!
Kwelden m' immer leed of zorgen,
't Was slechts kort, en elken morgen,
Als mij uwe zon verheugt,
Spelt ze mij vernieuwde vreugd.

4 Van de velden, uit de stroomen,
Uit de diepten van de zee,
Uit de wolken, van de boomen
Deelt G' ons milden zegen meê;
Jaren, maanden, dagen, stonden,
Altijd, Vader! ondervonden
Wij uw liefde, wij uw macht:
Eeuwig zij U eer gebracht!

5 Veiligheid in onze landen,
Orde, wet, en recht, en wacht,
Deze sterke, vaste banden
Voor het menschelijk geslacht,
Vrienden, die ons hart verblijden,
Die ons troosten in ons lijden,
Raad en hulp, ja eindloos meer,
Hebben wij van U, o Heer!

6 Maar wat weldaân ons omringen,
Nog ontbreekt ons steeds, o smart!
't Wijs gebruik dier zegeningen,
Met een recht tevreden hart:
Daarom vlieten, daarom vloten
Rijke bronnen, ongenoten,
Ons voorbij aan alle kant,
Als een woudstroom in het zand.
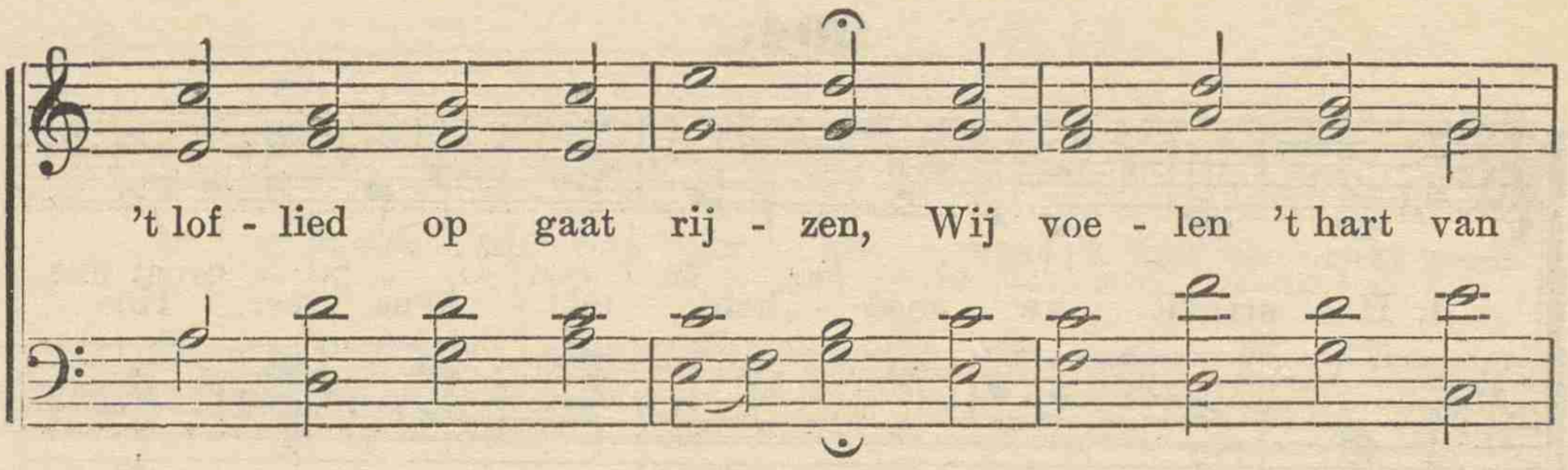
7 Hebt G' ons in dit droevig leven
Reeds zoo veel geluk bereid;
O! wat heil zult G' ons eens geven
In de zalig' eeuwigheid,
Als w' aan 't einde van dit strijden,
Als verwinnaars, ons verblijden
Bij 't ontvangen van de kroon
Uit de hand van uwen Zoon!
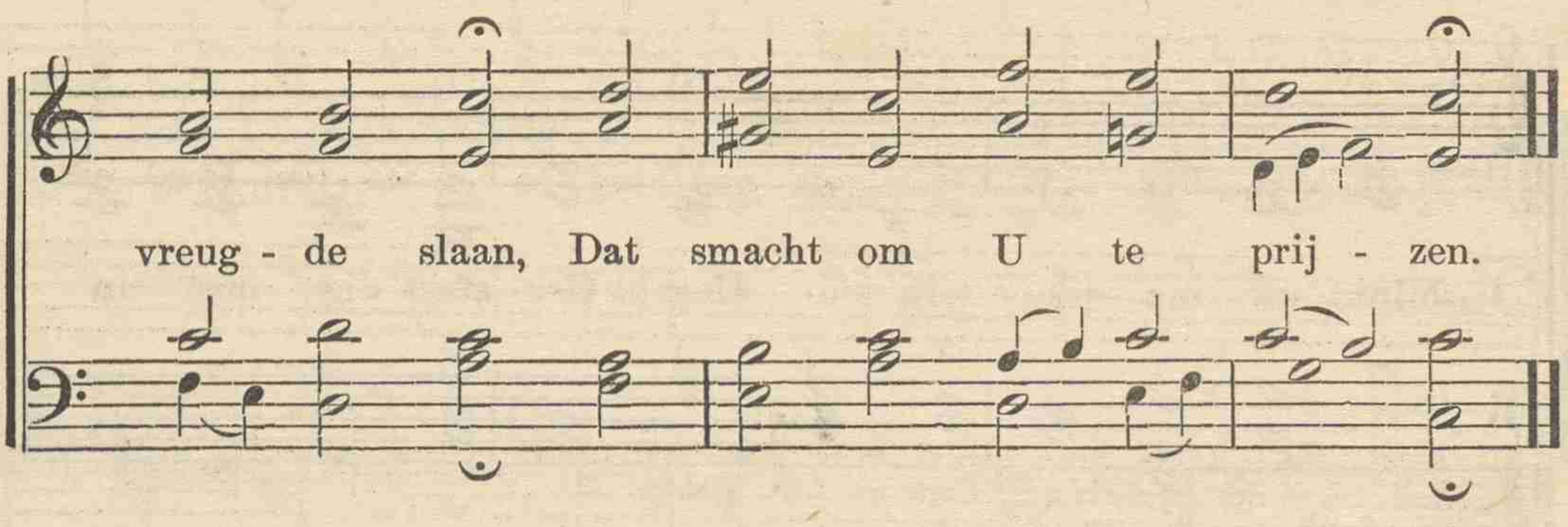
8 Vloei nu, laat u niet bedwingen,
Stroomt nu onder 't lofgezang,
Dat wij God ter eere zingen,
Vreugdetranen van mijn dank!
Tot een eeuwig zalig leven
Is mijn aanzijn mij gegeven:
'k Voel verrukt, in 't aardsche dal,
Wat ik eeuwig worden zal.

Naar *J. A. Cramer.*

204.

1. Hoe straalt uw goed - heid tel - kens weer, Hoe
blinkt uw ma - jes - teit, o Heer! Ge - sta - dig ons in
d' oo - gen! Wat roept op nieuw deez' feest - dag luid Uw
dui - zend won - der - da - den uit En schit-trend al - ver-
mo - gen! En wij, uw wo - ning in - ge - gaan, Waar

2 Ja, wij gedenken, blij van zin,
De wondren van uw macht en min,
Van d' allervroegste dagen.
Ons heerlijk land hebt gij behoed
Voor list, geweld en overmoed
En 's drijvers geeselslagen;
Niet onzer, Heere! was de macht,
Die 's vijands val bewerkte;
Gij spraakt,—verbroken was zijn kracht
En onzer was de sterkte.

3 O, onze rechterhand vergeet
Veeleer zichzelv' dan 't geen Gij deedt
Voor wie dit erf bewonen!
Wie is er machtig zoo als Gij!
Wie, Heer! weerstaat uw heerschappij,
Als Gij met heil wilt kronen?
Och! dat d' erkentnis van uw hulp,
De dank, ons nu ontstegen,
Steeds opklimm' uit paleis en stulp,
Het land tot kracht en zegen!
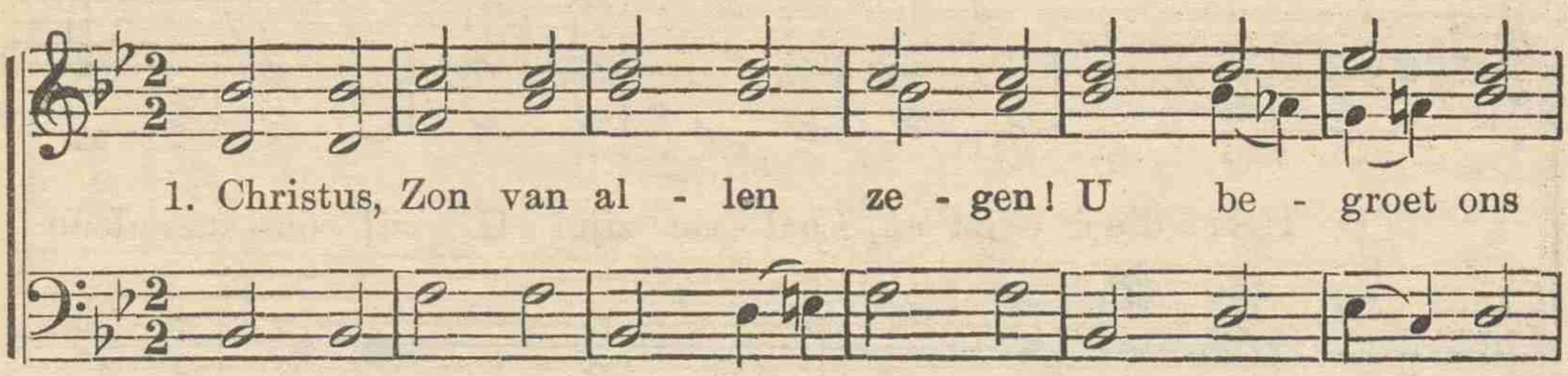
4 Want Redder is uw groote naam;
De lof en bede smelten saam
Bij 't heil dat wij gedenken.
Dat in ons vaderland alom
Het volk zich schaar' in 't heiligdom,
Waar G' ons uw gunst wilt schenken!
Gij hoeddet ons voor ondergang;
Gij hebt ons kracht gegeven;
Dies word' in blij triomfgezang,
Uw trouwe hoog verheven!

5 Och! dat wij toch ten allen tijd,
In U alleen, o God! verblijd,
Gedachten in den lande,
Wat G' ons verkondigt door uw tolk:
"Gerechtigheid verhoogt een volk,
Maar zonde brengt tot schande!"
Och! dat wij, door uw Geest geleid,
Die waarheid trouw betrachten:
Zoo mogen w' in uw mogendheid
Uw Vaderhulp verwachten!

6 Bewaar, o Heer! ons volksbestaan!
Zie dit ons land ontfermend aan
En deel uw heil ons mede!
Weer van dit vrijheidsoord het leed;
Laat ons, wat ook ons volk misdeed,
Den zegen van den vrede!
O! zie op 's lands Regeering neer
En blijf haar trouw beveilgen:
Maar wil vooral, uw naam ter eer,
Het volk in Christus heilgen!

Naar *S. J. van den Bergh.*

205.
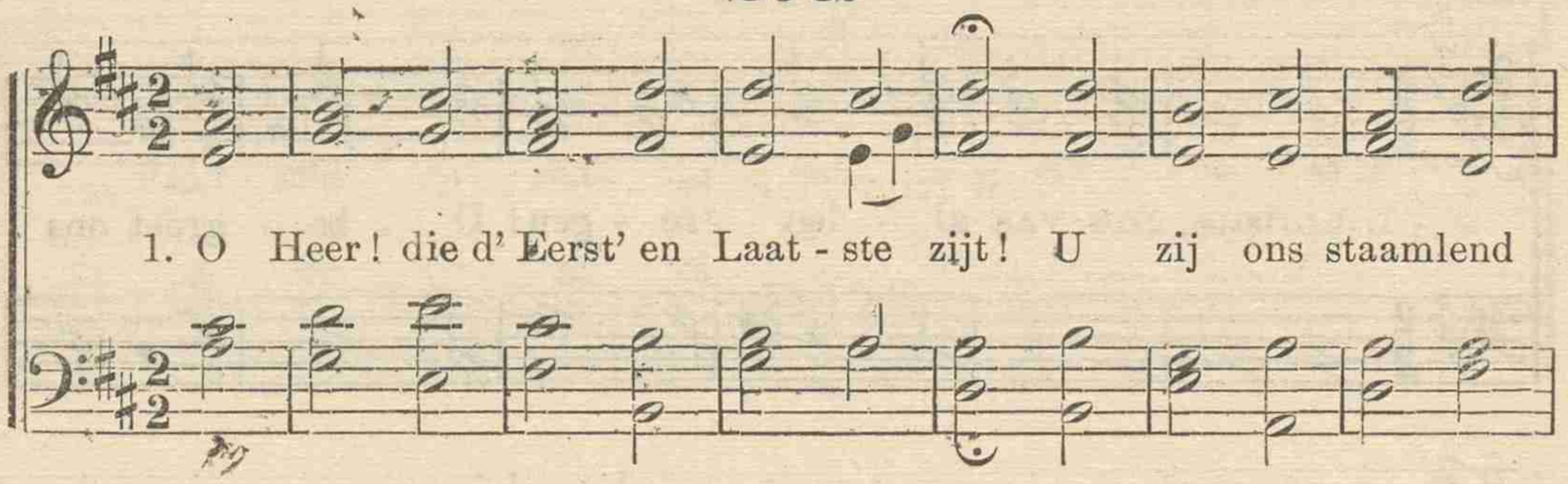

2 Doe ons heden ondervinden,
Dat Gij 't treurig hart verblijdt,
Dat Gij 't oogenlicht der blinden
En de kracht der zwakken zijt!
Maak ons zedig, zacht en stil!
Heer! herschep ons naar uw wil;
Leer ons zelf, met ziel en zinnen,
Boven alles U beminnen!

3 Uit den zwijmel der ellenden,
Uit de schaduw van den dood,
Bracht Gij ons, die U niet kenden,
Tot het eeuwig morgenrood.
Voer in ons uw gunst ten top:
Ga in onze zielen op!
Dat ze groenen, dat ze bloeien,
Waar uw volle stralen gloeien.

J. J. L. ten Kate.

206.

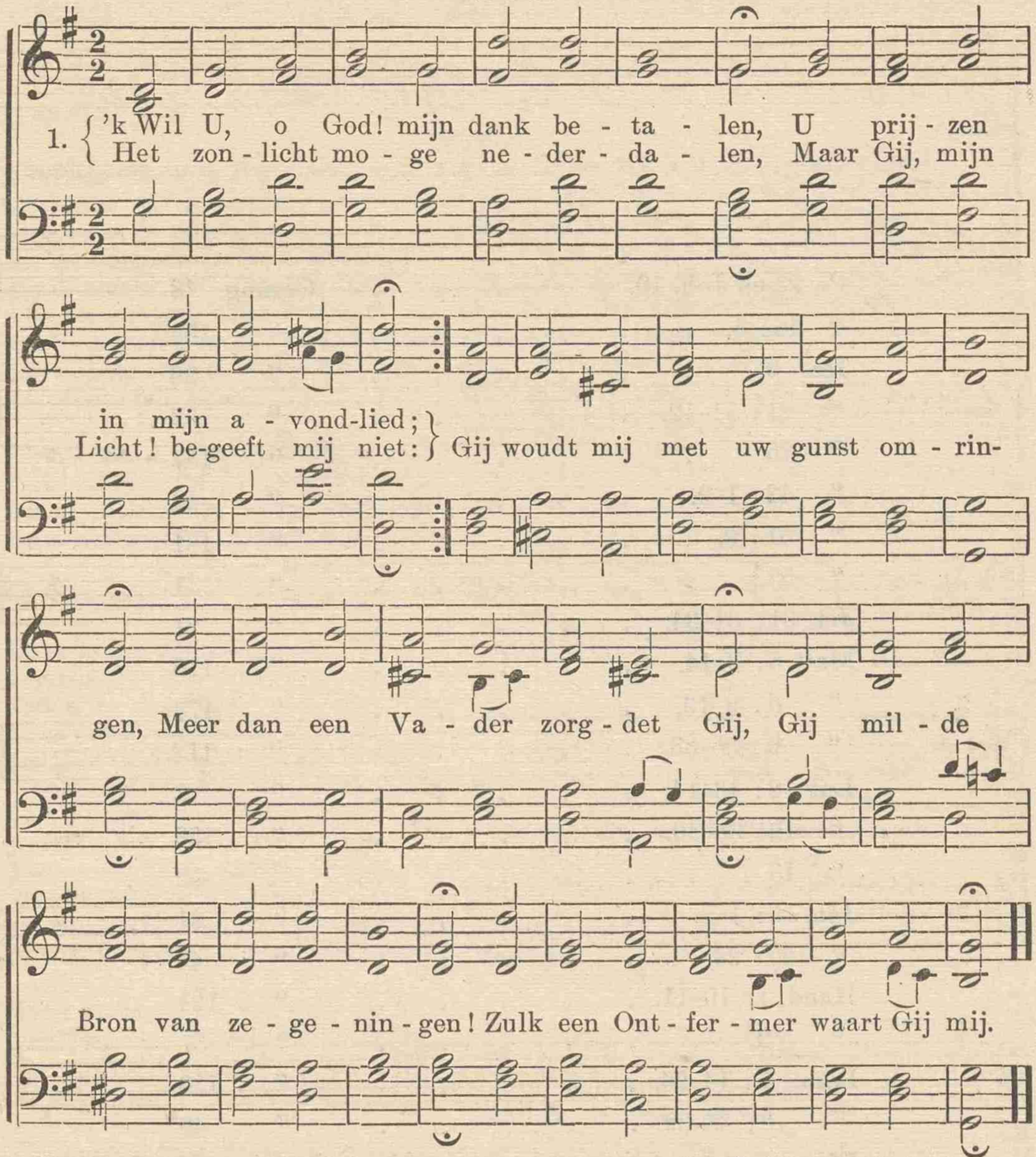
2 Vergeving, Heer! nu d' avondstond,
Die ons op nieuw gezegend vond,
Op nieuw ons schuldig heeft bevonden!
Och, wasch in uw verzoenend bloed
D' onreinheid van ons krank gemoed
En doe ons niet naar onze zonden!

3 Bescherm ons in den donkren nacht,
Omring ons met uw Englenwacht!
Doe onzer ziel uw vrede smaken!
Stort, naar uw groote zondaarsmin,
Ons krachten der vernieuwing in,
En doe ons gansch verjongd ontwaken!

4 En als de levensavond komt,
Waarop ons laatste lied verstomt,
Ontneem Gij dan den dood zijn wapen
En laat uw Woord de peluw zijn
Waarop wij d' eeuwgen morgenschijn,
Door U verzegeld, tegenslapen!

J. J. L. ten Kate.

207.

2 Uw trouwe zorg wou mij bewaren,
Uw hand heeft mij gevoed, geleid;
Gij waart nabij in mijn bezwaren,
Nabij in elke moeilijkheid.
Deez' avond roept mij, na mijn zorgen,
Tot rust voor lichaam en voor geest:
Heb dank! reeds van den vroegen morgen
Zijt Gij mijn heil en hulp geweest.

3 Dank, Vader! dank voor uw genade!
Verdiend' ik zulks, ik zondaar? neen!
Sloegt Gij naar 't recht mijn zonden gade,
Waar bergd' ik mij, waar vluchtt' ik heen?
Maar neen! ik mag, ik wil niet vreezen,
Gij spreekt mij vrij om Jezus' bloed:
Dit zal 't verslagen hart genezen,
Zoo smaak ik rust voor mijn gemoed.

4 Laat uwe hand mij nu ook dekken,
'k Verlaat m' op U, ook in den nacht;
U word', als Gij mij weer zult wekken,
Op nieuw mijn lofzang toegebracht:
En zoo ik nooit weer mocht ontwaken,
Aan U beveel ik dan mijn geest,
Om voor den troon die rust te smaken,
Die hier mijn uitzicht is geweest.

5 Ik weet aan wien ik mij betrouwe,
Al wisselen ook dag en nacht;
Ik ken de rots, waarop ik bouwe,
Hij feilt niet, die uw heil verwacht:
Eens aan den avond van mijn leven
Breng ik, van zorg en strijden moê,
Voor elken dag, mij hier gegeven,
U hooger, reiner loflied toe.

H. A. Bruining.

Ps. 23 en Joh. 10.	Gezang	78
" 46 : 5.	"	159
Jez. 9.	"	26
" 21 : 11–12.	"	152
" 35.	"	187
" 42 : 1–9.	"	50
" 51 : 9.	"	181
" 53.	"	31
Jer. 31 : 31–34.	"	21
Matt. 5 : 3–14.	"	116
" 6 : 9–13.	"	178
" 9 : 35–38.	"	118
Luk. 2 : 13–14.	"	3
" 12 : 35–40.	"	198
" 15.	"	52
Joh. 15 : 1–8.	"	81
" 20 : 29.	"	45
Hand. 1 : 10–11.	"	121
" 2.	"	57
Rom. 7 : 14–26.	"	110
" 8 : 33–39.	"	49
Efez. 5 : 14.	"	53
2 Tim. 4 : 7.	"	117
1 Joh. 3 : 1–9.	"	18
Openb. 1 : 7.	"	138
" 7 : 9–17.	"	143

ALPHABETISCHE LIJST DER GEZANGEN.

	GEZANG.
Ach! hoe dwaas is 't met vertrouwen.	112
Ach, waar wordt door mij gevonden.	64
Alle roem is uitgesloten.....	16
Als de levensstormen woeden.....	97
Als de nacht van bange zorgen....	92
Als een stemme veler waatren.....	182
Als ik, wanneer mijn sterfuur slaat.	133
Als mij de wereld wil verblinden..	175
Als wentlende baren.....	191
Bij uw strijd en tranenvloed.....	66
Blijf bij mij, Heer! 't wordt donker.	94
Broeders! moedig 't kruis gedragen.	89
Bron der hoogste zaligheden.....	61
Christus, Zon van allen zegen.....	205
Daar is een groote vraag.....	70
Daar is uit's werelds duistre wolken.	26
Dat w' U deez' dag, o Jezus! wijden.	157
Deez' aarde zij een tranendal.....	107
De Heer is God, en niemand meer.	4
" De lendenen omgord en brandende.	198
Den hoogen God alleen zij eer.....	2
Den Vader zij vertrouwen.....	99
De wereld is uw akker, Heer.....	194
Deze wereld gaat voorbij.....	149
De zon geeft haar lieflijkste stralen.	65
Dit is de dag, dien God ons schenkt.	23
Eéne kudde zal 't eens zijn.....	188
Een jaar zinkt in der tijden nacht..	196
Eens dwaald' ik, verstoken van licht.	68
Eens was ik een vreemdling voor God.	69
Een vaste burg is onze God.....	124
Eere onzen God en Heer.....	3
Eindloos houdt Gods liefde stand..	20
Er is een stroom, wiens zilvren vloed.	159
Er ruischt langs de wolken.....	27
Ga, werk in mijn wijngaard.....	118
Geef mij, o Heer! die moede ben...	36
Gelijk de morgendauw zich in de..	120
Gelijk in 't donker woud, van.....	96
Gij, Jezus! die ten troon verheven..	42
God des vredes! heil en vrede.....	193
God, enkel licht.....	84
Goedertieren is de Heer.....	153
Grijp moed, o hart! wil uit de.....	74
Halleluja! eeuwig dank en eere....	162
Halleluja! lofgezongen.....	37
Hart, mijn hart! wat doet u klagen.	147
'k Heb aan 's Heilands disch gezeten.	168

	GEZANG.
'k Heb den goeden strijd gestreden..	117
'k Heb Jezus lief! Hij is mijn licht.	79
Heer en Heiland! aan uw voeten..	91
Heer! geef m' een hart tot uwen lof.	85
Heer Jezus, onze Heer! mocht onze.	106
Heft aan, heft aan den luiden zang.	24
Heft uw oogen langs de velden.....	200
Heilge diepte van gena.....	19
Heilge Jezus! mij ten leven.....	82
Heilig God! voor wien steeds waarheid.	9
Heilig, heerlijk Opperwezen... ...	15
Helaas, dat zwerven der gedachten.	111
Het hart omhoog! wij vieren.....	55
Het zwerk blijft somber nederhangen.	202
Heugelijke tijding.....	51
Hier sta ik voor uw aangezichte...	141
Hij komt, wien ik mijn gunst zal geven.	50
Hoe blinkt uw majesteit alom.....	11
Hoe hijgt ons 't hart, om, van dit.	142
Hoe schoon als hier beneden.....	172
Hoe schoon licht ons de morgenster.	67
Hoe straalt uw goedheid telkens weer..	204
Hoe veel lange, donkre nachten....	140
Hoe zacht zien wij de vromen.....	134
Hoe zalig is des pelgrims lot.....	77
Hoe zal ik u ontvangen.....	22
Hoe zal 't mij dan, o dan eens zijn..	130
Hoog, omhoog het hart naar boven.	126
Hoor de stem van Jezus nooden....	119
Houdt Christus zijne Kerk in stand.	151
Ik heb den rechten grond gevonden.	48
Ik heb een schat, meer waard.....	129
Ik reis naar den hemel.....	127
Ik vind mij, Heer! zoo broos.....	83
Ik zing verblijd, mijn leven lang...	125
In 't gebed tot U te gaan.....	177
In welken oord men vromen vindt.	171
Is dat, is dat mijn Koning.....	32
Ja, de Trooster is gekomen.....	57
Ja, Halleluja, 't is volbracht.....	34
Ja, Halleluja, wat verkeere.....	47
Ja zalig, wie niet ziet en nochtans.	45
Jezus Christus, heil der aarde.....	170
Jezus is de Morgensterre.....	28
Jezus is mijn Heer en Koning.....	122
Jezus is mijn toeverlaat.....	136
Jezus neemt de zondaars aan	52
Jezus roept mij, ik zal volgen.....	86
Kent gij gindsch' ontelbre schare..	143
Kom, gij Heilfontein, vol zegen....	105
Komt, Christnen! laat ons Jezus loven.	41

	GEZANG.
Komt, heffen w' onzen lofzang aan..	38
Komt, knielen wij voor Jezus samen.	46
Komt, laat ons samen nederknielen.	197
Komt, laat ons voortgaan, kindren.	173
Laat m' in U blijven, groeien, bloeien.	81
Laat ons saam met Jezus wandlen..	80
Leer ons, Vader! U verbeiden.....	101
Leid, vriendlijk Licht! in 't donker.	95
Looft Gods Zoon, den doodvertreder.	40
Middelpunt van ons verlangen.....	30
Mij is ontferming wedervaren.....	17
Mijn God! in 's levens rampwoestijn.	102
Mijn God! wat strijd kan zwaarder.	110
Mijn goede Herder is de Heer.....	78
Mijn hart laat mij geen rust.....	183
Mijn Heiland! aan uw voeten.....	72
Mijn Vader is God, aan wiens.....	108
Moet gij steeds met onspoed strijden.	93
Neem mijn leven, laat het, Heer....	87
Nog juicht ons toe die zaalge nacht.	25
Nog niet, mijn kind! een weinig...	115
Nu klinkt ons vroolijk lofgeschal..	44
Nu ruischt de Godsstem heind' en veer'.	21
O allerhoogste Majesteit.....	178
O daar te zijn, waar nimmer tranen.	150
O Geest des Scheppers! door wiens.	59
O God! eer 't aardrijk was gegrond.	7
O God! gelijk Gij ons het leven...	12
O Heer, die d' Eerst' en Laatste zijt.	206
O Heer! hoe heuglijk is het lot....	174
O Heer! wien ooit uw goedheên...	104
O Heilge Geest! daal neder uit de.	62
O Heilge Geest! daal op ons neer..	60
O hoe heerlijk, hoe begeerlijk.....	109
O hoofd, bedekt met wonden.....	33
O Jezus! dat ik nooit vergeet.....	139
O mijn hart, wat stormen gieren...	75
Oneindig, onbegrijplijk Wezen.....	5
Ontwaak, gij die slaapt, en sta op.	53
Ontwaak, ontwaak, gij arm van God.	181
Onze God heeft voor de zijnen.....	148
Op bergen en in dalen.....	6
Op de donkre menschenwereld.....	144
Op den grooten levensmorgen.....	100
Op, nu op, het hart naar boven....	180
O spreek mij niet van aardsche. .	71
O zalig' ure van gebed.....	176
O zonde! bron van al d' ellende....	63
Roemt 's Vaders welbehagen.....	154
Rust, mijn ziel! uw God is Koning.	103
Schaart u om den goeden Herder...	169
Slaat d' oogen naar 't gebergte henen.	179
Sla, o God vol mededoogen.....	158
Stille rustplaats van Gods dooden..	131
Straks groeten w'onze moederstranden.	184
Triomf! triomf! Immanuël.	39
Twijfling zwijg, zwijg bange smarte.	128
U, God en Heer.....	163
Uren, dagen, maanden, jaren.....	195
U, Vader! U zij lof en prijs.....	161
Uw Heiland wordt in 't graf geborgen.	35
U zeegne God.....	189
U zij altijd.....	88
Vader, vol van mededoogen.....	113
Van het kruis, waar Jezus bloedde.	54
Van U zijn alle dingen.....	10
Verheerlijkt Hoofd.....	164
Verheft u, Christnen! boven 't stof.	43
Verhef, verhef uw zegezangen.....	56
Verlosser, Vriend! o hoop, o lust..	76
Vloei nu, laat u niet bedwingen....	203
Waar, bleeke dood! waar zijn uw..	135
Waarom, in uw smarte.....	114
Waar vloodt g', o vriendlijk jaargetij..	201
Waar zijn de wijzen, die mij zeggen.	8
Wachter op de heilge muren.....	152
Wat blijde hijmne rijst uit 's hemels.	73
"Waterstroomen wil Ik gieten"...	187
Wat God doet, dat is welgedaan...	13
Wat, mannen broeders! heft gij...	121
Wat zijt Gij groot, wat zijt Gij goed.	199
Weent niet om hen, wie, aan deez'..	145
Wees gegroet, gij eersteling der dagen.	155
Wees niet vervaard, gij kleine stoet.	123
Weest gezegend, trouwe boden.....	185
Wees welkom, jaarlijksch.....	58
Welk een liefde, vol van leven.....	18
Welkom! heilge dag der rust.....	156
Welzalig 't huis, o Heiland.....	190
Wie heeft op aard de prediking....	31
Wie maar den goeden God laat zorgen.	14
Wie zal tegen d' uitverkoren'.....	49
Wie zou met hart en zinnen.....	29
Wijk aardsch geluk, vol wisselvallig.	132
Wijk thans, o wereld! uit mijn oog.	167
Wij loven U, o God! wij prijzen...	1
Wij reizen in dit sterflijk vleesch...	98
'k Wil U, O God! mijn dank betalen.	207
Zalig, wien in 's levens morgen.....	192
Zalig, zalig, niets te wezen.....	90
Zalig zijn de geestlijk armen.....	116
Zie ons te zaam uw naam belijden..	165
Ziet, Hij komt op 's hemels wolken.	138
Ziet, hoe daar uit Moria's steen....	160
Zingt, gij afgelegen landen.....	186
Zoo blij de landman, moê van.....	146
Zou, Jezus! U ons hart vergeten...	166
Zou mij dood en graf doen beven...	137